To Con a Gentleman

A Regency Romance by

SARAH ADAMS

BİR BEYEFENDİYİ KANDIRMAK İÇİN...

BİR REGENCY DÖNEMİ AŞK HİKAYESİ

OceanofPDF.com

SARAH ADAMS

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür, ya da kurgu amacıyla kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bir Beyefendiyle Aldatmak © 2019 Sarah Adams

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Ancak kitap incelemelerinde alıntı yapılması bu kuralın dışındadır.

İlk baskı: Kasım 2019

Kitap tasarımı: Sarah Adams

Kapak tasarımı: Sarah Adams

WWW.AuthorSarahAdams.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
2. Bölüm
3. Bölüm
4. Bölüm
5. Bölüm
6. Bölüm
7. Bölüm
8. Bölüm
9. Bölüm
10. Bölüm
11. Bölüm
12. Bölüm
13. Bölüm
14. Bölüm
15. Bölüm
16. Bölüm
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
20. Bölüm
21. Bölüm
22. Bölüm
23. Bölüm
24. Bölüm
25. Bölüm
26. Bölüm
27. Bölüm
28. Bölüm
29. Bölüm
30. Bölüm
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

38. Bölüm

Teşekkürler
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Chris'e,
Aşkım ve ilham kaynağım.

Bu kitap, siz olmasaydınız burada olamazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Londra, 1815

Artık gitme zamanı gelmişti, ancak Rose henüz oradan ayrılamıyordu. İki haftalığına kiraladığı dairenin önünde duruyordu. Birkaç gün öncesine kadar bu daireyi oldukça sıkıcı ve kötü bulmuştu. Şimdi ise oradan ayrılma zamanı geldiğinde, dairenin aslında oldukça sevimli, hoş ve sıcak bir yer olduğunu düşünmeden edemedi. Ama dürüst olmak gerekirse, daire oldukça küçük ve havasızdı.

Güneş ışığı, tek pencereden içeri sızıyordu ve havadaki toz bulutlarını aydınlatıyordu. Işık, dairenin yaşını ve modasının geçmiş olduğunu göstermeseler de, koku bunu açıkça belli ediyordu. Perdeleri çekmek veya evi havalandırmak bile, oradaki kötü kokuyu gidermeye yetmiyordu. Yine de o, burada duruyordu; geçici olarak ev olarak adlandırdığı bu yerden gözlerini ayırmak istemiyordu.

Neden her işin ardından kendini bu duruma maruz bırakmak zorunda olsun ki? Arkasına bile bakmadan oradan ayrılmak çok daha kolay olurdu. Ama ayakları yerde sabitlenmiş gibi hissediyordu; bu yüzden hareket edemiyordu. İçinde, adını koyamadığı, hoşuna gitmeyen bir duygu vardı. Bu duygunun ortadan kalkmasını istiyordu. Son zamanlarda bu duyguyu giderek daha sık hissediyordu. Bu duygu, kiraladığı her odada veya dairede son bir kez etrafa bakıp, orada kalsaydı nasıl olurdu diye hayal etmesine neden oluyordu.

Bir an için zaman yavaşladı; o hareketsiz durdu ve başka bir sonucu hayal etmeye izin verdi. Eski valizini açıp, içindeki birkaç elbiseyi köşedeki meşe dolaba koyduğunu hayal etti. Masanın üzerindeki tozlu vazoyu renkli çiçeklerle dolduracaktı ve su seviyesi düştüğünde suyu yeniden doldurmayı

unutmamaya çalışacaktı. Arkadaşları akşam yemeğine geldiğinde, hepsi çiçeklerinin güzelliğine ve canlılığına hayran kalacak ve bu çiçeklerin neden bu kadar uzun süre taze kaldığını öğrenmek isteyeceklerdi. Ya da öyle mi olurdu? Rose, yakın arkadaşların akşam yemeklerinde ne konuştuğunu tam olarak bilmiyordu; çünkü kendine hiç arkadaş edinme fırsatı vermemişti. Sevdikleri insanlara gelince… Baba on üç yıl önce hayatını kaybetmişti. Tüm bu hayaller aslında boşuna harcanan zamanlardı.

O, kalmayacaktı. Zaten hiç kalmadı. Rose, her zamanki gibi, yalnız başına yaşamaya devam edecekti.

Arkasındaki kapı aniden açıldı ve duvara çarptı. Bu sırada tozlu vazo da sehpanın üzerinde sallanmaya başladı. O da hızla hareket ederek vazoyu yakaladı. Tam o sırada Amca Felix odaya girdi; Rose'un bavuluna takılıp neredeyse o zavallı bavulu ezecekti.

Yani, belki de o tamamen yalnız değildi.

"Lanet olsun!" dedi, giderek daha da yuvarlaklaşan karnının üzerinden eğilerek onun bavulunu alırken.

Rose, dudaklarını sıkıca bir araya getirerek gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Yaşlanınca oldukça beceriksiz hale gelmişti; ancak eğer Rose'un onu yaşlı olarak gördüğünü öğrenirse, muhtemelen ona güzel bir hediye verecekti. Ancak bu olay, Rose'un onu operasyonların planlama kısmında tutma kararını daha da pekiştirdi. Yani Rose, onun operasyonların uygulanma kısmında yer almasını istemiyordu.

"Rosie kızım, sanırım Pinkerton'ların partisinden çaldığımız o harika Burgundy şarabından birazcık bile kalmamıştır, değil mi?"

"Evet, isterdim," dedi kadın. Bakışlarını adamın kırışık yüzünde sabitledi. "Tabii, onu eve getirdiğim gece hepsini içmeseydin… Ama sanırım bunu hatırlamazsın; çünkü o gece tamamen sarhoştun."

"Evet! Şimdi hatırladım…" Gülümsediğinde İskoç aksanı daha da belirginleşiyordu. "Bir insanın lezzetli bir içkiyi keyifle içmesini kimse kınayamaz."

"Hayır, ancak tüm gece boyunca o İskoç içki şarkılarını yüksek sesle söylediğin için seni suçlayabilirim. Ertesi gün kimin daha kötü baş ağrısı çektiğinden emin değilim." On bir yıl boyunca bu adamla birlikte çalıştığı süre zarfında, adamın sarhoş olduğu zamanlarda yaptığı en kötü şeyin yüksek sesle şarkı söylemek olduğunu görmek, onun karakteri hakkında çok şey anlatıyordu. Tabii, bir de çizmelerini bir göle fırlattığı o an da vardı.

Çizmeleri almak için dizlerine kadar suya girmek oldukça can sıkıcıydı… Hem can sıkıcı hem de soğuk bir deneyimdi.

Kalın kaşları birbirine yaklaştı. “Eğer içecek bir şeyimiz yoksa, burada ne diye oturuyoruz ki?”

“Hiçbir şey.” Çok keskin bir cevap. Gerçekten de, daha önce hiç yalan söylememiş miydi? Omuzlarını rahatlatmaya çalıştı. “Sadece… geride bir şey bırakıp bırakmadığımdan emin olmak için bir an durdum.” Kızlık ritüellerinden ona bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

“Kaşıklarımızı duvara sapladıktan sonra, böyle anlar için yeterince zaman olacak,” dedi. “Çok fazla para var elimizde, kızım!” Adamın sesini biraz alçaltmayı öğrenmesi gerekiyor. Bir gün mutlaka yakalanacaklardır.

“Ve yine de… Görünüşe göre, bir içki içmek için biraz zaman ayırabilecek kadar vaktiniz vardı,” dedi alaycı bir şekilde.

O da onun gülümsemesine karşılık verdi ve kendi gülümsemesini iki katına çıkardı. “Evet. Ama Rosie, eğer sana bir şeyler öğrettiysem, o da şudur: İçki içmek için her zaman zaman vardır.” Göz kırptı. “Sen etrafına bir bakın, ben de çantanı arabaya taşıyayım. Ama acele et. Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Peki.” Rose onu odadan kovdu; tekrar yalnız kalmak istiyordu. Adamın odadan çıkarken koyduğu o neşeli kahkahaları duydu.

Bazen, o adamın aslında amcası olmamasının ne kadar üzücü olduğunu düşünüyordu. Ancak bu düşünce aklından geçer geçmez hemen onu bir kenara itiyordu. Onu ne kadar sevse de, kendini ona veya başka birine bağlamaya asla izin vermeyecekti. Seveceği biri olmak, aynı zamanda onu kaybetme riskini de beraberinde getiriyordu. Bunu bir daha yaşamak istemiyordu.

Rose, elinde kalan tek bavulunu aldı ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra dışarı çıkarak Amca Felix ile birlikte at arabasına bindi. Aralık ayının soğuk havası yüzünü ve ellerini yakıyordu; bu yüzden yün paltoyunu daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Dudaklarından bir küfür kaçtı. Kış hiçbir zaman onun dostu olmamıştı. Her soğuk rüzgar estiğinde, küçük kızken nemli bir sokakta tek başına uyuduğu o korkunç günler aklına geliyordu. O anıları aklından uzaklaştırarak at arabasına doğru hızla yürüdü.

Ama tam o sırada, sokakın öbür ucunda dikkatini çeken bir şey oldu. Karşıdan karşıya geçmekte olan bir adamdı bu; tanıdık bir adamdı. Rose, o uzun boylu, ince yapılı adamı her yerde tanırdı. O, yıllardır onu yakalamaya çalışan o polisti. Rose, o genç görünümlü polis konusunda pek

endişelenmezdi; çünkü geçmişte her seferinde ondan bir adım önde olmayı başarmıştı.

Felix Amca bunu ondan gizlemeye çalışsa da, o, Felix Amca'nın şehrin her yerinde, kaçak kişinin hareketlerinden haberdar olmasını sağlayan suç ortaklarının olduğunu biliyordu. Felix Amca, Rose'un da aynı kişilerden bu bilgileri öncelikle kendisine iletmelerini istediğinden habersizdi. Bu kişiler her zaman böyle yapıyor, böylece Rose, kaçak kişinin hareketlerini neredeyse o hareketleri yapmadan önce öğrenebiliyordu. Ancak bu seferki hareketi öngörememişti. Felix Amca çok yakındı… Çok tehlikeli bir şekilde yakındı.

Onu görmeye fırsat bulamadan önce, Rose, Amca Felix ile birlikte at arabasına atladı ve kapıyı kapattı. İçinden, koşucunun kendilerine bu kadar yakın olmasından endişelenmek geliyordu. Ama endişelenmenin ne faydası vardı ki? Hiçbir işe yaramazdı. Kararlı hareketler, onun bu zamana kadar hayatta kalmasını sağlamıştı. Bu yüzden bundan sonra daha dikkatli olmaya karar verdi ve banka oturdu.

Bir nefes verdi ve parmaklarındaki soğuğu atmak için çabaladı.

"Eğer tüm o eldivenleri başkalarına vermekten vazgeçseydin, parmakların muhtemelen sıcak kalırdı," dedi, sanki ona devrim niteliğinde bir fikir sunuyormuş gibi. Rose, Amca Felix'in, yıllar boyunca onu şımartmaya çalıştığı her seferinde kendini tutmasına rağmen, bu sefer istemsizce koruyucu davranışlar sergilemesini komik bulmamaya çalıştı.

"Şimdi nereye gidiyorum acaba?" diye sordu Rose. Onun yorumunu görmezden gelerek, asıl önemli olan şeye odaklandı: Bir sonraki işi.

At arabası harekete geçti ve tanıdık çakıl taşlı sokaklarda ilerlemeye başladı. Amca Felix'in gülümsemesi o kadar genişledi ki, dişlerindeki boşluk göründü. Bu boşluk, Rose'a her seferinde amcasının nasıl bir sokak lambasına çarptığını hatırlatırdı. "Bu sefer gerçekten önemli bir işimiz var. Sanırım bu iş o kadar önemli ki, eğer isterseniz şapkanızı bir yere asabilirsiniz."

Rose ürperdi. "Neden böyle bir şey isteyeyim ki? Bunu hiç de hoş bulmam." Hayır. Bunu asla yapmazdı. Hayatı olduğu gibi gayet iyiydi.

Amca Felix, ona biraz fazla yoğun bir şekilde bakıyordu. "O yıllarda başka bir yol seçseydin diye hiç özlemiyor musun? Benim gibi aptal bir adamın yanında öğrenmek yerine, hizmet alanında bir kariyer yapsaydın…" Rose, Amca Felix'in birbirine kenetlenmiş ellerine baktığını ve

başparmaklarını sürekli oynattığını gördü. Bu ne tür bir güvensizlikti böyle? Adamın artık yaşlandığı kesin.

“Bir dakika bile olmaz,” dedi, söylediklerinin her kelimesi ciddiydi. “Bana öğrettiğin her şey için pişman mısın?” Cevabını duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Onun onayına ihtiyacı yoktu. Ama onun, kendisiyle geçirdiği yıllar için pişman olduğunu duymak biraz canını acıttı.

“Pişmanlık, değişken bir duygudur, Rosie. O pis küçük çocuğa kendine bakmayı öğrettiğim için asla pişman olmayacağım,” dedi. “Ama bazen, bunu daha farklı bir şekilde öğretmemiş olmamdan pişman oluyorum; yani, o kadar çok risk gerektirmeyen bir şekilde. Belki o zaman, iyi bir adamla evlenmeye daha meyilli olurdun.” Gülümsemesi eğriydi. “Belki de sana iyi davranabilecek bir soyluyla bile evlenebilirdin.”

Oh. Hepsi bu mu?

Rose, duruşunu düzeltti ve eteğinin kalın mavi kumaşını düzeltti. “Eh, ben nadiren doğru olanı yaparım. Ayrıca ‘uygun davranmak’ da bana çok sıkıcı geliyor. Lütfen bu saçma davranışlardan vazgeçip işimize devam edelim.”

“Biliyorsun, Rosie,” diye devam etti o. Gözleri hâlâ sanki derinlerinde bir mesaj saklıymış gibi görünüyordu. “Tüm o zırhları giyerek kendini korumaya çalışıyorsun, ancak sanırım bunların altında sevilmek ve ilgilenilmek isteyen bir kadın var.”

Denedi, ancak yüzünü buruşturma isteğine karşı koyamadı. “Lütfen bana ne istediğimden bahlemeye devam edin, Amca Felix. Aksi takdirde muhtemelen vücudunuzda delikler oluşacak.” Amca Felix onun karakterini çok iyi biliyordu. Ayrıca, kızın her zaman bacağına takılı olan tabancayı ciddiye aldığını da biliyordu. Muhtemelen bu yüzden kahkahalarla güldü.

“Peki, bana iki kez uyarıda bulunmana gerek yok! Artık profesyonel davranmayı bırakıp, sahip olduklarımızı sana anlatacağım.”

“Lütfen öyle yapın,” dedi. Hareket halindeki vagonun dışına atlamayı, bir saniye daha kişisel konuşmaları katlanmaya tercih ediyordu.

Amca Felix eğilip, Bond Street’teki lüks bir şapka dükkanından çıkmış gibi görünen küçük bir çantayı aldı. O çantanın içinde ne olduğu önemli değildi; Rose, ne kadar beğenirse beğensin, o çantaya bağlanmamaya kararlıydı. Bir iş bittikten sonra o süslü eşyaları atmak gerekiyordu. İş bittikten sonra bu eşyalar yüzünden tanınma riskini göze alamazdı.

Çantayı kucağına koydu ve içinden, onun zevkine göre biraz fazla volanlı olan açık mavi bir elbise ile bir yastık çıkardı. Demek bu tür bir

işmiş… Ne yazık ki, bu tür kıyafetleri daha önce de birçok kez giymişti; bu yüzden bu kıyafeti hemen tanıdı. Üzerine korku çöktü.

“Hangi talihsiz beyefendi, giderek artan sayıda sevgiliye sahip olacak acaba?” diye sordu Rose.

O tehlikeli bakış, Amca Felix’in gözlerinde belirdi… Aynı bakış ki, yıllar boyunca zengin adamları binlerce pound dolandırmalarına yardım etmişti. “O, Newburry Kontu olmalı.”

Rose’un vücudu gerildi. “Lord Newburry?”

Her ne kadar o, o kötü şöhretli kontu hiç yüz yüze görmemiş olsa da, onun hakkında her şeyi biliyordu. Aslında, İngiltere’nin büyük bir bölümündeki herkes o adamın kim olduğunu biliyordu. O kötü şöhretli adam, lüks yaşam tarzı ve bununla uyumlu olan servetiyle tanınıyordu. Eğer söylentiler doğruysa, bu adamın yıllık geliri on bin pounddu.

Lord Newburry… Bu ismi düşünmek bile onun burnunu kırıştırıyordu. Tam da o tür bir aristokrattı; kendini, ev işleriyle hiçbir ilgisi olmayan sebeplerle, gece yarısı bir hizmetçiyi yatak odasına çağırmaya hakkı olan biri olarak görüyordu. Ne yazık ki, birçok genç kadın, işlerini kaybetme ve referanslarını yitirme korkusuyla efendilerinin emirlerine itaat etmek zorundaydılar.

Bu, Rose’un askere gitmek yerine kendi hayatının kontrolünü kendisinde tutmaya karar vermesinin başlıca nedenlerinden biriydi. Her ne kadar bu meslek en soylu mesleklerden biri olmasa da, en azından onun aç kalmamasını ve bedeninin zarar görmemesini sağlıyordu. Kendi kurallarını koyardı ve asla başkalarının güvenilmez otoritesine boyun eğmezdi.

Kız, Amca Felix’e dik dik baktı. “Yıllardır o şeytanın servetine sahip olmayı umuyordum. Neden şimdi?”

At arabası sarsılarak ilerliyordu; bu da Amca Felix’in gülümseyen yanaklarının titremesine neden oluyordu. “Çünkü sonunda o alçak herife bir ziyarette bulunmak için mükemmel bir bahane buldum.” Ancak gözlerindeki o aşırı hevesli ifade, Rose’u biraz endişelendirdi. “Bilgi edinmek için her zamanki dedikoduculara başvurmama bile gerek kalmadı. Bilgiyi kendi ailemden aldım.”

“Brutus mu?” Bunu anlamak zor değildi; çünkü Rose, Brutus’un Amca Felix’in hayattaki tek akrabası olduğunu biliyordu. Her ne kadar Amca Felix, her zaman kendini herkesten üstün gören bu adam hakkında pek olumlu şeyler söylemesse de… Görünüşe göre bu adamın nitelikleri, onun Amca Felix’in akrabası olduğunu iddia etmesi için yeterliydi.

Birkaç ay önce oldu bu olay. Görünüşe göre, soylu efendimiz eski Grantham malikanesini ziyaret etmiş ve oradaki hizmetçilerden birine göz koymuş. Birkaç hafta sonra kız hamile kaldı ve hiçbir referans alamadan oradan kovuldu. Zavallı kız… Neden her seferinde bir beyefendinin pervasızlıklarının bedelini hizmetçiler ödemek zorunda kalıyordu ki?

"Peki ben bu hizmetçi kız rolünü mü oynayacağım?" diye sordu. Cevabı zaten biliyordu ve bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

"Doğru! Ve bu işi sessizce sürdürebilmek için en az iki bin pound gerekiyor. Doğru hamleleri yaparsanız, bu işten cebimiz dolu bir şekilde ayrılacağız." Yeleğinin ceblerine vurarak, banknotları oraya koyacağını gösterdi.

Ama içinde bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Başka bir kadının talihsizliğinden faydalanmak hoşuna gitmiyordu. Hamile olan genç kız muhtemelen korkmuş, yalnız ve parasızdı. Bu duygular ona çok tanıdık geliyordu. "Sanırım kız henüz Lord Newburry'ye bu konuyu kendisi iletmemiştir, değil mi?"

Amca Felix başını salladı. "Korkuyordu; haberlerin yayılmasından ve bebeğin doğumundan sonra bir daha asla çalışamayacağından korkuyordu. Brutus'a göre, o, bir kiracının çiftliğinde saklanıyor; tabii orası onu kabul ederse. Bence bu kız çok aptalca davranıyor; neden kendisi gidip konttan para koparmıyor ki!"

"Eh, sana sormadım ki," dedi ve ona kınayıcı bir bakış attı. "Ayrıca sanırım o kız, onunla yüzleşmeye cesaret edemiyor." Çoğu kadın, onun gibi özgüvenli bir şekilde büyümemişti.

Amca Felix, uzun bir süre onun yüzüne baktı; yüzünde bir şeyler arıyormuş gibi. Sonra da yüzünü buruşturdu. "Ah Lud, işte bu bakış… Aman Tanrım, Rosie, paramızı o kıza vermeyeceksin, değil mi?"

Gülümsedi. "Tabii ki öyleyim. Hayır, bana öyle bir bakış atmayın. Kullandığımız hikaye onun hikayesi olduğuna göre, onun da bundan bir pay alması gerekir."

Ağır, şüpheci bakışlarla ona baktı. "Ona ne kadar vereceksin?" Sesinde hiçbir heyecan belirtisi yoktu.

Bence, çocuğa bakmakla yükümlü olan kişi olduğu için, onun payının yarısı olması doğru olur.

Kabul etti, ancak bunu yaparken uzun bir iç çekişte bulundu. Rose biliyordu ki, içten içe o da kızın parayı almasını kendisi kadar istiyordu.

Muhtemelen bu yüzden onlar, İngiltere'nin en fakir ancak aynı zamanda en başarılı suçlularıydılar.

Rose, mavi şapkasını aldı ve kafasına taktı. "Peki, benim hikayem ne?" Daha önce gördüğü en çirkin şapkanın kurdeleleriyle uğraştı ve sonunda şapkanın alt çenesinin altına bağladı. Bu iş bittiğinde, Felix Amca'nın alışveriş yapma hakkını elinden alacaktı.

"Adınız Daphney Bellows," dedi adam. "Lord Newburry, yaklaşık üç ay önce düzenlenen bir parti sırasında size ilgi duymuş. Gerçek Daphney, o geceden başka lordla pek zaman geçirmemiş. Bu yüzden onun hayatının detaylarıyla uğraşmanıza gerek yok. Sadece gerçekleri söyleyin. Bir skandalı ortaya çıkaracağınızı söyleyip oradan hızla ayrılın." Eğer Rose sokaklarda büyümeseydi, muhtemelen adamın para konuştuğunu anlayamazdı. Ama aslında sokak argosu onun anadiliydi. Kibar bir hanımefendi gibi konuşmak, bir hırsız gibi konuşmaktan daha zordu onun için.

"Bu sefer peruk yok mu?" diye sordu. Aslında peruk takmamaktan dolayı üzgün değildi. Perukların olmaması onu rahatsız ediyordu.

Başını salladı. "Bu sefer şanslısın. Kızın ten rengi seninkine benziyor. O küçük yastığı elbisenin altına koyarsan yeterli olur." Rose bu tür adamların, özellikle de kızın sıradan bir hizmetçi olduğu durumlarda, kızın nasıl göründüğünü asla hatırlamadıklarını çok iyi biliyordu. Gözlerini yere dikmeli ve hissetmediği bir gerginlik tavırları sergilemeliydi. Bu çok kolaydı.

Rose ve Amca Felix, yolculuğun geri kalan kısmında stratejiler hakkında konuştular ve Rose'un parayı elde ettikten sonra nerede buluşacaklarına dair planlar yaptılar. Rose'un parayı elde edeceğinden şüphe yoktu. Sağlam bir geçmişi ve bir skandali daha bastırmak isteyen bir kontun desteğiyle, emindi ki adam ona parayı verip mümkün olan en kısa sürede evinden kovacaktı.

Amca Felix, at arabası Grosvenor Square'daki Lord Newburry'nin büyük evinin önünde durduğunda hafifçe ıslık çaldı. Rose bu evi çok iyi biliyordu. Onun görüşüne göre bu, şehrin o seçkin bölgesindeki en güzel evdi. Böyle bir kişiye ait olduğunu öğrenmek ise oldukça hayal kırıklığı yarattı. "Ne güzel bir ev!" dedi amca Felix, üç katlı eve bakarak kaşlarını kaldırarak.

Ne yazık ki, böyle zarif bir beyefendinin bunu sahiplenmemesi çok yazık.

“Evet! Ama eğer o düzgün bir adam olsaydı, onun paralarını aldatarak elinden almamıza asla izin vermezdiniz. Bu yüzden bence onun çirkin bir müşteri olması iyi bir şey.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bayan Bellows’un sizinle aynı fikirde olacağından pek emin değilim.”

Amca Felix başını başka yöne çevirdi. Bu sırada Rose, küçük yastığı hızla elbisesinin altına soktu ve onu eteğinin altına yerleştirmeyi başardı. Aşağıya baktığında, bunun, henüz hamileliğinin başlarında olan bir kadın için oldukça uygun bir boyutta olduğunu gördü. Mükemmel.

Teyze Felix, onun arabadan inmesinden önce her zamanki gibi ona şans dileklerini iletti. Rose, görevi sırasında Teyze Felix ile neredeyse hiç iletişim kurmadı. Tek başına çalışmak her açıdan daha güvenli ve kolaydı. Lord Newburry ile olan işini bitirdikten sonra, başka bir at arabası kiralayıp Hopewood Yetimhanesi’nde Teyze Felix ile buluşacaktı. Rose, bu düşünceyle hissettiği sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı, ancak bu mümkün değildi. Çocukları ziyaret edeli çok uzun zaman olmuştu ve küçük çocuklarının nasıl olduklarını bilmek istiyordu. Ama şimdilik, önündeki göreve odaklanması gerekiyordu.

Rose derin bir nefes aldı, şans getirmesi için uyluğuna bağlı olan küçük tabancaya hafifçe vurdu ve aklından yapması gerekenleri tekrarladı. Deri çantasının saplarını sıkıca tutarak devasa ön merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Rüzgar, şapkasını o kadar şiddetli sallıyordu ki, şapkanın uçup gitmemesi için eliyle şapkasını tutmak zorunda kaldı. Yarı botlarının taş merdivenler üzerinde çıkardığı sesleri dinlerken, kendi yavaş ve düzenli nefes alışverişlerini fark etti.

Bir zamanlar, nefesi hızlı olur ve göğsü sıkışırdı. Ama artık öyle değil. Bugün değil. Sinirleri ve duyarlılıkları çok önceden kaybolmuştu. Boğazını temizledi ve o görkemli siyah kapının önünde omuzlarını dikleştirdi. Sonra pirinç kapı zilini kullanarak üç kez kapıyı çaldı.

OceanofPDF.com

2. BÖLÜM

“Oliver, bu saçma saatte neden beni rahatsız etmekte ısrar ediyorsun?” diye sordu Carver. Arkadaşına korkutucu görünmesini umduğu bir bakış attı.

Ne yazık ki, Oliver onun en eski dostuydu ve artık bu bakışlardan etkilenmiyor gibiydi.

Oliver, ton’daki genç kızlar arasında kendisine “Çekici” lakabını kazandıran o özgü karakteristik gülümsemesini yaptı. “Sanırım aradığınız kelime ‘ziyaret etmek’ olmalı.”

“Hayır,” dedi Carver. “Bir ziyaret yapmak, sabah sekizde yatak odama gelip şehirden ayrılacağını söylemenden çok daha hoş bir fikir gibi geliyor bana. Her geçen gün daha da kötü bir eş gibi davranıyorsun, Olly.”

Neredeyse hiç ayrı kalmadıkları için, arkadaşları ve aileleri arasında şaka konusu olan bir durum vardı: O ve Oliver, arkadaşlardan ziyade yaşlı bir çifte benziyorlardı. Ne yazık ki bu durum gerçekti.

Oliver sırıttı. “Bu işi yapacak biri olmalı.”

“Sanırım, bu görevi senin üstlenmen fikrini pek beğenmedim.” Carver sonunda oturdu ve ayaklarını yataktan aşağı salladı.

Keşke Oliver’ın öğlenden önce yatak odasına gelmesi nadiren gerçekleşseydi. Ama öyle değildi. On yıl önce Eton’da tanışmalarından beri, bu adam her seferinde Carver gözlerini açamadan yatak odasına giriyordu. Carver, Oliver’ın uşağı Jeffers’ın gözünden nasıl kaçtığını asla anlayamadı.

Carver, duvarda asılı olan hizmetçi zilini işaret etti. “Lütfen ipini çekin.”

Oliver elini kalbinin üzerine koydu ve son derece ikiyüzlü bir şekilde pişmanlık dolu bir ifade takındı. “Umarım benim yüzümden

kalkmıyorsunuzdur! Burada sadece bir dakika daha kalacağım.” Şüpheli görünüyordu.

Oliver, okuldan yeni çıkmış bir kızdan bile daha çok konuşabiliyordu. Carver ise bunu pek umursamazdı; tabii sabah sekiz olup da korkunç bir baş ağrısına sahip olmadığı ve vücudu sanki bir sürü inek tarafından ezilmiş gibi hissetmediği sürece.

Oliver’ın bakışları Carver’ın gövdesine kaydı. Yüzünü buruşturarak dişlerinin arasından nefes aldı. “Lanet olsun, adamım. Kaburgan kırılmış gibi görünüyor.”

Carver, çıplak göğsüne baktı. Geceki kavgadan dolayı o kadar yorgundu ki, gömleğini çıkarıp yatağa düşmekten başka bir şey yapamadı. Yorgunluk iyi bir şeydi. Yorgun olduğunda uyurdu. Uyuduğunda ise anılarından kurtulmuş olurdu. Ancak çoğu zaman bu anılar yine de rüyalarına girerdi.

Kaburgalarına nazikçe dokundu. Kaburgaları ciddi şekilde morarmıştı, ancak neyse ki kırık değillerdi. Vücudunun geri kalan kısmını da hızlıca kontrol etti: Kaburgalarında morluklar vardı, sağ kaşının üstünde bir kesik vardı, parmak eklemleri şişmiş ve yaralanmıştı. En az bir düzine daha küçük yarası vardı; ancak genel olarak durumu fena değildi. Bu, o yıl içinde verdiği en zorlu mücadeleydi. Jackson’ın, bunun Carver için şimdiye kadarki en zorlu maç olacağı konusundaki uyarısı doğruydu. Neredeyse kaybediyordu… Neredeyse, diye düşündü Jackson kibirli bir gülümsemeyle.

Ama sonra ayağa kalktı ve kendini, buruşmuş bir kağıt parçasının yeniden düzleşmesi gibi hissetti. Kendini beğenmişliğinin bir kısmı da böylece kayboldu. “Kırılmadı… Ama neredeyse kırılıyordu,” dedi Carver. “Brooks, sandığımdan daha iyi bir boksördü.”

Carver, son üç yıldır neredeyse her gün boks yapıyordu. Ancak hiçbir zaman, Bay Brooks kadar yetenekli bir rakiple karşılaşmamıştı. Gentleman Jackson’s Boxing Saloon’un sahibi olan Jackson, Brooks’un kesinlikle bir şampiyon olacağından emindi. Bu, Carver ilk kez Londra’ya geldiğinde boks akademisine girdiğinden beri Jackson’ın ona sürekli söylediği şeydi. Ancak ne yazık ki Carver için bu sadece bir hobi ve zaman öldürme yöntemi olabilirdi. Carver, babası olan Dalton Dükü’nün tek oğluydu ve bu yüzden de babasının varisiydi. Soyluların profesyonel boksör olmalarına izin verilmezdi. En azından, Carver’ın annesi onun vücudunda morluklarla dolaşmasını engellemek için böyle söylüyordu.

Oliver, rahatsız edici o kaburgaya tekrar bakarken yavaşça başını salladı. “Lanet olsun. Bunu gözden kaçırdığıma inanamıyorum. En iyi şekilde savaştığını duydum.”

Carver, gardırobundan bir gömlek aldı ve onu dikkatlice başının üzerine geçirdi. Vücudunun her yerinin acıdığını fark etti. “Eğer Bond Street’teki yakışıklı erkekler gibi davranmayı bıraksaydın, bunu kendin de görebilirdin.” Arkadaşına alaycı bir şekilde gülümsedi.

Oliver de aynı şekilde gülümsedi, ancak bu gülümsemeye alaycı bir ifade de ekledi. “Biliyorsun ki, baloda olmaktansa kavganın ortasında olmayı tercih ederdim. Ama Lady Summers’a, onun sıkıcı yeğeniyle dans edeceğime dair söz vermiştim.”

“Peki, nasıl geçti o süreç?”

Oliver titredi. “O taş yüzlü kızdan bir gülümseme koparmak için tüm geceyi harcadım.”

Zavallı Oliver… Hayır, aslında bu durumun sorumlusu kendisiydi. Aşırı derecede çekici tavırları ve samimi gülümsemesi yüzünden böyle oldu. Bu iki özellik sayesinde o, sadece Londra’daki tüm genç kızların değil, aynı zamanda kızlarının, torunlarının veya yeğenlerinin özel hissetmelerini ve ilgi odağı olmalarını isteyen tüm annelerin de gözdesi haline geldi. İşte bu yüzden Carver, Oliver’la birlikte hiçbir sosyal etkinliğe katılmayı reddediyordu. Toplumun onun etrafında pervane olmasını düşünmek bile onda kapılarını kapatma isteği uyandırıyordu.

Üstelik, başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz bile.

“Bir veya iki baloya katılmak seni öldürmeyecek ki, Kenny.” Bu takma adı ona çocukken Oliver takmıştı. Oliver’a göre, Kensworth adı onun için çok yaşlıca geliyordu. Bu yüzden Oliver adı kısalttı ve o günden itibaren ona Kenny diye hitap etmeye başladı.

“Muhtemelen hayır, ancak yine de bu riski almaktan kaçınmak istiyorum.”

İkisi de yatak odasının bitişiğindeki odaya girdiler ve şöminenin yanındaki koltuklara oturdular.

Oliver, deri koltuğa oturdu; bacaklarını ateşe doğru uzatırken koltuk gıcırdadı. Ayak bileklerini birbirine kenetledi. “Ama biliyorsun ki, giderek daha çok ‘tuhaf bir inzivaya çekilmiş kişi’ unvanını kazanıyorsun, değil mi? Artık toplumun içine biraz daha çıkmanın zamanı geldi.” Carver, bunun nereye varacağını hiç hoş bulmadı.

“Benimle dans edecek misiniz, sevgilim? Sizi uyarayım, artık sizinle vals dansı yapmayacağım.” Ellerini kaldırıp parmaklarını oynattı. “Elleriniz çok hareketli.”

Oliver’ın gözleri daraldı, ancak gülümsememeye çalışıyordu. “Ciddi olun.”

“Neden? Benimle bir ders mi vermek istiyorsun?” diye sordu Carver. “Hayır, teşekkür ederim.” Olly’nin bundan sonra ne söyleyeceğini duymak istemiyordu. Zaten ne söyleyeceğini de oldukça iyi biliyordu. “Peki, seyahatleriniz hakkında bilgi vermenin dışında, beni uyandırmak zorunda hissetmenize neden olan o kadar önemli olan şey nedir?”

“Şey… aslında,” dedi Oliver, biraz utangaç bir şekilde. Bu oldukça tuhaftı. “Sormak beni çok zorluyor, ama… biraz para ödünç almam gerekiyor.”

Carver aşağıya baktı ve parmak eklemlerindeki şişlikleri ve yaraları inceledi. Herhangi bir soru sormaya gerek duymadı. Oliver, Carver için bir arkadaştan ziyade bir kardeş gibiydi. Carver’in ihtiyaç duyduğu her miktar parayı ona verebilirdi. “Sadece Jeffers’a miktarı söyleyin; o da siz çıkarken parayı size verecektir.”

“Teşekkür ederim.” Oliver, Carver’a neredeyse meydan okur gibi bir bakış attı. Bu bakış, paraya ihtiyaç duymasının her ne sebepten olursa olsun, bunu savunmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Ancak Carver sadece gülümseyerek arkadaşına baktı. Bir süre böyle bakıştılar. Sonra Oliver’ın gülümsemesi kayboldu ve omuzları düştü. “Bunun için ne gerektiğini bilmek istemiyor musun?”

“Eğer ‘hayır’ dersem, gider misin ve beni yalnız bırakır mısın?”

Oliver daha da geniş bir şekilde gülümsedi. “Aşık oldum.”

Carver inlemesini zar zor bastırdı. Acaba Oliver’ın bir hafta boyunca “aşık olmamak” mümkün müydü?

“Sanırım yakında bana mutluluklar dilediğinizi göreceğim,” dedi Oliver, sesinde belirgin bir gurur vardı. Bu, Carver’ın arkadaşının beş kez daha yatak odasına girip neredeyse aynı şeyleri söylediğinde duyduğu gururdu. Aslında, ona mutluluklar dileyeceği o an asla gelmeyecekti.

“Ünlü mü?” dedi Carver. “Hemen halledeyim, böylece siz de oradan ayrılabilirsiniz.”

“Görüyorum ki bana inanmıyorsunuz,” dedi Oliver, hiç de üzgün görünmeyerek. “Ama yemin ederim ki bu sefer gerçekten öyle. Onun gibi başka bir kadınla hiç karşılaşmadım. O mükemmel bir kadın.”

Doğru değil. Dünyada yaşamış olan tek mükemmel kadın, üç yıl önce hayatını kaybetti.

Carver, yatak odasının kapısının açıldığını duydu ve hizmetçisi Brandon'ın içeri girdiğini anladı. Ayağa kalktı ve kollarındaki ağrıyı gidermeye çalıştı. Aklından, duymak istemediği bir hikayeyi dinlemek zorunda olduğunu düşündü. Ancak ne kadar çabuk bu hikayeyi dinlerse, o kadar çabuk kahvaltıya inebilecekti.

"Pekala," dedi Carver. "Bu kadın hakkında bana bilgi verin."

Brandon, kolunda Carver'ın gardırobunu taşıyarak odaya girdi ve tek kelime etmeden onun giyinmesine yardım etmeye başladı.

Oliver, dirseğini dizlerinin üzerine dayayarak öne eğildi ve Carver'ın pantolonunun bir bacağına ayakını soktuğunu izledi. "O mükemmel."

"Evet, bunu zaten söylediniz."

"Eh, öyle işte." Oliver'ın yüzünde uzaklara dalmış bir ifade belirdi; sanki kadının portresi duvara resmediliyormuş gibi. "Şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici gözlere sahip. Kahverengi, aynı zamanda altın rengi… Ama bir yandan da kırmızı gibi görünüyorlar. Yemin ederim, o gözlerin anlattığı hikayelere dalmak mümkün."

Carver, Brandon'ın ceketini giymesine yardım etmesine izin veriyormuş gibi görünerek Oliver'a sırtını döndü. Ama aslında bunu, gözlerini devirebilmek için yaptı. Anlattıkları hikayelere kafayı takmak ne kadar saçma… Gözler de gözdür işte; güzel olabilirler, ancak hikaye anlatmazlar. Oliver giderek fazla romantik biri haline geliyordu.

"Peki, bu hikaye anlatan gözlere sahip kadınla nasıl tanıştınız?"

"Ses tonunuzdaki küçümseyici tavrı duyabiliyorum, ancak bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum," dedi Oliver. Bu sözler üzerine Carver'ın dudaklarının kenarları seğirdi. "Geçen gece düzenlenen bir baloda onunla tanıştım. Zavallı kız tamamen çıldırmış durumdaydı." Hassas kadınlar her zaman Carver'ı rahatsız ederdi. Ama görünüşe göre bunlar tam da Oliver'ın hoşlandığı türden kadınlardı.

"Balodan birkaç gece önce, bir kart oyunu partisine katılmak için amcasının evinden gizlice ayrıldı," dedi Oliver. "Masadaki bazı kibar adamlar, onun acemi olduğunu fırsat bilerek ondan para kazandılar… Kısacası, oldukça fazla para kaybetti."

Carver, Brandon'ın kravatını boynuna takmasını kolaylaştırmak için çenesini kaldırdı. "Bütün bunları sana balo salonunda mı anlattı?"

“Elbette hayır.” Oliver tekrar koltuğuna yaslandı. “Bana onun ağladığı yeri, yani balo salonunun dışındaki bahçeleri söyledi.” Ah, evet. Bir yabancıyla kişisel bilgileri paylaşmak için çok daha uygun bir yer orası. “Kitty… İşte adı bu. Biriktirdiği borçları ödeyecek parası yoktu. Ayrıca, amcasının –görünüşe göre oldukça acımasız bir adam– bu durumu öğrenirse onu bir kız okulunda çalıştırmaya göndereceğinden korkuyordu.”

“Zavallı Kitty için ne korkunç bir durum,” dedi Carver, çizmelerinden birini giyerken.

Oliver ona öfkeli bir bakış attı. “Bunun komik olduğunu düşündüğünü biliyorum, ancak o zavallı kızın halini görmeliydin. Son balosu olacağından korktuğu için balodan hiç keyif alamadı.”

Başka bir baloya katılmak zorunda kalmamak aslında oldukça hoş bir durumdu. Ancak o ve Oliver bu konuda farklılardı. İkisi de uzun boylu ve iri yapılıydılar; genel olarak yakışıklı olarak kabul edilirlerdi. Ancak Oliver, bayanları balo salonunda döndürmeyi severken, Carver ise Cribb’s Parlor’da vakit geçirmeyi ve en azından vücudunun bir kısmı kanayana kadar yumruk dövüşleri yapmayı tercih ediyordu.

“Pekala, ona yardım etmek istemenizin nedenini anlayabiliyorum. Bu kız size ne kadar masraf çıkardı?”

Uzun bir sessizlik oldu; sonunda Oliver, “Beş yüz pound,” diye yanıtladı.

Carver’ın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. “Kitty’nin gözleri kesinlikle harika hikayeler anlatıyordur.”

Oliver, onun alaycı sözlerini görmezden geldi ve ayağa kalktı. “Biliyorum, bu oldukça zor bir durum. Ama inanın bana, o buna değer. Bir ay boyunca bir arkadaşını ziyaret etmek için Bath’a gidecek. Ben de o geri döndüğü anda ona evlenme teklif etmeyi planlıyorum.”

“Sadece bir akşam birlikte geçirdikten sonra mı?” diye sordu Carver.

“Onun her açıdan benim için mükemmel olduğunu anlamak için sadece bir akşam yeterliydi.”

Yine, Carver bir iniltiyi bastırdı.

Eğer bir an olsun, Oliver’ın gerçekten de o kıza evlenme teklif edeceğini düşünseydi, ona, neredeyse hiç tanımadığı bir kadına evlenme teklif etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlatırdı. Ama bu kişi Oliver’dı. Oliver’ın aşık olduğu kadınların sayısını Carver bile takip edemezdi. Ancak bu ilişkilerin hiçbiri uzun sürmezdi. Sonunda Oliver kendine gelir ve başka bir güzel kadının peşinden koşmaya başlardı.

“Peki o zaman, size mutluluklar dilerim,” dedi Carver. Yansımadaki yeni bağladığı kravatını ve lacivert ceketini inceleyerek yalan söylüyordu.

Sporcu kimliğiyle tanınan biri olarak, koyu mavi muhtemelen onun uşağının kendisine giydirebileceği en gösterişli renkti. Zavallı Brandon… Adam, Carver’ın omuzlarının ve baldırlarının bir Yunan tanrısına benzediğini, bu yüzden de böyle giyinmesi gerektiğini ısrarla savunuyordu. Ancak mitolojik bir tanrı gibi görünmek için gösterişli renkler, vücuda sıkı oturan pantolonlar ve bir sürü parlak aksesuar gerekiyordu. Bu yüzden Carver, sıradan bir insan gibi görünmeyi tercih etti.

“Bugün Dalton Park’a gidiyorsun, değil mi?” diye sordu Oliver. Konuşmanın yönünü, Carver’ın aslında istemediği bir yöne doğru çeviriyordu.

“Evet, öyleyim. Peki sen bugün avlanmaya mı gidiyorsun?” Acaba diğer arkadaşlar da tıpkı o ve Oliver gibi birbirlerinin programlarına bu kadar uyum sağlayabiliyor muydular?

“Buradan ayrıldığımda hemen. Ben olmadan eve dönebilecek misin?” diye sordu Oliver, alaycı bir gülümsemeyle.

“Kulağa ne kadar olağanüstü gelse de, sanırım bunu başarabileceğim.”

“Ama yine de yapacak mısın?” Tekrar sormak zorunda kalmış olması üzücüydü.

“Evet, inanın ya da inanmayın sevgilim, kendi başıma oldukça yeterliyim.”

Oliver, Carver’ın ona taktığı alaycı lakabı bile umursamadı. Yüzü daha da ciddileşti. “Demek istediğim şu: Ben olmadan Dalton Park’a gitmek konusunda sorun yaşar mısın? Biliyorum ki o zamandan beri oraya gidemedin…”

Carver onun sözünü kesti. “Ben iyiyim, Oliver.” Ama aslında kendisi de emin değildi.

Bu yıl, yolda geri dönmeden eve ulaşmayı başarabilecek mi acaba? Eğer annesi, babasının doğum günü anısına ona top atmasaydı, oraya hiç gitmezdi. Ayrıca, o yeri sonsuza dek görmezden gelemzdi, değil mi? Muhtemelen hayır; çünkü bir gün o yeri kendisi devralacaktı. Hayır, eve dönmesi gerekiyordu. Sadece, anıların da ailesiyle birlikte orada kalmamasını diliyordu.

“Yanında gelmememe gerek olmadığından emin misin? Zaten baloya katılmayı planlıyordum. Ama eğer yanında gelmem gerekiyorsa, avlanma gezimi iptal edebilirim.”

Carver gülümsedi; eğer neşeli ve rahat bir tavır sergilerse, Oliver'ın bu konuyu bir daha gündeme getirmeyeceğini umuyordu. "Teşekkür ederim, ancak buna gerek yok. Sizin yokluğunuzda benimle ilgilenecek bir bakıcıyı zaten tuttum."

Oliver'ın yeşil gözleri daraldı; Carver'ın havayı neşelendirmeye yönelik çabaları onu hiç etkilememişti. "Üç yıl sonra ilk kez eve dönüyorsun, Kenny. Biraz gergin olman normal."

Carver, uşağını gönderdi; çünkü böyle özel bir konuşmanın başkaları tarafından duyulmasını istemiyordu. Eğer Oliver'ı tanısaydı, konunun her yönü ele alınana kadar ondan vazgeçmezdi.

"Endişeli değilim, Oliver. Tamamen iyiyim." Gerçekten de öyleydi, değil mi? Hayatına kaldığı yerden devam etmişti.

"Tamamen iyi mi?" Oliver alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "O zaman onun adını söyle."

Bu çok fazlaydı. Carver'ın çenesi sıkıldı ve derin bir nefes aldığında burun delikleri genişledi. "Bırak bu konuyu, Oliver. Eğer bu konuyu sürdürürsen, sana vururum. Bunu biliyorsun."

"Görüyorsun işte. İyi değilsin." Oliver'ın kaşları çatıldı. "Artık bunu geride bırakıp hayatına devam etmenin zamanı geldi, Kenny. Belki de onun mezarını ziyaret edersen…"

"Artık devam ettim," diye homurdandı Carver dişlerinin arasından. Ayak parmaklarını çizmelerinin içine sokarak kendini kontrol altında tutmaya çalıştı; böylece odanın öbür tarafına gidip Oliver'ın burnuna yumruk atamazdı.

"Gerçekten mi? O zaman neden seninle evlenmek isteyen onlarca kadından hiçbiriyle bir ilişkin olmadı?"

"O kadar da kaşıntılı değil mi?"

"Durun," dedi Oliver, koltuğunda hafifçe hareket ederek. "Siz, evlilik piyasasının en çekici adayısınız. Çok yakışıklısınız; ayrıca soylu ve zenginsiniz. Londra'da istediğiniz her kadınla evlenebilirsiniz. Ama yine de, o günden beri başka hiçbir kadına bile bakmıyorsunuz…"

"Yapma," dedi Carver. Bunu, arkadaşına vereceği son uyarı olarak kabul etti.

"Onun adını söyleyebilmelisin."

"İhtiyacım olan şey, bunu yere bırakmanız veya yatak odamdan çıkmanızdır." Ellerini yumruk haline getirirken, parmak eklemlerinde acı hissetti.

Bir an için Oliver, bu konuyu daha da gündeme getirecek gibi göründü. Ne yazık ki, Oliver onunla çatışmaktan asla korkmazdı. Ancak sonunda Oliver derin bir iç çekti ve başka tarafa baktı.

“Peki. Bırakayım bu konuyu. Ama söylediklerimi bir düşünün.” Sonra Oliver’ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve oda daha neşeli bir hava kazandı. “Sonuçta, ne dediğimi biliyorum. Ben çok akıllıyım ve neredeyse evli bir adamım bile.”

Carver başını salladı ve yatak odasının kapısını açmaya doğru yürüdü. Bu konuşmayı bir an önce bitirip gününü sürdürmek istiyordu. “Çıkarken Jeffers’e ne kadar paraya ihtiyacınız olduğunu unutmayın.”

“Teşekkürler. Parayı sana geri ödeyeceğim,” dedi Oliver. Sandalyesinden kalkıp açık olan kapıya doğru yürümeye başladı.

Carver sadece eliyle işaret ederek gülümsedi. “Zahmet etmeyin. Bunu bir düğün hediyesi olarak kabul edin.”

O an, o adamla savaşmak istese de, ona her şekilde yardım edebildiği için mutluydu. Bu yardımın sebebi, neredeyse hiç tanımadığı ve muhtemelen bir daha asla görmeyeceği bir kadına para vermek gibi saçma bir sebep olsa bile.

“Lütfen beni çok özlemeyin,” dedi Oliver, kapıdan içeri girerken gülümseyerek.

“Yeniden bir araya gelene kadar yastığım gözyaşlarıyla ıslanacak.” Merdivenlere doğru giderken Oliver’ın kahkahalarını duydu.

Bir saat sonra, Carver kahvaltısını bitirip çalışma odasına doğru yola çıktığında, ön kapıda üç kez kapı çalındığını duydu. Durup Jeffers’in kapıyı açmasını bekledi; ancak holü bir kez süzdükten sonra, çalışanlarının hiçbirinin bu sesi duymadığını fark etti. Muhtemelen herkes, evi toplamak ve eve dönüş hazırlıkları yapmakla meşguldü. Omuzlarını silkti ve ceketinin manşetlerini düzelttikten sonra kapıyı kendisi açmaya gitti.

OceanofPDF.com

3. BÖLÜM

Rose, kapıya dördüncü kez vurmayı düşündü. Ancak bunu yapamadan kapı aniden açıldı. Şaşkına dönen Rose bir adım geri attı. Kapının bu kadar hızlı açılacağını ve karşısında yakışıklı bir adamın olacağını hiç beklememişti. Aslında bunu beklemesi gerekirdi; çünkü Lord Newburry'nin oldukça yakışıklı bir adam olduğu herkes tarafından biliniyordu. Yakışıklı adamlar nadiren çirkin olurlardı.

Ancak en çok şaşırdığı şey, kapıyı bir uşak değil, doğrudan kontun kendisinin açmasıydı. O dev gibi görünen konta bakakaldı ve orada öylece durup ona bakarken ne kadar zaman geçtiğini fark etmedi. Aslında kendisinin onu çağıran kişi olduğunu anlayınca, bir kelime bile söyleyemeyeceğini fark etti. Dürüst olmak gerekirse, orada ne yapmak istediğini bile unutmuştu. Daha önce hiç bu kadar kötü bir şekilde bir işi yapmış mıydı acaba?

Lord Newburry'nin soğuk, gri gözleri, konuşmadan önce Rose'un üzerinden ve ardından da arkasından geçti. Bu bakışlar, Rose'a oradaki amacını hatırlattı.

"Bu onuru bana kim bahşetti acaba?" dedi, koyu renkli kaşlarından birini kaldırarak kibirli ve kendini beğenmiş bir ifade takınarak.

Derin sesinin tonu onu tekrar gerçekliğe döndürdü. Başını salladı; hemen bunu yapmamış olmayı diledi. Sonra da bir reverans yaptı.

Toparlan artık, seni aptal!

"Özür dilerim, efendim. Efendinizle özel bir görüşme yapmayı umuyordum."

Bir an tereddüt etti, ancak sonra bir kenara çekildi. Böylece, daha önce omuzlarının kapı açıklığını ne kadar kapladığını vurgulamış oldu ve onun

içeri girmesini işaret etti.

Zihnini toplamaya zorladı; ardından gergin bir hizmetçinin nazik gülümsemesini ona sundu. Sonra devasa eşikten geçerek lüks bir holün içine adım attı. Duvarlarda yer alan dört katmanlı kristal avizeleri, porselen vazoları ve gösterişli duvar halılarını fark etti. Oda adeta parayla doluydu. Belki de ondan biraz daha fazlasını koparmaya çalışmalıydı.

Dikkatini birkaç adım ötedeki konta yeniden çevirdi. Aman Tanrım, ne kadar da iri yarı bir adamdı! Sporcu gibi geniş omuzlara sahipti. Sanırım tüm Londra'da onun boyuna ulaşabilen tek bir erkek bile yoktu.

Söylentilere göre, Rose, Lord Newburry'nin aslında göründüğü gibi sportmen bir kişi değil, daha çok gösteriş meraklısı bir adam olduğunu düşünüyordu. Ona bakmak bile Rose'un boğazının düğümlenmesine ve nefes almakta zorlanmasına neden oluyordu.

Ama o bir alçaktı ve kadının kendini toparlaması gerekiyordu.

Sahte karnının hemen altında ellerini birleştirdi; böylece bu şekil eteğinin altından görülebiliyordu. Bir sonraki adım ise kendini tanıtmak ve onun hafızasına aslında gerçekleşmemiş olan bir olayı hatırlatmaya çalışmaktı. En azından, onunla ilgili olarak böyle bir olay gerçekleşmemişti. Umarım o bunu hatırlamazdı. Aslında, bunu hatırlamayacağından emindi.

Çelik gibi sert bakışları, onun gözlerinden küçük, sahte gebelik belirtilerine kaydı. Kaşlarını çatarak gülümsedi. "Neden içimde, hava durumu hakkında bir şeyler söylemek için gelmediğin konusunda kötü bir his var acaba?"

"Hayır, efendim," dedi kız, utangaç bir şekilde karnına bakarak. "Henüz değil. Aslında, Lord Newburry, ben…"

Ama o, onun sözünü kesti. "Affedersiniz?" dedi, başını ona doğru eğerek daha iyi duymaya çalışır gibi. Acaba bu adam işitme sorunu mu vardı, yoksa sadece kaba mıydı?

Derin bir nefes aldı ve tekrar başlamak için durumunu düzeltti. "Sadece şunu söylemek istiyorum: Hayır, hava durumu hakkında bir yorum yapmaya gelmedim." Derin bir nefes daha aldı. "Aslında, efendim, bu ziyaret daha hassas bir konuyla ilgili."

Onun itiraz etmek için ağzını açtığını görebiliyordu, ancak onun tekrar konuşmasına izin vermedi. O gün zaten onu sinirlendirmişti ve bunun bir daha olmasına izin veremezdi. Kontrolü elinde tutmak çok önemliydi.

"Birkaç ay önce Lord Grantham'ın malikanesinde bana gösterdiğiniz ilgileri size tekrar hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum." Daphney

Bellows’un da böyle yapacağından emin olduğu için, kadın kendi karnına bakmaya devam etti. Hizmetçiler, hizmet ettikleri kişilerle veya kendilerinden daha üst rütbedeki kişilerle nadiren göz teması kurarlardı.

“Aslında, bunu bana hatırlatmanız gerçekten gerekiyor.”

Başını kaldırıp baktığında, adamın alaycı bir ifadeyle gülümsediğini gördü. Adam hafifçe başını salladı ve omuzlarını silkti; yüzünde ise hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. “Sen kimsin ve sana ne tür bir ilgi gösterdim ki?”

Sahte bir şaşkınlık ifadesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. İçten içe ise, onun hatırlamamasından memnundu. Hem memnundu, hem de rahatsız olmuştu. Böyle bir işle uğraşmak gerçekten zorlayıcıydı.

“Siz orada kaldığınız sırada, ben Lord Grantham’ın evinde hizmetçiydim. Ve siz… şey… siz…” Gözleri hâlâ alaycı bir şekilde kısık, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Ona vurmak istedi. “Aman Tanrım, bunu gerçekten yüksek sesle söylemem gerekiyor mu, efendim?” Sesinde titreme oluşturmaya çalıştı.

“Keşke öyle yaparsanız,” dedi.

“Sen…” Gözleri yeşil halının üzerinden onun gri gözlerine doğru kaydı. “Benimle seviştin, efendim!” diye fısıldadı sonunda, yanaklarının kızarmasını umarak.

Kaşları yukarı kalktı. “Ben mi yaptım bunu?” Lanet olsun bu adama! Sanki bir oyunun komik sahnesini izliyormuş gibi görünüyordu; korkmuş bir hizmetçinin sözlerini dinlemiyormuş gibi…

Şey… Kendisiyle ilişki yaşadığı hizmetçinin yerini alan kadının yüzü.

“E-evet.” Gözlerini yere indirdi. “Elbette beni hatırlıyorsunuz, değil mi?” Çok acınası bir haldeydi. Kirpiklerinin altından yukarıya baktı.

Güldü. Gerçekten güldü. “Hayır. Ama tabii ki beni hatırlıyorsunuz, değil mi?”

“Elbette, unutamam! Seni ve bana gösterdiğin ilgiyi asla unutamam.”

“Öyle mi?” Hâlâ gülümsüyordu.

Rose, ellerini yumruk haline getirip yanlarına koydu. Lütfen ona yardım edin… O kendini beğenmiş ifadeyi yüzünden silip atacaktı.

“Evet,” dedi, ses tonunda biraz fazla bir şiddet vardı. Rose yavaşça burnundan nefes aldı. “Gördüğünüz gibi, efendim, şu an işsiz durumdayım ve bunun sorumlusu sizsiniz.” Yine fazla abartılıydı. Neden bu adamın karşısında doğru karakteri sergilemekte bu kadar zorlanıyordu ki?

“Ve ben…” Elini göğsünün üzerine koydu. “Lord Newburry… Ben mi bu şanslı babayım?”

“Biliyorum, efendim. Gerçekten de öyle değil…” Rose yine sözünü tamamlayamadı; bu sefer de birkaç hizmetçi, valizler ve kutular taşıyarak holde yürümeye başladı.

Lord Newburry, çantaların ve eşyaların arasından ona bakmak için çenesini kaldırdı. “Devam et, sevgilim.”

Rose, bacaklarındaki kasları hareket ettirdi ve gürültünün arasında bağırmadan konuşmaya çalıştı. “Demek istediğim, babalık yapabilecek başka bir kişi olamaz, efendim. Şüphesiz, içinde bulunduğum bu durum, sizinle olan talihsiz karşılaşmam yüzünden ortaya çıktı.” Kararlı olmaya çalışırken aynı zamanda alçakgönüllü de olmaya çalıştı; kendi kararlılığını, Daphney’nin hassas duygularıyla dengelemeye çalıştı.

Hizmetçiler ve uşaklar, bagajları holden geçirip dışarıya taşıma işlerine devam ediyorlardı. Bir uşak, kapının zilini çıkardı; iki hizmetçi ise koridorun öbür ucundaki küçük odadaki eşyaları örtmeye başladılar. Acaba ev kapatılıyor muydu? Rose, hizmetçilerin arasından kontu görebilmeye çalıştı. Her şey hiç de iyi gitmiyordu.

Earl, lobide yüksek sesle ve utanmadan konuştu. “Anladım! Yani, durumu netleştirmek gerekirse, sizin namusunuzu çalan kişi ben miyim?”

Aman Tanrım! O sefer utanmış gibi davranmak için hiç çaba göstermesine gerek yoktu. Acaba o adam, böylesine hassas konuları bu kadar kalabalık bir ortamda konuşurken hiç vicdan azabı duymadı mı? Daha da kötüsü, en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermedi.

“Başka biri olmadığından emin misiniz?” diye sordu.

“Eminim ki bu işi yapan sizsiniz, efendim!” Rose’un sesi o kadar yükseldi ki, kendisi bile bundan rahatsız oldu. Hizmetçiler hâlâ işlerini yapmaya devam ediyorlardı. Bu gürültüden dolayı Rose rahatsız oldu; üstelik kont da bu durumdan rahatsız görünüyordu. Sahip olduğu azıcık gücün de kaybolduğunu hissediyordu. “Efendim, konuşabileceğimiz daha özel bir yer olabilir mi?”

“Sevgilim, çalışanlarımın davranışları konusunda endişelenmene gerek yok. Emin ol, onların ilgilenecekleri çok daha önemli şeyler var; senin onurunun kaybı gibi şeyler onlar için hiç önemli değil.”

Yoğun bir nefret duygusu filizlenmeye başladı. En azından, onun tarafından dolandırılan diğer beylerin de biraz olsun utanç duymaları, hatta bazen pişman olmaları ve borçlarını ödemek için çaba göstermeleri gerekirdi.

Ancak bu adamın umurunda bile değildi.

Yine de, sizinle özel olarak konuşmak daha rahat olurdu.

“Gerçekten öyle mi?” Yine o alaycı tonla konuştu. “Ah, korkarım ben dışarı çıkarken sizi yakaladım. Ah, Jeffers!” dedi ve odaya yeni giren uşağa döndü. “Lütfen annemin kristal vazosunun güvenli bir şekilde paketlendiğinden emin olun. Eğer vazo parçalanmış halde ulaşırsa, annem beni affetmeyecektir.”

Bu kadar mı? Onu bu kadar çabuk mı reddetti? Gururu incindi. Rose daha önce hiç bu kadar başarısız olmamıştı. Görünüşe göre, biraz daha kararlı olması gerekiyordu.

Bekledi… Elbisesinin altında ayaklarını oynatmaktan kendini alamıyordu. Kont, bir hizmetçiye, evin hanımına ve iki uşağa bir şeyler söyledikten sonra, hiçbir açıklama veya özür dilemeden oradan ayrıldı. Rose da ön kapıya bakarken ayaklarını hareket ettirmeyi bıraktı.

Gerçekten de oradan ayrılmış mıydı? Onun orada olduğunu unutmuş muydu? Daha önce hiç böyle muamele görmemişti. Bir engel olarak görülüyordu, evet. Nefret ediliyordu, kesinlikle. Sık sık süzülüyordu gözleriyle… Ama asla tamamen görmezden gelinmemişti.

Rose çenesini yukarı kaldırdı, şapkasının bağcıklarını sıkıca bağladı ve onun peşinden yürümeye başladı. Daha önce hiçbir işinde başarısız olmamıştı ve bu sefer de başarısız olmayı düşünmüyordu.

OceanofPDF.com

4. BÖLÜM

“Efendim!” Rose, hızla dış merdivenlerden inerken bağırdı. Adam durdu; bir ayakkabısı arabanın en alt basamağında duruyordu. Gözlerini Rose’a çevirdi. “Korkarım ki, sizinle özel olarak görüşmek zorundayım!”

Gülümseyerek dedi ki: “Hâlâ burada mısın? Gitmiş olduğunu sanmıştım.”

Çenesi ve yumrukları birlikte sıkıldı. “Ayrılan kişi sizdiniz, efendim! Belki de soylu ve zengin olduğunuz için, diğer insanlar gibi aynı ahlaki kurallara tabi olmadığınızı düşünüyorsunuz. Ama inanın bana, ne durumda olursanız olun, ben asla kandırılmayacağım.”

Biraz fazlaydı belki. Ama en azından, yüzündeki ifade değişti: Eğlenceli ve ilgisiz bir ifade yerini, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bir ifadeye bıraktı. Gözleri, yüzünde bir şeyler arıyormuş gibi dolaştı. Gözlerinde adlandıramadığı bir ifade belirdi. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, o ifade kayboldu ve o da neredeyse yaramazca gülümsedi. Buna güvenemedi.

“Pekala, binin içeri,” dedi ve elini uzatarak onun arabasına binmesine yardım etti.

Rose, boş olan arabaya baktıktan sonra, kendisinden neredeyse iki kat daha iri olan konta baktı. Şimdi onun yüzünü daha yakından görebiliyordu; sağ kaşının üstünde tehditkâr görünümlü bir yara izi vardı. “Sizin arabada mıyım, efendim?”

“Evet, başka nerede konuşabiliriz ki? Sana zaten söyledim…”

“Dışarı çıkıyorum. Evet, tekrarlamana gerek yok.”

Sırıttı ve yine o iri, kalınlaşmış elini uzattı.

Böyle kötü şöhretli bir adamla yalnız başına bir araca binmek ona hiç hoş gelmemişti. Ancak onunla özel bir şekilde konuşabilmenin tek yolu bu olduğu için, elini tutup araca bindi. Boğazındaki düğümü yutarak çantasını yanındaki koltuğa koydu. Her şey yoluna girecekti. Eğer o kötü davranırsa, uyluğunun üzerinde bulunan tabanca ona her an durumu kontrol altına alabileceğini hatırlatacaktı.

Her ne kadar daha önce hiç kimseyi vurmak zorunda kalmamış olsa da, Rose kendisinin oldukça iyi bir nişancı olduğunu biliyordu. Felix Amca, Rose'un yanında olduğu ilk günden itibaren ondan tabanca kullanmayı öğrenmesini istemişti. Felix Amca'nın titiz eğitimi sayesinde, Rose yirmi beş adım uzaklıktan bir adamın elinden bir kartı vurabiliyordu; üstelik parmaklarına bile zarar vermiyordu.

Lord Newburry arabaya bindi; bu da arabada bulunan herkesin ağırlığının değişmesine neden oldu. Lord Newburry, onun karşısındaki koltuğa oturdu. Bacakları o kadar uzundu ki, kasıtsız olarak bile dizleri birbirine değiyordu. Kadın ise biraz daha kapıya doğru kaydı.

Bir hizmetçi kapıyı kapattı ve böylece Rose, aç bir kedinin bulunduğu bir kafeste kapalı kalmış bir kuşun nasıl hissettiğini bizzat deneyimleme fırsatı buldu. Ama önemli değildi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. En azından bu kafes oldukça rahattı. Ayaklarının altındaki sıcak tuğlalar ise, normalde takdir edeceği bir lüks oldu… Ancak bu durum, avuçlarında biriken ter miktarını daha da artırdı.

Başını kaldırdığında, onun kendisine nazik bir gülümsemeyle baktığını gördü ve şaşırdı. "Pekala, sevgilim. Şimdi dikkatim senin üzerinde." Neden bu sözler onu rahatsız ediyordu ki? Ve neden bu berbat adamı bu kadar çekici buluyordu ki? Bu durum oldukça rahatsız ediciydi. Onu uzun burun tüyleri ve berbat kahverengi dişleri olan biri olarak hayal etmek daha iyi olurdu.

Patlama.

İşe yaramadı. Isyankar zihni, o adamı bir canavar olarak hayal etmek için ayrılan zamanı kullanarak, aslında onun çok güçlü bir çene yapısına sahip olduğunu ve gülümsediğinde belki de gamzesi olduğunu fark etti. Tüm bu gözlemler, arabanın içini daha da dar hissettirdi. Belki de kapının yanındaki hava biraz daha serin olabilirdi. Rose biraz sağa doğru kaydı; ancak koltuğunun rahatsız edici bir ses çıkarması üzerine hareketini durdurdu. Bu ses, adeta bir vücut fonksiyonuna ait bir sesti.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve o iğrenç konta baktı. Kont, açıkça alaycı bir şekilde gülümsemeye çalışıyordu; gülümsemesi, sıkıca kapalı olan dudaklarının arasından sızıyordu.

Bu sefer gerçekten de yüzü kızardı. “Efendim, o tatsız gürültünün sebebinin o koltuk olduğunu size söylememe gerek yok, değil mi?”

“Oh, elbette.” Ama kıkırdamasını gizlemek için eliyle boğazını temizledi.

Gözlerini kısarak konuştu: “Sorun o koltuktaydı,” dedi. Her hecesini ayrı ayrı telaffuz ediyordu ve sesi, yetişkin bir kadından ziyade savunmacı bir çocuğunkine benziyordu.

“Mmhmm.” Ona gösterdiği o abartılı onay ifadesi yüzünden Rose, kendini arabanın koltuğunda erimek istedi.

Ona inanmadı. Ya da belki de sadece onunla dalga geçiyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. “Sorun o koltuktaydı. Masumiyetimi kanıtlamak için yine aynı sesi çıkaracağım.” Ah, hayır. Gerçekten de, onun aptal olduğu şüphelerini gidermek için tekrar o sesi çıkarmayı mı teklif ediyordu? Ve neden… neden o koltuk tekrar o sesi çıkarmasın ki? Kaç kez o koltukta ileri geri hareket edebilirdi ki, o da onu deli sanıp akıl hastanesine göndermesin?

Artık sessiz kalan o kişi yüzünden son derece sinirlenen Rose, ellerini kucağında birleştirdi. İsteksizce gözlerini kaldırıp kontun gözlerinin içine baktı. Kontun kaşları şeytani bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı. Bu iş gayet iyi gidiyordu.

Eğer Rose o iki bin poundu görmek istiyorsa, bir an önce kontrolünü yeniden ele alması gerekiyordu. “Eh, efendim. Öncelikle, beni hatırlamamanıza şaşırmadım. Ama bu arabayla yapılan yolculuktan sonra kesinlikle beni hatırlayacaksınız. İşte bu yüzden buraya gelmek konusunda tereddüt ettim. Bilirsiniz… Beni çağırdığınız o gece, oldukça fazla içki içmiştiniz.”

Yüzünü buruşturdu, ancak gözleri gülüyordu. “Bu pek hoş bir deneyim olmamıştır herhalde.” Gülümsememek için kendini zor tuttu. Muhtemelen bu durum, koltuklardan gelen sesler yüzünden artan mizah anlayışından kaynaklanıyordu. Kesinlikle de o berbat adamın zekasından değil.

“Lord Newburry, buraya, karşılaşmamızla ilgili nezaket kurallarını tartışmaya gelmedim.”

“O zaman burada neyi tartışmak için bulunuyorsun?” Yüzünde hâlâ o tembel sırıtış mı vardı?

“Açıkçası söylemek gerekirse, efendim, buraya tazminat almak için geldim.”

Başını salladı. “Tabii ki.” Bunu yapmaktan zevk alıyor muydu acaba?

Koltukta hareket ederken çıkan o utanç verici sesi tekrar yaratmaya çalışmasının ardından, Rose hem kendini kontrol altında tutmaya hem de itibarını korumaya çalışıyordu. Kendine böyle aptalca davrandığı için kızgındı.

“Daha önce de söylediğim gibi, bu hamilelik nedeniyle herhangi bir tavsiye almadan görevimden alındım. Çocuk doğana kadar muhtemelen tekrar iş bulamayacağım için, tazminat almanın doğru olacağını düşünüyorum. Tabii eğer hiç iş bulamazsam…” Sözleri fazla kibar mıydı acaba? Tüm bu sinirli durumuna rağmen, kaba bir dille konuşmayı tamamen unutmuştu. Görünüşe göre o gün yaptığı hataların sonu gelmeyecekti.

“Adil görünüyor. Peki, ne kadar tazminat ödenmeli, sevgilim?”

“Eğer yaşamam için bana yeterli para verecek olursanız, bir daha sizi rahatsız etmem. Ayrıca, çocuğun sizin oğlunuz olduğunu da kimse bilmeyecek.” Rose, sözlerini öyle bir şekilde ifade etti ki, sözlerindeki tehdidi anlayabilsin.

İşte. Biraz olsun toparlanmış oldu.

“Ve merak ettiğim için soruyorum: Hayatınıza devam edebilmek için ne kadar paraya ihtiyacınız var?”

Yine, gülmekten kendini alamamak için yanaklarını ısırıyordu. Bir kişiden hem nefret edebileceğini, hem de onu komik bulabileceğini fark ediyordu.

“İki bin pound mu?” diye sordu, gözlerini kocaman açarak.

Kaşları yukarı kalktı ve geniş göğsünden hafif bir kahkaha yükseldi. “Aman Tanrım, kadın! Seni hayatta tutmak pek de ucuz olmayacak, değil mi? Ya sadece senin nefes almanı engellemek istesem? Bu şekilde bin sterlin kadar tasarruf edebilir miyim acaba?”

Dudakları seğirdi, ancak kendini kontrol altında tuttu. “Belki de uşağınıza, buradaki yaşam masraflarının ne kadar olduğunu sorabilirsiniz, efendim.”

“Yani, pençeleri var işte. Öyle olduğunu düşünmüştüm zaten.” Gülümsemesi daha da genişledi ve bir şekilde daha da yakışıklı görünmeye başladı. Çok sinir bozucu.

“Özür dilerim. Bu çok kaba bir davranıştı,” dedi Rose, kendini tekrar uygun bir tavır sergilemeye zorlayarak. Bir hizmetçi, az önce bir konta karşı böyle rahatça konuşamazdı.

“Hayır, özür dilemene gerek yok,” dedi, koltuğunda rahat bir şekilde oturarak. “Biraz cesur olmanı çok daha hoş buluyorum.”

Gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. Bu parıltı iyi miydi, kötü müydü? Artık bu işin nasıl ilerleyeceğini anlayamıyordu. Sanki okyanusa atlamış, ancak yüzmeyi unutmuş gibi hissediyordu.

“Adın ne?” diye sordu. “Hayır, lütfen bana öyle bakma. Kendin de söyledin; seni hatırlamıyorum, çünkü sarhoştum.” Keşke o bu kadar komik olmasaydı.

“Adım Daphney Bellows, efendim.”

“Orta isim?”

Kaşları çatıldı. “Orta adımı bilmek mi istiyorsunuz?”

“Tabii ki,” dedi o. “Sana kızdığımda bunu başka nasıl ifade edebilirim ki? İkinci isim, bir tür tehdit unsuru olarak kullanılabilir, değil mi?” Tehdit mi? Bunun ne anlama geldiğini anlayamadı. Onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü; ancak bunun üzerine kızması mı, yoksa gülmesi mi gerektiğinden emin değildi. Aslında, arabadan inmesi gerekiyordu. Bir şeyler oluyordu, ancak ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

O, onun ifadelerini dikkatle gözlemleyerek konuşmaya devam etti; bu konuşmanın nereye varacağına dair bir ipucu arıyordu. “Bu yolculuk sırasında seni sinirlendirmek istemiyorum.”

Geniş omuzlarını silkti. “Neden bu önemli olsun ki? Zaten bir noktada birbirimize kızgın olmamız kaçınılmaz.”

“Ama neden?” Acaba aynı konuşmayı mı yapıyorlardı ki?

Lord Newburry, koltuğunda öne eğildi ve sanki heyecan verici bir hikaye anlatıyormuş gibi alçak sesle konuştu. “Daphney, daha önce hiç çocukların yanında bulunmadın mı? Küçücük şeyler bile, bir ebeveyni diğerine karşı düşman haline getirebilir.” Belki de sarhoştu? Onun saçma sapan sözlerini ve kaba davranışlarını açıklayabilecek tek sebep buydu.

“Affedin beni, efendim, ancak…”

“Carver.” diye araya girdi o, bir kez daha onun dengesini bozdu. Kadın başı dönmeye başlamıştı. Bir kişinin etrafında dönüp durmak, sonunda ne hakkında konuşulduğunu unutturmak, genellikle onun kullandığı taktikti.

“Affedersiniz, ne dediniz?” diye sordu.

“Bana Carver deyin.”

“Bence bu uygun olmaz.”

Gülümsedi ve tekrar arkasına yaslandı. “Hareket halindeki bir vagonun içinden bir kadını itmek de böyle bir şeydir. Ama eğer beni sürekli o şekilde çağırmaya devam ederseniz, bunu yapmayacağımın garantisini veremem.”

Rose vazgeçti ve koltuğuna yaslandı. “Hatırlamıyorum…” Omuzları inip kalktı ve başını hafifçe salladı. “Ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlayamıyorum.”

“Arka adınızı unuttunuz,” diye nazikçe hatırlattı.

Rose, adama şaşkın şaşkın baktı. Belki de ona yeterince uzun süre bakarsa, ne demek istediğini anlayabilirdi. Sonunda, pek düşünmeden “Ingrid,” dedi.

“Ingrid mi? Daphney Ingrid Bellows…” Adını yavaşça, sanki üzerinde düşünüyormuş gibi söyledi. “Beğendim. Güzel bir ritmi var.”

Sarhoştu. Kesinlikle öyleydi. Hâlâ karar veremediği şey ise, bu adamdan nefret edip etmemesi gerektiğiydi. Belki de eğer adam daha çirkin olsaydı, karar vermek daha kolay olurdu. Ama bunun yerine, gözleri sürekli olarak adamın omuzlarında duran ceketine takılıyordu. Acaba büyüye maruz kalmak böyle bir his miydi? Hemen bu arabadan çıkması gerekiyordu.

“Özür dilerim, sevgilim… Carver,” diye düzeltti kadın. Kontun onu gerçekten de arabadan atıp atmayacağını öğrenmek istemiyordu. “Ama yine de tazminat meselesi var.” Dürüstlük, kadının elinde kalan tek stratejiydi.

“Hiçbir tazminat ödenmeyecek,” dedi.

“Hiçbiri mi?” diye sordu, ancak onun reddine pek şaşırmadı. Bu iş tam anlamıyla bir felaketti. Ne kadar çabuk bu tuhaf, kafa karıştırıcı ve yakışıklı konttan uzaklaşabilirse o kadar iyi olurdu.

“Hiçbiri,” dedi yine, ancak gözlerinde giderek artan bir kararlılık vardı. Bu bakışlar Rose’un midesini bulandırdı. “Seninle evleneceğim.”

OceanofPDF.com

5. BÖLÜM

“Hasta mısınız?” diye sordu Carver, karşısında oturan kıza. “Kusacakmışsınız gibi görünüyorsunuz. Ama anladığım kadarıyla, sizin durumunuzdaki kadınlar için bu normal bir durum.” Kız tamamen şaşkın görünüyordu. Gülmemek mümkün değildi.

Açıkça görülüyor ki, evlilik, onun uygulamaya çalıştığı dolandırıcılığın bir parçası değildi. O da, onunla tanıştığı andan itibaren bunun bir dolandırıcılık olduğunu biliyordu.

Carver, kadının Lord Newburry’nin karakteri hakkındaki değerlendirmesinin doğru olduğunu biliyordu: Muhtemelen, sarhoş olsa bile, peşinden koştuğu bir hizmetçinin yüzünü asla hatırlamazdı. Ancak aynı zamanda, Newburry’nin tuzağına düşen bir hizmetçinin de onun yüzünü asla unutmayacağından emindi. Bu da ona şu sonucu getirdi: Bu kadın daha önce hiç Newburry ile karşılaşmamıştı ve kendi planlarını başarıyla uygulayabilmek için Newburry’nin kötü ününden yararlanmaya çalışıyordu.

Belki de, doğru kapıya gitseydi, yani onun kapısının iki kapı ötesindeki kapıya gitseydi, o adamın parasını dolandırabilirdi. Keşke öyle yapsaydı. Lord Newburry en kötü türden bir adamdı; onun bu kadın tarafından kandırılmasını görmek hoş olurdu.

İlk başta, Carver onu görmezden gelmek istemişti. Ancak daha sonra, Carver arabaya binmeden önce o kızın birazcık da olsa irade gösterdiğini fark etti. Bu cesaret karşısında Carver oldukça etkilendi ve bu his, arabada geçirdikleri her dakika ile birlikte daha da arttı. Ne kadar çok tartışırlarsa, Carver o kızın aslında göründüğü gibi olmadığını o kadar çok anladı. Bu durum, sanki bir alevin bir kumaşın altına saklanmaya çalışması gibiydi. Ne

kadar çok konuşursa, o alev de kumaşı yakma tehlikesi taşıyordu. Karver'in açıklayamadığı bir nedenden dolayı, o alevin yanmasını görmek istiyordu.

"Ama… elbette benimle evlenmek istemezsiniz, değil mi?" dedi Daphney. Eğer bu gerçek adıysa tabii. Aynı o alçakgönüllü ses tonuyla konuşuyordu. Haklıydı. Onunla evlenmek istemiyordu. Sonunda da öyle oldu. Carver sadece, onun bu şakalarının ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu. Umarım bu uzun yolculuk sırasında yeterince eğlenebilir ve evde kendisini bekleyen acıları düşünmek zorunda kalmazdı.

"Gerçekten evlenmek isteyen kimdir?" diye sordu, Lord Newburry'nin kişiliğini takınarak. "Ama ne yazık ki, ben yeni bir hayata başlamaya çalışan bir beyefendiyim. Bu nedenle, en doğru olan şey, mümkün olan en kısa sürede sizinle evlenmektir."

"Şimdi yeni bir sayfa açmayı seçmen ne kadar da uygun bir zamanda oldu," diye mırıldandı, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle. Zavallı dişi kurt, planlarını bozduğu için onu öldürmek üzere görünüyordu.

Gülmemek için parmak eklemlerine bakmak zorunda kaldı. "Bu neydi? Sizi duyamadım."

Çok hızlı bir şekilde, utangaç hizmetçi kılığını geride bıraktı. Onun içindeki "ateşi" görmüştü; bu yüzden bunun sadece bir maske olduğunu anlamıştı. Acaba karşısındaki kişi profesyonel bir hırsız mıydı? Bu fikir hoşuna gitmişti. "Elbette, bana iyi davranmak istediğiniz için minnettarım. Ama bir kont ile hamile bir hizmetçinin evlenmesinin biraz skandal yaratabileceğini düşünmüyor musunuz?"

"O kötü şöhretli kont mu?" Omuz silkti. "Kesinlikle hayır. Sanırım herkes bunu çok sıkıcı bulur. Asıl şaşırtıcı olan, saygın bir hanımla evlenmektir."

Onun bu karmaşık durumdan nasıl çıkacağını düşünmeye çalışırkenki halini görünce kendi kendine gülümsedi. Bir nedenden dolayı, onun kendisiyle evlenme fikrini hiç hoş karşılamadığı belliydi. Belki de zaten evliydi? Neden böyle olmasını ummuyordu ki? Ama hamileliğinin sahte olduğunu biliyordu. Komik hareketlerini yaparken, elbisesinin altındaki yastık yerinden oynayarak karın bölgesinin yanına kaymıştı.

"Acaba teklifimi kabul etmek istemiyor olabilir misiniz, Bayan Bellows?" Carver biliyordu ki, aklı başında olan bir kadın, onun teklifini şüpheli bulmadan reddedemezdi. Sadece deli bir kadın, bir kontun teklifini reddederdi. Hele de o kadının onun çocuğunu taşıdığı söyleniyorsa…

Gözleri onunkilerle buluştu. Aman Tanrım, ne kadar da güzeldi bu gözler… Kehribar rengi yüzeylerinin altında ne kadar çok şey gizliydi… Oliver'ın "Gözlerin bir hikaye anlattığı" yönündeki romantik düşüncelerini hatırladı ve o adamı aptal sanmış olmanın üzüntüsünü hissetti.

"Oh, tabii ki öyleyim!" dedi Bayan Bellows, gözlerinin içine bakarak. "Sadece şaşırdım. Sizden böylesine cömert bir davranış beklemiyordum." Ah, son kelimeleri söylerken dişlerinin sıkıldığını duyabiliyordu.

Gülümsedi. "Harika değil miyim?"

Carver, onun dudaklarını büzdüğünü ve burun deliklerini genişlettiğini gördü; bir şey söylemek istiyordu ama kendini tuttu. Keşke böyle yapmasaydı diye düşündü.

"Tam olarak doğru, efendim." Gözleri arabada etrafta dolaşıyordu. Acaba bir çıkış yolu mu arıyordu? Belki de beklediğinden daha çabuk boyun eğecekti. Garip bir şekilde, bu durum onu biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Öne eğildi ve onun elini kendi ellerinin arasına aldı. O büyüleyici, kahverengi-altın rengindeki gözler ona bakıyordu; gözler oldukça büyük ve dolgundu. Carver, daha önce böyle bir göz rengini hiç görmediğini fark etti. Gözleri adeta brendi rengindeydi. "Sevgilim, endişeli olduğunuzu anlıyorum. Yanıma gelin, sinirlerinizi yatıştırabilirim." Onun gözleri bu ima karşısında daha da büyüdüğünde, Carver gülmekten kendini zor tuttu.

Açıkçası, onun da Lord Newburry kadar berbat bir adam olduğunu düşünüyordu.

O güzel, soluk pembe dudaklarıyla gergin bir gülümseme sergiledi ve elini onun elinden çekti. "Endişeli misin? Ah hayır, hiç de değil! Sadece tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Sanırım senin benimle evlenerek gerçekten mutlu olacağını hayal edemiyorum. Korkarım aceleci davranıyorsun; eğer daha fazla zamanın olsaydı, muhtemelen sadece benim maddi ihtiyaçlarımı karşılamayı ve her türlü sorumluluktan kurtulmayı tercih ederdin." Bunu isterdi, değil mi? Ama bu kesinlikle mümkün olmayacaktı.

Çantasını yere koydu. Neden yanında çanta vardı ki? Elbette bu oldukça pratikti. Sonra Carver onun yanına oturdu; böylece omuzları birbirine değiyordu. Aslında hiçbir uygunsuz şey yapmayacaktı. Ama bunu onun bilmemesi gerekiyordu.

Bir kez daha onun elini kendi ellerinin arasına aldı. Bu sefer, onun elinin ne kadar hoş bir his verdiğine şaşırdı. Acaba bu harika koku ondan

mı geliyordu? Elinin dokunuşu yumuşak ve hafifti; aynı zamanda sıcak ve rahatlatıcıydı. Onun kokusu vanilyayı andırıyordu.

Başını dik tut, dostum. “Hadi, birbirimizi daha iyi tanıyalım, ne dersin?” Onun derin bir nefes aldığını duyabiliyordu.

“Sanırım birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz.” Boşta olan elini hamile kadının karnının üzerine koydu. Kadının vücudunun yanında sertleştiğini hissedince, gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

Göz ucuyla, onun pelerinini karnının etrafına dikkatlice doladığını görebiliyordu.

“Katılmıyorum,” dedi. “Sanırım sizin hakkınızda öğrenmem gereken çok şey var.”

Bu kadının ağlaması ne kadar sürer acaba? Elini uzatarak onun çenesine dokundu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. Ne yazık ki, gözleri birbirleriyle buluştuğu anda, oyun oynadığını tamamen unuttu. Hava o kadar yoğundu ki nefes almak zorlaşıyordu; kalbi göğsünde hızla atıyordu. Gözleri kadının kemer şeklindeki dudaklarına kaydı. Kadın ne yüzünü çevirdi ne de tereddüt etti. Aksine, dudakları hafifçe aralandı. Bir adım daha yaklaştı… Sonra kendine geldi. Ne yapıyordu böyle? Gerçekten onu öpmek üzere miydi?

Evet. Hayır! Bu, planın bir parçası değildi.

Görünüşe göre Daphney de aynı şeyi düşünüyordu. O, ondan uzaklaşırken Daphney başını eğdi. Tabii ki, bank tekrar o korkunç sesi çıkardı. Mükemmel… Bay Bellows, Bayan Bellows’un kendisine kesinlikle “Sana söylemiştim” der gibi bir bakış atmasını beklerken, yüzü kızarmıştı. Ama Bayan Bellows’un yüzü solgundu ve endişeli görünüyordu. Belki de o, bu davranışını biraz abartmıştı.

“Biliyor musunuz, sanırım biraz rahatsız hissediyorum.” Duruşunu ayarlayarak kolunu kapının yanındaki duvara dayadı. “Lütfen arabacınıza söyleyin de arabayı burada durdursun. Sanırım biraz temiz hava almam gerekiyor.”

Gülümsedi; hem belki de kız onun utanç verici sesini duymamıştı diye rahatlamıştı, hem de kızın, yaptığı dolandırıcılığı itiraf etmek zorunda kalmadan oradan kaçmanın bir yolunu bulmayı umduğunu çok iyi biliyordu. Arabanın duvarına vurdu ve araba durdu.

Daphney, Carver’a memnun bir gülümsemeyle baktı; belki de biraz da kibirli bir ifadeyle. Sonra uşak kapıyı açtı ve Daphney merdivenlerden aşağı indi. Görünüşe göre bu, onun oradan ayrılacağı ve bir daha asla Carver’ı

görmeyeceği anmış. “Konuşmamızın ortasında sizi yalnız bırakmak çok üzücü, ancak sanırım biraz yürüyüş yapmak mide bulantımı hafifletmeme yardımcı olur. Nerede bulunabileceğime dair bilgileri evinize göndereceğim, böylece nişanla ilgili tüm detayları halledebiliriz.” Mmhmm.

Gülümseyerek ve sessizce başını sallayarak, kadına valizini verdi. Uşak da elini uzatarak Daphney’nin arabadan inmesine yardım etti. Carver ise orada durdu, yüzünde gülümsemeyle. Onun neyle karşılaşacağını bilmek için arabadan dışarıya bakmasına gerek yoktu. Ya da daha doğrusu, neyle karşılaşmayacağını bilmek için… Eğer tahminleri doğruysa, Londra’dan yaklaşık yarım saat uzaktaydılar ve tamamen ıssız bir yerde bulunuyorlardı.

Carver, ceketinin üzerindeki bir tüyü aldı. 3…2… dakika içinde geri dönecek.

“Beni nereye götürdün sen, Carver?” Yine o kıvılcım belirdi yüzünde. Hamile olmayan bir kadının tüm çevikliğiyle tekrar arabaya atladı. Ama bebek yine de tam ortadaydı; bu da biraz olsun rahatlattı onu.

“Şu an Dalton Park’taki ailemi ziyaret etmek için yoldayız.” Adamın tavrı birdenbire değişti.

Dalton… Acaba ailesinin unvanını yanlışlıkla ifşa etmiş olabilir miydi? Bir dükün ilk oğlu olarak, Carver, babasının unvanı olan Kensworth Kontu unvanını taşıyordu; ta ki babasının yerine geçip düklik unvanını devralana kadar. Eğer Daphney soyluluk sistemleri hakkında bir şeyler biliyorsa, Newburry Kontu’nun zaten babasının yerine geçip kontluk unvanını devraldığını biliyordur. Peki Daphney, Dalton Park’ın bir dükün mülkü olduğunu biliyor muydu?

Yüzünü dikkatle inceledi ve onun bu durumun önemini anlamamış gibi görünmesine sevindi. Bu sefer, soylular arasındaki unvanların ne kadar karmaşık ve takip edilmesi zor olduğu için Carver memnundu.

“Dalton Park nerede?” Sesinde bastırılmış öfke vardı.

“Kent’teyiz. Yaklaşık altı saatlik bir yolculuk süresi var; bu yüzden artık yola çıkmamız gerekiyor.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kent! Ah, lütfen, seninle Kent’e gitmeyeceğim! Lütfen şimdi geri dön ve beni Londra’da bırak.” Az önce onun karşısında oturan o uysal kız artık yoktu. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Eğlendiğini belli etmemek onun için çok zordu. “Korkarım öyle değil. Zaten geç kalıyorum. Ailem akşam yemeği için beni bekliyor ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.” Bu söyledikleri doğruydu.

O gözler, sanki onun ne söylediğini anlayamıyormuş ya da anlamak istemiyormuş gibi ona bakıyordu. “Beni Londra’ya geri götürmeyeceksin mi?”

“Yapmayacağım.”

Bankın kenarına oturdu ve etrafına baktı. Ne yapacağını bilemiyordu. Kim olursa olsun, kendi taleplerinin göz ardı edilmesine alışkın değildi. Tekrar öfkesini toparladı ve ona sert bir şekilde baktı. “Ben arabanıza binmeden önce şehirden ayrılacağımızı bana söylemenizin uygun olacağını düşünmediniz mi?”

Omuz silkti. “Sormadınız ki.”

“Bunun gerekli olduğunu düşünmemiştim!” Öfkeliyken kadın inanılmaz derecede güzeldi. “Hangi centilmen, bir kadını zorla arabasına bindirip, onun rızası olmadan şehirden dışarı götürür ki?” diye sordu.

“Romantik, değil mi?”

Gözleri daraldı. “Bu bir kaçırma olayı.”

Gülümsememek elinde değildi. Bu bir kaçırma olayıydı işte. “Her neyse, sanırım artık benimle birlikte kalmak zorundasın, canım.”

“Oh!” Sanırım onun kulaklarından buhar çıktığını görebiliyordu. “Lütfen bir daha beni böyle şımartma. Bu dayanılmaz.”

“Sadece yarım saat birlikte olduk ve şimdiden sanki yıllardır evli bir çift gibiyiz. Bence bu iyi bir işaret.” Gözleri onu büyülüyordu.

Uşak, arabanın açık kapısında tekrar belirdi. “Devam edelim mi, efendim?”

Carver, Daphney’ye baktı. “Ne istersin, sevgilim?” Onun bu samimi hitabı sevmediğini bildiği için, bunu kullanmak onun için daha da cazip geliyordu. Onun biraz sinirlenmesine katlanabilirdi.

Bir an için, sanki arabadan inmek üzereymiş gibi göründü. Ama sonra gök gürültüsü duyuldu ve ardından büyük, iri damlalar halinde yağmur yağmaya başladı. Gözlerini devirdi, koltuğuna yaslandı ve kollarını kavuşturdu; tıpkı mız mızlayan bir çocuk gibiydi. “Ah, lütfen! Hadi gidelim! Şu an buradan çıkamam kesinlikle.”

Kapıyı kapatan uşağa başını salladı ve bir sonraki anda araba tekrar hareket etti.

Carver aniden, bir kadını eve getirdiğinin farkına vardı. Ailesiyle tanıştıracaktı onu. Ne yazık ki, onu uzun süre arabasında tutmanın sonuçlarını düşünmemişti. Artık geri dönmek için çok geçti. Onun gerçekten nişanlısıymış gibi davranmak zorundaydı, ta ki o itiraf edene

kadar. Tabii ki, Bayan Bellows'a onun kendisini kandırdığını hemen söyleyebilirdi. Onu en yakın postaneye bırakıp Londra'ya geri gönderilmesini sağlayabilirdi. Böylece ailesinin bunu asla öğrenmesine gerek kalmazdı. Ama bu ne kadar eğlenceli olurdu ki? Ailesi daha sonra onu affedebilirdi.

Daphney, sıkıca kapalı dudaklarla ona baktı. "Soyadınızın ortasındaki isim nedir, Carver?"

Neden bunu bilmek istediğini çok iyi bildiği için gülümsedi. "Timothy."

Bu sefer, koltuğunda öne eğilen kişi Daphney'di. Ona öyle buz gibi bir bakış attı ki, sanki tüm İngiltere donacakmış gibi geldi. Yavaş ve tehditkâr bir ses tonuyla konuştu: "Carver Timothy Newburry—"

"Ashburn," diye düzeltti. "Ashburn soyadımdır. Newburry ise sadece bir unvandır." Aslında o bile bir unvan değil.

Yenilgiye uğramış bir şekilde geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Eh… Bu durumda artık hiçbir şey yapamam, değil mi?"

"Şimdi vazgeçmeyin," dedi gülümseyerek. "O buz gibi bakışları gerçekten çok beğendim."

"Bundan zevk almanız gerekmiyor," dedi. "Bu durumun sizi korkutması gerekiyor."

Omuz silkti. "Belki de korkmayı seviyorumdur?"

Yine gözlerini devirdi. Neden ondan bu kadar hoşlanıyormuş gibi davranıyordu ki? Kadının kendisini kandırmaya çalıştığını unutmamalıydı. Bu durum onu daha çok rahatsız etmeliydi.

OceanofPDF.com

6. BÖLÜM

Rose öfkeliydi. Öfkeli olmasının sebebi, karşısında oturan bu kadın düşkünü kont tarafından kandırılmış olmasıydı. Onu sevmekten kendini alamaması da öfkesini daha da artırıyordu. Aslında onun alaycı ve umursamaz tavrından nefret etmesi gerekirdi. Ancak o, onun tembel gülümsemesine ve ne kadar çabalarsa çabalasın onu sinirlendirememesine karşı kendini çekim hissediyordu.

Bir nedenden dolayı, onu, itibarının ima ettiği o iğrenç adam olarak görmekte zorlanıyordu. Onun içinde neredeyse… nazik bir yan vardı. Ama yine de, kötü niyetli adamlar, kaba ve itici tavırlarıyla kadınların yataklarını ısıtamazlardı.

Daha önce hiçbir durumu kontrol edememişti. Ama işte şimdi, bir kontun arabasında oturuyor, nişanlanmıştı ve bir hafta boyunca onun ailesiyle birlikte vakit geçirecekti. Bu durum onu çıldırtıyordu. Birkaç kez tabancasını çıkarıp onu tehdit ederek arabayı geri çevirmesini istemeyi düşündü. Yine de, muhtemelen o sadece gülümseyip onu güldürecek bir şeyler söyleyecekti. O çok rahat bir insandı.

Vurulması onun hak ettiği bir şeydi.

Rose, pencerenin perdesini çekip dışarıya baktı. Kış güneşi, geniş tepelerin ve tarlaların üzerinde parlıyordu. Başka bir durumda olsaydı, bu manzaradan büyük keyif alırdı. Ancak şu an, Londra'nın güvenli ortamından, yalnızlığın huzurundan uzakta olduğu için her şeye lanet ediyordu.

"Oh, hadi ama," dedi Carver, şakacı bir gülümsemeyle. "Hâlâ bana kızgın olamazsın. Son yarım saat boyunca sessizliğinle beni yeterince rahatsız ettin. Bu şekilde bir nişanlılık ilişkisine başlanmaz."

Ona öfkeli bir bakış attı. “Kaçırma, bir nişanlılığın başlamasının uygun bir yolu değildir. Ama yine de işte buradayız.”

Gülümsemesi o kadar samimiydi ki, onun gamzelerinin varlığı da gerçek haline geldi. “İyi cevap! Ama savunmam için söyleyeyim, sizin ailemin evinde bir hafta geçirmeye bu kadar karşı çıkacağınızı nasıl bilebilirdim ki?” Bir hafta mı? “Çoğu kadın bu fırsatı kaçırmazdı. Ayrıca, evlenmeden önce birbirimizi daha iyi tanımak için de bolca zamanımız olur.” Ne saçma bir düşünce!

Gerçekten onunla evlenmeyi mi planlıyordu? Rose böyle düşünmüyordu. Son yarım saat boyunca onu dikkatle incelemişti ve bunun muhtemelen kontun oynadığı bir oyun olduğuna karar vermişti. Ama Rose oyun oynamakta ustaydı ve kesinlikle ilk hamleyi o yapmayacaktı. Şimdilik bu oyuna devam edecek, en azından Dalton Park’a varıp oradan kaçana kadar.

“Sadece beklenmedik şeylerle karşılaşmayı sevmiyorum, hepsi bu. Bu durum beni rahatsız ediyor…”

“Şaşırdın mı?” diye sordu, kaşlarını kaldırarak. Lanet olsun ona. “Saklamanın bir anlamı yok. Gülümsememeye çalıştığını açıkça görebiliyorum.” Acaba hiçbir şeyi fark etmemiş olabilir mi? Rose, nihayet kendisine en uygun rakiple karşılaştığını hissetti. Acaba o, Rose’un gerçek kimliğini ortaya çıkarabilecek miydi? Onu ihbar edecek miydi? Endişelenmemeye çalıştı. Ama yine de, onun bakışları Rose’un üzerine düştüğünde kalbi hızla çarpmaya başlıyordu.

Gülümsememeye çalışıyorum, çünkü gülümsemek istemiyorum. Ayrıca, beni zorlayarak gülümsememe neden olmanızı da çok kabalık buluyorum.

Hafifçe gülümsedi. “Peki, seni nasıl gülümsemeye zorluyorum ki?”

“Eh, sürekli olarak komik bulduğum şeyleri söylemeye devam ediyorsunuz; bu durumda bana pek bir seçenek bırakmıyorsunuz.”

Gülümsedi ve her iki kaşını da kaldırdı. Bir bakıma, şimdiye kadar onda gördüğünden daha çocuksu ve daha samimi bir ifadeye sahipti. “Beni komik buluyor musun?”

“Sadece birazcık,” dedi, aslında düzeltilmesine gerek olmayan eteğini düzeltirken.

Zavallı çocuk. Bunu kabul etmek senin için oldukça zor oldu, değil mi? Gülümsemeyin. Lütfen gülümsemeyin. “Benim yüzümden neden sinirlisin ki? Sonuçta senin gizlice istediğin şeyleri tam olarak yerine getirmedim mi?

Zengin bir kontla evlenmek yerine para almayı tercih ederdin, diyemezsin. Bu şekilde çok daha rahat edeceksin.”

Şüpheli.

Rose biliyordu ki, evli bir kadın olarak, kendi başının çaresine bakabilen bir hırsız olmaktan çok daha rahatsız olacaktı. Ve her ne kadar o, Rose’un beklediğinden çok daha nazik biri olsa da, yine de kötü bir insandı.

“Acaba önemsediğin başka biri daha var mı? Eğer evlenirsek, sevgini kaybedecek olan biri…” diye sordu, kadın ilk soruya cevap vermediğinde.

Başını salladı. “Umursayacak başka kimsem yok.” Bu samimi sözler, daha iyi düşünebilmesi için fırsat bulamadan havaya karıştı. Ve şimdi de oradaydılar; yine bir hata yaptığı için ona alaycı bakışlar atıyorlardı.

Kaşları yukarı kalktı. “Hiç kimse mi? Aile bireyleri bile değil mi?”

Yutkundu ve hızla yeni bir hikaye uydurmaya çalıştı. Ancak nedense, o adamın gözleri onun üzerindeyken düzgün düşünmekte zorlanıyordu. “Hiçbir akrabam yok. Ayrıca, hizmet alanında çalışmak, insanın ilişkiler kurması için yeterli zaman bırakmıyor.” Ya da bir suçlunun hayatı…

“Bu kulağa çok yalnızlık verici geliyor.” Yalnızlık… Bu istenmeyen kelime, izinsiz bir şekilde onun kalbinin derinliklerine gömüldü. Acaba son zamanlarda hissettiği şey de bu muydu? Gözlerini tekrar pencereden dışarıya çevirdi; son birkaç haftadır hissetmeye başladığı bu zayıflığa boyun eğmek istemiyordu.

Birkaç dakika boyunca cevap vermemesi üzerine, o tekrar konuştu. “Bu hafta yalnız kalmak için hiç vaktiniz olmayacak. Oldukça büyük ve sevgi dolu ailem, zamanınızı ele geçirmek için can atacak.” Gerçekten de çok büyük bir aile.

Rose, bu düşünceyi kabullenmenin kendisi için uygun olup olmadığından emin değildi. Hayır, aslında bunu kabul edemediğini biliyordu. Ailesi hâlâ hayattayken bile, yanında sadece babası vardı. Boğazında hissettiği o burkulmayı yutkundu. Bu kadar zaman geçtikten sonra bile birini nasıl özleyebilirdi ki?

Babasını özlediğinin farkındaydı; ancak aslında onunla birlikte ölen şeyin sadece babası olmadığını da biliyordu. Babası ondan alındığı gün, o korunmuş, rahatlamış, güvende ve mutlu hissetmişti. Ertesi gün ise yetim, parasız, evsiz ve korkmuş halde kalmıştı. Kendine bakmayı çabucak öğrendi. Tatlı babasının öldüğü gün hissettiği acı ve kırılganlığı bir daha hissetmemek için kalbini kapattı. Bu yöntem işe yaradı. İnsanlardan uzak

durduğu sürece, hiçbir zaman onlara bağlanmadı. Bağlanmadığı sürece de bir daha kaybetmenin acısını hissetmek zorunda kalmadı.

“Ailenizin, haber vermeden kapılarını çaldığımı görünce memnun olacaklarını hayal edemiyorum,” dedi Rose, düşüncelerini geçmişten uzaklaştırarak. Kibar toplum hakkında pek bir şey bilmiyordu; ancak nezaket ve kurallar konusunda insanların oldukça katı olduklarını biliyordu.

Gülümsedi. “Ailemi tanımıyorsunuz.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi: “Üstelik, üç yıldır eve dönmemiştim. Bu sefer nihayet bu yolculuğu tamamlayabildiğim için mutlu olacaklardır.” Bu ilginç bir itiraf oldu. Görünüşe göre, tıpkı biraz önce onun sözlerinden pişman olduğu gibi, o da bu itirafından hemen pişman oldu.

“Üç yıl, uzun bir süre gibi geliyor. Sizi geri dönmekten alıkoyan ne oldu?” diye sordu Rose. Sonra Carver’ın yüzünün asıldığını fark etti. “Özür dilerim, bu beni ilgilendirmez.” Acaba yine bir hizmetçiyle ilgili bir skandal mı vardı? Umarım öyle değildir… En azından o hizmetçinin hatırı için. Tabii ki, bu adamı beğenmeye başlamış olmasından dolayı değil.

Konuyu sürdürerek onu şaşırttı. “Hiçbir zaman tekrar yaşamak istemediğin anıların var mı?” Yine, vagonun içindeki hava çok ağır ve boğucu geliyordu. Onun gözlerinin içine baktı, ancak konuşmaya cesaret edemedi. Duyguları çok yakın bir yerdeydi… Ve o, duygularının asla yüzeye çıkmasına izin vermemeye özen gösterirdi. Bu yüzden sadece ona baktı ve hafifçe başını salladı.

“Ben de öyle yapıyorum. Hepsi de o evde yaşıyorlar.” Rose, onun acısını neredeyse hissedebiliyordu. Bu çok tuhaf bir duyguydu. Bu adamı neredeyse hiç tanımıyordu, ancak yine de ona karşı açıklayamadığı bir bağ hissetmeye başlamıştı. Bu iyi değildi… Hiç de iyi değildi.

Onun ellerini yüzünde ve saçlarının arasında sertçe gezdirdiğini gördü. Elleri tekrar yanlarına düştüğünde, Rose yüzünden aşağıya doğru akan kan izlerini fark etti.

“Yaranız kanıyor,” dedi, kaşının üstündeki yaraya işaret ederek. Yaranın henüz taze olmalı ki bu kadar kolay kanıyordu.

Carver, parmağıyla yarayı hafifçe dokundurdu ve sonra kanın olduğu yere baktı. Sanki onun doğruyu söylediğinden emin olmak istiyormuş gibi… “Lanet olsun,” dedi.

“Bir mendiliniz var mı? Çabuk olun, sıvı ceketinize damlayacak,” dedi. Etrafına bakındı, ancak bir şey bulamadı. Adam ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve alnındaki yarayı sildi. Bu manzara gerçekten üzücüydü.

Adam yaranın nerede olduğunu hissedemiyor muydu? Yoksa onu kızdırmak mı istiyordu? Eğer öyleyse, amacına ulaşıyordu.

“Buraya,” dedi sabırsızca. Sonra onun bankına oturdu ve elinden bezleri aldı. Bezleri yaralanmış bölgeye koydu ve üzerine baskı uyguladı.

Onun tıraş köpüğünün serin ve temiz kokusunu hissettiğinde, onun ne kadar yakınında oturduğunu fark etti. Vücudunda tuhaf bir sıcaklık hissetti. Gözlerine baktığında, kaşlarının arasında derin bir kırışık olduğunu gördü. Yine de sanki yüzünde önemli bir şey arıyormuş gibi görünüyordu. Böyle bakılmak oldukça rahatsız ediciydi. Sanki o, kendi düşüncelerini bile görebiliyormuş gibi hissetti.

Boğazını temizledi. “Birkaç dakika orada bekleyin,” dedi ve oradan ayrıldı; ancak kendi koltuğuna geri dönmedi. Neden? Eğer birkaç saniye orada oturduktan sonra tekrar başka bir yere geçmeye karar verirse, bu tuhaf görünecekti.

“Kanımı görmek duyarlılığınızı rencide etti mi?” diye sordu, ona şakacı bir bakış atarak.

Gülümsedi ve biraz olsun rahatladığını hissetti. “Belki de, eğer biraz olsun hassasiyetim olsaydı, öyle olurdu.”

Meraklı bir şekilde gülümsedi. “Kan insanı mide bulantısına uğratmaz mı?”

“Hiç de değil.” Elindeki mendille yarayı sildiği yere tekrar baktı. “Sık sık boks mu yaparsınız?”

Kaşları çatıldı. “Boks yaptığımı nereden biliyorsun?”

Bunu bilmek onun göreviydi. İnsanların ve beden dillerinin ipuçlarından yola çıkarak, onların ne hissettiklerini, bundan sonra ne yapacaklarını ve onlarla nasıl iletişim kurulacağını anlamaya çalışırdı. “Gözünüzün üstünde bir kesik var. Her seferinde bir engelle karşılaştığınızda yüzünüzün buruştuğunu ve vücudunuzun sağa eğildiğini görüyorum. Sanırım bir kaburganızda ezik var. İlk başta atınızdan düştüğünüzü sandım, ancak daha sonra şişmiş ve kırmızılaşmış el bileklerinizi fark ettim. Görünüşe göre yakın zamanda bir kavga yaşamışsınız.” Onun kaslı vücut yapısının da bu sonuca varmasında etkili olduğunu belirtmemeye karar verdi.

Gülümsedi, biraz da kendinden emin bir şekilde. “Aslında dün gece.”

“Kazandın mı?”

Daha geniş bir gülümseme. “Evet, yaptım. Ama neredeyse başaramayacaktım.”

“Kaburgan kırıldı mı?” Aslında umursamıyordu. Uzun bir yolculuktu ve konuşacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Kendisi yerine onun hakkında konuşmak daha iyiydi.

“Öyle olduğunu sanmıyorum.” Gri gözlerinde yaramaz bir ışık belirdi. “Kendin değerlendirmek ister misin?”

Gözlerini kısarak, yüzünde beliren kızarıklığı bastırmaya çalıştı. Kim bilir, kulakların da yanıyormuş gibi hissedilebileceğini kim düşünebilirdi ki? “Hayır. Bilmiyorum. Eğer dikkatli olmazsan, diğer tarafta da morluklar oluşacak.” Ama o böyle şeyler söyledikçe, onun aslında onunla flört etmediğini, sadece onunla dalga geçtiğini düşündü. Lord Newburry’nin davranışları biraz tuhaftı. Çoğu kötü adam böyle davranırdı. Ama Carver öyle değildi. Acaba ne tür bir oyun oynuyordu?

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. “Uslu olacağım, Daphney.” Hiçbir isim ona bu kadar yabancı gelmemişti.

Rose bir süreliğine pencereden dışarıya baktı ve vagonun içini huzurlu bir sessizliğin kaplamasına izin verdi. Sonunda ona yan gözle baktığında, adamın karnına baktığını fark etti. Elini karnının üzerine koydu ve umarım karnı yine çıkık değildir diye düşündü. Adam gözlerini kırptı ve başka yöne baktı. Acaba şüpheleniyor muydu? Yoksa sadece hamilelik fikri onu meraklandırmıştı mı? Her halükarda, Rose, elbisesinin altında bir bebek yerine sadece bir yastık olduğunu fark etmesini istemiyordu.

“Kaç tane kardeşiniz var?” diye sordu, onun düşüncelerini o hayali çocuktan uzaklaştırmaya çalışarak.

“Üç kız kardeş ve bir enişte.” Aman Tanrım. Bu kadar çok kadın… Kadınların çoğunlukta olduğu bir aileden geldiği için, onun karşı cinsi daha saygılı bir şekilde muamele etmesi gerekirdi diye düşünmüştü. Ancak gerçekte onun saygısız davranışlarını bizzat görmemişti. Bu durum biraz tuhaf geliyordu.

“Siz en büyüğünüz mü?”

Başını salladı. “Bir ablam var, adı Mary. Evli ve kendisinin de küçük bir kızı var. Ayrıca benden daha genç iki kız kardeşim daha var: Elizabeth ve Kate.”

“Peki, hepsi Dalton Park’ta olacak mı?” Yaklaşmakta olan, şüphesiz oldukça zor bir durumla karşılaşmadan önce mümkün olduğunca çok bilgi toplaması gerekiyordu.

“Oh, evet. Ve inanın bana, sürekli olarak tam anlamıyla bir kaos yaşanacak. Ailem… en hafif tabirle, alışılmışın dışında insanlardan

oluşuyor.”

“Ve yine de bunu sevgiyle anlatıyorsunuz.”

Gülümsedi ve banka yaslandı. “Bunun sebebi, onları çok sevmemdir.” Ona baktı. “Aileni hiç tanıdın mı?”

Bu adamla, ya da herhangi bir erkekle bu konuyu tartışmaya hiç niyeti yoktu. “Dalton Park çok mu uzakta?”

Kaşları seğirdi, ancak gülümsedi. “Anladım. Artık ailen hakkında soru sormayacağım.”

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladı o.

Yolculuğun geri kalan kısmında, Carver, Rose’a ailesi hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattı. Birlikte, aralarındaki hassas ilişki konusunda ailesine ne söyleyeceklerini konuştular ve Rose’un (sahte) durumunu onlara açıklamamaya karar verdiler. Rose, Carver’ın ailesini kendi planlarının içine çekmek zorunda kaldığı için üzgündü; ancak başka çaresi yoktu. Tek yapması gereken, akşam yemeğini atlatabilmek ve gece çökmeden kaçabilmekti.

Parayı temin edememesi oldukça hayal kırıklığı yarattı; ancak yapılacak bir şey yoktu. Başarısız olmuştu. Bu durum daha da üzücüydü çünkü tam on beş çocuk, üç kadın ve hamile bir hizmetçinin bu paradan medet umduğunu biliyordu. Tabii ki Amca Felix de bunlar arasındaydı.

Başka bir yol bulmak zorundaydı. Her zaman böyle yapardı zaten.

OceanofPDF.com

7. BÖLÜM

“Şimdi içeri girmek ister misiniz, yoksa bir heykeli canlandırmaya devam mı etmek istersiniz?” Carver’ın sesi, Rose’un şaşkınlık anını böldü.

Ağzı açık bir şekilde, başının üstünde beliren o korkunç yapıya bakmaya devam etti. “Ailenizin yaşadığı yere dair ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum, ancak kesinlikle bir kale değildi.” Rose, önündeki devasa eve işaret etti.

“Ne? Bu küçücük kulübe mi?” dedi, üç katlı, kahverengi taştan yapılmış o görkemli eve bakarak. “İnan bana, burada ne kadar uzun süre yaşarsan, ev o kadar küçük gelir sana.” Bu yorum, onun alışılmış şakacı tavrından oldukça farklıydı.

Carver, Rose’un kolunu tuttu ve onu devasa ön merdivenlerden yukarıya doğru götürdü. Rose, onun dokunuşuyla hissettiği heyecanı görmezden gelmeye çalıştı. Neden bu kadar hoş kokuyordu ki?

Devasa meşe kapılar açıldığında, yaşlı ancak nazik görünümlü bir uşak ortaya çıktı. “Efendim!” Adamın yüzünde samimi bir memnuniyet ifadesi vardı. “Dalton Park’a tekrar hoş geldiniz.” Gözleri nemli miydi, yoksa o sadece öyle mi sanıyordu?

“Henley, yakışıklı yüzünü bir gün bile görmeksizin geçiremem,” dedi Carver, uşağın omzunu okşayarak. Lord Newburry gibi bir adamın hizmetçilerine karşı böyle sevgi dolu davranacağını asla beklememişti. Tabii ki bu sevgi, ailevi bir şekildeki sevgiydi.

Bu adamı düşündükçe yüzünü buruşturdu. Bu adamdan hoşlanmaya başlamıştı… Ama sadece birazcık. Oysa bu adam, çaresiz bir genç kızdan faydalanıyordu.

“Henley, bu Bayan Bellows… Ama yanlış anlamayın. Onu zaten kendime ayırdım.” Carver ona baktı ve göz kırptı; bu da Bayan Bellows’un içini tuhaf bir şekilde heyecanlandırdı.

Henley gülümseyerek eğildi. “Memnuniyetle, Bayan Bellows. Bir dakika izin verirseniz, annenize Bayan Bellows’u hangi odada konuk edeceğini soracağım.”

“Boş verin onu. Onu altın odasına koyun,” dedi Carver.

Henley, konta tereddütlü bir bakış attı. Carver ise öyle bir gülümseme sergiledi ki, Rose’a göre bu gülümseme, tanıdığı herkesi kendisinin kontrolü altına alabilirdi. “Annemle ben ilgileneceğim.”

“Evet, efendim,” dedi Henley. Sonra eğilerek, kırmızı üniformalı bir hizmetçiye, Rose’un çantasını altın odasına koymasını emretti.

Sanırım akşam yemeğinden önce giysilerimizi değiştirmek ve yıkanmak için biraz vaktimiz var. Sizi odanıza götüreceğim.

Bir an tereddüt etti. “Yapmalı mısın?”

Geniş ahşap merdivenlerden yukarı çıkarmaya başlarken, ona alaycı bir ifadeyle baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım, beni yatak odama kadar götürmen pek uygun değil.”

Gülümsedi. “Sevgilim, bence aramızdaki ilişkinin doğası gereği böyle olması normaldir. Seni kapına kadar götürmek, endişelenecek en son şeydir.” Teknik olarak haklıydı. Ama gerçekleri göz önünde bulundurursak, aralarındaki ilişki aslında oldukça masumdu. Tabii, kötü şöhretli bir adamın parasını dolandırmak kadar masum bir ilişkiydi bu.

İkinci kattaki koridora vardıklarında, Carver sağ taraftaki uzun koridora doğru işaret etti. Ev, her geçen dakika daha da hayranlık uyandırıcı hale geliyordu. Duvarlarda, malikanenin geniş bahçesini gören devasa pencerelerin karşısında, mükemmel ölçülerde asılmış büyük tablolar vardı. Duvarlar, çeşitli soluk tonlarda duvar kağıtlarıyla kaplıydı ve duvarların üst ve alt kısımlarındaki ahşap süslemeler de oldukça zarifti. Rose, bu güzel kaleyi ve bahçelerini keşfetmek için bir veya iki gün orada kalmak istedi. Ancak bu mümkün değildi. Karanlık çöktüğünde hemen oradan ayrılacaktı.

Sessizce koridorda yürümeye devam ettiler. Carver, ailesinin evinden uzak durmasına neden olan acı verici anıları anlatmasa bile, onun vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordu. Göz ucuyla, onun çenesinin kasıldığını ve kolu üzerindeki kasların sertleştiğini görebiliyordu.

Bu duvarların arasında neler olmuştu da onda böyle güçlü bir tepki yaratmıştı? Bir an için, Rose o adamdan ve onun temsil ettiği her şeyden

nefret ettiğini unuttu. İçinde bir yumuşaklık hissetti ve içgüdüsü ona onu teselli etmesini söyledi.

O duyguları bastırdı. Duygular ve bağlılıklar, onun ihtiyaç duyduğu şeyler değildi.

Durdular ve Carver başıyla önlerindeki kapıyı işaret etti. “Bu sizin yatak odanız, sevgilim.”

“Neden beni altın odasına yerleştirdiniz?” Carver’ın kendi konaklama yerini bu kadar umursaması ona tuhaf gelmişti. Umarım bunun sebebi, onun yatak odasına yakın olması gibi uygunsuz bir nedenden kaynaklanmıyordur.

Gözlerinde şakacı bir ifade vardı. “Bunu soracağını umuyordum.” Bir adım daha yaklaştı. “Bu odayı seçmemin sebebi, duvarlardaki altın rengi kağıdın, gözlerindeki altın rengi noktaları daha da belirginleştirecek olması.”

Rose bunu bastırmaya çalıştı, ancak başaramadı. Ağzından kahkahalar kaçtı. “Aman Tanrım!” dedi, sesinde hâlâ kahkaha izleri vardı. “Bu odayı sadece bu cümleyi kullanabilmek için mi seçtiniz?”

Ona bakıyordu, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Yine, bu durum, o yaramaz maskenin ardındaki gerçek adamı görmek gibiydi. “Bunu umuyordum. Acaba bu durum benim lehime oldu mu?”

Burnunu kırıştırdı. “Hiç de öyle değil! Üstelik, gözlerim altın rengi değil. Daha çok…” Doğru ifadeyi bulmak için bir an duraksadı.

“Tıpkı kaliteli bir brendi içmek gibi.” Ses tonu artık sahte değildi; aksine samimi ve içtendi. Bu ton, Rose’a onun bu konuyu iyice düşündüğünü gösteriyordu.

Bir an için onu inceledi; acaba samimi miydi, yoksa sadece flört mü ediyordu, anlamaya çalıştı. Gözlerindeki ifadenin samimi bir hayranlık ifadesi olduğunu görünce gözlerini kırptı ve başka tarafa baktı. “Aslında ‘çamur’ demek istiyordum, ancak sizin yorumunuz kesinlikle daha şiirsel.” Saçma sapan gelen bir kahkaha attı ve tekrar ona baktı.

Bunu yapmamalıydı. Onun gözleri Rose’un gözleriyle buluştu ve orada kaldı. Rose, onun yakınlığı yüzünden kalbinin hızlandığını hissetti; tıpkı arabada onu neredeyse öpeceği zaman olduğu gibi. Görünüşe göre o, Rose’un gözlerine inanılmaz derecede uzun bir süre baktı… Ama aslında bu sadece birkaç saniye sürmüştü. Gülümsemedi. Sadece baktı. Peki, bunu yaparken ne arıyordu? Rose, onun bir şeyler söylemek istediğine dair emindi, ancak bunu geri tuttu. Acaba nişan konusunda fikrini değiştirmiş

olabilir miydi? Yoksa Rose'un yüzünü hatırlamaya mı çalışıyordu? Yoksa Rose'un doğruyu söylemediğini fark edecek miydi?

Biraz olsun sakinleşebilmek için zorla yere baktı. Kendini daha iyi kontrol altına alması gerekiyordu. Bu adamın hiçbir önemi yoktu; sadece bir hedeften ibaretti.

Sonra, o kalın parmaklarıyla onun çenesini kaldırdı. "Bilmen gerekir ki, gözlerin çok güzeldir ve çamurla hiçbir benzerliği yoktur." Bu adam gerçekten yetenekliydi. Acaba tüm bu yaramaz erkekler kadınları böyle mi hissettiriyorlardı? Artık onların neden böyle bir üne sahip olduklarını anlamaya başlamıştı.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu; nefes almak giderek daha zor hale geliyordu. O, onun dudaklarına baktı. O da, mantığının aksine, onun gözlerine baktı. Adam yüzüne doğru eğildi ve o da hızla nefes aldı.

Ancak dudakları birbirine değmeden önce, arkasındaki kapının kilit mekanizmasının sesini duydu. Başını geri çevirdiğinde, adamın sadece kapı koluna ulaşmak için eğildiğini gördü. Adam gülümseyerek ayağa kalktı. "Sadece kapıyı senin için açıyordum." Ah, ondan nefret ediyordu!

Sıcaklık boynunu ve yüzünü yakıyordu; bunun üzerine sendeleyerek yatak odasının içine doğru adım attı. "Tabii ki… Bunu zaten biliyordum," dedi öfkeyle. Ama onun kendisine inanmadığını biliyordu.

"Akşam yemeği saat yedide, canım. Geç kalmayın." Kendinden emin bir şekilde gülümsedi, eğildi ve ardından koridorda geriye doğru yürümeye başladı. "Giyinmenize yardım etmesi için bir hizmetçiyi odanıza göndereceğim," diye bağırdı, ardından başını dönmeden başka bir koridora doğru yürüdü.

Rose odasına süzüldü, kapıyı kapattı, kapıya yaslandı ve yere oturdu. "Rose, sen aptalsın," diye fısıldadı kendi ellerine. "Onunla aslında evlenmiyorsun ki!"

Ve o da bunu istemiyordu… Kalbinin çarpmalarının ne söylediğinin bir önemi yoktu. Gerçek hayatta kalbine asla güvenilemeyeceğini biliyordu. Duygular ve insanlara olan bağlılık, sonunda sadece acı, üzüntü ve kırılganlık getirirdi. Bunları bir daha asla hissetmek istemiyordu. Hayatını her zaman kontrol altında tutmayı tercih ediyordu. Bunu başarmanın tek yolu ise, çevresindeki insanlara mümkün olduğunca az bağlanmaktı.

Ayrılmak zorundaydı. Aile yatağa çekildiği anda, o hemen ahırlara doğru giderdi. Carver, onun kaçtığını anladığında muhtemelen rahatlayacaktı. Bir çapa, asla yerleşip hayatını sürdürme fikrinden memnun

olamazdı. Üstelik, Carver'ın onunla gerçekten evlenmek istediğine dair hiçbir kanıt yoktu. Büyük ihtimalle, sadece geçici bir onur duygusuyla böyle davranmıştı ve sabah olunca tüm bunlardan pişman olacaktı. Ya da daha da muhtemel olanı… bunun bir aldatmaca olduğunu anlayıp ona karşı tavır alacaktı.

Her halükarda, bunu öğrenmek için burada olmayacağım.

Rose, o berbat görünümlü şapkasını çıkardı ve onu yere fırlattı. İlk kez odaya bakındı. Ayağa kalkıp güzel döşenmiş yatağın yanına gitti. Parmaklarıyla lüks yatak örtülerini okşadı; pencereleri süsleyen güzel perdeleri ve komodinin üzerindeki taze çiçekleri hayranlıkla inceledi. Şu an kışın en soğuk zamanıydı. Peki, nasıl oluyor da böyle güzel çiçekler bulabiliyorlardı?

Duvarlar, hayal ettiği gibi ağır, altın rengi kağıtlarla kaplı değildi. Bunun yerine, duvarlar krem rengindeydi ve üzerinde metalik altın renkli çiçek desenleri vardı. Bu desenler, duvarları sanki sarmaşıklar gibi süslüyordu. Çok hafif ve güzel bir görünümdü. Rose, bundan daha güzel bir oda hayal edemezdi.

Carver'ın iğrenç flört çabalarını düşündüğünde, dudaklarında istemsiz ve tamamen saçma bir gülümseme belirdi. Bu çok kötü bir davranıştı. Ama ardından gelenler daha da kötüydü…

Eh… Bu durum onu aynanın önüne koşmaya ve kendi gözlerini incelemeye itti. Bir kadeh kaliteli brendi içti. Ancak gözlerinde o kadar da çekici bir şey görmedi. Kahverengiydiler işte. Yüzünün diğer özelliklerini incelerken de birkaç kusur fark etti.

Kaşlarının her iki yanına birer parmak koydu ve gözlerinin çevresinde beliren ince kırışıklıkları düzleştirmeye çalıştı. Bu kırışıklıklar ne zaman oluşmuştu acaba? Peki ya o çiller? Oradaki beyaz saç teli miydi? Şaşırmış olması aptalcaydı. Genç bir hizmetçi rolü oynuyor olsa da, aslında yirmi üç yıllık bir deneyime sahipti.

Rose, yaşına göre her zaman genç görünmüştü; genellikle, utanç içindeki genç bir kız rolünü korkusuzca oynayabilirdi. Ancak, böyle bir rolü artık oynayamayacağı günün yaklaştığını fark etti. Rolü değiştikçe, kariyerinin de değişmesi gerekiyordu. Ayrıca, evlenme çağı da hızla geçiyordu.

Durun. Evlenmek istemiyorsunuz ki.

Kendini, Newburry Kontu olan, son derece yakışıklı Carver Ashburn'ın yanında dururken hayal etmekten kendini alamadı. O, Carver Ashburn için

fazlasıyla sıradan ve çirkin bir kadındı. Neyse ki, o adamla ilgilenmiyordu bile. Üstelik birkaç saat içinde oradan ayrılacaktı.

OceanofPDF.com

8. BÖLÜM

Carver, yatak odasına doğru yürürken kendini biraz garip hissediyordu. Daphney'yi –ki adının böyle olduğunu söylemişti– evine getirmekle hata yaptığından şüpheleniyordu.

Başlangıçta, onun bu koridorlarda yaşayan anılarından bir nebze olsun dikkatini dağıtacak bir kişi olacağını düşünmüştü. Birkaç gün boyunca onunla şakalaşabilir, sonra da onun dolandırıcılığını ortaya çıkarabilirdi. Ancak arabayla yolculuk sırasında bir şeyler değişmişti; ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. Az önce de onun odasının dışında neler oldu? Neredeyse onu tekrar öpecekti… Ve bu sefer sadece şaka olsun diye değil, gerçek bir arzuyla.

Ona doğru çeken o güçlü duygulardan kurtulamıyordu. Onun gözleri adeta bir ışık kaynağı gibiydi. Bu gözler, ona acısından, anılarından ve yalnızlığından uzakta yeni bir hayat vaat ediyordu. Ama bu saçmaydı. O bir hırsızdı; bundan emindi. Güzel olsa bile, bir hırsıza aşık olamazdı.

Yatak odasının kapısının hemen dışında durdu. O odada o kadar çok anı vardı ki… Kapıyı açmak, onun öldüğü gün hissettiği acı ve üzüntülere yeniden maruz kalmak anlamına geliyordu. Orada ona tatlı mektuplar yazmış, gelecekleri hakkında hayaller kurmuş ve sonunda da onun ölümüne yas tutmuştu. Böylesine güzel bir genç kız için bu ölüm çok ani oldu… Ve bu ölümün bir kısmı da onun suçuydu. Eğer eve geç gelmeseydi, bunlar hiç yaşanmazdı ve o hâlâ onun olurdu.

Kapıyı açmaya karar veren Carver, odaya girdi ve donakaldı. Bir sürü anının karşısına çıkmasını beklerken, annesinin şöminenin yanındaki bir koltukta oturup kitap okuduğunu gördü. Üç kız kardeşi ise yatağın üzerinde toplanmıştı; tıpkı o hâlâ evde yaşarken oldukları gibi görünüyorlardı. Onları

tekrar bu tanıdık manzara içinde görmek onun kalbini acıttı. Çok uzun zaman geçmişti.

Alçak bir sesle ıslık çaldı. “Sizin gibi güzel hanımların arasında bulunan bu talihsiz adam kim acaba?”

Hepsi gözlerini ona çevirdiler. “Sen!” dediler hep bir ağızdan. Bu bakışı ancak kadınlar kullanabilir.

Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Umarım seninle bir sorunum yoktur, sevgilim?” dedi Carver. Annesinin yanağına bir öpücük kondurmak için yanına gitti. Annesinin asla yaşlanmıyor gibi görünmesi inanılmazdı. Saçları hâlâ Elizabeth’inkiler gibi neredeyse altın sarısıydı; ancak saçlarında birkaç beyaz tel de vardı.

“Oh! Beni övmeye kalkma, seni yaramaz çocuk,” dedi düşes. Kalın kirpiklerinin altından ona baktı; tıpkı o çocukken, oğlunun öğretmeninin çayına biber eklediği için onu azarlamak üzereyken yaptığı gibi. “Ne yaptığını çok iyi biliyorsun.”

Carver, masumiyetini abartılı bir şekilde sergiledi. “Ben mi? Bir hata mı yaptım? Bu bana hiç benzemiyor.” Üç yıl geçmiş olsa da, sanki ayrılmadan önceki gibi tekrar ailesiyle bir araya gelebilecekmiş gibi hissediyordu. Tabii ki, her yıl onlar şehre geldiklerinde onları görüyordu. Ama evde her şey farklıydı. Şehirde herkesin koruması gereken bir imajı vardı ve sık sık telefonla iletişim kurmak zorundaydılar. Evde ise sadece bir aile vardı. Ne yapmacıklık vardı, ne de meraklı bakışlar.

Ağabeyi olan ve ona en çok benzeyen Mary konuştu: “Ah, Anne, bu ifade, sürekli bir sorunun içinde olan bir adam için çok belirsiz.” Kaşının üstündeki yaraya dikkatle baktı; sanki bu yara bile onun söylediklerini kanıtlıyormuş gibi. “Lütfen açıklayayım, kardeşim. Hiçbirimizin adını bile duymadığı bir kadını eve getirdin ve Henley’e onun nişanlın olduğunu söyledin.”

“Oh, öyle mi,” dedi gülümseyerek.

“Bunu inkar etmiyor musun?” diye sordu annesi, gözlerini kısarak.

“Yapabilirim… Ama bu durumda, bu akşam yemeğe geldiğinde durum oldukça garip olur.”

Düşes ayağa kalktı ve her zamanki gibi onun koluna vurdu. “Annenize nişanlandığınızı yazmamak nasıl böyle duyarsızca bir davranış olabilir?”

“Peki ya yüzünüzdeki ifadeyi görmek istemez misiniz? Kesinlikle hayır.” Dışarıdan bakıldığında şaka yapıyormuş gibi görünüyordu. Ancak içten içe, ailesi gerçeği öğrendiğinde başının belaya gireceğini

düşünüyordu. Acaba ailesinin gerçeği bilmelerine gerek var mıydı? Belki de Daphney sonunda gerçeği söylediğinde, onunla bir çözüm bulabilirdi. Belki de bir tartışma sahnesi yaratarak onu Londra'ya geri gönderebilirdi; böylece ailesi şüphelenmezdi.

"Carver, duyduğuma göre siz ikiniz aynı araba ile ve hiçbir refakatçi olmadan geldiniz. Bu oldukça uygunsuz bir davranıştı."

Omuzlarını silkti. "Sanırım o zaman onunla evlenmek zorundayım." Annesinin yüz ifadesini görünce ekledi: "Anneciğim, lütfen öfkenizi bana yöneltmeyin. Daphney'e karşı her zaman kusursuz bir beyefendi oldum." Ama sonra o yolculuğu ve neredeyse gerçekleşen o öpücüğü hatırladı. "Eh… çoğu zaman öyleydim." Gülümsedi; annesi ise gözlerini kısarak ona baktı.

"Carver, bu bir şaka değil," dedi Mary. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyoruz. Tekrar bir ilişki kurmayı düşündüğünün farkında bile değildim."

O ve Mary, tüm kardeşleri arasında her zaman en yakın olanlardı. Birbirlerinin ne düşündüğünü tam olarak bilmeleri gerçekten ilginçti. Umarım Mary, o an onun ne düşündüğünü göremezdi.

Eğer Carver gerçekten de Daphney ile evlenmeyi planlıyorsa, bu kesinlikle önemli bir an olurdu. Ama öyle değildi. O, sadece dikkatini başka yöne çevirmek için Daphney'yi kullanıyordu; tıpkı Daphney'nin de kendi cebini doldurmak için onu kullanması gibi. Elbette bu durumda yaptıkları daha "onurlu" sayılırdı, değil mi? Ailesi onu affederdi. Eğer yeterince isterse, bu gerçek olabilir miydi?

Mary'nin sözlerine mümkün olduğunca doğru bir şekilde yanıt verdi. "Flört etmeyi düşünmüyordum. Ama Daphney einfach… kapımın önünde belirdi. Sadece bir bakış yeterli oldu; kalbim hemen onu istedi." Bu son cümleyi sadece söylediklerini daha inandırıcı kılmak için söylemişti. Ancak bu sözlerin bir kısmının doğru olduğunu fark edince biraz gerginleşti. Acaba Daphney'yi gerçekten istiyor muydu? Hayır. Saçma. Onun kim olduğunu bile bilmiyordu.

Carver'ın en genç iki kız kardeşi, onun sözlerini duyunca iç çekip bayılacakmış gibi yaptılar. Carver gözlerini kısarak onları görmezden geldi. "Yeter artık. Sevgili Robert'ımız nasıl?" diye sordu Carver, Mary'ye. "Hâlâ senden nefret ediyor mu?"

"Ben yıkıcı olanı tercih ederim," dedi göz kırparak.

Mary ve Robert dört buçuk yıldır evliydiler. Ancak onları gördüğü kadarıyla, hâlâ tıpkı yeni evli bir çift gibi davranıyorlardı. Parlamento toplandığı zamanlarda, aynı zamanda bir kont olan Robert'u da görebiliyordu. Ancak üç yıl önce ilk çocuklarını doğurduktan sonra, Mary nadiren kırsaldaki evlerinden ayrılıyordu. Carver birkaç kez onları orada ziyaret etmişti, ancak bunun yeterli olmadığını biliyordu.

"Sevgilin nasıl biri, Carver?" diye sordu Kate. Ailenin en küçüğü ve şüphesiz en romantik kişisiydi. Nasıl olur da zaten on sekiz yaşındaydı? "Bir baloda mı tanıştınız?" diye sordu gözleri parlayarak.

İşte o anda Carver, Daphney'nin uydurduğu bu hikayenin kız kardeşlerinin masum kulakları için ne kadar uygunsuz olduğunu fark etti. Kardeşlerinin bir hizmetçiyi baştan çıkardığına dair böyle müstehcen bir hikayeyi duymak oldukça şok edici olurdu; üstelik bu hikaye tamamen yalanlıydı. Carver, kız kardeşlerinin zihinlerine böyle bir düşünceyi yerleştirmek istemiyordu.

"Aslında, evet. Tam da orada tanıştık." Daha sonra Daphney'ye hikayesinin düzeltilmiş versiyonunu verecekti.

"O güzel bir kadın mı?" diye sordu Elizabeth. O, Carver'dan biraz daha genç olan kız kardeşiydi ve Londra'da geçireceği ilk sezonu için hazırlanıyordu.

Çoğu kişiye göre, yirmi yaşında bir kızın ilk balosuna katılması biraz erken gibi görünüyordu. Ancak dük ve düşes, kızlarının daha olgunlaşmasını beklemenin daha doğru olacağını düşündüler. Carver ise onların bu tedbirli tutumlarından memnundu. Kız kardeşlerinin, asla onlara layık olmayan adamlar tarafından sürekli ilgi görmesini hiç istemiyordu.

Aklında, Lord Newburry gibi adamların Elizabeth'in peşinden koştuğu görüntüler belirdi ve elleri istemsizce kasıldı.

Kadınlar, Daphney ile ilgili sorular sormaya devam ettiler. Tabii, Mary hariç. Mary, Daphney'nin sorularını yanıtlarken ona şüpheyle bakıyordu. Bir nişanlının mutlaka yanıtlayacağı türden sorulardı bunlar. Peki, Mary nasıl olup da bir şeylerin ters gittiğini zaten biliyordu?

Farkına varmadan, yarım saat geçmişti. Bu süre zarfında birlikte güldüler ve son birkaç yılın anılarını yad ettiler. Ebeveynleri şehre geldiğinde kız kardeşlerini görmüştü, ancak bu seferki buluşma böylesine özel hissettirmemişti. Büyümüş olan bu güzel genç kızlar hem onu hayran bıraktı hem de korkuttu. Özellikle de Elizabeth… Üç yıl önce Londra'ya taşındığında geride bıraktığı o tombul küçük kızdan çok farklı bir hale

gelmişti. Elizabeth'in güzelliği, Londra'da eşsiz olarak kabul edilecek türdendi.

"Pekala sevgililerim, sizi buradan kovmak zorundayım; aksi takdirde akşam yemeğine geç kalacağım ve Daphney, onu terk ettiğimi düşünecek."

Odanın dışına çıkmadan önce, Kate hayalperest bir ifadeyle duraksadı. "Daphney… Bu ismi beğendim. Sizce, ona kendi adıyla hitap etsem bir sakıncası olur mu?" Ama acaba bu gerçekten onun adı mıydı? Bu düşünce Carver'ı rahatsız etmeye başlamıştı. Nedense, bu ismin ona hiç uygun olmadığını hissediyordu.

"Sanmıyorum ki bunu umursar."

Diğer kızlar da sırayla odadan çıkmaya devam ettiler; her biri ona sarılarak veda etti.

Ancak Mary, kapının önünde durdu. Açık gri gözleriyle ona yoğun bir bakış attı. Gözlerinin onunkilerle ne kadar benzer olduğunu görmek onu her seferinde hayrete düşürürdü. Acaba onun bu bakışlarına maruz kalmak nasıl bir duyguydu?

"Eve dönmen oldukça uzun sürdü." Carver'ın neden eve gelmediğini çok iyi biliyordu. Doğum ve ilişki açısından ona en yakın kişi olduğu için, onun yokluğunun kendisi için de zor olduğunu biliyordu. Aslında, bu durum Carver için de zordu.

Elini tuttu ve sıktı. "Biliyorum. Özür dilerim."

Mary'nin gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Aman Tanrım, bu kadın hiç ağlamazdı! Onu, adamın sandığından çok daha fazla özlemiş olmalı. "Ah Mary, lütfen ağlama," dedi adam ve onu kucakladı.

"Kendini beğenmiş olma," dedi hafifçe gülerek. "Beni ağlatan bu bebek, senin çirkin yüzün değil."

Onu omuzlarından çekerek yüzüne baktı. "Yine hamilesin mi? Bu harika bir haber, Mary!" Bu, kız kardeşinin ikinci çocuğu olacaktı. Küçük yeğeni Jane'i özellikle çok severdi. Eğlenceli bir amca olmak, beklediğinden çok daha keyifli bir rol oldu. Tabii ki yeğenini yeterince sık ziyaret edemiyordu. Bunu gelecekte düzeltecekti.

Mary gülümsedi, ancak bu gülümseme oldukça uzak ve neredeyse üzgün bir ifadeyleydi; bunu o pek anlayamadı. "İkinci numara," dedi sadece.

"Ve Robert henüz pencereden atlamadı mı?" Kız kardeşinin yüzünde daha neşeli bir ifade oluşmasını umuyordu.

“Onları kapattım,” dedi göz kırparak. Mary ve Daphney’nin benzer mizah anlayışlarına sahip olduklarını fark etti. Belki de Mary, sonuçta Daphney’yi beğenirdi.

Neden Mary’nin Daphney’yi sevmesini istiyorum ki?

Herkes nihayet Carver’ın odasından çıktıktan sonra, Brandon, yani Carver’ın uşağı, onun akşam yemeği için hızla giyinmesine yardım etti. Carver, en sevdiği siyah akşam ceketini ve bisküvi rengindeki pantolonlarını giydi. Sonra da hızla odasından çıktı. O odada, istenmeyen anılarla baş başa kalmak istemiyordu. Aslında, o evin başka hiçbir odasında da kalmak istemiyordu. Ama en azından diğer odalarda onun dikkatini dağıtacak başka insanlar vardı.

Bu arada, Daphney neredeydi? Eğer dikkatini sürekli olarak Daphney’yi kızdırmakla meşgul tutarsa, en iyi arkadaşı ve hayatının aşkının artık yemek masasında olmayacağını düşünmezdi. Tıpkı hayattayken her zaman yaptığı gibi… Ya da masanın öbür ucundan ona göz kırpmayacağını da düşünmezdi. Ayrıca, gecenin sonunda onu arabasına bindirirken onun hoş kokusunu da alamayacaktı. Bütün bunlar bir daha asla gerçekleşmeyecekti. Evde olmak, kabul etmek istemediği şeyleri korkutucu bir şekilde gerçek kılıyordu.

İçindeki bir ses, o gece eşyalarını toplayıp şehre geri dönmeyi düşünüyordu. Ancak merdivenlere birkaç adım kala durdu; çünkü birini görmüştü. O kişi Daphney’di. Pencereden sızan son ışık huzmeleri, onun cildini yumuşak ve sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Orada ne yapıyordu acaba? Eldivenli eli korkulukta duruyordu, ancak hareketsizdi. Yüzünü göremiyordu; ancak vücudu gergin görünüyordu. Aslında onun güzel vücudunu fark etmiş olmalıydı… Lanet olsun. Fark etmiş olmalı ki bunu fark edebildi.

Ama bir daha asla.

Boğazını temizleyerek varlığını belli etti ve onun yanına gitti. “Affedersiniz hanımefendi, akşam yemeğine giderken size eşlik edecek yakışıklı bir beyefendiye ihtiyacınız var mı?” Flörtöz bir adam rolünü oynamak, beklediğinden daha eğlenceli çıkıyordu.

Daphney döndüğünde, Carver’ın nefesi kesildi. Günün erken saatlerinde taktığı şapkanın yüz hatlarını ne kadar gizlediğinin farkında değildi. Kadının saçları yoğun koyu kahverengiydi ve geriye doğru toplanmıştı; iki yumuşak bukle ise güzel köprücük kemiklerinin üzerine düşüyordu.

Hayır, onun köprücük kemiklerine dikkat etmeyin.

Gözlerini zorla tekrar onun yüzüne çevirdi. Koyu saçları ile yumuşak teninin kontrastı, gözlerinin olağanüstü canlı görünmesini sağlıyordu. Üzerinde, açık mavi saten bir kaplamalı, sade ancak şık bir krem rengi elbise vardı. Bu elbise, ince ve zarif vücut hatlarını daha da belirgin hale getiriyordu. Karşısındaki kesinlikle genç bir hizmetçi değildi; bu, güzel bir kadındı.

“Bu harika olurdu. Böyle bir yerin nerede olabileceğini biliyor musunuz?”

Güzel ve çekici bir kadındı. Ama o, başı belada olan bir adamdı.

OceanofPDF.com

9. BÖLÜM

Carver'ın kollarında oturma odasına adım attığı anda, iki sarışın, mavi gözlü genç kız tarafından selamlandı. Rose, onların kim olduklarını, Carver'ın o öğleden sonra kız kardeşleri hakkında verdiği kısa bilgilerden anlamıştı. Ancak, onların ne kadar enerjik olduklarına dair hiçbir uyarı onu hazırlayamazdı.

"Daphney!" dedi grup içindeki en genç kız kardeş. Daphney'nin kolundan tutarak onu Carver'dan uzaklaştırdı. "Ah, umarım adınızla hitap etmemde bir sakınca görmezsiniz! Burada asla formalitelere takılmayız. Üstelik yakında kız kardeş olacağımıza göre, sizi başka bir şekilde çağırmaya dayanamam." Biraz abartılı davranıyor. Bu kesinlikle Lady Kate olmalı.

"Tabii ki bir sakıncası yok." Çünkü bu benim adım değil. "Siz kesinlikle Lady Kate'siniz," dedi Rose, kibar bir gülümsemeyle.

Carver'ın aşağı inerken ona hızla bildirdiği gibi, artık o, Carver'ın resmi nişanlısıydı. Birlikte olmuşlardı, ancak bu olay Carver'ın yatak odasında değil, bir balo salonunda gerçekleşmişti.

Rose, son derece deneyimli bir hırsızdı. Ancak yalan söyleme konusundaki üstün yeteneğine rağmen, tüm bu yalanları bir arada tutmak onun için zordu. Hamile bir hizmetçi gibi davranıyor, bir kontun çocuğunu taşıdığını iddia ediyordu. Aynı zamanda saygın bir soylu kızı gibi de davranabiliyordu. Bunu başarabiliyordu… Tüm yalanları bir arada tutmayı başarıyordu.

Lady Kate'in somurtkan ifadesi, Rose'u tekrar onların konuşmalarına döndürdü. "Beni ele veren neydi?" diye sordu Kate. "Carver sana bizim hakkımızda bir şeyler söyledi mi?"

“Hiç de öyle değil. Sadece sizin her birinizle ilgili sevimli hikayeler anlatıyor.” Ve evet, bir uyarı da var.

Diğer kız kardeş gülümsedi ve Rose’a eğildi. Kız kardeşinden çok daha zarif ve kibar görünüyordu. Görünüşe göre Carver’dan sadece birkaç yaş küçüktü ve inanılmaz derecede güzeldi. Ancak, bu zarif güzelliğine ve zarafetine rağmen, Rose onun mavi gözlerinde bir gerginlik fark etti.

Carver, Rose ve kız kardeşinin yanına gitti. “Elizabeth, size Bayan Daphney Bellows’u tanıtmama izin verir misiniz? Daphney, bu da benim küçük kız kardeşim, Lady Elizabeth.”

Lady Elizabeth gülümsedi ve bembeyaz dişleri göründü. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Daphney! Lütfen etrafımızdaki resmiyetler konusunda endişelenmeyin. Carver’ın sonunda onu uslu davranmaya zorlayacak güzel bir kadın bulmuş olmasından memnunuz,” dedi Elizabeth. “Carver, sizin bu sezonun ilk balosunda tanıştığınızı söylüyor. Lütfen bize bu hikayeyi anlatın.”

Rose, onay almak için tekrar Carver’a baktı ve yine onun alaycı gülümsemesini gördü. “Evet, canım, onlara hikayeyi anlat.” Carver’ın gözlerindeki ifade, Rose’a onun, Rose’un rahatsızlığından büyük bir zevk aldığını gösteriyordu.

Rose’un kendine has, komik bir fikri vardı. “Bu kısmen doğru. Ama bence, kardeşinizin bana yaklaşacak kadar güven kazanması için birkaç balo geçmesi gerekti. Aslında Londra’da oldukça utangaç biri.”

Bakışlarını Carver’a çevirdi. Carver’ın gülümsemesi solmuş, gözleri ise daralmıştı. Carver onun yanına daha da yaklaştı. “Daphney, canım, sanırım bunu yanlış hatırlıyorsun. Aslında benim ilgim yüzünden oldukça heyecanlanan kişi sensin. Mesafeli davrandım çünkü balo salonunda bayılacağından korktum.” Bu adam nasıl da oyun oynanacağını biliyordu, değil mi? Rose yine de onun yanında gülümsememek için kendini zor tuttu.

“Ne kadar romantik!” dedi Kate, büyük ve hayranlık dolu gözlerle.

“Oh, evet, şimdi hatırladım,” dedi Rose, Carver’a meydan okuyan bir bakış attı. “Ancak, onun vücudundan gelen koku o kadar güçlü ve rahatsız ediciydi ki, başım ağrımaya başladı.” Dikkatini tekrar kızlara çevirdi; kızlar da gözlerini onlardan ayırmıyor ve her kelimeyi dikkatle dinliyorlardı. “Ona, eğer vücudundan gelen kokuyu daha hafif bir hale getirmezse, asla onunla dans etmeyeceğimi ima ettim.” Ah, Carver bu sözleri kesinlikle sevmeyecekti.

Rose, Carver’ın kendisine yaklaştığını hissetti; ancak bunu doğrulamak için bakmadı. Carver yaklaştığında havada her zaman tuhaf bir değişiklik olurdu. Hava daha sıcak ve daha yoğun hissedilirdi. Carver, Rose’dan çok daha uzundu ve gülümsemesi Rose’un içini heyecanlandırıyordu. “Yine yanlış hatırlıyorsunuz. Aklınızdaki kişi Bay Covington’dur. Evet, o gerçekten berbat bir kokuya sahip bir adamdı.” Rose dudaklarını ısırıyor ve ayak parmaklarını oynatıyordu; ancak yine de gülümsemesinin ortaya çıkmasından korkuyordu.

Daha da yaklaştı. “Güzel görünüşüm yüzünden sende o kadar büyük bir korku oluşmuştu ki, sana yaklaştıramadım bile,” dedi gülümseyerek ve gözlerinde şakacı bir ifadeyle. “Ama sonra, artık senin güzel yüzünü uzaktan görmeye dayanamayınca, izinsiz olarak elini tuttum…” Sonra elini tuttu ve onu dans pistine götürdü. Orada onu kollarına alarak bir valsin yaptılar; bu durum tüm salondakileri şaşırttı. O, sahte anıları yeniden canlandırırken, onu kendine çekti ve valsin sırasında elini onun sırtına koydu. Kalbi göğsünde hızla atıyordu.

Onun gözlerine bakabilmek için başını yukarı kaldırmak zorundaydı. Onun kendisine gösterdiği o sıcak bakışlar, kollarındaki ve boynundaki ateşi azaltmaya yetmedi. Yutkundu; bu anın iki genç kız tarafından izlendiğinin farkındaydı.

“Oh, evet. Şimdi hatırlıyorum.” Dövüldüğünü itiraf ediyordu. Ancak o, bu itirafın ardından da onu bırakmadı. Hâlâ korkutucu bir şekilde onun gözlerinin içine bakıyordu. Çok yakındı… O kadar yakındı ki, onun kokusunun hiç de gösterişli olmadığını, ancak erkeksi ve oldukça hoş bir koku olduğunu anlayabiliyordu. Ayrıca, kahverengi, dalgalı saçlarının boynunun arkasında hafifçe kıvrıldığını görebiliyordu; bu da muhtemelen saçlarının kesilmesi gerektiğini gösteriyordu. Ama o, saçlarının kesilmesini istemiyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirmek istiyordu…

“Amca Carver!” Küçük bir çocuğun sesi odaya doldu ve o anı böldü. Rose tekrar nefes aldı. Koyu kahverengi, kabarık bukleli saçları olan ve sevimli bir beyaz gecelik giymiş küçük kız, hızla Carver’ın yanına koştu. Carver, Rose’u bıraktı ve kıza döndü. Onu kollarına aldı ve havaya kaldırdı.

“Sevgilim! Aman Tanrım, ne kadar da büyümüşsün. Şimdi yirmi beş yaşındasın, değil mi?” Görünüşe göre kont, her yaştaki kadınlarla iyi anlaşıyordu.

“Hayır, Amca Carver!” diye kıkırdadı onun kollarında. “Ben daha üç yaşındayım!” Parmaklarıyla bu sayıyı gösterdi.

Dramatik bir şekilde kaşlarını çattı. “Hayır, bu kesinlikle doğru olamaz. Siz tam anlamıyla bir hanımefendiye benziyorsunuz!”

“Evet, nasıl reverans yapılacağını biliyorum,” dedi gururla.

Onu yere bıraktı. “Şimdi mi? Göreyim bakalım.”

Carver, siyah ceketi ve kahverengi pantolonuyla oldukça şık görünüyordu. Küçük kıza, tıpkı yüksek sosyetenin bir hanımefendisine göstereceği saygıyı göstererek eğildi. Kız ise kızardı ve biraz beceriksizce, ancak sevimli bir şekilde reverans yaptı.

“Çok iyi, sevgilim! Etkilendim. Eminim ki, herkes seni kıskanacak.”

Rose, Carver’ın ailesiyle olan her etkileşiminden sonra kaşlarının giderek daha çok çatıldığını hissediyordu. Carver, bir kadın avcısı gibi görünmüyordu. Evet, çekici bir beyefendiydi; ancak bir kadın avcısı değildi. Fakat öyle olması gerekiyordu. Lord Newburry’nin bir kadın avcısı olduğu herkes tarafından biliniyordu. Gerçekler yalan söylemez.

Ama belki de bu adamın başka bir yönü vardı. Tamamen korkunç olmayan, ailesini seven ve belki de daha iyi bir insan olmak isteyen bir yönü… Belki de gerçekten hayatını düzeltmeyi ve Rose ile hayal ettikleri çocuk için doğru olanı yapmayı istiyordu. İçinde bir pişmanlık hissetti. Eğer bu doğruysa, gerçeği itiraf edip onu, asıl onun iyi niyetlerine ihtiyacı olan kadına yönlendirmeli miydi?

Carver, yeğenini tekrar kollarına aldı ve ona tüm ilgisini verdi. Carver’ın devasa yapısının içinde bu kadar küçük ve narin bir çocuğun nazikçe tutulduğunu gören Rose’un içinde tuhaf bir özlem belirdi. Daha önce hiç hissetmediği bir özlem…

“Amca Carver?”

“Evet, sevgilim?”

Ah, hadi ama.

“Hâlâ üzgün müsün?”

Carver’ın kaşlarının arasında bir kırışık belirdi; gergin bir gülümseme dudaklarını büktü. “Üzgün müyüm? Kollarımda böylesine harika bir bebek varken nasıl üzülebilirim ki?”

“Anne, kalbin üzgün olduğu için belki de gelmeyeceğini söyledi.”

Odadaki hava adeta ağırlaşmıştı; bu ağırlık hem yoğundu hem de rahatsız ediciydi. Carver’ın yüzündeki maske kaydı ve o gerçekten üzgün görünüyordu. Rose bu manzarayı görünce içi acıdı. Bu adamın içinde böyle şiddetli bir acıya neden olan şey neydi?

Yeğeninden bir an olsun gözlerini ayırmadı, ancak yine de Rose, onun bu kadar açık ve samimi duygularını görmesini istemeyeceğinden korkarak bakışlarını başka yöne çevirmek zorunda hissetti. Elizabeth ve Kate'in gözleri de yere dikilmişti. Rose'un bakışlarını başka yöne çevirmesi doğru bir hareketti.

Carver'a tekrar baktığında, onun da göz ucuyla kendisine baktığını gördü. Yeğenine bakarken yüz ifadesi yumuşadı ve alnından öptü onu. "Amca Carver artık çok daha mutlu, Janie." Acaba bu mutluluk Rose sayesinde miydi? Yoksa küçük Jane sayesinde mi? Ya da sadece yeğeninin korkularını yatıştırmak için mi böyle diyordu? Ne kadar saçma. Tabii ki mutluluğu Rose sayesinde değildi.

Tüm dikkatler kapıya çevrildi; çünkü o sırada başka bir kadın da odaya girdi, yanında ise bir erkek vardı. "Ah, işte buradasın, Jane! Yatağa hazırlanman gerekiyor." Bu kadının Carver'ın ablası olduğu açıkça belli oluyordu. Hem Carver'ın ablasının hem de kendisinin gözleri aynı açık gri renkteydi ve saçları da kahverengiydi. Lady Hatley –veya Carver'ın ona at arabasında verdiği isimle Mary– oldukça uzun boyluydu; neredeyse kocası Lord Hatley ile aynı boydaydı.

Carver, Jane'i bacaklarının arkasına koymuş gibi yaptı. "Jane mi? Bu isim hiç aklıma gelmiyor." Küçük kız, bacaklarının arkasından kıkırdadı. Carver onu susturdu.

"Kızıma hikaye anlatmayı öğretmeyeceksiniz, değil mi?" dedi Lord Hatley, gülümsemesini zorlukla bastırarak.

"Neden olmasın ki? Günümüzde her kadının ara sıra iyi bir hikaye anlatmayı bilmesi gerekir." Rose'a o kadar hafifçe göz kırptı ki, bunu sadece Rose fark etti. Bu durum Rose'un kalbini hızlandırdı.

Elbette o, az önce uydurdukları hikayeyi kastediyordu; onun bir dolandırıcı olduğu gerçeğini değil. Belki de gerçeği biliyordu diye korkudan içi burkuldu. Ama eğer gerçeği biliyorsa, neden hiçbir şey dememişti ki?

Bir iş yerinde hiç bu kadar kafası karışık ve kontrolsüz hissetmemişti. Acaba bu adam gerçekten de böyle biriydi mi? Onunla evlenmeyi gerçekten istiyor muydu? Yoksa bu sadece bir tuzak mıydı? Hangi cevap olursa olsun, oradan ayrılmak zorundaydı.

"Pekala, onu bırak artık, seni asi amca," dedi Lady Hatley.

"Kesinlikle hayır. Ona nasıl kart oyunlarında hile yapılacağını veya düello kazanılacağını öğretme fırsatım henüz olmadı."

“Her zaman yarın vardır,” dedi Lady Hatley, kızının elini tutarak.

Küçük Jane, Carver’ın bacaklarının arkasından çıkageldi; dudakları büzülmüştü. “Yatmak istemiyorum. Carver Amca’nın yanında kalmak istiyorum.” Kızın alt dudağı titriyordu.

“Evet, sevgilim, biliyorum, ama…” Tam o sırada Lady Hatley dönüp Rose’u ilk kez fark etmiş gibi oldu. “Ah, siz kesinlikle Miss Bellows’sunuz.” Ses tonu pek de memnun edici değildi; daha çok şüpheci bir tavırdı.

“Evet, hanımefendi.” Rose kibarca eğildi. “Eğer yanılmıyorsam, siz de Lady Hatley’siniz.”

Kaşları, tıpkı Carver’inkiler gibi aynı şekilde kıvrıldı. Eğer o kadın biraz daha uzun boylu olsaydı, o ve Carver ikiz sanılabilirdi. “Acaba kardeşim, bizim varlığımızı hatırlayıp uzaktayken bile bizden bahsetmiş olabilir mi?” İlk başta Rose, kadının kızgın olduğunu düşündü. Ancak sonra Lady Hatley, Carver’a alaycı bir bakış attı ve Rose fark etti ki kadın sadece Carver’la aynı göz rengine sahip değil, aynı zamanda onun alaycı tavırlarını da paylaşıyordu.

“Sadece can sıkıcı bir şey olduğunda ve seni hatırladığımda böyle hissediyorum,” dedi Carver, yine o alaycı gülümsemesiyle.

Lady Hatley, ona burun kıvırarak Jane’e tekrar döndü. “Hadi gel, tatlım. Seni tekrar çocuk odasına götüreceğim. Yarın amcanla oynayabilirsin.” Lady Hatley, Rose’a bir kez daha baktı; bu bakış oldukça endişe vericiydi. Sonra oradan ayrıldı. Rose, Carver’ın ani nişanlanmasından herkesin memnun olmadığını hissetti.

Endişelenmeyin, Lady Hatley. Yarına kadar burada olmayacağım.

“O nerede?” diye bir ses, oturma odasının kapısından aniden yükseldi.

Oda içindeki herkes hareketsiz kaldı; çünkü Carver ile aynı boy ve yapıda olan yaşlı bir adam odaya girdi. Adam, odadaki herkesi hızlıca süzdükten sonra gözleri Rose’un üzerinde durdu. Onu gördüğünde, sert ve anlaşılmaz ifadesi değişti. Gözleri yumuşadı ve yüzünde geniş, samimi bir gülümseme belirdi. “Sevgilim, tahmin edebileceğimizden bile daha güzelsiniz!” Adam hemen onun yanına gitti, elini tutup hafifçe öptü.

Carver, yine o sıcak havayı da beraberinde getirerek onun yanına geldi. “Daphney, bu benim babam…” Bir an tereddüt etti, sonra boğazını temizleyerek devam etti: “Dalton Dükü. Baba, size Bayan Daphney Bellows’u tanıtmak istiyorum.” Ancak Rose’un duyduğu tek şey “Dalton Dükü” oldu.

Dük mü? Carver'ın babası bir dük müydü? Demek ki Lord Newburry, bir düklerliğin varisiydi. Bunu neden bilmiyordu ki? Bu bilgi ona pek mantıklı gelmedi. Şimdi düşününce, Lord Newburry'nin babasının ölmüş olduğundan neredeyse emindi. Bunu daha sonra, buradan ayrılırken halletmeliydi…

"Onur verici bir durum, Majesteleri," dedi Rose, derin bir reverans yaparak. Acaba doğru yapmış mıydı?

"Hayır, bu onur tamamen bana ait, sevgilim! Oğlumu eve getiren her kadın, sonsuza dek benim gözümde değerli olacaktır. Peki, bu mutlu gün ne zaman gelecek?"

"Baba…" dedi Carver, ancak dük elini Carver'ın yönüne doğru sallayınca konuşması kesildi.

"Şşş, çocukum, seninle konuşmuyorum," dedi sıcak bir gülümsemeyle; bu gülümseme, onun sert sözlerinin tam tersiydi. "Ben, senin sevimli Bayan Bellows ile konuşuyorum."

Rose gülümsemekten kendini alamadı. "Eh, Majesteleri. Henüz resmi bir tarih belirlemedik."

Başını Carver'a doğru eğdi. "Tarih belirlenmedi mi? Deli misin sen, oğlum? Böyle güzel bir kızla olan nişanın bir an önce kesinleştirilmesi gerekir."

"Oh, şimdi benimle konuşuyor musun?" dedi Carver.

Dük gülümsemesini bastırdı. "Bu durum'a bağlı. Geçen hafta o yarışta Ellis adlı çocuğa ve onun at olarak gördüğü o hayvanlara yenildiğin doğru mu?" diye sordu, bir gözünü kısarak.

Carver'ın dudakları bir çizgi halinde bükülmüştü, ancak gözlerindeki neşeyi gizleyemedi. "O gün hastaydım." Tüm oda kahkahalarla doldu. Carver da hafifçe gülümsedi. "Bunu nasıl öğrendin ki?"

Dük kaşlarını kaldırdı. "Ben Dalton Dükü'yüm, Carver. Her şeyi duyarım." Aman Tanrım, umarım bu sözler doğru değildir diye düşündü Rose.

Odadaki yeni bir ses duyuldu. Carver'ın ailesinin çok büyük olduğunu söylerken abartmıyordu.

Rose başını çevirdi ve odaya giren, son derece çekici ve görkemli bir kadını gördü. Kadın, dükün yanında durdu ve elini hafifçe onun koluna koydu. "Ah, lütfen oğlumu yalnız bırakın. İlk gününde onu korkutmak istemeyiz." Demek bu kadın düşesmiş. Ayrıca en genç kız kardeşlerin de bu

kadından güzel, sarı saçları varmış. “Siz de muhtemelen en yeni kızımızsınız,” dedi düşes.

Rose’un kalbi, hem bu sözlerden hem de düşesin ses tonundaki sevgi dolu ifadeden dolayı dolup taştı. Annesinin, eğer doğum sırasında ölmeseydi nasıl biri olacağını sık sık hayal ederdi. Babası, annesinin saçlarının, gözlerinin ve kişiliğinin nasıl olduğunu Rose’a detaylı bir şekilde anlatmıştı. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın, Rose annesinin tam olarak nasıl biri olduğunu hayal edemezdi. Hayatının büyük bir bölümünde, etrafındaki kadınları izleyerek annesinin de onlar gibi hareket edip etmediğini, saçlarını onlar gibi mı şekillendirdiğini merak ederdi. Şimdi ise, annesinin de düşesinki gibi, o kadar nazik ve sevgi dolu bir sesi olup olmadığını merak ediyordu.

Carver, Rose’un düşüncelerini bölmek için yine kibar bir şekilde tanıtımları yaptı.

Daha sonra, düşes elini uzatarak Rose’un elini tuttu. “Burada olduğun için çok mutluyuz, sevgilim! Görüyorum ki seninle Carver birbiriniz için yaratılmışsınız.” Güzel ve sıcak gülümsemesi Rose’un kalbini eritti. Sonra düşes beklenmedik bir şekilde Rose’u sıkıca kucakladı.

Bir an için, Rose’un kolları bedeninin yanında cansız bir şekilde sarktı. Böyle kucaklanmayalı ne kadar zaman geçmişti acaba? Cevabı bulmak için uzun süre düşünmesine gerek yoktu. On üç yıl. Papa, Rose’un hayatında onu böyle rahatlatıcı bir şekilde kucaklayan son kişiydi. Bunun ne kadar özlediğini fark etmemişti. Böyle kucaklanmanın ona ne kadar güven verdiğini de…

Onlardan uzak dur, Rose.

Ama Rose, bu jeste karşılık vermemenin kabalık olacağını biliyordu. Tabii ki bunun tadını çıkarmaya izin vermeyecekti; ancak en azından kucaklamaya karşılık verebilirdi. Rose, düşesin etrafına kollarını doladı ve sertçe sırtını okşadı. İşte böyle. Yaptı işte.

Düşes onu kucaklamasından sonunda bıraktığında, Rose, Carver’ın kaşlarını çatarak kendisine baktığını fark etti.

OceanofPDF.com

10. BÖLÜM

Dalton Park'ın üzerine gece yavaş yavaş çöküyordu. Rose, yatağının ayak kısmına yaslanmış halde yerde oturuyor ve şöminedeki saatin tik tak seslerini dinliyordu. Belki de Rose sadece bir hırsızdı; ancak daha önceki işlerinde üst sınıfın kurallarını ve davranış biçimlerini öğrenmişti. Bu yüzden, kırsal bölgelerde insanların akşamları şehirde olduklarına kıyasla daha erken saatlerde yatağa çekildiğini biliyordu. İşte bu yüzden Rose, kaçmak için gece yarısını uygun bir zaman olarak belirledi.

Gözlerini kapattı ve saat on ikiye gelmesini beklerken akşam yemeğini hatırladı. Yemek oldukça hızlı bir şekilde geçmişti. Bunun sebebi yemeğin hafif olması değildi; Rose, tüm aileyi o kadar komik bulmuştu ki zaman farkında olmadan geçip gitmişti. Onların kesinlikle sıradan bir aile olmadığından emindi. Bunu, daha önce çalıştığı diğer yerlerde katıldığı sıkıcı partilerden anlamıştı.

Dalton ailesinin yemek masasında ne kuralların ne de nezaket kurallarının hiçbir önemi vardı. Herkesin söyleyecek bir şeyi vardı ve görüşlerini yüksek sesle, açıkça ifade ederlerdi; genellikle de başkalarının sözlerinin üzerine konuşurlardı. Kız kardeşler, ağabeylerine büyük bir hayranlık duyuyorlardı; ancak bu hayranlıklarını göstermenin en iyi yolu ona şakalar yapmaktı. Ağabeyleri de bunları gülümseyerek ve kahkahalar atarak kabul ederdi. Rose'a göre, bu tuhaf yemekler sırasında en az bir kişi, belki de herkes sürekli gülüyordu. Kibar toplumun hiçbir üyesi, Dalton Dükü ve Düşesinin yemeklerini böyle geçirdiklerini asla tahmin edemezdi.

Rose, akşam boyunca Ashburn ailesi hakkında iki önemli gerçek öğrendi: Birbirlerine son derece bağlılardı ve birbirlerine sevgi dolu ifadelerle hitap ediyorlardı. Bu son gerçek, Rose'un, Carver'ın ona

“sevgilim” veya “canım” demesinden dolayı üzüldüğü için kendini biraz aptal hissetmesine neden oldu. Aile içinde bu tür sevgi dolu ifadelerin normal olduğunu anladıktan sonra, kendisinin de böyle hitap edilmesi ona bir tür kabul edilme ve ait olma hissi verdi. Kendisinin de bu ailenin bir parçası olduğunu hissetti ve tüm çabalarına rağmen bu duyguyu sevdi.

Tatlılar masaya konulurken, Rose sessizce oturup ailenin konuşmalarını dinledi. Kız kardeşler, Elizabeth’i etkilemeye çalışan utangaç bir gencin hikayesini anlattılar. Carver ve Lord Hatley, kız kardeşlerinden birine yanlış şekilde bakan her erkeğe karşı harekete geçmeyi planlıyorlardı. Düşes ise masanın öbür tarafındaki düke sevgi ve memnuniyet dolu bir bakış attı. Rose bu manzarayı görünce üzüldü. Onları çok seviyordu.

Daha önceki tüm işlerinde, hedef aldığı kişilerle hiçbir şekilde bir bağ kuramamıştı. Genellikle, bu tür kendini beğenmiş, kibirli insanlardan nefret ederdi. Ama burada, gerçekten de onlara karşı bir bağ hissetmeye başlamıştı. İşte bu yüzden, mümkün olan en kısa sürede oradan ayrılması gerekiyordu.

Düşes ayağa kalkarak akşam yemeğinin sona erdiğini belirtti. Hanımlar, yemek sonrası eğlenceler için müzik odasına geçtiler. Beyler ise içkilerini içtikten sonra onlara katıldılar. Ancak Rose bunlara katılmak istemedi. Bu aileyi daha fazla tanımaya izin veremezdi. Neyse ki Carver, onun adına yorgunluk bahanesi ileri sürdü. Böylece Rose erken yatmaya gidebildi. Ya da daha doğrusu, kaçma fırsatı buldu.

Küçük elin on ikiyi gösterdiğini gördü. Artık gitme zamanı gelmişti.

Rose, hiç açmadığı valizin üzerine elini koydu ve midesindeki tuhaf hissi fark etti. Bu his sinirlilikten kaynaklanmıyordu. Kesinlikle sabah bulantısı da değildi. Daha çok, uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu bu: korku. Bu yerden ayrılmak istemiyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi ki? Kalbinin, asla kendisine ait olamayacak bir hayali özlemesine nasıl izin verebilirdi? Daha önce hiç böyle bir hata yapmamıştı.

Ama aslında kalbini Carver’a kaptırmamıştı. Değil miydi? Bu düşünce tamamen saçmaydı. O adamın kadınlarla ilişkileri olan, ahlaksız biri olduğunu biliyordu. Aynı zamanda son derece komik, ailesine karşı sevgi dolu ve bazen de çok şefkatli biriydi. Kişiliğinin her yönü birbiriyle çelişiyordu. Peki, gerçek Carver kimdi? Gözlerinin derinliklerinde, taktığı o alaycı maskeyle uyuşmayan bir hüzün vardı.

Ama öte yandan, kadın kendisinin sevgilisi olduğunu söylediğinde bile o, hiçbir tepki göstermemişti. Gerçekten sevgi dolu ve şefkatli bir adam, bir

genç kadına karşı böyle saygısızca davranabilir miydi? Daha da endişe verici olan şu ki, eğer kadının kendi sevgilisi olmadığını bile hatırlayamıyorsa, bu durumda kafasının karışmış olması muhtemeldi.

Acaba onlara da tıpkı ona baktığı gibi mi bakmıştı? O neredeyse öpücük anını düşünmek, Rose'un boynundaki tüylerin diken diken olmasına ve midesinin garip şekilde kasılmasına neden oldu.

Sonunda yerden kalktı, sade yeşil eteğinin kumaşını düzeltti ve çantasını aldı. Alışkanlık haline gelmiş bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve her zamanki gibi bir anlığına düşüncelere daldı. Ancak bu sefer her zamankinden farklıydı. Ayrılmak hem yanlış geliyordu hem de çok zordu. Tanrım, ona ne oluyordu böyle? Belki de Londra'ya döndüğünde bir süreliğine suçla mücadele etmekten uzak durmalıydı.

Rose hızla kapıdan içeri girdi ve arkasından kapıyı sessizce kapattı. Etrafına hızlıca baktı. Her yer karanlık ve sessizdi. Odasındaki mumu söndürmüştü; böylece kimse ışığı görüp şüphelenmezdi.

Koridordaki hava serindi; bu da ona dışarıda bekleyen soğuk kış gecesinin havasını hissettiriyordu. Halılara mümkün olduğunca hafifçe basarak koridorlarda ilerledi; botlarının sesleri neredeyse duyulmuyordu. Birkaç karanlık koridor ve iki merdiven katından sonra Rose, ailede artık uyanık olan kimsenin kalmadığından emindi. Hizmetçiler bile alt katta olmalıydılar. Bu da onun kaçışını çok daha kolay hale getiriyordu.

Birinci kattaki merdiven boşluğuna vardığında, Rose bir kez daha durup evin içinden gelen sesleri dinledi. Hiçbir ses yoktu. Her yer sessizdi. Ayak uçlarına basarak kapıya doğru yürüdü. Carver ile birlikte Dalton Park'a ilk geldiklerinde, Rose, ahırların evin neresinde olduğunu dikkatle not etmişti.

Yapması gereken tek şey, ana girişten dışarı çıkıp sağa dönmek, ardından yaklaşık kırk adım yürüyerek ahırlara ulaşmaktı. Orada umarım binebileceği uygun bir at bulabilirdi. Yılların deneyimi sayesinde atları çok iyi değerlendirebiliyordu ve henüz binemeyeceği hiçbir atla karşılaşmamıştı.

Rose, evden dışarı çıkıp ön merdivenlerden aşağı inmeyi başardı. O gece hava oldukça soğuktu ve rüzgar parmaklarını acıtıyordu. Belki de Amca Felix'in en az bir çift eldiven bulundurmak konusunda haklıydı. Ama Rose bunu asla ona itiraf etmezdi.

Karanlık ahırlara yaklaşırken, Rose yün pelerinini daha sıkı bir şekilde vücuduna doladı. Ayrılmak üzere olduğu için kalbi giderek daha hızlı

atmaya başladı. Böyle soğuk bir havada at sürmek hiç de keyifli olmayacaktı, ancak bunun üstesinden gelebileceğini biliyordu.

OceanofPDF.com

11. BÖLÜM

Carver, babasının çalışma odasındaki alevlere sessizce bakıyordu. Alevler ızgaranın içinde dans edip kıvranıyordu; ancak o, sadece onun güzel yüzünü görebiliyordu. “Lütfen bana geri dön, Claire,” diye fısıldadı boş odaya.

Hiçbir yanıt yoktu. Ateşin çıtırtıları ve patlamalarından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Kravatı çok sıkıydı ve nefes almayı zorlaştırıyordu. Kravatı hafifçe ayarlayınca biraz olsun rahatladı. Geceleyin her zaman nefes alamıyormuş gibi hissederdi. Karanlıkta yalnızken, eğer o kadın hayatta olsaydı hayatın nasıl olurdu diye düşünmekten kendini alamazdı. Ne yaparsa yapsın, acı onu sarmalayıp hayatını zorlaştırıyordu.

Deri koltuğa yaslandı; koltuk onun hareketleriyle gıcırdadı. Aşağıya baktı ve elindeki, henüz dokunulmamış brendi bardağını çevirdi. Ancak bu hareketler, onun aklını başka bir güzel kadının yüzüne getirdi. İçinden bir üzüntü hissetti; artık Daphney’yi ve onun o büyüleyici gözlerini düşünmeden o içkiye bakamayacağını anladı.

Harika. Artık zihni, sahip olamayacağı iki kadınla ilgili düşüncelerle meşguldü. Ancak bu kadınlardan sadece biri hakkında acısız bir şekilde düşünebiliyordu. Bu yüzden zihnini serbest bıraktı ve o kadını anlamaya çalıştı.

Daphney ile olan akşam yemeği tam bir felaketti. Ama bunun sebebi, Daphney’nin çok çekici olmasıydı… Oysa bu tam da onun istemediği bir şeydi. Nasıl olur da böyle bir kadını ailesinin yanına getirebilirdi ki? Ne kadar da aptalcaydı bu davranışı.

Hiç kimse onun beklediği gibi davranmadı. Kız kardeşlerinin her biri Daphney’yi sanki yeni çıkmış bir moda ürünüymüş gibi kabul ettiler. Daphney de ailesinin arasına mükemmel bir şekilde uyum sağladı. Ailesi

biraz tuhaf ve alışılmışın dışında insanlardı. Hepsi her zamanki gibi şakalaşıp birbirleriyle dalga geçtiler; Daphney ise sadece izlemekle kalmadı, bazen de onlara katıldı.

Ancak bunların hiçbiri önemli değildi. O, gitmek zorundaydı. O kadın bir yalancıydı ve bu yalanlarla kendi ailesinin zararına hareket ediyordu. Ama sonra aklına hoş olmayan bir düşünce geldi: Acaba asıl yalancı o muydu? Daphney baştan beri Dalton Park'a gelmek istememişti. Başlangıçta eğlenceli gibi görünen bu durum, giderek daha ciddi bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

"Şu içeceğe öyle bakıyorsun ki, sanki onun bacakları çıkıp kaçmasını bekliyormuşsun gibi," dedi Robert, çalışma odasının kapısında durarak.

Carver, alaycı bir şekilde gülümseyen eniştesine baktı. "Bir insanın içtiği içki konusunda asla yeterince dikkatli olması gerekir."

"Yanınıza oturabilir miyim?" diye sordu Robert, yan taraftaki boş koltuğa doğru yürürken.

Carver, onun oturmasını işaret etti. Robert oturdu ve sırtını geriye yasladı; çizmeli bacaklarını ateşin yanına doğru uzattı ve ayak bileklerini birbirine kenetledi. "Seni uykusuz bırakan nedir?" diye sordu Robert.

Her gece beni uykusuz bırakan şey aynı.

O gece Carver aslında uyumaya çalışmamıştı. Ama eski odasında uyuyamayacağını bilmek için çaba göstermesine gerek yoktu. Orada çok fazla anı vardı. Aslında, o evin her köşesinde anılar vardı. Ancak odası, o anıları düşünebileceği tek yerdi. Sessizlik ise çok rahatsız ediciydi. Ancak bu oda – babasının özel çalışma odası – onunla ilgili hiçbir anıyı barındırmıyordu.

Ama o, bunlardan hiçbirini söylemedi. Bu konular hakkında hiçbir şey demedi.

"Belki de brendiyi sadece bakmak yerine içseydiniz, sizi rahatsız eden şeyler hakkında konuşmaya daha meyilli olurdunuz."

Carver sırıttı. "Muhtemelen biraz fazla konuşuyorum. Bana, sarhoş olduğum zaman çok konuştuğum söyleniyor."

"Evet, öylesin." Robert, yeleğinin cebinden tütün kutusunu çıkardı. Kutuyu açıp bir miktar tütün aldı. "İki kadeh içkiden sonra tam anlamıyla bir kız öğrenciye dönüşüyorsun."

Carver güldü; ne yazık ki Robert'ın haklı olduğunu biliyordu. "Doğru. Ama bu gece brendinin bir faydası olacağından da emin değilim. Bir

fincanın kapasitesi de sınırlıdır.” Yüzünü buruşturarak bardağından başını kaldırdı. “Özür dilerim, bu kadar derin konuşmak istememiştim.”

Carver, bardaktaki içkiyi bir yudumda içti ve o tanıdık yanma hissini hissetti. Bu hissin etkisinden kurtulmak için boğazını temizledi ve boş bardağı yere bıraktı. “Seni yatağından alıkoyan şey nedir?”

Robert’ın ağzı bir çizgi haline geldi. “Çok hamile ve mutsuz bir eş.”

Carver gülmemeye çalıştı. “Peki bu sefer kız kardeşimi kızdırmak için ne yaptın? Yoksa bilmek istemiyor muyum?”

“Onun giderek daha dolgun bir vücuda sahip olduğu yönünde yorum yapmak gibi bir hata yaptım.”

Carver yüzünü buruşturdu. “Kötü bir davranış bu, dostum! Böyle bir yorumun seni ahırlarda uyumaya mahkum edeceğini ben bile biliyorum.”

“Ve siz de henüz evli değilsiniz,” dedi Robert. “Bir eşle karşılaştığınızda, bildiğinizi sandığınız her şeyin aslında yanlış olduğunu hızla fark edeceksiniz. Yukarı aşağı, sol sağ… Hiçbiri mantıklı değil. Eğer onun giderek büyüyen göbeğini güzel bulduğumu söylersem, beni kovuyor. Eğer hiçbir şey demezsem, beni ondan iğrenç bulduğum için suçluyor ve yine beni kovuyor. Sonunda hep soyunma odamda uyumak zorunda kalıyorum.”

Carver bunu çok iyi hayal edebiliyordu. Mary, hamile olmadığı zamanlarda bile oldukça ateşli ve inatçı bir kişiliğe sahipti. Bunu, onun en sevdiği özelliklerinden biri olarak kabul etmek zorundaydı. Daphney’nin de bazen ateşli bir mizacı olurdu. Ah… Neden düşünceleri beş dakika bile olsa o kadından uzaklaşamıyordu ki?

Carver ayağa kalktı ve içecek standının bulunduğu yöne doğru yürüdü. “Bence içkiye ihtiyacı olan kişi sizsiniz.”

“Ya da üç tane,” dedi Robert, yüzünü ovuşturarak.

Robert’ın kötü ruh haliye rağmen, Carver, eniştesinin hâlâ Mary’ye çok aşık olduğunu biliyordu. Robert’ın ihtiyacı olan şey, duygularını dışa vurabilmekti ve bu da tam da Carver’ın istediği şeydi. Robert konuşurken, Carver da tüm dikkatini eniştesine yardım etmeye verebilirdi. Ayrıca bu durum, Carver’ın düşüncelerini Daphney ve Claire’dan uzak tutmasına da yardımcı oluyordu.

Carver bir bardağı doldurup Robert’a verdi. Sonra kendisi için de bir bardak doldurup tekrar ateşin yanındaki yerine oturdu. “Çocuk konusunda mutlu musun?” Neden doğrudan konuya girmiyorsun ki?

Robert’ın ifadesi ciddileşti. “Tabii ki. Sadece endişeleniyorum.”

“Evliliğiniz konusunda endişeleniyor musunuz?” diye sordu Carver. “Eminim ki siz ve Mary bu durumu aşacaksınız.”

Robert başını salladı. “Hayır, hayır. Evliliğimiz gayet iyi. Arada bir yaşanan tartışmalar, ilişkimizi daha da güçlendirir.”

Carver yüzünü buruşturdu. “Lütfen, bir daha bana böyle şeyler söylemeyin.” Belki de bu, yürütülebilecek bir konuşma değildi.

Robert ne güldü ne de yüz ifadesi biraz olsun değişti. Yüzü giderek daha da asık bir hal aldı. Boynunun arkasını ovuşturuyordu; yüzündeki ifadelerden acısını anlamak mümkündü. Carver, o an kadar Robert’ın en son gördüğünden beri ne kadar yaşlandığını fark etmemişti. Robert, Mary’den zaten on yaş büyüktü; ancak bu gece, ateşin ışığı sayesinde alnındaki kırışıklıklar ve siyah saçlarının kenarındaki beyaz teller görününce, Robert’ın kırk yaşında olduğu anlaşıldı.

“Birkaç ay önce bir bebeğini kaybetti, biliyor musunuz?” Hayır. Bunu bilmiyordu.

“Üzgünüm,” dedi Carver, başka ne diyeceğini bilemediğinden boş laflar söylüyordu. “Hiçbir fikrim yoktu.” Neden bunu bilmiyordu ki?

“Bunun sebebini kimse bilmiyor… Hatta doktor bile. Bir gün sağlıklıydı, ertesi gün ise…” Cümlesini tamamlayamadı, sadece parmaklarıyla alnını ovuşturdu. “Her neyse, bebeğini kaybettikten sonra çok hastalandı. Bunun gerçek bir hastalıktan mı, yoksa umutsuzluktan mı kaynaklandığını asla bilemeyeceğim. Onu daha önce hiç bu kadar hastalı halde görmemiştim.” Bir an duraksadı; gözlerinin arasında derin kırışıklıklar belirdi. “Dürüst olmak gerekirse, onun hayatı için korktum.”

Carver öne eğildi ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. “Neden kimse bana mektup yazmadı?”

“Gitmek istedim, ancak Mary izin vermedi.” Robert ona anlamlı bir bakış attı. “O, senin için endişeleniyor ve senin yükünü daha da artırmaktan korkuyor.”

Onun yükleri mi? Bu saçmaydı. Mary asla onun için bir yük olamazdı. Özellikle de teselliye ihtiyacı olduğu zamanlarda. Ona bunu söylemeliydi. O zaman o da onun yanında olurdu.

“Neden lanet olsun, beni bu kadar kırılgan sanıyor ki?”

“Çünkü öylesiniz,” dedi Robert.

“Benimle ilgili olarak neyin kırılgan olduğunu söyleyebilirsiniz? Açıkçası, dün gece Brooks ile olan kavgamı görmedi; aksi takdirde hiç endişelenmezdi.”

“O, senin fiziksel durumun konusunda endişelenmiyor, aptal,” dedi Robert. “Onun endişelendiği şey, senin zihinsel durumun.”

Zihinsel durumu oldukça iyiydi. Günleri oldukça iyi bir şekilde geçiriyordu.

Carver’ın boğazından bir yudum daha brendi aktı.

“Tüm korkuları yersiz.” Öfkesinin arttığını hissediyordu, ancak bunu bastırmaya çalıştı. Londra’dayken boks, bu sorunu çözmeye yardımcı olmuştu. Ama evdeyken, gerginliği azaltmak için başka bir yol bulması gerekiyordu. “Ben iyiyim.” Bu sözler, kendi kulağına bile zayıf geliyordu.

Robert, çok anlamlı bir şekilde gözlerini kısarak konuştu: “Gerçekten mi? Üç yıldır evdesin bile değil. Bana göre bu, işlerinin yolunda olduğunu gösteren bir durum değil.”

“Artık evdeyim.” Ellerini açarak, orada olduğunu gösterdi.

“Ve ayrıca, kendi odana gitmek yerine babanın çalışma odasında geç saatlere kadar oturuyorsun.” Robert onu dikkatle süzdü. “Neden böyle yapıyorsun?” Cevap beklemeden devam etti: “Sanırım hâlâ üzüntünle yüzleşemedin. O öldükten sonra oradan kaçtın ve o zamandan beri de üzüntünü görmezden gelmeye çalışıyorsun.”

Carver gözlerini yere indirdi ve dişlerini sıkıca birbirine bastırdı. Burnundan derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. “Bu konuya nasıl geldik ki? Sanırım sizin ve Mary hakkında konuşuyorduk.” Carver, boynundaki gerginliği hafifletmeye çalışırken bu uyarıyı havada asılı bıraktı.

Robert tereddüt etmedi. “Bu hiçbir işe yaramıyor, değil mi? Alkol ve boksla kendini yok etmeye çalışıyorsun. Ama yine de, günün sonunda o seni buluyor, değil mi?” Eğer Carver bu adamı alt ederse, Mary onu affeder miydi? “Hiçbirimizi kandıramıyorsun, Carver. Acı çekiyorsun… Ve bu normal bir durum.”

Carver’ın bakışları tekrar Robert’a döndü. “Eğer hayatımın hikayesini duymak isteseydim, kendim isterdim.” Her kelime sert ve keskin bir şekilde söylendi.

Robert öne eğildikçe bakışları daha da sertleşti. “İsterseniz, işim bittiğinde beni öldürebilirsiniz. Ama şu an kesinlikle beni dinleyeceksiniz. Çünkü karımı seviyorum ve karım sizin yüzünüzden endişeleniyor.”

Görünüşe göre, Carver’ın tehditkâr bakışlarından etkilenmeyen tek kişi Oliver değildi.

Robert devam etti: “Uzak durmanın iyileşmene yardımcı olacağını düşünüyorsun, ancak öyle değil. Claire’in ölümü için yas tutmanın ve gerçekten üzülmenin zamanı geldi. Artık bundan kaçınmayı bırak.”

Carver’ın tüm vücudu, onun adını duyduğunda her zamanki gibi kasıldı.

Robert, onun rahatsızlığını fark etmiş gibi görünüyordu. Davranışları ve ses tonu biraz daha yumuşadı. “Üç yıl geçmesine rağmen hâlâ onun adını söyleyememeniz, onun artık aramızda olmadığı gerçeğini kabul edemediğinizi gösteriyor.”

Nasıl olur da bunu kabul etmezdi ki? Kanıtlar her yerdeydi. Hiçbir şey yasemin kokmuyordu. Onun neşeli kahkahaları artık koridorlarda yankılanmıyordu. Yine de… o hâlâ bunu kabul etmemiş olabilir miydi?

Yine de, Robert’ın kendisinin fikirlerini istenmeyen yerlere sokmasına öfkeleniyordu. “Robert, kaybetmek hakkında ne biliyorsun ki? Karın yukarı kattaki yatağında güvende, oysa sevdiğim kadın toprağın altında yatıyor.” Ancak bu sözleri yüksek sesle söyledikten sonra hemen pişman oldu.

“Kaybetmenin ne demek olduğunu nereden bileyim?” Robert’ın sesi zayıftı. “Altı ay önce, eşimin yanında durup ölü doğan çocuğumuzu toprağa verdik. Sadece çocuğumuzu kaybetmenin acısını yaşamıyorum; aynı zamanda onun geleceği için kurduğumuz hayallerin de acısını yaşıyorum.” Bir an durdu ve Carver’ın gözlerinin içine baktı. “Evet, bebek kızdı. Her gün onu kollarımda tutamamanın acısını yaşıyorum. Eşimin, ben fark etmezken ağladığını görmek de çok acı verici.” Carver başını çevirmek istedi, ancak Robert’ın bakışları onu engelledi. “Kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum, Carver. Ayrıca kaçıp bunun hakkında konuşmamakla iyileşemeyeceğimi de biliyorum. Mary adına, iyileşmek zorundayım.”

Carver, ateşin alevlerinin kendisini yutmasını diledi. “Üzgünüm, Robert. Söylediklerim için özür dilerim. Düşüncesizce davrandım.”

“Evet, öyleydi… Ama açıkçası, Carver, son birkaç yıldır biraz düşüncesiz ve bencil davrandın. Herkes, seni daha fazla üzmek istemediği için sana ihtiyaç duyduklarını söyleyemedi.”

Ne? Nasıl olur da bencil davranmış olabilir ki? Onların yanında yeterince zaman geçirmedi ki, bencil davransın.

Ah.

Artık evdesiniz; o zaman evde kalın. Kız kardeşlerinizin yanında olun. Belki de Claire’in ailesini ziyaret edebilirsiniz. Onların da sizi görmek isteyeceğinden eminim.

Kız kardeşlerinin yanında olabilirdi elbette, ancak Claire'in ailesiyle görüşmeye hiç hazır değildi. Claire'in artık hayatta olmamasının sebebi o olduğuna göre, acaba onlar onu görmek isterler miydi ki?

Bir şey kesindi: Kız kardeşlerinin ona ihtiyacı vardı. Çok uzun süredir orada değildi. Bunu düzeltmek onun öncelikli görevi olmalıydı. Bunun için de Daphney'den kurtulması gerekiyordu. Peki neden bu düşünce ona hoş gelmiyordu?

O kadın hakkında, onun kendisine anlattığı her şeyin yalan olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordu. Peki, neden Tanrı aşkına ona bu kadar çekiliyordu ki? Artık bunun bir önemi yoktu. Robert'ın dediği gibi, Robert acısından kaçınmak için kasabadaki işlerini kullanmıştı; Bayan Bellows da bu çabaların bir parçasıydı. O kadının gitmesi gerekiyordu ki Robert ailesine odaklanabilsin.

Carver koltuğundan kalktı ve Robert'ın gözlerinin içine baktı. "Kızının kaybı için gerçekten üzgünüm, Robert. Kız kardeşimin iyi bir kocası ve Jane'in harika bir babasısin. Onların senin gibi birini yanlarında olması çok şanslı bir durum." Gülümsedi. "Biraz fazla duygusal olabiliyorsun, ama aynı zamanda harika bir enişte sin. Söylediklerinin hepsini yapamam, ancak seni dinledim."

Neredeyse sana vuruyordu bile.

Robert ayağa kalktı ve elini Carver'ın omzuna koydu. "Adım adım ilerleyelim, Kensworth. Öncelikle odana gidip yatağa uzan."

Yatak odasına gitmek, muhtemelen onun için en basit görev gibi görünüyordu; ancak aslında büyük bir engeldi. Mary ve Robert o gün orada değillerdi. Enişte si, o duvarların ardında babasının kendisine Claire'in kazası ve ölümü hakkında ne anlattığını bilemezdi. Babasının sözlerinin yarattığı baskıyı hatırlıyordu çok iyi…

Ama Carver sadece başını salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Carver odayı terk etmeden önce Robert tekrar konuştu. "Ah, bir de Kensworth! Lütfen, Bayan Bellows ile yaptığınız ne tür bir anlaşma olursa olsun, balodan sonra ve Londra'ya döndükten sonra bile bu anlaşmayı iptal etmeyin." Carver donakaldı. "Doktor, Mary'nin hamileliğinin ilk birkaç ayının en hassas dönemler olduğunu söyledi. Stresten uzak kalmalı."

Aniden arkasını dönerek Robert'a baktı. "Bayan Bellows hakkında ne biliyorsunuz?"

Robert şefkatle gülümsedi ve Carver'ın daha önce fark ettiği kırışıklıkları düzeltti. "Hiçbir şey. Ama seninle yeterince kart oynadım; kötü

bir elde bile nasıl blöf yaptığını biliyorum.”

“Lanet olsun sana, Robert! Kart oyunlarında inanılmaz derecede iyiyim,” dedi Carver gülümseyerek.

Robert sadece güldü. “Ama benim kadar iyi değilsiniz. Hangi tür hilelerle herkesin gözlerini boyamaya çalıştığınızı bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Aslında, bunu bana söylememeniz konusunda ısrar edeceğim.”

Carver’ın omuzları düştü. Birine anlatması gerekiyordu. “Hiç merak etmiyor musun?”

“Elbette öyleyim. Ama kız kardeşinizden bir sırrı saklayamazdım, hayatım tehlikede olsa bile. Ayrıca, Bayan Bellows ile ilgili olan her şeyin gizli tutulması gerektiğini düşünüyorum. Bu hafta Mary’nin huzurunu bozacak hiçbir şeye izin vermeyeceğim.”

Carver elleriyle saçlarını karıştırarak inledi. “Beni ne tür bir duruma soktuğunun farkında değilsin.” Onu bir hafta boyunca yanında tutmak nasıl mümkün olabilirdi ki? Ayrıca bunun anlamı, ona gerçeği söylemesi gerektiği miydi? Nedense, onu daha fazla aldatma fikri ona kötü geliyordu. Hatta o, kurnaz bir hırsız olsa bile…

“Hayır, bu duruma kendin sebep oldun,” dedi Robert. “Ama sana söz veriyorum ki, dükün doğum günü partisi bittikten ve Mary güvenle eve döndükten hemen sonra sana yardım edeceğim.”

Delirmiş olmalıydı. Carver, Daphney’nin babasının düzenlediği, aile ve arkadaşların katıldığı bu partide yanında olmasını istemiyordu. Üstelik, Daphney’nin Londra’ya geri dönmesi gerekiyordu. Carver, bu kadına karşı duygular geliştirmemek konusunda kendine güvenemiyordu. O kadının gözleri, her bakışında onu cezbediyordu.

“Onun acil bir iş nedeniyle eve çağrıldığını söyleyemez miyim?”

“Hayır.”

“Neden olmasın?”

Çünkü Mary her şeyi bilecektir. Bir sır olduğunu anlayınca, bildiğim her şeyi anlatana kadar beni rahat bırakmayacaktır. Bilgi çıkarmak konusunda gerçekten çok iyidir. Doktor da, Mary’nin bu hassas haftalarda her türlü stresten kaçınması gerektiğini açıkça belirtti. Miss Bellows konusunda ne kadar temkinli olursa olsun, gözlerinin parladığı bir kadınla nişanlanmış olmanız, onun endişelerini bir ölçüde hafifletti.

Gözleri parlıyordu mu? Bu pek de erkeksi bir özellik sayılmaz.

Robert ekledi: “Mary’nin bu hamileliğini mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde geçirmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Bunun için gerekiyorsa, zavallı Bayan Bellows’un bacağını bağlamaktan bile çekinmem.”

Carver’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten de beni Daphney ile evlendirmeye çalışmayacaksınız, değil mi?”

“Sesinin bu kadar yüksek çıkabileceğini bilmiyordum. Ama hayır… Tabii ki olmaz. Lütfen mektubunu ilet ve benim ailemle birlikte eve dönmemizi bekleyin. Sonra ona nişanın gerçekleşmediğini yazabilirsin.” Robert’ın gözlerinde tehditkâr bir ifade vardı. “Ama bunu ancak hamileliğin daha ilerlediği bir dönemde yapabilirsin.” Robert, tehditkâr bakış konusunda Carver’dan çok daha başarılıydı.

Carver, bu plan konusunda pek emin değildi. İtiraf etmek gerekirse, Daphney’nin biraz daha orada kalması fikri onu tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Ama eğer bu güzel kadını yanında tutacaksa, bunu kendi şartlarına göre yapmalıydı. Bu da demek oluyordu ki, öncelikle onun kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

“Küçük bir çocuk gibi davranmak gibi görünebilir, ama lütfen babama söylemeyeceksiniz, değil mi?”

Eğer babasını birazcık olsun tanısaydı, Carver’ın yaptığı hileleri öğrendiği anda, aynı gün içinde gerekli izni alırdı. Suçlu olsun ya da olmasın, Carver’ın Daphney’ye daha saygılı davranmasını beklerdi. Belki de öyle yapmalıydı.

“Eğer bu haftayı başka hiçbir sorun olmadan atlatabilirseniz, sırrınızı saklayacağım,” dedi Robert. Sonra bir an durakladı ve kaşlarını çattı; sanki birdenbire bir şey fark etmiş gibi. “Carver… Acaba Bayan Bellows için endişelenmeli miyim? Burada onu koruyacak kimse yok.”

Carver, ağzından çıkmak üzere olan alaycı sözleri bastırmaya çalıştı. “Bunun için endişelenmenize gerek yok. Bayan Bellows benimle birlikteyken tamamen güvende. Üstelik… onun kendi başının çaresine bakabileceğine dair güçlü bir hissim var.”

OceanofPDF.com

12. BÖLÜM

Ahıra giden büyük çift kapılardan birini iterek açtıktan sonra, Rose, bir mum getirmediği için aptalca davrandığını düşünmeye başladı.

Ahıra girdiğinde, at ve samanın ağır kokusu onun duyularını kapladı. Ancak yüzünün hemen önündeki şeyleri bile göremiyordu. Yakınlarda bir fener olmalıydı. Bir süre hareketsiz durdu ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Umarım o zaman bir feneri bulabilecekti. Tanımadığı bir yerde, karanlıkta bir atın sırtına eyer takmak zor olurdu, ancak imkansız değildi. Bunu en az on kez, belki de daha fazla kez yaptığı için biliyordu.

Yıllar önce Amca Felix onu bulduğunda, ondan yaptırdığı ilk dolandırıcılıklardan biri, onun erkek çocuk gibi davranmasıydı. Babası öldükten sonraki ilk iki yıl boyunca zaten erkek çocuk gibi davranıyordu. Daha sonra Amca Felix ile tanıştı ve ondan dolandırıcılık ve hırsızlık konularında her şeyi öğrendi. Amca Felix, onun aslında erkek çocuk olmadığını hemen anladı; ancak yine de, bu iki yıl boyunca kimsenin onun kadın olduğunu fark etmemiş olması onu şaşırttı. Zengin ailelerde erkek çocuk olarak işe alınmak oldukça kolay olduğu için, Amca Felix bu yöntemi birkaç dolandırıcılık planında kullandı.

O ve Amca Felix, İngiltere'nin dört bir yanını dolaşarak, en ünlü at sahiplerinin ahırlarını hedef aldılar. Rose, yeni işe başlayan bir kişi gibi davranarak ahırlara girer ve geceleyin ahırdaki en iyi atların sırtında oradan ayrılırdı. Amca Felix ise, suçlarının ortaya çıkmasına fırsat kalmadan, bu atları başka bir bölgedeki soyluya satarırdı. Bu oldukça kârlı bir dolandırıcılıktı ve Rose bu işten oldukça keyif alıyordu.

Atların ahırlarında çıkardığı tanıdık sesler Rose'un kulağına ulaştı. Bu atların hangisinin Carver'ın atı olduğunu merak etmeden edemedi. Bir

suçluluk duygusu hissetti. Eğer atını çalarsa, onu affeder miydi acaba? Ne düşünüyordu böyle? Tabii ki affetmezdi. Adam çok öfkelenirdi. Ya da belki de yanılıyordu; belki de o, Rose'un oradan ayrılmasıyla kendisinin de bu yükten kurtulduğu için rahatlar diye düşünüyordu.

Ancak o sırada Rose, arkasından gelen daha yüksek bir ses duydu ve oracıkta donup kaldı. Bu sesi tam olarak anlamaya fırsat bulamadan, birisi onu arkadan yakaladı ve güçlü bir eliyle ağzını kapattı.

İstemsiz bir panik hissi göğsünü sardı, ancak onu tutan o sert ellerin arasından çığlık atmamayı başardı. Yıllar süren eğitimler sayesinde Rose, korkusunu hızla bir kenara bırakıp harekete geçmeyi öğrenmişti.

Rose, kendisini tutan kişinin boyutlarının kendisinin neredeyse iki katı olduğunu ve ciddi zararlar verebilecek biri olduğunu fark etti. Ancak adam, Rose'un kollarını bağlamıyordu. Bu kötü bir seçimdi. İçgüdüleri devreye girdi ve Rose hızla eteğini kaldırarak, uyluğundaki tabancayı çıkardı ve onu adamın şakaklarına bastırdı. Adam, elini Rose'un ağzından çekti, ancak belini bırakmadı.

"Kıpırdarsan seni öldürürüm," dedi Rose, soğuk ve sakin bir sesle; bu ses tonu onun niyetini açıkça belli ediyordu.

Tam olarak en üstün konumda değildi ve o adamın kolayca silahını indirebileceğini biliyordu. Ancak yeterince kendinden emin bir tavır sergilerse, adamın böyle bir risk almayacağını düşündü.

Bir an için kimse hiçbir şey söylemedi. Kendi hızlı nefes alışlarını duyuyordu ve adamın kalbinin sırtına vurduğunu hissediyordu.

İyi. Biraz endişelenmesine izin verin.

Sonra hafif bir esinti ahırların içinden geçti ve Rose'un burnuna tanıdık, hoş bir koku geldi: Erkeksi ve serin bir koku.

~

Bu mu? Ah, evet… Şakaklarına değen soğuk çelik yüzeyin kesinlikle bir tabancanın namlusu olduğu belliydi. Kadının silahı o kadar hızlı ve isabetli bir şekilde çekmesine bakılırsa, muhtemelen daha önce de benzer durumlarla karşılaşmıştı. Bunun onu daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissettirdiğinden emin değildi.

Hareket etmemesi gerektiğini söylemişti, ancak konuşmakla ilgili hiçbir şey dememişti.

“Sana zarar vermek için gelmedim, Daphney.”

Silahını bir milim bile indirmedi; hatta onun sesini duyunca şaşırmış gibi de görünmedi. “O zaman burada ne arıyorsun?” Ses tonu son derece sakin gibiydi, ancak omuzlarındaki hafif titreme, onun tamamen rahat olmadığını gösteriyordu.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Kim olduğunu ve neden benim sevgilimmiş gibi davrandığını öğrenmek istiyorum.”

Onun derin bir nefes verdiğini duydu. Acaba gerçeği bildiği için rahatlamış mıydı?

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sordu.

“Eğer sürekli bunu söylersem, beni vuracak mısınız?”

Silah aşağı indi ve o da onun kollarının arasında kıvranmaya başladı. “Lütfen! Beni bırakın,” dedi. Ses tonundan anlaşıldığı üzere, aslında o kadar da üzgün değildi; daha çok sinirliydi.

İsteksizce onun belinden elini çekti; ancak o sırada hâlâ onu tuttuğunu fark etti. Farklı koşullar altında olsaydı, onu böyle tutmaktan büyük keyif alırdı. Aslında, kiminle dalga geçiyordu ki? Başına silah dayansaydı bile bundan keyif alırdı.

Dönüp bir adım geri attı ve silahını onun göğsüne doğrulttu. “Gerçeği söylemediğimi nasıl anladın?” Gözleri daralmıştı. Kadın, karanlıkta bile çok tehditkar görünüyordu. Onun bakışları altında tüyleri diken diken oldu.

“Öncelikle, hiçbir metresim yok. Ayrıca…” diye gülümsedi, “Ben Lord Newburry değilim. Eğer kapımın iki kapı ötesindeki kapıyı çalsaydınız, onu orada bulurdunuz. Ben Carver Ashburn’um; Kensworth Kontu ve Dalton Dükü’nün varisiyim.”

O konuşma sırasında, bir noktada kadının ağzının açıldığını görmek ona keyif verdi. Ancak kadın hemen ağzını kapattı ve mükemmel burnundan sinirli bir şekilde nefes aldı.

“O yaşlı aptalı öldüreceğim,” dedi dişlerinin arasından.

“Lord Newburry mı?”

“Amca Felix,” dedi Rose, düşüncelere dalmış bir halde.

“Bana hiçbir akrabanın olmadığını söyledin. Yoksa bu da yalanlarının bir parçası mıydı?”

Başını salladı; hâlâ düşüncelerine dalmış haldeydi ve tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. “Bu doğruydu. Hiç ailem yok. O, benim… suç ortağım.”

Suç ortağı mı? Demek o gerçekten de profesyonel bir hırsızmış. Bunu o biliyordu.

“Ve bu işi ele alış şekline bakılırsa, anlaşılan o ki suç ortağımın emekli olması gerekiyor.” Silahını kaldırdı ve namlusunu dudaklarına hafifçe dokundurdu; derin düşüncelere dalmıştı.

Daha önce hiç kimseyi –erkek ya da kadın fark etmeksizin– bir silahı bu kadar ustalıkla ve kendinden emin bir şekilde kullanırken görmemişti. O kadın… deliydi. Güzel, çekici bir deli. Ve ondan kalmasını isteyecek olması, onun kendi aklının yerinde olduğunu gösteriyordu.

Daphney yine silahını ona doğrulttu. “Eğer benim doğruyu söylemediğimi biliyorsan, neden bana evlenme teklif ettin ve beni yanında götürdün?” O sadece küçücük bir kadındı, ancak gerçekten de olağanüstü bir karizmaya sahipti. Özellikle de şu an, tamamen kendisi gibi davrandığı için… Kontrolsüzdü, ancak aynı zamanda her şeyi mükemmel bir şekilde kontrol edebiliyordu. Onu böyle seviyordu.

Carver sırıttı; bir silahın namlusunun ucuna bakmak zorunda olan bir adam için oldukça şakacı bir tavırdı bu. “Eğlenceli mi?”

“Hayatımın büyük bir bölümünde profesyonel olarak yalan söyledim, Carver. Bu da demek oluyor ki, yalanları fark etme konusunda oldukça yetenekli oldum.” Ona anlamlı bir bakış attı.

“Hayatının büyük bir bölümünü, yani bu işi yapıyor olabilir misin?” diye sordu, eliyle onun silahını işaret ederek.

“Harika bir manevra oldu, ancak yeterli değil. Beni buraya neden getirdiniz? Bu bir tuzak mı? Beni yargıcın eline mi teslim etmek istiyorsunuz?”

Gülümsedi; umarım bu onu sakinleştirir ve aynı zamanda kendisinin de tüm gerçekleri ona anlatmak zorunda kalmamasını sağlar. Belki de bu sayede o kadın da silahını indirir. “Hayır… Her iki durumda da öyle değil. Sizi tuzağa düşürmek ya da yargıca teslim etmek gibi bir niyetim hiç olmadı. Unutmayın, silahı elinde tutan sizsiniz, ben değilim. Bu arada, beni vurup vurmayacağınıza karar verdiniz mi? Eğer henüz karar vermediyseniz, lütfen silahınızı bir kenara bırakır mısınız?”

Gülümseyerek başını eğdi. “Sizi rahatsız mı ediyorum? Bir kadının tabanca kullanmayı bilmediğinden korkuyor musunuz?”

“Aslında kendimi çok rahatsız hissediyorum. Ama bunun sebebi, sizin bu durumu nasıl halledeceğinizi bildiğinizden emin olmam. Eğer mümkünse, en sevdiğim ceketimin delinmesini istemiyorum.”

Dudakları seğirdi, ancak tam anlamıyla gülümsemeye karşı koydu. Bu iş için çaba gerekecekti, ancak o adam, o kadının tam anlamıyla gülümsemesini sağlamak konusunda kararlıydı.

Bir parmağını kaldırıp daire şeklinde hareket ettirerek ondan dönmesini işaret etti.

Kaşlarını kaldırdı. “Yani, elinde tabanca olan bir kadına sırtımı dönmemi mi istiyorsunuz? Hayır, teşekkür ederim.”

“Eh bien, efendim, artık çatışma noktasındayız. Kesinlikle, sizin o dik bakışlarınız altında silahımı bir yana bırakmayacağım.” Derin bir iç çekti ve adam sadece ona göz kırptığında gözlerini devirdi. “Görüyorum ki henüz durumu anlamamışsınız. Silah kılıfı bacağımda. Ya saygıyla arkanızı dönüp silah kılıfını yerine koyarsınız, ya da o güzel ceketinizden vazgeçersiniz.”

Gülümsedi. “Almak mı?”

“Oh, lütfen dönün!”

Carver gülümseyerek itaat etti ve silahı yerine koymak için gereken her şeyi yapabilmek amacıyla döndü. Tabancanın eteğinin altında olması, onun silahı ne kadar hızlı çıkarabildiğini daha da etkileyici kılıyordu. Acaba sık sık böyle durumlarla karşılaşıyor muydu? Daha önce birini vurmuş muydu? Bu kadın hakkında soracak sonsuz sayıda sorusu vardı.

“Pekala, artık dönebilirsiniz.” O da öyle yaptı; ancak kızın yavaşça kapıya doğru geri çekildiğini gördü. “Beni ihbar etmediğiniz için teşekkür ederim ve artık gidebilirim.”

Gidiyor muydu? Dışarısı son derece soğuktu ve ayrıca tamamen karanlıktı. Gece vakti yola çıkmak onun için güvenli değildi.

Çantasını aldı ve oradan ayrılmak üzere döndü. Gerçekten de gidiyordu. Onun da kendisi gibi aynı duyguları hissettiğine yemin edebilirdi. Görünüşe göre bu sadece onun bir oyunuydu. Bu durum, onun gururuna büyük bir darbe oldu.

Onun uzaklaşmasını izlemek, içini acı verici bir şekilde sızlattı. Sadece Robert’a verdiği sözü yerine getirebilmek için onun orada kalması gerekiyordu… Hayır. Bu düşünceyi daha fazla düşünmeye izin vermedi. Onun orada kalması, verdiği sözü yerine getirebilmek içindi. Sadece bu kadar.

Kapıya doğru uzanırken, Carver çaresizce aklından onu durdurmak için söyleyebileceği her şeyi düşündü. “Vedalaşmadan mı gideceksin?” Harika. Şimdi o da aşkından delirmiş bir aptal rolünü oynayacaktı.

Donup kaldı. Arkasına bakmadı, ancak başını hafifçe yana çevirdi; böylece ay ışığı sağ yanağına vurdu. “Hedeflerime asla veda etmem.”

Hedefler… Ne kadar da hoş bir şey.

“Peki ya arkadaşlar?” diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sanki onu kadına doğru çeken bir ip vardı. Bunu nasıl koparabilirdi ki?

Onu sevmek için hiçbir nedeni yoktu; ondan nefret etmek ve ona güvenmemek için ise her türlü nedeni vardı. Ama ne yazık ki, o kadın yanındayken içinde bir hafiflik hissediyordu. Bunu kelimelere dökmek zordu. Aralarında bir bağ vardı… Onun kendisine baktığı her an, onu etkileyen güçlü bir çekim hissi vardı. Böyle hissetmemesi gerekirdi. Zaten dengelemesi gereken çok fazla duygu vardı.

OceanofPDF.com

13. BÖLÜM

“Arkadaşlarım yok.” Ses tonu, ahırların içinde yankılanırken daha yumuşak geliyordu. Bu ses, Carver’ın üzerinde derin bir etki bıraktı.

İnlemeye direndi. Neden onun kendini daha iyi hissetmesini istiyordu ki?

“Bu söze katılmıyorum,” dedi.

O, ona döndü. Açık kapıdan gelen ay ışığının mavi ışınları yüzünü aydınlatıyordu. Gözlerinde hüzün vardı; derin bir korku veya özlem onu daha da kendisine çekiyordu. “Beni tanımıyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Başını salladı. “Biz arkadaş değiliz.”

Kesinlikle, onları bir araya çeken o kuvveti hissetmiş olmalı. Çok güçlü bir kuvvetti.

Bir adım daha yaklaştı; çizmelerinin altında samanların çıtırdadığını duyabiliyordu. Ancak onun gergin duruşunu görünce durdu. Acaba ondan korkuyor muydu? “Peki sen kimsin, Daphney? Bu sefer gerçeği söylemelisin.”

Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar belirginleşti. Başparmağıyla o kırışıklıkları düzeltmek istedi. “Neden sana bunu söyleyeyim ki? Beni Lord Newburry olduğuna inandırdın, sonra da bir teklifle benimle dalga geçtin. Söylediklerine veya yaptıklarına nasıl güvenebilirim ki?”

Bir adım daha yaklaştı, dudaklarında bir gülümseme vardı. “Çünkü, Masumiyet Hanım,” dedi, “eğer bana gerçeği söylemezseniz ve geceleyin kaçmaya karar verirseniz, o bin poundu asla alamayacaksınız.”

Ah, aptal! Ne yapıyorsun sen?

Kaşları kalktı. “Ne dedin?” En azından artık onun dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Bir hırsızı işe almak en akıllıca fikir olmasa da, Mary ve Robert adına onun orada kalmasını sağlamak zorundaydı. Kesinlikle ona karşı bir çekim hissettiği için değil. Ya da onun yanındayken aralarındaki havanın değiştiğini hissettiği için de değil.

“Annemin babam için düzenlediği balodan sonra Londra’ya dönene kadar burada kalmanızı istiyorum. Eğer bunu yaparsanız, size bin pound ödeyeceğim.”

Bu sefer ona doğru adım atan kişi o oldu; bakışları şüpheciydi. Üç adım daha atarsa, onun elini tutabilecek kadar yakınına gelecekti. Onun sıcak vanilya kokusunu duyabilecekti.

Bunu bırakın.

“Neden?” diye sordu. “Beni burada tutmak için ne gibi bir sebebiniz var?”

Boğazını ve zihnini temizledi. “Bu benim endişelenmem gereken bir şey. Senin değil.”

Bu işlemin kontrolü onun elindeydi, Daphney’nin değil – ya da o kim olursa olsun. Eğer onun orada kalmasını istiyorsa, işlerin kontrolünü elinde tutması gerekiyordu. Bazı kurallar olacaktı ve bu kuralları da o belirleyecekti.

“Pekala.” Omuzlarını silkti; sanki dünyadaki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. “Tüm detayları bilmeden hiçbir işi kabul etmem.”

“Bekle!” dedi, zihni ona böyle saçma sapan şeyler söylemekten vazgeçmesini söylemeden hemen önce. “Bu, Mary yüzünden.” Yine, ağzı zihninin emirlerini dinlemedi. Kontrolü elinde tutmak mümkün değilmiş.

Daphney yavaşça döndü. “Bu sahte nişanlılık durumumuzun, kız kardeşinle ne ilgisi var?”

O, bir çalışma masasının yanına doğru yürürken, kadının da kendisine daha yaklaşmasını işaret etti. Orada bir fenerin olacağını biliyordu. Ancak kadın hiç kıpırdamadı. Tabii ki öyle olacaktı. Bu kadın inatçıydı ve oldukça sinir bozucuydu.

Kızgın bir şekilde nefes vererek çalışma masasının yanına gitti ve feneri yaktı. Gururunu bir kenara bırakıp, kollarını kavuşturmuş ve alaycı bir ifadeyle duran kadının yanına gitmek için büyük bir özveri gerekti.

“Burada kalmam, Lady Hatley’yi nasıl etkiler?” diye sordu Daphney, elinde fenerle onun karşısında durduğunda. Yüzü, alevin ışığıyla aydınlanmış ve çok güzel görünüyordu.

“Öncelikle, adınızı bilmek istiyorum.”

Yüzünde tereddüt ifadesi vardı. “Neden Daphney’nin benim adım olmadığından şüpheleniyorsunuz?” Çünkü… bu doğru gelmiyordu. Ama bunu söyleyemezdi.

“Şey, bence oldukça deneyimli bir suçlusunuz. Bu yüzden de gerçek adınızı bana söyleyecek kadar aptal olmadığınızı düşünüyorum.”

O alaycı bir şekilde gülümsedi. O kadının gerçekten gülümsemesini sağlamak için ne yapması gerekiyordu acaba? “Elbette haklısınız. Ama ne yazık ki Daphney ile yetinmek zorunda kalacaksınız; çünkü ben asla adımı açıklamam.”

“Bu pek adil görünmüyor. Sana hatta orta adımı bile söyledim. Ayrıca, seçebileceğin tüm sahte isimler arasından neden Ingrid’i seçtin?” İğrenmiş gibi bir tavır sergiledi.

Ağzını açtı ve öfkeli bir şekilde nefes verdi. “O ismi beğendiğini söylemiştin.”

“Yalan söyleyen sadece sen değilsin.”

Kollarını kavuşturarak onun pozisyonunu taklit etti. “Şimdi, size kesinlikle söylemeyeceğim. Diyelim ki, orta adım, hakkında yalan söylemediğim tek şey olsun.” Bir kaşını kaldırdı. Tıpkı çocukken Mary’nin görünüşüne benziyordu; Carver’ın en sevdiği bebeği nereye gömdüğünü bilmek istiyordu.

“Bu gerçekten senin orta adın mı?”

Hafifçe gülümsedi ve başını salladı. “Hayır. Şimdi, Lady Hatley’nin neyinin yanlış olduğunu anlatın bana.”

Açıkçası, biraz daha bilgi edinmeden o kadını orada tutmayı başaramayacaktı. Şakaklarında başlayan baş ağrısını ovuşturdu. Bir kadın nasıl olur da aynı anda hem bu kadar çekici hem de bu kadar sinir bozucu olabilir?

Bu akşam yemeğinden sonra, Mary’nin kocası Robert bana, yaklaşık altı ay önce Mary’nin bir düşük yaptığını söyledi. Bundan haberdar değildim; çünkü Mary bana hiçbir şey söylememişti. Kız kardeşimin acı çektiğini ve kendimin ise o kadar uzakta olduğunu düşününce içim sıkıştı. Her neyse, bu akşam öğrendiğimize göre, Mary tekrar hamile. Doktor, bu ilk aylarda Mary’nin herhangi bir stres altında kalmaması gerektiğini belirtti. Sanırım durumun ciddiyetini öğrenmek, endişeli olan kız kardeşim için büyük bir stres kaynağı olacak. Bu akşam bu durumu sonlandırmayı ve seni Londra’ya geri göndermeyi planlamıştım. Ama Robert’ın bana

anlattıklarından sonra… kız kardeşimi koruyabilmek için burada kalman gerekiyor.

Sonunda nefes almak için durdu ve Daphney'nin ifadesinin değiştiğini fark etti. Daphney sessiz ve hareketsizdi. Altın rengi gözleriyle ona şefkatle baktı; bu bakışların derinliği, onun acısını hafifletti.

"Peki ya balodan sonra ne olacak? Zorlu aylarını atlatabilecek mi?" Bunu sorarken Mary için endişeleniyordu belki de; ya da Mary henüz tehlikeli durumdan çıkamazsa, nişanlılık sürelerini uzatmak zorunda kalacaklarından korkuyordu.

"Balodan sonraki gün Londra'ya geri döneceğiz. Orada size söz verilen para ve özgürlüğünüz verilecek. Bir ay kadar sonra Mary'ye mektup yazıp, nişanın taraflar arasındaki anlaşmazlıklar nedeniyle bozulduğunu söyleyeceğim."

Daphney, düşüncelere dalmış halde dudaklarını ısırıyordu. Bu düzenlemenin hangi yönü onu bu kadar rahatsız ediyordu acaba? Onunla nişanlıymış gibi davranmak mı onu rahatsız ediyordu? Çoğu kadın bu fırsatı kaçırmazdı. Hatta sadece bir haftalığına bile olsa nişanlı gibi davranmak yeterliydi. Ama işte Daphney… Daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemeyen bir kadındı ve bu durumla ilgili olarak ciddi şekilde tereddüt ediyordu.

Beş tam nefeslik bir sürenin ardından, gözleri o kadar şaşırtıcı bir şekilde ona dikildi ki, neredeyse geri adım atacaktı. "İki bin," dedi.

Onun bu cüretkarlığına gülmek isteğine direndi. "Bu bir müzakere değil. Alabileceğiniz tek miktar bin pounddur."

"İki kişi olmalı, aksi takdirde yapmam." Fenerin sıcak ışığı, onun cildinde, çillerinde, dudaklarında ve gözlerinde parlıyordu. Bu ışık, onun büyüleyici gözlerini ve yumuşak hatlarını daha da çekici kılıyordu. Bu hiç adil değildi. O avantajlıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Yenilgiyle iç çekti. "Peki, acımasız kadın. İki bin o zaman."

Ona baktı; yüzünde yine bir öfke ifadesi vardı. "Bu işi üstlenmeden önce bazı şartları kabul etmen gerekiyor." Bu iş mi? Ne saçma bir durum. Sanırım bu kadını kendi evine getirdiği için böyle bir sonuçla karşılaşıyordu. "Öncelikle, ben basit bir kadın değilim. Bir hanıma gösterilecek saygının bana da gösterilmesini bekliyorum."

"Bunu belirtme ihtiyacı hissetmeniz anlaşılabilir bir durum. Ama size söz veriyorum ki, sizi hiçbir şekilde mağdur etmeyeceğim."

“İyi. İkincisi, benim gerçekte kim olduğumu ne kadar az bilirseniz, o kadar iyi olur. Bu sayede ailenizle olan ilişkileriniz daha kolay ve anlaşılır hale gelir… hem sizin için, hem de benim için.” Eğer son cümleyi eklemeseydi, muhtemelen kabul etmezdi.

“Mantıklı.”

Üçüncüsü: Benim için asla herhangi bir duygu geliştiremezsin. Aramızdaki her şey sadece bir aldatmacadan ibaret olacak. Bu iş bittiğinde ben ayrılacağım ve bir daha asla iletişim kurmayacağız.

Eh, işte bu kadar. Biraz önce o kadına karşı tuhaf bir çekim hissettiğini kabul etmiş olsa bile, kadının sözleri onun bir daha böyle hissetmemeye karar vermesine neden oldu. “Kalp kırıklığı yüzünden kendimi köprüden aşağı atmayacağım.”

“Peki, o zaman.” Derin bir iç çekti, sanki büyük bir sınavın eşiğindeymiş gibi. “Burada kalacağım.” Diye ekledi kararlı bir şekilde. “Ama bunun sebebi yalnızca o iki bin pound ve Lady Hatley ile ilgili durum. Kesinlikle sizinle daha fazla zaman geçirmek istediğim için değil.”

“Harika,” dedi, sözlerine alaycı bir ton katarak. “Artık o duygulardan kurtulduğuna göre, devam edebiliriz.”

Dudaklarını ısırdı, ancak gülümsemesini tamamen gizleyemedi. “Özür dilerim. Bazen oldukça doğrudan konuşabiliyorum.”

“Beni, kapımın önüne çıkıp göz teması kurmaktan korkan o alçakgönüllü kızı özlemeye itiyorsun.”

Gülümsemesi o kadar çekiciydi ki, onun kalp atış hızını artırıyordu. “Gerçekten mi? Bence o senin için çok sıkıcı bir kadın olurdu.” Evet, öyle olurdu. O, asla alçakgönüllü ve utangaç bir kadını arzulayamazdı. Claire ise kesinlikle böyle bir kadın değildi.

Claire. Düşüncelerini hareket halinde tutmaya çalıştı. “Muhtemelen haklısın.” Ahırların kapısını işaret etti. “Şimdi içeri girelim mi? Artık geç oldu; geri kalanı sabah konuşabiliriz.” Ayrıca biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Kadın kabul etti. Ancak adam onun bavulunu aldığında şaşırmış göründü. Acaba bir beyefendinin kendisine yardım etmesine alışkın değil miydi? Adam bunu özel bir hareket olarak yapmamıştı; ancak kadının gözlerindeki şaşkınlık ve minnet ifadesi, onun sıradan bir beyefendinin sıradan bir işini yaptığından ziyade bir kahraman gibi hissetmesine neden oldu.

“O zaman söyle bana, Daphney Ingrid Bellows…” Çimenlerin üzerinden eve doğru yürürken, onun ne kadar yakınında olduğunun farkındaydı. Kolu onunkine değdi ve elini tutmamak için bavulun saplarını daha sıkı kavramak zorunda kaldı. Demek ki ona karşı hiçbir çekim hissetmiyormuş… “Seni burada, ahırlarda bulmadan önce ne yapıyordun?”

Rüzgar, gece havasında ıslık çalıyordu. Uzaklarda bir yerde bir baykuş bağırdı. Ama o, sadece onun kendisine sunduğu o hüzünlü gülümsemeyi ve şakacı gözlerinin nasıl parladığını düşünebiliyordu. “Atını çalıyorum,” dedi o.

Yalnız başına mı? “Peki, sizce bunun üstesinden gelebilir miydiniz?”

Daphney birkaç kez göz kırptı. “Bunu ‘yönetmek’ derken ne kast ediyorsun?”

Gülümsedi. “Hayır, kılıcını bir kenara bırak. Demek istediğim şu: O hayvanın sırtına binmek için onu karanlıkta da hazırlaman gerekecekti. Bu, herkes için zor bir iş olurdu.”

Elini yanağına koydu. “Aman Tanrım, belki de bunu yapmaya zorlanmışımdır bile!”

Gülmemek elinde değildi. “Alay ediyorsunuz, ancak gerçek şu ki, daha önce hiç binmediği bir atı bile, kimsenin yardımı olmadan sürebilecek bir kadını tanımıyorum.”

“Eh,” diye ona baktı. Adam neredeyse kalbinin durduğunu hissetti. Yüzünde en güzel ve samimi gülümseme vardı. “Artık öylesin.”

“Bunu kanıtlayın,” dedi.

OceanofPDF.com

14. BÖLÜM

Ertesi sabah Carver uyandığında, sadece bir saat kadar önce uyuduğundan emindi. Tüm gece boyunca düşünceleri, Claire ile ilgili anılar ve Daphney ile ilgili düşünceler arasında gidip geldi. Daphney'den kalmasını istemekle hata mı yapmıştı? Peki Claire bu durumu nasıl değerlendirirdi? Daphney'dan ayrı olduğunda her şeyi daha net görebiliyordu. Onun, kendi ailesinin arasında yer alması mümkün değildi. Ama onunla birlikteyken… içi eriyordu ve sanki huzur ve mutluluk, elini uzatarak tutabileceği somut şeylermiş gibi geliyordu. Uzun zamandır böyle hissetmemişti. Bu da onu suçlu hissettiriyordu. Claire'in varlığını hiçbir zaman yokmuş gibi görmezden gelerek hayatına devam etmek ona karşı adil değildi.

Altın rengi bir ışık huzmesi, perdelerin arasından sızarak ona uyanması gerektiğini hatırlattı. Carver'ın bedeni uyanmaya dirense de, Daphney'nin de yakında uyanacağını biliyordu. Dün gece, sabahleyin birlikte at sürmeye karar vermişlerdi; ayrıca Daphney'nin kendi atını kendisinin hazırlaması gerekiyordu. Bu teklifi yaptığında, Daphney ona deliymiş gibi bakmıştı. Atını kendisinin hazırlamasını önermesi onun deliliği değildi; asıl delilik, başka birinin bunu onun yerine yapabileceğini düşünmesiydi.

Daphney, şimdiye kadar tanıdığı tüm kadınlardan çok farklıydı. İster hoşuna gitsin ister gitmesin, o onu büyülüyordu. Bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Daphney tahmin edilemez ve anlaşılmaz bir kadındı. Ona baktığında göz kırpmazdı; ayrıca hiçbir zaman geri adım atmazdı. İçinde, henüz hissetmeye hazır olmadığı duyguları uyandırıyordu.

Yataktan kalkmaya zorlayan adam, dik bir şekilde oturdu, kollarını gerdi ve boynunu çevirdi. Karın bölgesinde hissettiği şiddetli ağrı, kaburgalarının hâlâ oldukça hasar gördüğünü hatırlattı. Aşağıya baktı ve morarmış

bölgelere eliyle dokundu. Acı vericiydi, ancak bu durum iyileşme sürecinin bir parçasıydı.

Odanın sessizliği onu bunaltmaya başlamıştı. Boynunda hiçbir kravat yoktu; yine de nefes almakta zorlanıyordu. Bu sefer, Oliver'ın sabahları getirdiği o neşeli atmosferi özledi. Bu odadan, bu evden çıkmak istiyordu. Hizmetçisini çağırdı ve hızla deri pantolon ile binicilik ceketi giydi. Sonra kahvaltı odasına indi. Claire ile ilgili anılar her yerdeydi: Her köşede, her koridorda, her odada. En iyi arkadaşı ve çocukluk komşusu olan Claire, neredeyse o kadar çok günü o evde geçirmişti. Anılar etrafında dolaşıyordu; ancak o, bakışlarını dik tutmaya ve zihnini şu ana odaklamaya çalıştı.

Sonunda kahvaltı odasına vardı ve neredeyse koşarak merdivenlerden aşağı indiğini fark etti. Bir anlığına durup derin bir nefes aldı; ardından aydınlık odaya girdi. Bacon ve pastaların harika kokusu burnuna geldi. Yuvarlak masanın etrafında annesi, iki kız kardeşi ve Robert oturuyordu. Mary orada değildi. Acaba kendini iyi hissetmiyor muydu? Bu düşünce ona üzüntü verdi.

"Hepinize günaydın," dedi, aydınlık kahvaltı odasına girerken. Ses tonu oldukça samimiydi. Carver, annesinin yanına gitti ve her zamanki gibi yanağından öptü. "Anne, her zamanki gibi harika görünüyorsun."

Gülümsedi ve ona göz kırparak baktı. "Her zamanki gibi yalan söylüyorsun, ama bunu kabul ediyorum; çünkü bu beni mutlu ediyor." Adam tekrar dik durana kadar yanağını okşadı. "İyi uyudun mu?"

"Harika," diye yalan söyledi ve dikkatini Robert'a çevirdi. "Mary nasıl?"

"Bu sabah biraz hastaydı ve her zamankinden biraz daha geç dinlenmek istedi. Ama ciddi bir durum değil." Gülümsemesi insanı rahatlatıcıydı. "Peki… Bayan Bellows nasıl? Bu sabah onu henüz görmedim," diye sordu Robert. Ses tonundan bir soru olduğu anlaşılıyordu. Ancak başkaları bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Anne çayını yudumluyordu. Elizabeth bir mektubun mührünü kırdı. Kate ise The Lady's Magazine dergisine dalmıştı.

"Her an aşağı inebilir. Bu sabah birlikte ata bineceğiz," dedi ve Robert'a doğru başını sallayarak onayını aldı. Robert da onaylayarak başını salladı. Carver ise yan taraftaki masaya yöneldi ve bir tabak alarak onu yemekle doldurmak istedi.

"Eh, o zaman muhtemelen bir adım önde olmalı. Çünkü Daphney yaklaşık bir saat önce ayrıldı," dedi Elizabeth. Carver bir an durdu, tabağı

yere bıraktı ve kız kardeşine döndü. Kız kardeşi ise elindeki mektuba bakmaya devam ediyordu.

“Bir adım önde olmak mı?” diye sordu, umarım hissettiği kadar endişeli görünmüyordur diye.

“Mmhmm. Pencereden onun ahırlara doğru yürüdüğünü gördüm. Üzerinde sıcak tutan yünlü bir pelerin vardı; bu yüzden muhtemelen sabahın erken saatlerinde at sürmeye gidiyordu.” Şaşırtıcı derecede büyük bir panik hissetti. Ya o, yine de oradan ayrılmaya karar vermişse? Eğer Daphney’nin yanında bir çanta vardıysa, Elizabeth bunu mutlaka söylerdi, değil mi? Soru sormak istedi, ancak bunun çok şüphe uyandıracağını biliyordu. Bu yüzden sorularını yutkundu.

“Eğer bir yere gitmek üzereyseniz, ben de sizinle gelebilir miyim?” diye sordu Kate. İlk kez dergisinden başını kaldırarak konuştu.

Carver bir anlığına nefesini tuttu. Kız kardeşini gerçekten seviyordu, ancak aynı zamanda onunla birlikte sabahı geçirmek istemiyordu. Daphney’e sormak istediği çok fazla soru vardı. Kate’in orada olmasından dolayı endişelenmeden düşünmesi gereken çok şey vardı.

Neyse ki annesi ilk olarak cevap verdi: “Hayır çocuğum, bunu yapamazsın. Kardeşinin ayakkabısına çivi takmışsın gibi göründüğünü umursama bile… Ama gitemezsin; çünkü balo için halletmemiz gereken çok fazla iş var. Sana ve kız kardeşine ihtiyacım var.” Bu sefer, yaklaşan balo yüzünden Tanrı’ya şükretti.

Kate her zamanki gibi somurttu: “Ama bu çok sıkıcı bir iş, anne. Birkaç saatliğine ben olmadan idare edemez misin?”

Carver, kız kardeşinin yanına gitti ve koyu sarı buklelerinin üzerine bir öpücük kondurdu. En azından o hâlâ bir çocuk gibi görünüyordu. “Üzgünüm canım. Başka bir zaman.”

“En azından hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalışabilirsiniz,” dedi Kate, yapmacık bir şekilde kaşlarını çatarak.

Ağzını çocuksu bir gülümsemeyle büzdü ve dedi ki: “Yapabilirim, ancak bu iş için gereken çaba çok fazla olur diye korkuyorum.” Kate’in gözleri daraldı ve burnunu kırıştırarak ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. O da şakacı bir şekilde Kate’in çenesini hafifçe dürttü ve Daphney’yi bulmaya yönelerek kapıya doğru yürüdü.

Eğer hâlâ neşeli ve şakacı bir tavır sergilerse, umarım onun içinde hissettiği endişeyi fark etmezler. O endişenin ardında ise, asla geçmeyen bir acı vardı. Onların, ne kadar kırık olduğunu, ne kadar hayal kırıklığına

uğradığını, ne kadar yorgun olduğunu bilmelerini istemiyordu. Çok uzun süredir orada değildi ve herkesin ona ihtiyacı vardı; parçalanmış bir adama değil.

Annesinin sesi, eşiğe varmadan onu durdurdu. “Carver, Oliver’ın ne zaman geleceğini düşünüyorsun? Sanırım o gelecektir. Aile etkinliklerini asla kaçırmaz.” Annesi Oliver’dan bahsedince gözlerinde her zaman büyük bir sevgi ifadesi olurdu. Arkadaşı, aile için adeta ikinci oğul gibiydi. Kendisinin de Oliver’ı özlediği gerçeği ne kadar acıklıydı… Bunu itiraf etmektense, karşıdan gelen bir at arabasının önüne atlamayı tercih ederdi.

Arkasına döndü. Elizabeth mektubunu yere bıraktı ve onun cevabını bekliyormuş gibi görünüyordu. “Dün avlanmaya gitti, ancak balo için zamanında burada olmasını umuyor.”

“Ama o geliyor, değil mi?” diye sordu Elizabeth. Elizabeth ile Oliver’ın ne kadar yakın oldukları başkalarına tuhaf gelebilir, ancak bu durum Carver’ı asla rahatsız etmemişti. Oliver, tıpkı Carver gibi, Elizabeth için bir kardeş gibiydi. Ancak muhtemelen Oliver, son üç yıl içinde Elizabeth için Carver’dan daha iyi bir kardeş olmuştu. Oliver, Elizabeth ile kesinlikle daha fazla zaman geçirmişti.

“Evet, o burada olacak. Eğer Olly’yi tanıyorsam, en uygunsuz zamanda ortaya çıkacaktır.” Büyük ihtimalle sabah sekizde.

Elizabeth gülümsedi. “Bu gerçekten ona benziyor.” Ama sonra mektubunu tekrar eline aldı ve okumaya devam etti.

Pencereden dışarıya, aydınlık sabaha baktığında, bulması gereken bir kadın olduğunu hatırladı. “Eğer izin verirseniz, sanırım Bayan Bellows’u bulmaya gideceğim.”

Carver ön kapıdan dışarı çıktı. Botlarının sesi, arnavut kaldırımı üzerinde yankılandı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, her köşede Claire’i bulacağım hissinden kurtulamıyordu. Tıpkı uzun ve sıkı dostlukları boyunca yüzlerce kez yaptığı gibi, Claire onu şaşırtmak için orada bekliyordu. Ama bu mantıksızdı; çünkü Claire üç yıl önce ölmüştü. Yine de, zihni onu hâlâ sanki bir kol mesafesindeymiş gibi hissediyordu.

Robert haklı mıydı? Onun öldüğünü hâlâ kabul etmemiş miydi? Bir hafta önce olsaydı, Carver böyle bir iddiayı ortaya atan adamla alay ederdi. Sonuçta, Londra’da başarılı ve yoğun bir hayatı vardı. Ancak ne kadar düşünürse, bu fikrin mantıklı olduğunu o kadar anlıyordu. İşte bu yüzden uzun bir yolculuk yaparak kendini sakinleştirmesi gerekiyordu. Robert’ın

ne dediğini, Claire'in nasıl bir koku yaydığını veya Londra'ya dönme düşüncesinin onda nasıl bir boşluk hissi yarattığını düşünmek istemiyordu.

Huzur bulabileceği hiçbir yer yok muydu? Kesinlikle ailesinin yaşadığı evde değil. Kabul etmek istemesede, Londra'daki evinde de öyleydi. Evet, iyi bir yolculuk yapmaya ihtiyacı vardı. Carver, Daphney'e başka bir gün yolculuk yapabileceklerini sormayı düşündü. Atını onunkiyle aynı hızda tutmak istemiyordu.

Hızlı adımlarla ahırlara girdi. İlk bakışta Daphney'yi göremedi. En kötüsünü düşünmemeye çalıştı. Daphney, geceleyin kaçmayacağına dair ona söz vermişti. Ama yine de, beyleri dolandırmakla ünlü bir suçlunun sözüne ne kadar güvenilebilir ki?

Carver başını salladı ve ahırlara doğru yürümeye devam etti. Atının bulunduğu yere doğru ilerlerken, ahır kapılarının önünde boynlarını uzatmış olan iki dişi atın burnunu okşadı. Kız kardeşinin beyaz ve krem rengi benekli atı olan Lucy'nin, Daphney için mükemmel bir at olacağını düşündü. Peki ya Daphney neredeydi? Muhtemelen binme işleminden önce çevreyi keşfediyordu. Eğer böyleyse, Thunder'la kısa bir süreliğine bile olsa bir gezinti yapmak için yeterli vakti olabilirdi. Tabii ki, önemli bir sorun vardı…

Carver, Thunder'ın ahırının tam önünde durdu. Thunder'ın ahırı boştu. Peki atı neredeydi?

Tam dönüyordu ki, ahırın başı olan John hızla yanına geldi. "Efendim!" Ahıra koştuğu için biraz nefes nefese kalmıştı. "Umarım Thunder ile dışarıda geziniyorsunuzdur."

Eh, lanet olsun.

"Yani, atımı kimin götürdüğünü bilmiyorsunuz, öyle mi?"

Adamın ağzı ince bir beyaz çizgi haline geldi. Açıkça kendi konumu konusunda endişeliydi. "Hayır, efendim. Bu sabah atlarına bakmak için dışarı çıktığımda, Thunder orada değildi. Eyerinin de yok olması üzerine, efendimin erken saatlerde bir yere gitmiş olabileceğini düşündüm."

Artık sadece bir kişi kalmıştı: Daphney. O lanet olası kadın, atını da alıp kaçmıştı! Keşke o, atının yerine iki bin poundu alsaydı. Üstelik, o kadının o devasa av köpeğini kontrol etmesi mümkün değildi. Hayvan çok yaramaz ve huzursuzdu; sadece Carver ve at bakıcısı ona yaklaşabiliyordu. Ağır bir korku hissi onu sardı. Kendini kötü hissediyordu.

"Hazırlanın efendim, John."

John hızla eğildi ve dükün atını hazırlamak için oradan ayrıldı. O adam, Thunder kadar hızlı değildi; ancak yine de oldukça hızlı sayılırdı. Daphney'nin ise en az bir saatlik bir avantajı vardı. Bu yüzden Carver'ın onu bulabilmek için elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu. Umarım onu sağ salim bulabilir.

Ancak o sırada, ahırların dışından gelen at toynaklarının sesi giderek yaklaştı ve sonunda durdu. Carver ahırlardan dışarı fırladı. Daphney'nin kocaman siyah av atının sırtında oturduğunu görünce rahatladı. Daphney'nin üzerinde yün pelerininin altında sade bir zeytin yeşili elbise vardı. Pelerininin kapüşonu aşağıda olup rüzgarda dalgalanıyordu. Saçları ise başının arkasında gevşek bir şekilde toplanmıştı. Daphney ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Günaydın, sevgilim."

Rahatlama yerini öfkeye bıraktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Öne adım attı ve Thunder'ın dizginlerini tuttu. At, başını Carver'ın eline vurdu ve hızlıca nefes aldı.

Gülümsemesi daha da genişledi; onun soğuk tonundan hiç etkilenmemiş gibiydi. "Bence bu oldukça açık bir şeydi." Eğilip Thunder'ın parlak siyah tüylerini okşadı. Bir tutam saçı yüzünün önüne düştü. "Bu da, atın sırtına tek başıma binip onu kontrol edebileceğimin kanıtıdır." Gülümseyerek tekrar doğruldu. "Ve son bir saatdir bu büyük atın sırtında bulunuyorum; bu da, nasıl oturulacağını bildiğimin kanıtıdır." Onun parlayan gözlerinin etkisine kapılmayı reddetti. Belki de incinebilirdi.

"Beni beklemelisinizdi. Sizin için çok güçlü olan bir atla, nereye gittiğinizi bile söylemeden oradan ayrılmanız son derece düşüncesizceydi."

Başı geriye fırladı. Gözlerinde şaşkınlık belirdi; ancak bu duygu hemen tehlikeli bir ifadeyle yer değiştirdi. "Efendim," dedi kadın, sesinde alaycı bir ton vardı, "lütfen beni daha fazla kızdırmaya çalışmadan önce kendinizi kontrol edin. Gördüğünüz gibi, güçlü bir atı bile kolayca idare edebilirim." Claire de aynı şekilde düşünüyordu. "Eğer artık bu kibirli tavırlarınızı bırakırsanız, yolculuğumuza devam edebiliriz."

Başka bir zamansa, onun öfkeli halini çekici bulurdu. Ama şu an, onu boğmak istiyordu. Neden dinlemiyordu ki? Onun dinlemesi gerekiyordu.

"Peki. Thunder'dan iner inmez yola çıkabiliriz. Damada başka bir atın hazırlanmasını rica ettim. Onun üzerinde seyahat edebilirsiniz." Tam o sırada John, babasının açık kahverengi atı olan The Gentleman'ın dizginlerini tutarak ahırdan çıktı. Carver şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Bu at ne zaman bu kadar şişmanlamıştı ki?

“Hazır oldu, efendim,” dedi John. “Onu atın sırtına bindireyim mi?”

“Evet, teşekkür ederim, John. Lütfen o eyeri de yan eyerle değiştirin.”

Ancak Daphney’ye tekrar baktığında, onun gözlerinde keskin bir parıltı gördü. Daphney gülümsedi; bu da onun içindeki tutkuyu daha da artırdı. “Hayır, John,” dedi Daphney, gözlerini Carver’dan ayırmadan. “Endişeleriniz için teşekkür ederim, ancak bu atla yolculuğuma devam etmeyi planlıyorum.” Kaşları meydan okur bir şekilde kıvrıldı.

“Hayır, John, o böyle yapmayacak.” Sözler yavaş ve net bir şekilde dudaklarından döküldü. “O, ‘The Gentleman’ adlı atı kullanacak.” Carver, babasının iri atının muhtemelen çok sıkıcı olacağını bildiğinden, John’dan Lucy’yi Daphney’nin kullanması için hazırlamasını istemişti. Ama şimdi… Şimdi onu, bir tür ceza olarak o iri ata bindirecekti.

Karver’in görüş alanının kenarında, John ve The Gentleman’ın kararsızlık içinde birbirlerine doğru gidip geldiklerini görebiliyordu.

Soğuk rüzgar, Rose’un yüzünün etrafındaki saçlarını uçuştururken, o inanamayarak güldü. Thunder’ın kulakları seğirdi. “Adı ‘Centilmen’ mi? Hayır, kesinlikle hayır. Bir salyangozun üzerinde seyahat etmek istemiyorum, teşekkürler.”

Carver yumruklarını sıktı. “O, ara sıra annemi taşımaya alışkındır. Bir kadının onun atına binmesi çok daha güvenli olur.” Vicdanen, Daphney’nin o vahşi ve tehlikeli ata bir dakika bile binmesine izin veremezdi. Aklından çeşitli senaryolar geçti; ancak hepsi de korkunç sonuçlara yol açıyordu.

Üç yıl önce Claire’i kurtaramamıştı, ancak şimdi Daphney’yi kurtarabilirdi.

“Yere yat, kadın.”

Parmaklarıyla dudaklarına vurarak düşünceli bir tavır takındı. “Hayır.” Acaba onun çektiği acıdan zevk alıyor muydu?

“O zaman sanırım seni zorla oradan çıkarmak zorunda kalacağım.”

O gözler… Işığın altında kehribar renginden daha çok altın rengi gibi görünüyordu. “Önce beni yakalamalısınız.” Daphney, son derece ustaca bir şekilde dizginleri çekti ve Thunder’u hızla koşturdu. Gerçekten de, Daphney, şimdiye kadar gördüğü en iyi binicilerden biriydi.

Carver, alçak bir homurtu çıkardıktan sonra hızla The Gentleman’ın yanına gitti ve bacağını eyerin üzerine attı. Ayağını atın yanına bastırarak atı harekete geçirdi. Daphney’yi yakalayıp onun güvenliğini sağlayacaktı… Sonra da onu öldürecekti.

OceanofPDF.com

15. BÖLÜM

Rose, Carver'ı orada bırakma isteğine karşı koyamadı. Adam, ondan hemen aşağı inmesini istiyordu; sanki Rose bir çocukmuş gibi. Üstelik, Rose'un yeterince iyi bir binici olmadığını ima ediyordu! Bu kabul edilemez bir davranıştı.

Carver o kadar gergin görünüyordu ki, sanki her an parçalanacakmış gibi geldi ona. Bu gerginlik, Dalton Park'a ilk vardıklarında koridorda hissettiği gerginlikle aynıydı. Sanki Carver içindeki bir şeyleri bastıramıyormuş gibi görünüyordu. Onu esir alan güçlü duygular vardı. Aslında, onu bu noktaya getirme hakkına sahip değildi; kendisinin de saklamak istediği şeyler vardı. Ama yine de kendini tutamıyordu. Gerçek Carver'ı görmek istiyordu.

Rose, o zavallı adamın, o tembel ve şişman atı Thunder'ın hızına uydurmaya çalışmasını görünce kahkahasını tutmak zorunda kaldı. O enerjik, güçlü siyah av atının kesinlikle bir yarış atının kanını taşıdığı belliydi; çünkü Thunder'a dizgin verildiğinde, yeryüzünü adeta delercesine koşuyordu. Rose, atın enerjisine, özgürlüğüne doğru eğildi. Nefesi hızlanmıştı.

Rose'un, verdiği sözden dönüp geceleyin oradan kaçmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Ancak içinde onu orada tutan bir şey vardı. Bu para ile ilgili değildi. Carver'ın, Rose'dan kızı için orada kalmasını istediği zamanlardaki bakışlarıydı bu. Carver'ın gülümsemesi de Rose'un rüyalarında yer alıyordu. Ayrıca, kimse bakmıyorken Carver'ın yüzündeki o üzgün ifade de onu orada tutan unsurlardandı. Bir şey onu Carver'a doğru çekiyordu… Onu orada tutuyordu.

Rose’un arkasından gelen toynak sesleri giderek daha yüksek hale geliyordu. Carver’ın kendisine yaklaştığını fark etti. Hızla sağa dönerek Thunder’ı geniş, yeşil tepelerden uzaklaştırıp ağaçların arasına doğru sürdü. Daha da yaklaştıkça, parlak yapraklı ağaçların ardında muhteşem bir çayırın olduğunu gördü. Yerde beyaz çiçekler vardı; bu da kışın ılıman geçtiğinin bir işaretiydi. Dar bir dere, ağaçların kenarından akıyordu. Güneş, bulutların arasından süzülüyordu; bu da sanki bahar mevsimiymiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Rüzgar, ağaçların arasından esiyor ve dere üzerinden geçiyordu; adeta kendi senfonisini çalıyordu.

Harikaydı. Huzurlu ve rahatlatıcıydı.

Rose, Thunder’u durdurdu. Hem kadın hem de at, akciğerlerini yeniden doldurabilmek için derin nefesler alıyordu. Burası, Londra’nın soğuk ve kasvetli atmosferinin tam tersiydi; Londra’da doğayla karşılaşabileceğiniz tek yer Hyde Park’tı. Burada ise hava taze ve temizdi; insanı cezbeden ve umut veren bir hava vardı. Rose’un en büyük arzusu, yere yatıp derin nefesler almak oldu. Akciğerlerini o havayla doldurmak ve o yerin sunduğu umutları hissetmek istiyordu. En son ne zaman koşmamıştı ya da saklanmamıştı ki?

Tüm hayalleri, Carver’ın hızlı koşusu yüzünden böldü. Sonunda The Gentleman ona yetişti. Önceki öfkeli ifadesinin yerini şeytani bir gülümseme aldı. Aralarındaki mesafeyi aşarak bağırdı: “Artık başın belada!”

Rose’un midesinde bir heyecan dalgası yükseldi. Tereddüt etmeden Thunder’ın sırtından atladı, dizginlerini bir ağaç dalına attı ve sanki bir polis memuru peşindeymiş gibi çayıra doğru koştu. Rüzgâra karşı koşarken eteği vücuduna yapışıyordu. Omzunun üzerinden endişeyle geriye baktı; saçları yüzüne vuruyordu. Carver da atını Thunder’ın yanında durdurdu ve atından indi. Onun adımları Rose’unkilerden iki kat daha hızlıydı; bir anda onun arkasına geldi.

“Vazgeç artık, seni yaramaz!” diye yüksek sesle bağırdı. Ancak kız, onun sesindeki gülümsemeyi de duyabiliyordu.

Rose, içinde büyüyen kahkahalarını zorlukla bastırabiliyordu. Kaç kez Londra’nın sokaklarında, tıpkı şimdi olduğu gibi, bir adamdan kaçmaya çalışmıştı? Ama bu sefer durum tamamen farklıydı. Bu sadece eğlence içindi; onun güvenliği için herhangi bir tehdit yoktu. Babası öldükten sonra Rose’un böyle bir şeyi tekrar yaşadığından emin değildi.

Rose hızla koşuyordu; eteği nedeniyle tökezliyordu ve bir çocuk gibi kahkahalar atıyordu. Carver, hızla onun beline sarılarak onu geçti. Rose kahkahalar atmayı durduramadı. Kulağa saçma gelse de, bunu engelleyemezdi. Karnında sanki baloncuklar dönüp duruyormuş ve dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordu.

Carver onu kaldırıp geniş omzunun üzerine attı; sanki o, sadece bir çuval un gibiydi. "Şimdi ödeme yapacaksın!" dedi. Kendi kahkahaları, tehdidinin ciddiyetini azaltıyordu.

"Beni nereye götürüyorsunuz! Beni bırakın!" diye bağırarak kendini kurtarmaya çalıştı. Tekme atıp çırpındı.

Kararlı adımlarla, Carver onu dereye doğru taşıdı. "Sevgilim, sen şimdi yüzeceksin."

"Yüzmek mi? Şu an Ocak ayı, Carver! Ölebilirim böyle!"

Onun bacaklarına olan sıkıştırması daha da arttı. "Buna inanmıyorum. Sen çok inatçısın; böyle saçma bir sebepten ölmen mümkün değil." Tabii ki haklıydı. O, asla böyle saçma bir sebepten ölmeye izin vermeyecekti.

Ama akıntı giderek daha da yaklaşıyordu. Kadın, onun ceketinin arkasını daha sıkı tutmaya başladı; orada kalmak için yeterli kumaşı tutmaya çalışıyordu. "Bunu yapmazsın!" diye meydan okudu kadın.

Biraz tehditkâr bir şekilde güldü. "Ah, tabii ki yaparım." Üzülmek onun için çok zordu. Rose'ın sırf eğlenmek için bir şeyler yaptığı çok uzun zaman önceydi. Kendine bir anlık eğlence izni vermeme fikri hiç mantıklı gelmiyordu. Hatta bu anın sonu hipotermiyle bitse bile…

Nehre vardıklarında bile Rose, yumruklarıyla onun sırtına vurmaya devam etti; kahkahaları hâlâ durmadan yankılanıyordu.

"Bir kadın için, nehre atılacak olması gerçeği karşısında oldukça mutlu görünüyorsunuz," dedi.

"Çünkü bunu yapmayacağını biliyorum."

"Öyle mi?" Onu omzundan aşağı indirdi ve kollarının arasına aldı. Daha önce hiç bu kadar hafif hissetmemişti. Rose, onun o parlayan, gri gözlerine baktı. Bu kesinlikle, bir kadını suya atıp her anın tadını çıkarmak isteyen bir adamın bakışıydı.

Bu düşünce üzerine Rose biraz daha paniklemeye başladı, ancak kahkahalarını tutamıyordu. Sırılsıklam bir halde eve dönmek hiç de cazip gelmiyordu.

Sonra saymaya başladı. Her sayıyı söylerken, onu suyun üzerinde sallıyordu; onunla alay ediyordu. "1…" Sallama. "2…" Sallama. "3…"

“Bekleyin!” diye bağırdı ve ceketinin yakasına sarıldı, başını onun göğsüne gömdü. “İzininiz olmadan Thunder’u almak için özür dilerim!” diye hızla konuştu. Özür dilemek onun doğasında yoktu; ancak aynı zamanda ıslanıp üşüyerek eve dönmek de istemiyordu.

O konuşmadığında, kadın başını kaldırıp ona dikkatle baktı. Adamın yüzünde artık neşeli bir ifade yoktu. Gözleri kadınınkilerin içine dikilmişti. Bu yoğun bakışlar, kadının daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde hem vahşi hem de koruyucu bir nitelik taşıyordu. Hava çok soğuktu, ancak kadın soğuğu hissedemiyordu. Adamın gözlerinin ardında sayısız duygu vardı.

“Lütfen bana bir daha Thunder’ı sürmeyeceğine dair söz ver.” Neden atına bu kadar düşkün olduğunu anlayamıyordu. Kendisinin atı idare edebileceğini kanıtlamamış mıydı ki?

Ama yine de iç çekerek, “Söz veriyorum,” dedi.

Kaşları aşağıya doğru çöktü. “Gerçekten mi? Bu kadar basit mi?” Hayır, onun için hiç de basit değildi. Çocukluğundan beri hiç kimseye boyun eğmemişti. Peki neden şimdi böyle hissediyordu? Onun kolları onu daha sıkı sarıyordu; bu da onda beklenmedik bir güven hissi uyandırıyordu. Bunu kabul etmek istemedi. Duygular her zaman gerçek olmayabilirdi. Kendini korumalıydı… Başkalarını değil.

“Neden?” diye sordu.

Gözlerinin içine bakmaktan kaçındı ve bunun yerine, onun boynunun arkasında hafifçe kıvrılmış olan o saç tutamına odaklandı. “Çünkü korkuyu gördüğümde hemen anlarım.” Parmakları o saç tutamına dokunmak istiyordu. Fakat çok yakındılar. Kendini ondan uzaklaştırdı. Bu sefer o da onu nazikçe yere bıraktı ve onu serbest bıraktı. Ona döndü ve yüzünü kaldırarak gözlerinin içine baktı. “Ama senin neyden korktuğunu hâlâ anlayamadım.”

“Hiç korkmaz mısın, Daphney?” Acaba o, ona böyle bakmayı bırakır mıydı? Onun o bakışları altında nefes alamıyordu. Gözlerini başka yöne çevirdi, umarım o da aynısını yapardı. Ama yapmadı.

Çok fazla sahte güven duygusu gerekti, ancak yine de onun gözlerinin içine baktı. “Korkmayı çok önceden bıraktım.” En azından öyle sanıyordu. Ama o ona öyle bakınca… Sanki onun ruhunun derinliklerini görebiliyor ve sahip olduğu her zayıf noktayı fark edebiliyormuş gibi… Çok korktu.

Sadece iki gün içinde, bu adam, onun kendisi için özenle inşa ettiği tüm engelleri ve korumaları yıkmaya başlamıştı. Kalbi teslim olmak istiyordu, ancak aklı buna izin vermiyordu.

“Nasıl?”

Aşağıya baktı ve eteğini düzeltti. “Eğer kaybedecek hiçbir şeyiniz yoksa, korkacak da bir şeyiniz yoktur.” Küçük bir kızken, hayatında sevdiği tek kişi olan babasını kaybetmişti. Acı, güvensizlik, evsiz, korumasız ve yiyesi olmadan yaşama korkusu onu mahvetmişti. İşte o zaman kendi kılıcını kullanmayı öğrendi. Artık kimseyi içine almayacaktı. Babasına duyduğu ihtiyaç gibi, başka hiç kimsenin ihtiyacını hissetmeyecekti.

Rose artık o korkak kız çocuğu değildi. Ve bir daha asla öyle olmayacaktı.

Carver, karşısındaki korkmuş kadına baktı. Saçları, alçakgönüllü yüzünün etrafında uçuşuyordu. Acaba onu kandırabileceğini mi sanıyordu? Belki de parlayan zırhı başkalarını ikna edebilirdi, ancak Carver’ı değil. O da tıpkı Carver gibi yaralı ve perişandı. Hangi tür bir hayatı yaşamak zorunda kalmıştı ki bu kadar kötü duruma düşmüştü?

Ama ona bunu sormak, büyük bir özgüven gerektiren bir durumdu. Eğer ona acısından bahsederse, o da ondan kendi acısından bahsetme hakkına sahip olurdu. Kadın başını çevirip ağaçların olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Adam da onun gitmesine izin verdi.

Serin ve keskin rüzgar, cildinde hoş bir his bırakıyordu. Bu rüzgar, hem içinde hissettiği o derin acıyı hafifletiyor, hem de Daphney’nin yakınında hissettiği bunaltıcı sıcaklığı da azaltıyordu. Ne yapıyordu böyle? Gerçekten de bu kadına aşık olamazdı, değil mi? Ne saçma bir düşünce.

Elini saçlarının arasından geçirdi ve etrafındaki yeşil bitkileri izledi. Ama aklı sürekli Daphney’deydi. O, onunla vakit geçirmek için para alıyordu. O bir suçluydu. Bir hafta sonra, cebinde onun parasıyla birlikte oradan ayrılacak olan bir kadına aşık olmak doğru değildi. Üstelik o kadın inanılmaz derecede güzeldi; kalbine bir neşe kaynağı gibiydi ve onu yıllardır hiç kimsenin yapamadığı şekilde gülümsetiyordu.

Bunların hiçbiri önemli değil.

Onun ihtiyacı olan şey, bu kadınla dostane bir denge kurmaktı. Yani, aralarındaki ilişki o kadar iyi olmalı ki ailesini bu ilişkiye ikna edebilsinler; ancak yine de yeterli mesafe korunmalı ki kadın, her fırsatta kalbini döktüğü biri haline gelmesin.

Birkaç dakikalık bu yalnızlık anının ardından, Carver, Daphney'nin büyük bir ağacın arkasında saklandığı yere doğru gitti. Solgun yeşil renkli eteği, çıplak meşe ağacının gövdesinin arkasından görünüyordu. Daphney'nin ellerinin çimenleri küçük parçalara ayırdığını görebiliyordu. Carver, ağacın etrafından dolaşıp omzunu onun yanındaki ağaç gövdesine dayadı.

Dostane bir denge… Belki de zararsız bir flört bile?

"Saklanmana gerek yok. Bugün seni suya atmayacağım," dedi gülümseyerek.

Gözleri onunkilerle buluştu ve dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Yüzmeyi bilmeyen bir kadın için bu gerçekten rahatlatıcı bir durum." Bu açıkça bir şakaydı. Suyun derinliği bir metreden fazla değildi. Ama o, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için nadir bir fırsat gördü ve kendini tutamadı.

"Gerçekten yüzme bilmiyor musun?"

Omuz silkti ve yine şakacı bir ifade takındı. "Belki de öyledir. Belki de değildir." Görünüşe göre, dere kenarındaki o gergin an artık geride kalmıştı. İyi oldu.

"Oh, hadi ama," diye omzunu dürttü onun. "Kendin hakkında bana bu kadar bile bilgi veremiyor musun?"

"Tercih etmem."

"Neden? Acaba seni hayatımdan uzaklaştırmak için, servetimi sana vermek dışındaki yolları mı düşünüyorum?"

Daphney, ayakkabısına baktı. "Dün gece de söylediğim gibi, sanırım Daphney'nin hikayesini benimkisiyle karıştırmamanız daha iyi olur." Bir tutam saçı kulağının arkasından dışarı sarkmıştı. Onun yumuşak yüzündeki bu saçı geri itme isteğine karşı koydu; düşündüğünden daha fazla özdenetim göstermesi gerekiyordu.

Kulağa ne kadar olağanüstü gelse de, hem yakışıklıyım hem de bilgileri düzenleyebilecek kadar zekiyim.

Neredeyse gülümsedi. "Eh… en azından sen de o kişilerden birisin." Gözleri, kalın kirpiklerinin altından bakıyordu. "Ama hangisi olduğunu sana söylemeyeceğim."

"Neden ki, Bayan Bellows," dedi gülümseyerek, "benimle flört mü ediyorsunuz?"

Yine omuz silkti; bu hareketini artık gerginliğinin bir ifadesi olarak algılamaya başlamıştı. "Sadece rolüme uyum sağlamaya çalışıyorum.

Sonuçta, ailenizin aramızda bir tür çekim olmasını beklemesi normaldir.”

Kaşları yukarı kalktı, kalp atış hızı da arttı. “Şimdi mi?”

Dengeli ve dostane bir ilişki.

Güldü. Ne kadar da harika, güzel bir kahkaha… “Böyle yaptığında tam anlamıyla bir ‘serseri’ye benziyorsun.”

Yani demek istediğiniz şu: Lord Newburry rolümü oldukça iyi oynadım.

Yüzünü ona doğru çevirdi, başını ağaca yasladı ve ellerini sırtının arkasına koydu. Adamın gözleri, içgüdüsel olarak onun soluk pembe dudaklarının hatlarını takip etti. Dudakları adama çok yakındı. “Hayır,” dedi kadın. “İşte bu beni şaşırttı. O rolü oynamaya çalışsam da, senin içinde doğuştan gelen bir ‘iyilik’ olduğunu hissedebiliyordum.” Eğer şu an onun düşüncelerini okuyabilseydi, hâlâ aynı şekilde düşünür müydü?

Boğazını temizledi ve sırtını ağaca yaslayarak döndü; böylece artık onun alaycı sözlerine bakmak zorunda kalmadı. “Keşke eski öğretmenim şu an senin sözlerini duyabilseydi. Benim berbat bir çocuk olmam yüzünden görevinden ayrılmış olmasına pişman olabilirdi.”

Daphney kıkırdadı. “Gerçekten mi? Peki, ne yaptın da bu kadar korkunç oldu?” Bu sefer omuzu ağaca yaslandı. Hoş kokusu rüzgarla birlikte yayılıyordu ve o da bunu içine çekiyordu. Saçlarının tokalardan çıkmaya başladığının farkında mıydı acaba? Rüzgarda uçuşan saç tellerinden anlaşıldığı üzere, çok güzel, dalgalı saçlara sahipti. Peki, saçları serbest bırakıldığında nasıl görünürdü acaba?

“Hmm?” Gözlerini kırptı; ne hakkında konuştuklarını bile unutmuştu. “Ah…” Boğazını temizledi. “‘Korkunç çocuk’ unvanını hak edecek kadar abartılı bir şey değil. Sıradan, bir erkek öğrencinin yapabileceği türden şeyler işte.”

“Hangileri?” diye sordu, kaşlarını kaldırarak. “Hayatımın çoğunu sokaklarda geçirdim. Korkarım bu yüzden, bir erkek çocuğun oynamayı sevdiği oyunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. Sanki ikisi arasında onun geçmişi daha şaşırtıcıymış gibi…

Daha fazla kalmak istiyordu. Daha fazla şey bilmek istiyordu. Peki, o nasıl olup da sokaklarda kalmıştı? Ebeveynlerini hiç tanımış mıydı? Ama o anki ifadesi oldukça samimiydi. Sorular sormaya başladığı anda, onun savunma duvarlarının tekrar yükseleceğini biliyordu. Sorularını bir sonraki zamana bırakarak, eski öğretmeninin anılarını hatırlamaya başladı.

“Bakalım,” dedi ve gökyüzüne baktı. “Tabii ki, kızın çayına sık sık biber eklenirdi; yatağında kurbağalar olurdu, çizmelerinin içinde solucanlar

bulunurdu; ders kitaplarının sayfaları yapıştırılırdı…” Düşünceli bir şekilde konuştu: “Ah, bir keresinde kız arkadaşlarımdan birini, Bayan Blaine’in Pazarlık elbiselerinin etek kısmını dikmesi için görevlendirmiştim.” Claire de tıpkı Carver gibi o yaşlı ve sinir bozucu Bayan Blaine’den nefret ediyordu; bu yüzden yardım etmekten memnuniyet duymuştu. Sonuç olarak her şey umdukları gibi oldu. Bayan Blaine artık bu duruma dayanamadı ve eşyalarını toplayıp oradan ayrıldı.

“Oh, hepsi bu mu?” dedi Daphney, gözleri parlayarak. “Gerçekten de berbat bir çocuk! Sokak çocuklarının seninkinden daha iyi terbiyeli olduklarını biliyordum.”

Daphney’nin yanında olduğu zaman hissettiği o hafiflikten keyif alarak güldü.

“Bunların herhangi biri yüzünden ceza aldınız mı?” diye sordu.

“Olması gerektiği kadar değil. Tabii ki annem beni fena halde azarladı. Ama dürüst olmak gerekirse, bence annem de o öğretmenden bizim kadar nefret ediyordu. Bunu asla kabul etmezdi, ancak bence o kadının gitmesinden memnundu; çünkü bunu kendisinin yapmasına gerek kalmamıştı. Annem çatışmalardan hoşlanmaz.”

“Görüyorum. Çok sıcakkanlı ve şefkatli bir kadın gibi görünüyor.” Daphney’nin sesi neredeyse üzgün gibiydi.

“Evet, öyle.”

“Peki ya babanız? O da öfkeli miydi?”

“Çok az.” Carver, babasının hiç öfkelenmediğini hatırlayamıyordu. Annenin söylediklerini tekrarlayarak, evet. Annenin, öğretmenine özür mektubu yazmasını istemesini de yerine getiriyordu, evet. Ama asla gerçekten öfkelenmez veya sesini yükseltmezdi. “O her zaman çok nazik ve anlayışlı bir baba oldu.”

Suçluluk duygusu onu boğuyordu. Babası her zaman nazik ve ilgili bir insandı. Günde onlarca önemli işi olsa bile, çocuklarının ihtiyaç duyduğu zamanlarda her şeyi bir kenara bırakıp onlara tam anlamıyla ilgi gösterirdi. Ancak Carver, son üç yıl boyunca babasını ve diğer herkesi kendinden uzaklaştırdı. Adamın gözlerine baktığında, o günleri tekrar yaşadı. Babasının söylediği o kelimeler yüzünden Carver’ın hayatı mahvolmuştu. Claire bir kaza geçirdi… Artık yok.

Bu yüzden dükten kaçındı. Babasının gözlerinde göreceğini bildiği o şefkatten kaçındı. Acıdan da kaçındı.

Daphney hafifçe gülümsedi. Adam, elini onun yumuşak yanağı üzerinde gezdirmek istedi. “Çok güzel.” Ama Daphney’nin gülümsemesi yine üzgün bir ifadeye dönüştü. Güzel, altın rengi gözlerini başka yöne çevirdi. Sanki uzak bir anıya dalmış gibiydi.

“Peki ya sen? Babanı tanıyor muydun?”

Nefesi kesildi. Bir anlığına nefesini tuttu, sonra bıraktı. “Artık geri dönmeliyiz. Aileniz bizim ne olduğumuzu merak etmeye başlayacaktır.” Ağaçtan ayrıldı ve atların bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı. Böylece onun cevap vermesine veya daha fazla soru sormasına fırsat kalmadı. Onun istediği kadar soru sorabilmesi, ancak onun tek bir soru bile sormaması adil değildi.

Onun kendisine güvenmesini, onu güvenilir bir dost olarak görmesini nasıl sağlayabilirdi? Daha da önemlisi, neden bunu o kadar çok istiyordu ki? Carver, bu kadına karşı kesinlikle çekim hissediyordu. Ama bunu yapmasının doğru olup olmadığından emin değildi. O günden sonra kalbini bir daha sevmeye izin vermemişti… Bu düşünceyi tamamlayamadı. O gün artık düşünmekten yorulmuştu. Bu durumun hayatının her alanını kaplamasından bıkmıştı. Belki de eğer bu konuyu düşünmeyi bırakırsa, acı da ortadan kalkardı.

Ama yine de, soru şuydu: Kalbinin tekrar sevmeyi öğrenmesi için Daphney’yi – güvenilmez bir hırsızı – seçmek istiyor muydu? Kesinlikle en uygun kişi değildi. Yine de, kalbi yine de onu özlemeye başlamıştı. Neyse, o ağaca yaslanmaya devam ederek bu sorunun cevabını bulamazdı. Birkaç adım attıktan sonra tekrar atların yanına döndü.

Thunder, ahırlara geri dönecekleri yolculuğu sabırsızlıkla bekliyordu. Gentleman ise rahat bir şekilde çimenlerin üzerinde yeminiyordu. Carver gülümsedi. Daphney’nin Thunder’la nasıl binici olduğunu gördükten sonra, ona böyle tembel bir atla binmek zorunda bıraktığı için kızacaktı. Gözleri Daphney’ye kaydı. O henüz ata binmemişti. Ona bakıyordu.

Onun doğrudan bakışları karşısında kalbi hızlanmıştı. Ne yapıyordu acaba? Altın rengi gözlerindeki ifade onu kendisine doğru çekiyordu. Bir adım attı, sonra bir adım daha… Böylece tam karşısına geldi. O konuşmadı, gülümsemedi; sadece baktı. Dudakları hafifçe aralandı mı? Evet. Bakışları o güzel dudaklara kaydı. İçgüdüsel olarak elini onun çenesine koydu ve başparmağıyla alt dudağını okşadı.

Şiddetli rüzgarın seslerinin arasında bile, onun nefes alışlarının hızlandığını duyabiliyordu. Onu öpmek her şeyi daha da karmaşık hale

getirecekti, ancak umursamıyordu. Aklında tek bir şey vardı: Elinin altındaki cildinin ne kadar sıcak olduğu, ne kadar hoş koktuğu ve onun yanında olmanın ne kadar güzel bir his olduğu. Yavaşça eğildi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve bu anın sonsuza dek sümesini istedi. Gözlerini onun dudaklarından ayırmadı. Dudakları birleştirmeden hemen önce, onun gülümsediğini gördü. Kötücül bir gülümseme…

"Sadece senin benim atın sırtına çıkmama yardım etmeni bekliyordum," diye fısıldadı. Sonra gülmekten kendini alamayarak dudaklarını ısırdı. Tüm bu süre boyunca onunla dalga geçiyordu! Şüphesiz, bir gün önce yatak odasının dışında ona yaptığı şeyin intikamını alıyordu.

Gülümserken bile gözleri daraldı. Elini indirdi. "Tabii ki. Biliyorum," dedi, kadının kullandığı aynı kelimeleri tekrarlayarak. Sonra eğilip kadının kulağına fısıldadı: "Ama aslında seni öpmek istiyordum." Kadının gülümsemesi kayboldu ve derin bir nefes aldığını duydu. Kadının ince belini elleriyle sardı ve onu eyere kaldırdı. Daha sonra tek kelime etmeden Thunder'a geri döndü.

OceanofPDF.com

16. BÖLÜM

Eh, oldukça kafa karıştırıcı bir sabah oldu.

Rose, yatak odasını bulmak için koridorda kararlı bir şekilde ilerledi. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Daha fazla mahremiyet sağlayacak bir yer gerekiyordu… Çünkü bir ağaç, kaçınmaya çalıştığı o yakışıklı adamdan kendisini korumak için yeterli bir engel değildi.

"Neden o, kötü bir adam olamadı ki?" diye mırıldandı kendi kendine. Kötü bir adam olsaydı, ona karşı hiçbir duygu beslemek zor olmazdı. Ama hayır, Lord Kensworth – yani Carver – kesinlikle kötü bir adam değildi. O, onurlu, düşünceli, komik ve… çekici bir adamdı. Dün odasının dışında yaptığı şakasının intikamını almayı düşünmüştü. Çocukken ne kadar eğlenceli şeyler yaptığını öğrendikten sonra, onun da böyle bir intikamı hoş karşılayacağını düşünmüştü. Ancak onu öpmemek için çaba göstermek inanılmaz derecede zordu. Üstelik o da açıkça itiraf etti ki, aslında tam da bunu yapmayı istemişti! Bunu her düşündüğünde kalbi hızla çarpmaya başlıyordu.

Ah, Rose, seni aptal!

O, konta karşı duygular beslemeye başlamıştı. Ve bu duygular giderek artıyordu. Asla ona o tür sorular sormamalıydı. Bu, "hedef" ile "arkadaş" arasındaki sınırları belirsizleştirmenin ilk adımıydı. İşte bu yüzden, kendi hayatıyla ilgili hiçbir şeyi ona anlatmamaya kararlıydı. Birine iç dünyasını açmak çok tehlikeliydi. Duygular ortaya çıkacaktı. Kalbi ısınacaktı. Sonra da kalbini tamamen kaybedecekti… Buna izin veremezdi. Şimdi değil, asla. Çok fazla şey risk altındaydı. Çok fazla kırılganlık vardı.

Eğer kaybedecek hiçbir şeyiniz yoksa, korkacak da hiçbir şeyiniz yoktur. Sevdiği birini tekrar kaybetmekten asla korkmayacaktı; çünkü bir

daha asla sevmeyecekti. Bir daha asla evsiz, fakir, üzgün ve korkmuş olmayacaktı. Kendi güvenliğini kendisi yarattı ve bu kararlılık, ayaklarının altındaki kırmızı halının üzerinde attığı her adımla daha da güçlendi.

İşte o anda fark etti ki, içinden geçirdiği düşünceler sırasında yanlış koridora girmişti. Rose, koridorun ortasında durdu ve kendini yeniden yönlendirmeye çalıştı. Başka çaresi yoktu. Tüm koridorlar birbirine çok benziyordu: Devasa taş duvarlar, tavanından tabanına kadar uzanan pencereler ve zeminde kırmızı halılar vardı. Rose'un bildiği tek şey, odasının bu koridorda olmadığıydı. Ama mutlaka o katta olmalıydı, değil mi? Birinci katta tüm ortak kullanım alanları bulunuyordu. İkinci katta yatak odaları vardı. Üçüncü katta ise çocuk odaları bulunuyordu. Demek ki yanlış koridora girmişti.

Geldiği yoldan geri dönmek üzere döndüğünde, koridorun biraz ilerisindeki açık bir yatak odasından kadın sesleri duyuldu.

"Buna ne dersin?" diye sordu gergin bir ses; ses Elizabeth'e benziyordu. "Hayır… Hiçbir şey doğru değil! Ah, neden senin ikna çabalarına kapıldım ki, Kate?" Evet, o ses Elizabeth'indi.

Muhtemelen Rose'un geri dönüp yürümeye devam etmesi gerekirdi. Kadınlar açıkça özel bir konuşma yapıyorlardı. Ancak bir süre sonra başka bir ses de onlara katıldı ve Rose'u bu konuşmanın içine daha da çekti. Düşes, yumuşak ve sıcak bir sesle konuşuyordu; bu da Rose'un kendini sanki kucaklanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Bir nedenden dolayı, Rose oradan ayrılamadı. "Ah, sevgili kızım! Ne kadar güzelsin. Kate'in seni yeşili seçmeye ikna etmesi gerçekten doğru bir karardı."

Rose'un ayakları, istemsizce o seslerin ve açık kapının olduğu yöne doğru hareket etti.

Elizabeth şöyle yanıtladı: "Çok gösterişli ve üzerindeki işlemeler de aşırı derecede fazla. Saçma sapan görüneceğim." Eteklerinin hışırdayan sesi duyuluyordu; sanki bir daire içinde dönüyormuş gibi. Acaba bahsettikleri bir elbise miydi? "Umarım layık bir hanımefendi gibi görünürüm, dikkat çekmeye çalışan saçma sapan bir kız gibi değil."

En az üç kadın güldü. "Burası Londra, sevgilim. Herkes dikkat çekmek için bağırıp çağıracaktır." Bu kişi Mary'ydı… Ya da Rose'un onu böyle hatırlaması gereken kişi: Lady Hatley.

Aklının verdiği uyarılara rağmen, Rose yatak odasının yanına sessizce yaklaştı ve içeriye baktı. O yeşil elbiseyi görmek istiyordu. Gerçekten de Elizabeth, altın rengi bir aynanın önünde duruyordu; ellerini ince belinde

tutarak üzerindeki soluk deniz kabuğu yeşili elbiseyi inceliyordu. Rose'a göre bu elbise pek de iddialı değildi. Hatta, Elizabeth'in altın sarısı saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Ancak Elizabeth'in abartılı şekilde gösterdiği bu belirsizlik ifadesi, Londra'daki balo salonlarında kesinlikle kabul görmeyecekti. Rose, bu tür durumları yeterince yaşamıştı; bu yüzden, neredeyse kusacak gibi görünen bir kadının, üst sınıf kadınlar tarafından kesinlikle reddedileceğini biliyordu.

Londra'da dikkat çekmek isteyen bir kadının, kendinden emin bir tavır sergilemesi gerekiyordu; tabii bu tavıra biraz da sahte alçakgönüllülük eklenmeliydi. Arada bir nazikçe kızarmak da faydalı olurdu. Böylece her dans için mutlaka bir partner bulabilirdi. Ayrıca, getirisinin ne kadar olduğunu herkesin bilmesi de faydalıydı. Tabii ki, eğer yeterince büyük bir çeyizi varsa… Rose, Elizabeth'in de böyle bir çeyize sahip olduğundan emindi. Peki Elizabeth'in endişelenmesi için ne gibi bir sebep olabilirdi ki? O son derece güzel, nazik, harika bir vücuda sahipti ve cebinde de bol miktarda para vardı. Acaba aklından neler geçiyordu da böyle endişeli ve korkmuş bir ifadeye sahip oluyordu?

Ancak bir kez daha düşünüldüğünde, Rose, Londra'daki balo salonları hakkında bildiklerini göz önünde bulundurduğunda, oraya avantajlı bir evlilik yapabilmek için gelen bir kadının nasıl korkmuş hissedebileceğini kolayca anlayabiliyordu. Zaten bu "avantajlı evliliklerin" çoğunda, aslında alt sınıftan kadınları sömüren, saygısız kişiler vardı; üst sınıflar ise bunlara göz yumuyordu. Ayrıca, genç bir gelin bulup onu kendi istedikleri şekle getirmek isteyen zengin adamlar ve deli yaşlı adamlar da vardı. Böyle düşününce, Elizabeth'in –veya Londra'daki herhangi bir genç kadının– seçebileceği pek az iyi seçenek vardı.

Ama bir çift yüzük nasıl yapılır konusunda gerçekten ne biliyordu ki? Daha önce sadece, savunmasız genç kızların boynundan ve bileklerinden mücevherleri çalmak için düzenlenen partilere katılmıştı. Belki de şık giyimli beylerin cebinden küçük mücevherler veya cep saatleri çalmıştı. Bu iş oldukça kolaydı; çünkü dar odalarda her yerde kadınlar ve erkekler vardı ve Rose'un dokunuşu ise son derece nazikti.

"Ama sen hiç mücevherlerini takmıyorsun!" En küçük kız kardeşi Kate, Elizabeth'in arkasına geçti ve onun boynuna parıldayan bir elmas taktı.

İşte o anda Rose, Elizabeth'in de kendisinin kolayca çalabileceği türden bir kız olduğunu fark etti. Rose'a göre hepsi aynıydı: Hayatlarında hiçbir

zorlukla karşılaşmamış, aşırı derecede ayrıcalıklı kadınlar. Elizabeth için de durum muhtemelen böyleydi. Ancak onu orada, annesi ve kız kardeşlerinin yanında ilk sosyete hayatına hazırlanırken görmek, Rose'un içinde derin bir pişmanlık hissine neden oldu.

"Daphney!" Şaşkın bir ses Rose'un kulaklarını delip geçti. "Orada ne yapıyorsun? İçeri gel!" Kate, o neşeli tarzıyla konuştu. Rose, bu neşeli tarzın Kate'in her zaman sergilediği bir özellik olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Ama Rose o odaya girmek istemedi. Muhtemelen, kediye aç köpeklerle dolu bir sokakta hissettirdiği rahatsızlık kadar, o odada da rahatsız hissedecekti.

Ancak Daphney, gelecekteki annesi ve kayınvalideleriyle sohbet etmek için sabırsızlanıyordu. Cesaretini toplayıp en kibar gülümsemesini sergileyen Rose, yavaşça odaya girdi. "Ah, özür dilerim. Buraya izinsiz girmek istemedim." Sahte bir mahcubiyet ifadesiyle kaşlarını çattı. "Odamı bulmaya çalışırken yanlışlıkla sizin odanızın önünden geçtim."

"Saçmalık," dedi Kate. Rose'un yanına giderek onu diğer kadınların arasına çekti. "Hiç de rahatsız edici bir davranışta bulunmuyorsunuz. Biz sadece, aşırı titiz olan kız kardeşimi, elbisesinin renginin sandığı kadar kötü olmadığına ikna etmeye çalışıyorduk."

"Evet, canım, lütfen bizimle birlikte olun ve görüşlerinizi paylaşın!" Düşesin sesi adeta bir büyü gibi etkileyiciydi. Rose'un reddedemeyeceği – ve reddetmek de istemediği– harika bir şeydi bu. Yirmi üç yıllık hayatı boyunca Rose kaç kez annesinin sesini merak etmişti acaba? Annesinin ses tonu yüksek miydi, alçak mı? Ses tonu ipek gibi yumuşak mıydı, yoksa hafif bir çatallanma var mıydı?

Rose zoraki bir gülümseme sergiledi; umarım acısı belli olmazdı. Hızla odayı ve oradaki herkesi süzdü. Düşes, şöminenin yanındaki bir koltukta oturuyordu. Vücudunun ağırlığını sağ kalçasına vermişti; ayak bilekleri birbirine kenetlenmişti. Dirseği koltuğun kolçağına dayanmış, çenesi ise parmaklarının üstüne konmuştu. Bir şekilde hem görkemli hem de rahat görünmeyi başarmıştı.

Kate yatağın üzerine oturmuştu. Gülümsemesinden heyecanı belli oluyordu. Elizabeth ise Rose'a bakıyordu; böyle samimi bir anın parçası olmaktan açıkça mutluydu. Lady Hatley ise pencerenin yanında duruyor, yorgun ve bitkin bir ifadeyle dışarıya bakıyordu. Narin bir hareketle, karnındaki küçük şişliği okşadı. Carver'ın bahsettiği o kayıp, onun üzerinde

ağır bir yük gibi duruyordu. Gözleri Rose'unkilerle buluştu, ancak ifadesi hiç değişmedi. Hatta daha da endişeli görünüyordu.

Görünüşe göre, Rose ve Carver'ın bu sahte nişanlanması, Lady Hatley için istenenin tam tersi bir sonuca yol açıyordu. Rose'un, Lady Hatley'yi rahat hissettirmek için daha çok çaba göstermesi gerekiyordu. Carver için önemli olan, kız kardeşinin bu ilişki yüzünden herhangi bir baskı altında kalmamasıydı. Rose'a da, Carver için neyin önemli olduğunu unutmamak için para ödeniyordu. İşte bu yüzden Rose, kız kardeşinin endişelerini gidermek için tüm çabasını gösteriyordu. Tek sebep buydu.

Rose dikkatini Elizabeth'e çevirdi. "Sence bu elbisede ne gibi bir sorun var?"

Elizabeth'in omuzları hafifçe düştü. "Çok… yeşil." Aynaya tekrar baktı, elini beline koydu ve daha dik bir şekilde durdu. "Böyle giyindiğimde kendimi bir çocuk gibi hissediyorum…" Herkes, Elizabeth'in bu cümleyi nasıl tamamlayacağını merakla bekledi. "Çocuk gibi… Umarım olgun ve zarif biri olarak görülürüm, gürültücü ve önemsiz biri gibi değil."

"Bekle," dedi Kate, gözleri parlayarak. "Sen bir çocuk musun, yoksa bir çalı mı?"

"İkisi de. Ben genç bir çalıyım."

Herkes güldü, ancak Rose kahkahasını bastırdı ve yerine hafif bir gülümsemeyle yetindi. Kızı utandırmak istemiyordu. "Her neyse, bence bu renk hem güzel hem de göze çarpmayan bir renk. Gözlerini harika bir şekilde ortaya çıkarıyor. Eğer yanılmıyorsam, bir hanımefendinin bir beyefendinin bunu fark etmesini umduğu şey de budur."

Rose, bunun doğru olduğunu asla bilemezdi; ta ki Carver kendi gözlerini inceleyene kadar. Kendi gözlerinin özel olduğunu hiç düşünmemişti. Ancak Carver'ın gözlerine bakış şekli… Onları sanki tam olarak doğru şekilde tanımlamak çok önemliymiş gibi dikkatle incelemesi… Rose'un tüylerini ürpertti.

Kate, bir kız çocuğu gibi kıkırdadı; hatta Mary'nin yanakları da hafifçe kızardı.

"Carver, Bayan Bellows'un gözlerini fark etti mi acaba?" diye sordu Kate, sanki Rose'un düşüncelerini okuyormuş gibi hayalperest bir tonla. Rose bunu asla kabul etmezdi. Çok saçma olurdu.

"Oh, sus artık, Kate!" diye uyardı düşes yumuşak bir sesle. "Daphney, bize bunları anlatmana gerek yok." Ama sonra, kadının dudaklarının

kenarlarında yaramaz bir gülümseme belirdi ve Rose'a ihanet etti. "Yine de… bunları bize anlamanı çok isteriz."

"Oh evet, lütfen anlatın!" Elizabeth de onlara katılıp ısrar edince, Kate heyecanla alkışladı.

Rose, herkesin ilgisinin odağıydı ve görünüşe göre, bu kadınlara istediklerini vermekten başka bir çare yoktu. Belki de bunu söylemek, Lady Hatley'nin stresini biraz olsun hafifletebilirdi. Rose derin bir nefes aldı. Bunu yapabilirdi. Bu yalan uğruna, kadınlara bu bilgiyi verebilirdi. "Şey, kardeşinizin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum, ancak Carver'ın göz rengimi oldukça beğendiğini söyleyeceğim." Yutkundu. "Carver'a göre, göz rengim adeta kaliteli brendiye benziyor." Carver'ın bu flörtöz yorumunu itiraf etmek ne kadar saçma gelse de, Rose gülmemek için kendini zor tuttu. Ancak tuhaf bir şekilde, kişisel bir şeyi itiraf etmek beklediğinden daha iyi hissettirdi. Kalbi biraz daha hafifledi.

Denedi, ancak kadınlar birer birer neşeyle çığlık attıkça gülümsemesini engelleyemedi. Kate, elini kalbinin üzerine koyarak yatağa atladı. Mary ise çok fazla gülümsememek için dudaklarını sıkıca bir araya getirdi. Düşes ise memnuniyetle kıkırdadı. Rose'un çayırda hissettiği o neşeli kahkahalar tekrar ortaya çıktı ve o da bu neşeye kapıldı. Hepsi çok komikti… Ama aynı zamanda harikaydı da.

Hayatında ilk kez, Rose, kahkahalar atan bir grup kadının arasında duruyordu. Hiçbir şey çalmaya veya onlardan para koparmaya çalışmıyordu. Ayrıca, balodaki hangi erkeklerin en fazla servete sahip olduğunu öğrenmek için onların güvenini kazanmaya da çalışmıyordu. Sadece doğruyu söylemenin getirdiği o içsel mutluluğu yaşiyordu. Bu onun için özgürleştirici bir deneyimdi.

Kahkahalarının ortasında, odaya bir erkek sesi yankılandı. Güçlü ve derin bir sesle: "Peki hanımlar, bu sefer sizi bu kadar güldüren dedikodu nedir acaba?"

Carver odaya girdi; yüzünde şüpheci bir ifade vardı. Gözleri ilk kez Rose'u fark ettiğinde ise yüz ifadesi anlaşılmaz hale geldi. Acaba onu kız kardeşlerinin ve annesinin arasında görmek onu rahatsız mı etti? Yoksa hafta boyunca ondan uzak durmasını mı istiyordu? Bu konuları mutlaka konuşmaları gerekiyordu.

Rose, kocasının alnındaki kırışıklıkları sözleriyle gidermeye çalıştı. "At sürdükten sonra yatak odama dönerken yolunu şaşırdım. Bu sırada Elizabeth'in odasını buldum."

“Ve onun böyle yapmış olmasından çok mutluyuz!” Kate yataktan fırladı. “Aksi takdirde Elizabeth, erkeklerin gözlerinin kendisine ilgi göstermesini istediğini asla bilemezdi!” dedi Kate. Elizabeth’in etrafında dönerek ve yüzündeki kızarıklıkların üzerinden kurdele sallayarak dans etti.

Carver’ın gözleri daraldı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Bu da ne böyle, Lizzie? Hemen söyle bana, bu aptal genç adam kim? Böylece ona Tanrı’nın korkusunu aşılayabilirim.”

Düşes, oturduğu yerden kalkıp Carver’ın yanına gitti. Onun çenesine hafifçe vurdu. “Aman Tanrım, sen ne kadar da aptal bir gençsin.” Yine şakacı bir şekilde gülümsedi ve odadan çıkıp kapıya doğru yürüdü. “Özür dilerim çocuklar. Babanızı bulup, göz rengimin ne kadar güzel olduğunu söylemesini istemeliyim.” Düşes, omzunun üzerinden geriye baktı ve Rose’a göz kırptı.

Carver, gözlerini annesinden alıp Rose’a çevirdi. “Neden bu dedikodunun benimle bir ilgisi olduğunu hissediyorum?” Onun bakışları altında rahatsız hissetti; ta ki önemli bir gerçeği hatırlayana kadar. Aile oradaydı; yani Carver aslında Rose’a değil, Daphney’e bakıyordu. Bu kişiliğin arkasına saklanabileceğini bilmek onu biraz rahatlattı. Peki, yaşadığı bu duygular Rose’a mı, yoksa Daphney’e mi aitti?

“Çünkü bu konu seninle ilgiliydi, kardeşim,” dedi Elizabeth, şakacı bir şekilde. “Daphney, gözlerimizin asla senin en sevdiğin içeceğin kadar güzel olamayacağı için bizi kıskandırıyor.”

Rose’un yanakları kızarmıştı.

Carver kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Rose’a öfkeli bir bakış attı. “Anladım, demek seni de kendine güvendiği kişiler arasına aldı, ha?” Aniden ifadesi değişti. Alaycı ifade yerini yoğun ve aynı zamanda üzgün bir bakışa bıraktı. “Bu, benim bile henüz başaramadığım bir şey.”

Hava giderek daha da kapalı hale geldi. Kızlar konuşmaya ve şakalaşmaya devam ettiler. Ancak Carver gözlerini onlardan ayırmadı. Bir şekilde Rose, onun söylediklerinin sadece kendisi için olduğunu anladı. Acaba onun güvenini kazanmak mı istiyordu? Evet. Bunu biliyordu. Ama neden? Bunun hiçbir faydası olmayacaktı.

Dün gece ve bu sabah tekrar açıkça belirtmedi mi ki, eğer orada kalmaya devam edecekse, özel hayatının kesinlikle gizli kalması gerekiyordu? Eğer Rose, o yakışıklı gri gözlü adamla arasında duygusal bir mesafe korumak istiyorsa, kendini gizli tutmak zorundaydı.

Ayrıca, eğer onun kim olduğunu gerçekten biliyorsa, keşke bilmeseydim diye düşünürdü.

“Evet, ve şimdi kesinlikle yolumuzu tıkıyorsun, sevgili kardeşim,” dedi Mary. İlk kez pencereden uzaklaştı. Carver’ın yanına giderek kollarını onun kollarının arasına geçirdi. “Lütfen beni odama geri götürün. Böylece kız kardeşleriniz, genç kalplerinin istediği tüm romantik soruları Miss Bellows’a sorabilirler.”

Carver’ın yüzü, kız kardeşine baktığında yumuşadı. Mary’ye olan sevgisi açıkça belli oluyordu; Mary’nin de ona olan sevgisi de öyleydi. “Pekala, kimin beni istemediğini anlayacak kadar akıllıyım. Sizi kadınları kendi aranızda sohbet etmeye bırakacağım.” Sonra tekrar Rose’a döndü. “Daphney, sevgilim…” O anda Rose fark etti ki, Carver onlar yalnızken hiç böyle şefkatli sözler kullanmamıştı. Görünüşe göre bu flörtöz tavırlar onun sahte davranışlarının bir parçasıydı. Neden böyle olmasını istemeye başlamıştı ki? “Çok utanç verici şeyler söyleme, yoksa seni dereye atmak zorunda kalırım.” Göz kırptı ve Rose, kalbinin hızla attığını hissetmeyi reddetti.

OceanofPDF.com

17. BÖLÜM

“Onu seviyor musun?” Bu sözler, Carver’ın ağzından, farkına varmadan çıktı. Mary’nin Daphney’yi sevip sevmediğinin ne önemi vardı ki? Daphney bir hafta içinde oradan ayrılacaktı ve ne o ne de ailesi onu bir daha asla göremeyecekti. Yine de, Mary’nin huzurunu sağlamak için o kadını yanında tutuyordu. Belki de onun görüşünü bilmek iyi olurdu.

Ancak Mary hemen yanıt vermediğinde, keşke hiç sormasaydım diye düşündü. “O, senin için oldukça şaşırtıcı bir eş olur.” Şaşırtıcı olması iyi mi, kötü mü? Hemen yanıt vermemeye karar verdi; belki o devam ederdi. Ve gerçekten de öyle oldu. “Bayan Bellows biraz… ah, harika. İşte bu yüzden Mary’den bir şeyleri saklamaya çalışmamalıydım.” “Senin zevkine göre biraz fazla alçakgönüllü.”

Eğer Carver’ın ağzında bir içecek olsaydı, kesinlikle tükürürdü. Daphney’nin, silahını onun kafasına dayayıp atına binerek kaçtığı anlar, onu omzuna atıp neşeyle güldüğü anlar aklından geçti. Daphney hakkında bildiği tek şey, bu kadının hiç de uysal biri olmadığıydı.

Bence onu ne kadar çok tanırsanız, o da sizi o kadar çok şaşırtacaktır.

O ve Mary yürümeye devam ettikçe, içinde rahatsız edici bir his belirmeye başladı. Eğer şu anki yolda yürümeye devam ederlerse, onun için çok fazla anıyı çağrıştıran o köşeden geçmek zorunda kalacaklardı. Ancak Mary’nin şüphelenmemesi ve neden oradan kaçındığını bilmemesi için onu başka bir yoldan götürmek mümkün değildi. Bu da Mary’yi endişelendirecekti. Başka çare yoktu; sadece o köşeden hızla geçmeye çalışmalı ve düşüncelerini başka yöne çevirmeliydi.

Mary, tıpkı hayatları boyunca yaptığı gibi, Carver’ın koluna sarılarak ona daha da yaklaştı. Özellikle de bir şey onu rahatsız ettiğinde böyle

yapardı. “Eminim ki haklısınız. Sadece…” diye tereddüt etti.

“Ne var, Mary? Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Dudaklarını ısırarak, bir sonraki sözlerini nasıl söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. Sonunda derin bir nefes vererek düşüncelerini hızla sıraladı. “Her zaman, senin de benim gibi biraz daha canlı ve enerjik birini bulacağını hayal ederdim…”

Sözlerini yarıda keserek inledi ve bu konuşmayı başlatmış olmaktan pişman oldu. Bunun böyle bir sonuca yol açacağını fark etmemişti. “Neden herkes birdenbire Claire hakkında konuşmak istiyor?”

Mary’nin gözleri, Carver’ın şaşkın ve inanamayan bakışlarına takıldı. “Onun adını söyledin.” Bu durum çok acı vericiydi. Ama Mary’nin yükünü hafifletmek istiyordu. Eğer Claire’in ölümüyle ilgili olarak her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek onun rahatlamasını sağlayabiliyorsa, bunu yapardı.

Bunun için o iğrenç kocana teşekkür edebilirsin.

“Robert? Robert ne dedi?” Peki, Robert ne demedi?

Carver yürümeyi bıraktı ve Mary’ye baktı. “Söylediği bazı şeyler vardı ki, bunları duymam gerekiyordu. Ayrıca, keşke daha önce öğrenseydim diye düşündüğüm bazı şeyler de vardı.” Bakışlarını daha da dikkatli bir şekilde Mary’nin üzerine dikti.

Mary’nin gözleri yere doğru kaydı. Elbisesinin kumaşıyla oynadı. “Artık senin hakkında konuşmuyoruz, değil mi?”

Carver, Mary’nin çenesini kaldırdı. Hâlâ, birlikte büyüdüğü o enerjik ve canlı kızı görüyordu; artık yorgun ve üzgün bir anne olarak göremiyordu onu. “Mary, neden bana olanları anlatmadın?”

Dökülmemiş gözyaşları kirpiklerinin üzerinde asılı kaldı. Gözlerini zorla kırptı. “Ben…” diye mırıldandı; tüm savunma mekanizmaları çökmüştü. “Bu gerçekten çok zordu. Üstelik sen çok uzaktaydın. Sana bunları yüz yüze söylemek istemedim; kağıda yazmayı ise hiç düşünmedim bile.” Bu sözlerin her biri onun kalbinin üzerinde daha da ağır bir yük oluşturuyordu.

Çok uzaktaydınız. Bu onun kasıtlı bir davranışıydı. Kensworth Park’tan mümkün olduğunca uzak durmak istemişti. Dürüst olmak gerekirse, Mary’den de mümkün olduğunca uzak durmak istemişti. Mary, onun maskesini yırtıp, Claire’in ölümünden sonra göz ardı etmek zorunda kaldığı iç dünyasını ortaya çıkarabiliyordu.

“Ve dürüst olmak gerekirse, kalbinize daha fazla acı katmak istemedim. Bunu kaldıramayacağınızdan korktum.” Bekleyin… Bu, onun onun için yapmaya çalıştığı şey değil miydi? Onun kendisi yüzünden endişelenmesini engellemeye çalışıyordu, değil mi?

Kolunu bıraktı ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Mary, sevgilim. Yüklerini her zaman benimle paylaşmanı isterim. Bu yükleri üstlenmek için yeterince güçlüyüm. Diğer her şeye gelince… Uzun süre burada olmamam için özür dilerim. Ama şimdi buradayım… Ve herkesin sandığı kadar kırık değilim.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten mi?” Yalan söylediğini anlayabiliyor muydu acaba? Gözlerini onun üzerinde tutmaya çalışmasına rağmen, gözleri başka yöne kayıyordu.

Mary’nin hemen arkasında, o küçük mavi penceresi olan köşe vardı. Claire, yağmurlu günlerde dışarı çıkamadıklarında orada oturup kitap okumayı severdi. Aynı zamanda, on dört ve on altı yaşlarındayken ona aşkını itiraf ettiği yer de orasıydı.

Ama Mary’ye, aslında ne kadar perişan olduğunu anlatamadı. Ya da göz ucuyla o köşeyi gördüğünde midesinin nasıl kasıldığını… Ya da Claire’in mutluluktan gözyaşları döken yüzünü hayal ettiğinde Carver’ın dizlerinin nasıl titrediğini… O zamanlar henüz çocuklardı; ancak zaman geçtikçe, onların aşkının, on dört yaşındayken hissettikleri kadar gerçek olduğu ortaya çıktı. Tıpkı altı yıl sonra Claire öldüğünde hissettikleri gibi…

“Sonunda onu serbest bıraktın, öyle mi?”

Hayır. Asla.

“Evet.” Ona en çekici “dünyevi erkek” gülümsemesini sundu. “Eğer öyle yapmasaydım, mutlu bir nişanlı olabilir miydim ki?”

Mary’nin gözleri daraldı. Görünüşe göre o da pek ikna olmamıştı. “Daphney’e Claire’dan bahsettin mi?”

Carver, gülümsemesinin kaybolduğunu biliyordu; ancak artık bunu sürdüremiyordu. Bir konuşma sırasında Claire’in adının bu kadar çok tekrarlanması onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ama Mary’ye, gerçekten iyileştiğini ve hayatının aşkını geride bıraktığını kanıtlamak için bunu yapmak zorundaydı. Aksi takdirde bu tür konuşmalar sürekli tekrarlanacaktı. Buna dayanabileceğini sanmıyordu.

“Henüz yapmadım. Geçmişi, geleceğimle neden gündeme getireyim ki?” Hafif bir tonla konuşmaya çalıştı, ancak yine de sözleri çok ağır geldi.

Mary daha endişeli görünüyordu, ancak bir süre hiçbir şey söylemedi. Elini tekrar Robert'ın koluna koydu ve yürümeye devam ettiler. "Biliyor musun, Robert tüm bu süre boyunca inanılmazdı." Konunun değişmesine sevinerek derin bir nefes aldı. Böylece nihayet o köşeden hızla geçebilecek ve bu olayı unutabilecekti.

Carver, onun kolunu bıraktı ve yerine kollarını onun omuzlarına doladı. Carver oldukça uzun boyluydu; bu yüzden bu pozisyon hiç de garip gelmedi. "Bu beni hiç şaşırtmadı. O adam gerçekten de çok iyi bir insan."

Mary güldü ve bu kahkaha, Carver'ın kalbini mutlu etti. "Evet, öyle. Her şey bittikten sonra tamamen yıkılmıştım. Hâlâ da bazı açılardan öyleyim. Ama o, benim hemen toparlanmamı beklemiyordu," dedi. "Bana acı çekip üzülebilmem için gereken zamanı ve alanı verdi. Aynı zamanda, konuşmaya hazır olduğumda yanımda olduğunu da bilmemi sağladı."

Yutkundu ve Adam's Apple'ının kravatına baskı yaptığını hissetti; kravat da oldukça sıkı geliyordu. Onun ne yaptığının farkındaydı. Yine de merak ediyordu: "Bu işe yaradı mı?"

"Bunu ifade edebileceğimden çok daha fazlası…" Yatak odasının önünde durduklarında yüzünü ona çevirdi. Gri gözleri, onun hissettiği empatiyi yansıtıyordu. "Daphney'ye söyle. Ona, senin iyileşmen için yardım etme fırsatı ver, Carver. Boğulurken başkalarının sana yardım etmesine izin vermek sorun değildir."

Kız kardeşini çok seviyor ve onun deneyimlerine saygı duyuyordu. Ancak, Tanrı aşkına, Claire hakkındaki bilgileri asla Daphney'e söylemezdi. Daphney onun tuttuğu bir nişanlıydı. Bir insan, çalışanına kendi en büyük üzüntülerini anlatmazdı.

"Artık iyileştim, Mary."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve tıpkı annesinin sık sık yaptığı gibi onun yanağını okşadı. "Bunu söylemek, onu gerçek yapmaz, Carver."

Midesinde bir sıkıntı hissetti. Bu his rahatsız ediciydi ve ona, onun haklı olduğunu gösteriyordu. Hepsi iyiydi. O henüz iyileşmemişti. Ama diğer her konuda da yanılıyorlardı. Bu konular hakkında konuşmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Tam tersi bir etki yaratıyordu.

"Bugün küçük kızınızı görebilir miyim?" Konuyu değiştirmek iyi bir fikirdi.

"Hayır, ancak yarın yapabilirsiniz. Robert bu öğleden sonra onu komşularının diğer çocuklarıyla bir araya getirmek için götürdü. Sanırım eve döndüğünde şiddetle bir uykuya ihtiyacı olacak."

Carver için, Mary'yi evli bir kadın ve anne olarak düşünmek tuhaftı. Onun zihninde, ikisi de hâlâ çocuklardı; korkunç dadılarından kaçmak için ağaçların arkasına saklanan çocuklar… İçten içe, keşke hâlâ çocuk olsalardı diye düşünüyordu. Eğer böyle olsaydı, ağacın dallarının arasından aşağıya bakıp Claire'i görebilirdi; Claire de onların arkasından tırmanıyor, onların başına gelecek her türlü belanın içine atlamaya hazır haldeydi.

Ama onlar artık çocuk değillerdi. Ve Claire de ölmüştü. Bu gerçek, evde geçirdiği süre boyunca giderek daha fazla farkına vardığı bir şey oldu. Odaya doğru geri dönerken boynunun arkasını ovuşturdu. Bu sefer, o lanet olası köşeden kaçınmak için daha uzun bir yol izledi.

Bir an için Daphney'yi bulmaya karar verdi. Acaba kız kardeşlerinin arasında rahat hissediyor muydu? Elizabeth'in odasında, kıkırdayan kadınların arasında onu bulmak hiç de beklenmedik bir durumdu. Onun daha önce hiç görmediği şekilde, samimi ve neşeli bir şekilde gülümsemesini görmek ise onu daha da şaşırttı. Daha da rahatsız edici olan ise, onu kız kardeşleri ve annesiyle birlikte orada görmek… Bu durum ona mantıklı geliyordu. Onun orada olması doğruydu.

Kendini böyle bir aptal olarak gördüğü için kendinden nefret ediyordu. Kadın, onun ailesiyle iyi anlaştığını göstermeye çalışıyordu. Bu konuda önceden anlaşmışlardı. Daphney, ziyaret süresince ne ona ne de ailesine karşı herhangi bir duygu beslemeyeceğini açıkça belirtmişti. Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa, onun sadece rol yaptığını hatırlaması gerekiyordu. Eğer bu doğruysa, kadın gerçekten çok iyi bir oyuncuydu. Ayrıca sahte gülümsemesi de son derece hoştu.

Sadece gösteriş olsun diye bile olsa, Carver yine de bunu bir kez daha görebilmeyi diledi. Neredeyse onu bulmaya gidecekti, ancak sonunda duygusal yorgunluğu üstün geldi ve bunun yerine biraz yürüyüş yapmaya karar verdi. Aslında yapması gereken şey, yatak odasına gidip uyumaktı. Dün gece hiç dinlenememişti; ancak oraya gidemezdi. Hiçbir yere gidemezdi. Evi terk ederken, umarım bu anıları da geride bırakabilirim diye düşündü.

OceanofPDF.com

18. BÖLÜM

Rose, öğleden sonrayı kız kardeşleriyle birlikte geçirdikten sonra, Carver ile tekrar yalnız başlarına görüşme fırsatı bulamadı. Birlikte akşam yemeği yemişlerdi, ancak orası, Elizabeth ve Kate ile yaptığı konuşmalarda öğrendiği tüm detayları Carver'a anlatmak için uygun bir yer değildi. Kızlar, Carver ve Daphney'nin aşk hikayesinin her detayını bilmek istiyorlardı. Rose da onlara hayran kalacakları birçok hikaye anlattı.

Sanki bir kadın, Hyde Park'ın ortasında ayak bileğini burkmak istiyormuş gibi… Sonra da yakışıklı bir bey tarafından kurtarılıp atına bindirilerek evine götürülüyormuş gibi… Bu tamamen saçmaydı. Ama görünüşe göre bu, Daphney'nin Carver'ı sevdiğini fark ettiği andı. Kadınların, erkek kardeşlerini ne zaman sevdiklerini sorduklarında neden ilk olarak bunu düşündüğünü ise Rose asla bilemeyecekti.

Ne yazık ki, artık bu hikayeyi ve onların sahte aşk hikayeleriyle ilgili diğer utandırıcı detayları da Carver'a anlatmak zorundaydı. Carver'ın uydurduğu bu hikayeler yüzünden onunla dalga geçmemesi mümkün değildi; ancak şimdi bunun bir çaresi yoktu. Kadınlar, bu iki sevgilinin tatlı hikayelerini duymayı umuyorlardı ve Rose da onları hayal kırıklığına uğratmadı. Her ne kadar Rose bunu son nefesine kadar reddetsede, içindeki çok küçük bir kısım, Carver'ın hikayelerinde anlatıldığı gibi kendisine gerçekten ilgi göstermesinden hoşlanıyordu.

Elizabeth'in odasından ayrıldıktan sonra onu bulmaya çalıştı. Kız kardeşlerinin ona bu konular hakkında sorular soracağını düşünmüyordu; ancak yine de böyle bir durumla karşılaşırsa hazırlıklı olması gerekiyordu. Ancak onu sadece pencereden görebildi. Paltosuz bir şekilde avluda yürüyordu ve yüzünde o kadar büyük bir acı ifadesi vardı ki, bunu gördüğü

için neredeyse utanç duydu. Bunu onun görmesini istemezdi herhalde. Diğer zamanlarda güçlü görünümü her zaman yerindeydi. Ama bu sefer, umutsuzluk ve acı içindeydi. Ona ne olmuştu? Bunu hiçbir zaman öğrenebilecek miydi?

O, onu o pencereden izlemişti; kendi maskesinin ve saklanma yerinin arkasından… Çok uzun süre boyunca onu izlemişti. Ama umarım, onu izleyerek ona ne olduğuna dair bir ipucu bulabilirdi. Ancak böyle bir şey olmadı. O akşam yemeği vakti geldiğinde, adam yine maskesini takmıştı.

Bugün, Rose, Carver'ı bulup dün söyleyemediği tüm utandırıcı şeyleri ona anlatmaya kararlıydı. Rose, merdivenlerden aşağı inerken, yüksek pencerelerden içeri süzülen güneş ışıkları onun yüzünü aydınlatıyordu.

Rose evin içinde dolaşırken, dışarının hiç de sıcak olmamasına rağmen, güneş ışığının meşe kapı kolları ve koyu kırmızı halılar üzerinde yarattığı altın rengi ışığın, evi sanki yazın en sıcak günlerindeymiş gibi hissettirdiğini fark etti. Ayrıca her köşede, sadece yaz aylarında bahçelerde bulunabilecek çiçeklerle dolu vazolar vardı. Bu nasıl mümkündü? Yakınlarda bir seranın olması gerekiyordu. Eğer öyleyse, o serayı mutlaka bulmak istiyordu.

Rose yürürken adımlarını yavaşlattı. Bu kadar büyük bir evin soğuk ve çekici olmaması gerekirdi. Ancak tam tersine, büyülü ve sıcak bir atmosfere sahipti. Sadece iki yüz yıl önce inşa edilmiş bir kalede bulunabilecek türden bir olgunluk havası vardı. Eğer dikkatlice dinlerse, o duvarların ardında saklı hikayeleri duyabileceğini düşündü.

Merdivenlerin dibinde, Rose, Bay Henley'nin bir uşağa bir şeyler söylediğini gördü. Bay Henley konuşmasını bitirdikten sonra, Rose onun yanına gitti. "Günaydın, Henley." Dürüst olmak gerekirse, bir uşakla nasıl konuşulacağı konusunda pek emin değildi. Gerçek hayatta, o adamdan çok daha alt bir konumdaydı. Ama bu hayali dünyada o bir hanımefendiydi. Bu yüzden de mümkün olduğunca böyle davranmaya çalıştı.

Kibarca eğildi. "Günaydın, hanımefendi. Size nasıl yardım edebilirim?" Yaşlı uşakın yüzündeki nezaket ifadesi, Rose'u rahatlattı.

"Umarım bana Lord Kensworth'u nerede bulabileceğimi söyleyebilirsiniz."

"Elbette, hanımefendi." Biraz daha eğildi ve sesini alçalttı. "Sanırım onu çocuk odasında bulabilirsiniz." Henley, sanki çok önemli bir sır söylüyormuş gibi konuşuyordu. Sanki bu sır sadece onun içinmiş gibi…

"Çocuk odasında mı?" Muhtemelen Jane'i ziyaret ediyor olmalı.

Uşak başını sallayıp gülümsedi. “Lord’a veya kız kardeşlerine bunu söylemememem emredildi. Ancak, sizin bu talimatlara dahil edilmediğinizi göz önünde bulundurarak, onun nerede olabileceğini size söylemenin sakıncalı olmayacağını düşünüyorum.”

Rose gülümsedi. “Teşekkür ederim. Bu sırrı mutlaka saklayacağım.” Göz kırptı ve yaşlı uşak biraz kızardı.

Çocuk odasına giden yolu öğrendikten sonra, Rose evin üçüncü katına çıktı. Çocuk odasını bulması uzun sürmedi; bunun nedeni, duvarlardan yankılanan kız çocuklarının kahkahalarıydı.

Rose, kapının hemen dışında duruyor ve beşik odasına göz atıyordu. Burası adeta bir çocuğun hayalinin gerçekleşmiş haliydi. Duvarlar boyunca uzanan yüksek pencereler sayesinde oda içine bol miktarda ışık giriyordu. Duvarlar, yeşil bir bahçeyi andıracak şekilde boyanmıştı. Odanın ortasından köşelere ve zemine kadar uzanan açık sarı renkli bir perde vardı.

Carver aniden görüş alanına girdi. Çömelmiş haldeydi ve yerde zıplıyordu. Ceketi, yeleği ve kravatı bir sandalyenin üzerine atılmıştı. Carver, yani Lord Kensworth, o sert mizaçlı boksör ve geleceğin Dalton Dükü, bir çocuk odasının zemininde zıplayarak komik sesler çıkarıyordu. Gerçekten de komik görünüyordu. Görünüşe göre bu da amaçtı; çünkü küçük Jane de bir çocuk sandalyesinde oturarak kahkahalar atıyordu.

“Gülmemelisin, canım. Tahmin etmelisin,” dedi Carver, alaycı bir şekilde, odanın içinde sürekli hareket ederek.

“Bir kuş!” diye kıkırdadı Jane.

“Hayır.” dedi ve yine bir kurbağa sesi çıkardı.

“Bir köpek!”

“Hıslıksın.”

“Bir fil!”

Carver duraksadı ve kıza sert bir bakış attı. “Lady Jane, amcanın rezil olmasını izlemek için kasıtlı olarak yanlış tahminlerde bulunmuyorsunuz, değil mi?”

Küçük kız gururla başını salladı ve yine kıkırdadı.

Yine tüm iri yapısının verdiği o görkemli duruşuyla ayağa kalktı. Kollarına baktı ve dudaklarında tehditkâr bir gülümsemeyle kollarını sıvamaya başladı. Rose, Carver’dan Jane’e baktı; Jane ise amcasına bakarken, bundan sonra ne olacağını bildiğini gösteren bir ifade takınmıştı.

Gülümsedi. “Koşsan iyi olur, küçüğüm.”

Jane çığlık attı ve koltuğundan fırladı. Hızla sandalyesinin etrafında döndü ve oda boyunca koşmaya başladı. Carver da onun peşinden koşmaya başladı. Jane neredeyse koşamıyordu; çünkü çok gülüyordu. Rose ise, dün sabah Carver'ın kendisinin peşinden çayırda koştuğunu hatırlayınca kalbinin daha hızlı attığını hissetti.

Jane'den daha yavaş bir hızda koşuyormuş gibi yaparak ilerleyen Carver, kızı yakalamak üzereyken elini uzatırdı; ancak kızı parmaklarının arasından kaçırırdı. Bu oyun böylece devam etti. Ta ki Rose yanlışlıkla hafifçe gülmeye başlayana kadar. Carver'ın bakışları hemen Rose'a çevrildi.

Bir an için donakaldı; ardından yavaşça gülümsemeye başladı. Bu gülümseme, Rose'un nefes alışını istemsizce hızlandırdı. "Eh, eh…" diye mırıldandı ve kaşlarını kaldırarak Rose'un yanına doğru yürüdü. "Jane, canım, görünüşe göre burada bir casus var."

Carver, gömlek kollarını sıvamış halde yavaşça Rose'a doğru yürümeye devam etti. Böylece kaslı ön kolları görünüyordu. Görünüşü o kadar çekiciydi ki, bu durum herkes için uygun değildi. Hem yakışıklı, hem de samimi bir görünüme sahipti. Dudaklarındaki şeytani gülümseme ve gri gözlerindeki yaramaz ifade, Rose'un içinde daha önce hiç hissetmediği bir şeyi uyandırdı. Bu duyguyu görmezden gelemiyordu. Sesini bulabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Saklanmıyordum. Sadece rahatsız etmek istemedim." Mümkün olduğunca doğal bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Acaba o, onun yüzünün kızardığını fark edebilir miydi? Ve neden böyle bir durumda yüzü kızarıyordu ki?

"Muhtemelen doğru bir hikaye." Kaşlarını kaldırdı. "Ona inanmalı mıyız, Janie?" Biraz daha yaklaştı.

Jane şimdi utangaçtı ve sadece kıkırdayarak başını salladı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bu güzel kadın bela getirecek." Bir kol uzaklığında durdu. O kadar yakındı ki, onun kokusunu alabiliyordu ve gözünün üstündeki yaranın neredeyse iyileştiğini fark edebiliyordu. "Belki de bize kötü bir şeyler yapmak istiyor, Janie." Küçük kıza konuşuyordu, ancak bakışları hiç Rose'dan ayrılmıyordu.

"Neyi beğendiniz ki, Amca Carver?"

"Tıpkı bizi sebze yemeye zorlamak gibi."

"İğrenç!" diye bağırdı Jane, hâlâ Carver'ın bacaklarının arkasında duruyordu.

“Aynen düşündüklerim.” Daha da yaklaştı ve Rose’un cildi adeta ateş gibi yanıyordu. Ne yapıyordu bu adam? Neden ona öyle bakıyordu? Yine alay mı ediyordu?

Ellerini sırtının arkasında birleştirmiş halde, derin bir nefes almaya çalıştı; ancak nefesi titrek çıktı. “Buradaki varlığımın tamamen masum olduğunu size garanti ederim.” Gözlerini başka yere çevirmedi. Carver açıkça bir oyun oynuyordu ve Rose onun bakışları altında boyun eğmeyecekti. Sanki okyanus dalgaları birer birer üzerine çarpıyormuş gibi hissediyordu; dengeyi kaybetmek üzereydi.

“Hmm. Korkarım sana güvenemem. Ya arkanda bir işkence aleti saklıyorsan? Böyle bir riski göze alamam.”

“O zaman, gitmemi tercih eder misiniz?” Yutkundu.

Uzun bir süre ona baktı, başını hafifçe eğdi ve sonra fısıldadı: “Hayır.”

O tek kelimeyi söyleyiş biçimi, onun tüylerini ürpertti. Hâlâ o oyun hakkında mı konuşuyorlardı? Yoksa çözmesi gereken şifreli bir mesaj mı vardı?

Bunu düşünecek vakti yoktu; çünkü adam boğazını temizledi ve tekrar o dramatik ifadesini takındı. “Sen de benimle birlikte zindana gideceksin, kadın.” Adam elini onun arkasına attı, onu odaya çekti ve kulağına fısıldadı: “Rolünü iyi oyna.” Ama aslında o, yerde eriyip gitmek istiyordu.

Küçük, gözleri fal taşı gibi açık olan Jane’e baktı ve artık duygusal olmak için zamanının olmadığını hatırladı. Rolünü oynamak zorundaydı. Ama nasıl? Rose, çok uzun zaman önce çocuk olmayı bırakmıştı; artık nasıl çocuk olunacağını bile bilmiyordu. Rose’un çocuklarla geçirdiği tek zamanlar, Hopewood Yetimhanesi’ne yaptığı kısa ziyaretlerdi. Arada bir oraya gidip çocukların ihtiyaçlarını karşıladığından ve elindeki fazla parayı onlara verdiğinden emin olurdu. Ancak yetimhanede geçirdiği zamanı kasıtlı olarak sınırlı tutuyordu. Çocuklara yardım etmek istiyordu; çünkü onların da yardıma ihtiyaçları vardı. Onların çocuk olarak kalabilmelerini ve iyi şartlarda yaşayabilmelerini sağlamak istiyordu. Ama kendisinin onlara karşı duygusal bağlar geliştirmesine izin vermeyecekti. Hayır, öğretmenler ve bakıcıları işe almasının sebebi de buydu zaten.

“Buraya gelin, Amca Carver!” diye bağırdı Jane, odanın köşesinde bulunan küçük bir masa ve sandalyelere işaret ederek.

Rose, Carver’a baktı. “Kızın ne dediğini duydun. Hemen oradan git!” Küçük çocuğun oturabileceği boyuttaki masayı işaret etti.

O da oynamak istiyordu, gerçekten öyleydi. Ama aklına hiçbir şakacı söz gelmiyordu. “Peki, gidiyorum o zaman.” Küçük sandalyeye oturdu. “Şimdi ne yapmalıyım?”

Jane öne eğildi, gözleri parlıyordu. “Kaçmaya çalışın,” diye fısıldadı yardımsever bir şekilde.

Tabii ki! Neden bunu düşünmemişti ki? Eğer gerçek hayatta hapsedilseydi, kesinlikle aynısını yapardı. “Şuraya bakın! Sanırım bir ejderha görüyorum,” dedi Rose, Carver’ın arkasını işaret ederek.

Fırsatını kaçırmadı. Dehşet dolu bir ifade takındı ve canavarın bulunduğu yöne döndü. “Nerede?”

Rose, adam tekrar dönüp odanın diğer tarafına doğru yürümeye başlamadan önce sandalyeden hızla kalktı.

“Kaçtı!” diye sevinçle bağırdı Jane.

“Eh, orada öylece durma, Janie. Onu yakalamalıyız!”

Hem Carver hem de Jane, Rose’a döndüler ve onun peşinden gitmeye başladılar. Tam o sırada yüksek bir ses oyunlarını böldü. “Pekala, küçük hanımefendi! Artık uykunuzun vakti geldi.” Yanakları pembe olan, orta yaşlı ve tombul bir kadın, yeni yıkanmış geceliklerle dolu bir paketle odaya girdi. Lady Jane alt dudağını büzdü ve itiraz etmeye çalıştı.

Carver bir dizinin üzerine çöktü ve onun küçük ellerini kendi ellerinin arasına aldı. “Korkma, sevgilim. Yarın yine oynamak için geri döneceğim.” Eğilip alnından öptü. Rose gözlerini başka yere çeviremedi. Nasıl olur da bu adamın böyle onursuz davranışlarda bulunabileceğini düşünebilmişti ki?

Jane, isteksiz de olsa itaat ederek, dadısıyla birlikte bebek odasının hemen yanındaki odaya doğru yürüdü. Arkasına dönüp Carver’a bir öpücük gönderdikten sonra yatak odasına girdi. Carver bu öpücüğü gülümseyerek yakaladı ve ardından Rose’a baktı.

“Birlikte oyun oynadığınız için teşekkür ederim,” dedi Carver, odanın diğer tarafından, ancak pencerenin yanında duran kadına doğru yaklaşıyordu. Kalın bulutlar gelmeye başlamıştı ve güneşi gizlemeye başlamıştı. İlk kez, gerçekten kış gibi görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Şaşırmış gibi yaptı. “Asla öyle deme!”

“Benimle alay etmeyin, yoksa kulağınızı yumruklarım,” dedi, gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

Gülümseyerek, omzunu pencerenin yanındaki duvara yasladı ve kollarını kavuşturdu. “Eminim denersiniz, ancak onlara ulaşabileceğinizi sanmıyorum.”

“Bir sandalyenin üzerinde durabilirim.”

“Peki, beni cezamı alırken nasıl hareketsiz tutacaksın?” Carver’ın, gülümserken gözleriyle ağzından önce hareket ettirme alışkanlığı vardı.

“Tabancamı sana doğrultacağım,” dedi ve dudaklarının bir yanıyla ona flört eder gibi bir bakış attı. Neden böyle yapıyordu ki?

“Ah…” diye gülümsedi. “Bu çok daha iyi bir tehdit. Bunu ilk sizin aklınıza getirmemiş olmanız, belki de pek de iyi bir suçlu olmadığınızı düşündürüyor bana.”

Rose, omzunu pencerenin karşı tarafındaki duvara yasladı. Neden Carver ile şakalaşmanın bu kadar kolay olduğunu merak ediyordu. Carver ile gülümsemek de çok kolaydı. Bir şekilde, sanki birbirlerini üç günden çok daha uzun süredir tanıyormuş gibi hissediyordu. “Yani sence baştan beri onu silahla tehdit etmeli miydim?”

Omuz silkti. “Ben öyle yapardım. Ama sen ne isterse onu yap, sevgilim.”

Gülmemek elde değildi. “Efendim, sizin bir tabancanız bile var mı acaba?” Onun unvanını abartarak söyledi; çünkü artık aralarındaki ilişki o kadar samimi olmuştu ki, resmiyetin bir anlamı kalmamıştı.

İnanmayan bir şekilde gülümsedi. “Ben mi… Tabii ki öyleyim, seni hakaret eden kadın! Ama ben onu bacağıma bağlayarak taşımıyorum, tıpkı senin yaptığın gibi.”

“Tabii ki hayır,” dedi o. “Ben de öyle yapıyorum; pantolon giydiğim zaman.”

Tıpkı umduğu gibi, şaşkın ve hayret içinde görünüyordu. “Yani… Gerçekten de pantaolon giydiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?”

“Sadece, sakin bir çocukmuşum gibi davrandığımda.”

Kaşları yukarı kalktı. “Aman Tanrım, kadın. Neden bir at bakıcısı gibi davrandığını bilmek istiyorum ki?”

Masum bir şekilde ona baktı. “Atları çalmak için tabii. Başka ne için olabilir ki?”

“Oh, tabii ki. Ne kadar aptalca bir davranıştan bahsediyorum.” Bir an duraksadı ve parlak gri gözlerinin kenarından ona baktı. Oda sessizliğe

büründü; ancak Rose'un içinde bir ses, bu garip durumun konuşmalarını sonlandıracağından korkuyordu. Garip bir şekilde, bunu istemiyordu. Carver ile konuşmaya devam etmek istiyordu ve mantığının aksine, onun hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyordu.

"İyi bir nişancı mısınız?" diye sordu.

Gülümsedi; bu sefer gözleri değil, ağızıyla gülümsedi. "Düello için kullanacağım tabancalarımı alıp, birlikte bakabiliriz."

"Beni mi kastediyorsun?"

"Ne yazık ki, bir erkeğin onuru, bir kadına meydan okumasını engeller," dedi. "Ama yine de bir yarışma yapmaya hazırım. Belki de dostane bir bahis bile olabilir…" Gözleri parlıyordu.

Bir bahis mi? Bu fikir onu hem heyecanlandırdı hem de endişelendirdi. Belki de bunun sebebi, adamın gözlerindeki o gizemli ifadeydi. "Ne kadar?"

Başını salladı. "Para yok."

"Peki, o zaman ne olacak?" Bu soruyu sormak bile kalbini hızlandırdı.

Uzun bir süre nazik bir gülümsemeyle baktı. "Eğer kazanırsam, bana adını söylersin."

Adım! Neden onun adını öğrenmek istediğini anlayamıyordu. Bunun onun için neden önemli olabileceğini düşünemiyordu. Tabii ki… Hayır, bu düşünceyi aklından kovdu.

Kabul etmek gerçekten büyük bir risk olurdu. Ama o, Carver'ın bilmediği bir şey biliyordu. O, inanılmaz derecede iyi bir nişancıydı ve nadiren hedefini ıskalardı.

Güveninin artması onu daha cesur hissettirdi. "Eğer kazanırsam, kalan süre boyunca Thunder'u kullanabileceğim; sen de Slug'u kullanacaksın."

Şakacı bir şekilde gülümsedi. "Ah hayır, seni yaramaz kız. Eğer kazanırsan, seni kesinlikle kovarım. Gururum bunu kabul etmeyecek."

Pencerenin ötesinden ona elini uzattı. "O zaman anlaştık demektir, değil mi?"

Carver'ın gözleri onun eline dikilmişti; dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme vardı. Bir an için elini orada tuttu; sonra gözleri daraldı ve kaşları çatıldı. Elini uzattı ve o da onun iddiayı kabul etmek için elini sıkacağını sandı. Ancak Carver, elini onun elinin arkasına koyup avucunu yukarı çevirdi. Böylece avucunu daha yakından görebildi.

Ne olduğunu tam olarak bildiği için donup kaldı. Onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu biliyordu.

Rose elini çekmeye çalıştı, ancak Carver'in tutuşu daha da sıkılaştı ve onu kendisine doğru çekti. Bu hareket acı verici veya şiddet içeren bir hareket değildi; ancak kesinlikle Carver'in onun kolayca kaçmasına izin vermeyeceğini gösteriyordu. Rose direnmeyi bıraktı ve bakışlarını yere indirdi. Carver ise elini kaldırıp daha dikkatli inceledi.

"Burada ne oldu?" diye sordu alçak ve boğuk bir sesle.

Rose'un onun ne demek istediğini anlamak için bakmasına gerek yoktu. Bu, orta parmağından bileğine kadar uzanan, mor ve beyaz renklerdeki, dalgalı şekilli bir yaraydı. Nasıl olur da o elini ona doğru uzatmıştı ki? Genellikle o elini gizlemeye çalışırdı. Hayatının o dönemiyle ilgili anılar, tekrar yaşamak istediği anılar değildi. Bu anılar, onun kırılgan ve belirsiz bir dönemini yansıtıyordu. Kendi parçalarını toplayıp şimdiki haline gelmeden önceki üzüntü ve acı dolu günlerdi bunlar.

"Bir kaza oldu," dedi, hâlâ yere bakarak.

"Tekrar dene," dedi sesi hem şefkatli hem de otoriterdi. Onun bu tarzı, kadının hem tamamen güvende hissetmesini, hem de aynı zamanda korkunç bir şekilde huzursuz olmasını sağlıyordu.

Rose dudaklarını sıkıca bir araya bastırdı. Görünüşe göre, o gerçeği söyleyene kadar onu bırakmayacaktı. Ama Rose kendisi hakkında hiçbir şey söylemek istemiyordu. Her şey bittiğinde oradan ayrılmak daha kolay olurdu. Carver ve ailesiyle birlikte olmaktan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, her şey bittiğinde yine de oradan ayrılacaktı. Bunu yapmak zorundaydı.

Yine de, içinde bir yerlerde, onun tarafından tanınmak istiyordu; en azından birazcık olsun.

Gözlerini yere dikmişti; bakışlarını sürekli olarak Carver'ın siyah çizmeleri ile açık mavi halının üzerindeki desenler arasında gezdiriyordu. "On yaşındayken babam öldü ve ben yetim kaldım. Bir iş bulmam gerekiyordu. Genç ve savunmasız bir kız olarak sokaklarda yaşamaktan hoşlanmıyordum. Bu yüzden saçlarımı kestirip erkek kıyafetleri giymeye karar verdim. Sonraki iki yıl boyunca erkek çocuğu gibi davrandım…"

Babasının beklenmedik ölümünden sonraki ilk iki haftanın korkunç anılarını unutmaya çalıştı. Bir zamanlar sevilen ve ilgilenilen bir kızdan, soğuk ve karanlık sokaklarda tamamen yalnız kalan bir kıza dönüşmüştü. Açlıktan midesinin ne kadar acıdığını hâlâ hatırlıyordu. Ayrıca, sokaklarda yanından geçen erkeklerin kendisine bakışlarından dolayı hissettiği rahatsızlığı da unutamıyordu. Çaresizdi. Korkuyordu. Açtı. Yalnızdı.

Carver hâlâ sessiz ve sakin bir şekilde duruyordu; elini nazikçe tutuyor ve onun tekrar konuşmasını bekliyordu. “O yıllarda ben bir ‘tırmanma çocuğu’ olarak çalışıyordum.” Derin bir nefes aldı. Hikayesinin son kısmını hızla anlattı: “Üçüncü kattaki çatıda tırmanırken kaydım. Eğer kenardan çıkan bir taşı tutmasaydım, aşağıya düşüp ölecektim.” Elini tuttuğu yere işaret etti. “Ve bu maceranın sonunda da bir ‘ödül’ kazandım.”

Carver tamamen hareketsiz duruyordu, hiçbir şey söylemiyordu. Ona bakmaya cesaret edemiyordu. Birbirlerine çok yakındılar ve eğer onun gözlerine bakmasına izin verirse, saklamaya çalıştığı acıyı ve korkuyu göreceğinden korkuyordu. Rose, neredeyse tüm hayatı boyunca kalbini korumuştu. Eğer bu adamın kalbine izin verirse, bunun büyük bir bedeli olacağını biliyordu… Tıpkı avucunun altındaki o yara izi gibi.

Ancak Rose, Carver’ın sertleşmiş parmaklarının yarasının üzerinde nazikçe gezindiğini hissettiğinde, kendini ona bakmaktan alamadı. Onun dokunuşu o kadar nazik ve tatlıydı ki, gözlerindeki öfkeli ifadeyi ve çenesinin sertliğini görünce şaşırdı. Acaba kızgın mıydı? Yutkundu ve onun dokunuşunun kendisini ne kadar etkilediğini düşünmemeye çalıştı. Ne kadar hoşuna gittiğini de düşünmemeye çalıştı.

“Üzgünüm. Keşke…” Sözlerini bir anlığına orada bıraktı, sanki daha uygun kelimeler bulmayı umuyormuş gibi. “Keşke hayatın böyle olmasaydı.” Çok basit sözlerdi, ancak alçak ve yumuşak sesi onu etkiledi. Başını onun güçlü göğsüne yaslamak ve onun tesellisini kabul etmek istedi. Rose’ın en son teselli aldığı gün, babasının kalbinin aniden durduğu gündü. Kötü bir rüyadan uyandıktan sonra babası onu kollarına almış ve ona ninni söylemişti.

Elini çekmeye çalıştı. Kurallarını hatırlayabilmek için biraz alan gerekiyordu. Ama o yine de onu bırakmayı reddetti. “Senin merhametine ihtiyacım yok, Carver,” dedi ve onu itmek için bildiği tek yolu denedi.

Yavaşça onun elini dudaklarına götürdü. Alışıldığı gibi elinin arkasını değil, avucunun iç kısmını, yani yaralanmış olan kısmını öptü. “İyi,” diye fısıldadı. “Çünkü sana asla merhamet göstermeyeceğim. Sana bunu söz veriyorum.” Peki, o zaman ona ne verecekti? Rose bunu düşünmeye bile cesaret edemedi.

OceanofPDF.com

19. BÖLÜM

Carver, aynadan, uşağı Brandon'ın beşinci kez boynundaki kravatı bağlamasını izledi. Brandon yorgun bir ifadeyle geri çekildi. Carver ise aynadaki kravata tekrar baktı. O gün pek iyi bir ruh hali içinde değildi ve ne yazık ki Brandon için, onun sinirlerini yatıştıracak tek şey, kravatını defalarca çıkarmaktı.

Bunu tekrar yapması gerekiyordu. Elini kaldırdı, ancak Brandon endişeli bir şekilde konuştu: "Efendim! Eğer her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsak, korkarım akşam yemeğine geç kalacaksınız."

Carver, uşağına baktı. Şöminenin yanındaki koltuğa tembelce oturmuş olan Robert ise gülerek araya girdi: "Zavallı Brandon. O korkunç bakışınla onu dehşete düşürüyorsun, Kensworth."

Carver döndü. Eniştesi alaycı bir şekilde gülümsüyordu. "Bir yerlerde, canını sıkmak için bir eşin yok mu?" diye sordu Carver.

Ama Robert, o garsona sadece gülümsedi. "Bırak da gidelim, Brandon. Yoksa altıncı bir düğüm atmak zorunda kalırsın… Ya da daha kötüsü, başka bir iş bulmak zorunda kalırsın."

Gergin görünen Brandon eğildi ve hızla kapıya doğru yürüdü.

Korkak.

Hizmetçinin arkasından kapı kapanınca, Robert tekrar kucağına oturdu ve dirseğini koltuğun kolçağına dayadı. "Peki, seni bu kadar kötü bir ruh hali içine sokan şey nedir, Kensworth?"

Carver, saçlarıyla uğraşırken aynadaki yansımasına bakıyordu. Hafifçe homurdandı, ancak hiçbir kelime söylemedi. Konuşmak istemiyordu. Daphney ile geçirdiği öğleden sonra, onu hiç beklemediği bir şekilde alt üst etmişti. Her şeyi berbat etmişti.

“Hadi ama,” dedi Robert, muhtemelen insanları cesaretlendirmek amacıyla kullanılan bir tonla. “Söyle artık içindekileri. Bu kadar üzgün halini görmeye daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum.”

Carver başını çevirip enişte sine baktı. “Moody? Dikkatli ol, Robert. Jackson’ın yerini çok uzun zamandır ziyaret etmedim. Vücudum bir dövüş için can atıyor.”

Robert gülümsedi ve arkasına yaslandı. “Eh, benim içimde böyle bir şey bulamazsınız. Göz kırpmama fırsat kalmadan beni alt edersiniz… Bunu itiraf etmekten de utanmıyorum. Şimdi konuşun. Mümkünse otururken konuşun. Bu şekilde odanın etrafında dolaşarak beni baş döndürüyorsunuz.” Ne zaman böyle dolaşmaya başlamıştı ki?

Durdu; bir eli belinde, diğer eli saçlarında. Brandon’ın daha önce özenle hazırladığı o şık görünüm artık yok olmuştu. “Eğer beni rahatsız eden şeyi söylersem, gider misin?” dedi, sesinde öfke vardı.

“Çok olası. Hadi deneyelim.”

Carver kaşlarını çatmak istedi, ancak bunun yerine gülümsedi. Acaba Daphney, arabada onu gülümsemeye zorladığını söylediğinde kastettiği bu muydu? Daphney’yi düşündükçe tekrar ciddileşti. Robert’ın yanındaki sandalyeye oturdu. “O Daphney,” dedi ve başını geriye atarak deri koltuğa yaslandı.

“Bunu söylemeye gerek bile yoktu. Peki, o zor anlaşılan Bayan Bellows bu sefer ne yaptı acaba?” Aslında, o kadın yavaş yavaş onun kalbine giriyordu işte.

Daphney’yi kendi evine getirmekle ne kadar büyük bir hata yapmıştı. Başlangıçta sadece eğlenceli bir şaka olarak düşündüğü bu hareket, aslında çok daha ciddi bir duruma dönüşmüştü ve ondan beklenenden çok daha fazlasını gerektirmişti. Eve dönmekten korkuyordu; çünkü evin duvarlarının ardında saklı olan, düşüncelerini ve rüyalarını rahatsız edecek olan o acı verici anılarla yüzleşmek istemiyordu.

Daphney oradayken her şey daha da kötüleşti. Artık sadece Claire ile neler olabileceği düşüncesiyle uğraşmak zorunda değildi; aynı zamanda, inanılmaz derecede güzel gözlere ve aslan gibi vahşi bir doğaya sahip olan o kahverengi saçlı hırsız kadın da aklını meşgul ediyordu. O kadın onu güldürüyordu… Gerçekten güldürüyordu; bunu yıllardır yapmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, kendisinin iyileştiğini ve Claire’i hayatının gerisinde bıraktığını sanıyordu; en azından onsuz da mutlu olmayı öğrenmişti. Ancak Daphney ile vakit geçirdikten sonra, aslında hiç de mutlu

olmadığını fark etti. Yalnızdı işte. Daphney sayesinde bu yalnızlık hissi ortadan kalkıyordu.

Sen bir aptalsın.

İki kadın için can atıyordu; ancak ikisini de asla elde edemezdi. Birisi zaten ortadan kaybolmuştu. Diğeri ise onun kendisine asla ilgi göstermemesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Ne yazık ki, kadın bunu yapmayı inanılmaz derecede zorlaştırıyordu.

"Kendi kurallarını çiğnedi ve bana kendisi hakkında daha fazla şey anlattı," dedi Carver. Ama bunu söylemesi haksızdı ve bunun farkındaydı. O yaranın hikayesini ona anlatmak onun fikri değildi. Carver onu zorlamıştı; ancak o, hikayeyi anlatana kadar onu bırakmamıştı. Bu hikayeleri duyunca Carver'ın göğsü sıkışmış ve onu kollarına alıp orada tutma arzusu duyması onun suçu değildi.

Ona kendi hayatı hakkında hiçbir şey söylememesi doğru bir kararmıştı. Böylece aralarındaki iş ilişkisini kolayca sürdürebiliyorlardı. Ancak ona kendini açtığı anda, adamın iradesi tamamen yok oldu ve artık duygularını kontrol edemez hale geldi. Ona aşık olduğunu kabul etmekten kaçınamaz oldu. Onu korumak, onu güldürmek, ona sarılmak istiyordu.

Tüm bunlar ona, Claire'in anısına ve aralarındaki sevgiye ihanet eden biri gibi hissettirdi.

Kendi düşüncelerinden bıkmış bir halde inledi ve her iki eliyle de yüzünü ovuşturdu.

"Bayan Bellows ile yaptığınız anlaşmanın ayrıntılarını bilmediğim için, bunun ne anlama geldiğini anladığımı iddia edemem. Ancak, öğrendiğiniz her şeyin, ona karşı duygularınızı bir şekilde değiştirdiğini varsayıyorum."

Robert'a parmak uçlarının ötesinden baktı. "Böyle bir şey işte." Ama sonra başını salladı. "Ya da… hayır. Çünkü dürüst olmak gerekirse, onunla ilk karşılaştığım andan itibaren ona ilgi duydum. Çok ateşli ve öfkeli bir kadın. Londra'daki o dayanılmaz kadınlardan hiç de farklı değil. Daphney güçlü bir kadın ve benimle yüzleşmekten hiç çekinmiyor." Gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Buraya geldiği ilk gece silahını başıma dayadığını biliyor musun?"

Robert, bunu duyunca hoşnut olmadığı belli oluyordu; ancak konuşmayı sonlandırmadı. "Bir beyefendinin gülümseyerek kabul edeceği bir şey değil bu. Peki, sorun nedir? Acaba o, sizin dokunuşlarınıza layık değil mi?"

"İşte böyle. Aslında sosyal statü ya da aile adıma karşı olan sorumluluklarım umurumda bile değil…"

Robert'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Londra'da yarattığınız sorunları düşününce, bu gayet mantıklı bir durum, bence."

Carver gülümsedi. "Itibarım o kadar da kötü değil. Yatağımı ısıtacak kadınlar da yok, beni azarlayacak kız kardeşlerim de yok."

Ve bunun için size sonsuz minnettarlığımız var. Ancak, tüm gece içki içtikten sonra at arabasını aşırı hızlarda sürmediğinizi bilmek isterdim. Ya da White's'ın dışında bahis yüzünden kavga etmediğinizi de bilmek isterdim. Bu ay içinde adınızın bahis kayıtlarında dört kez geçtiğini biliyor musunuz? Bahis miktarları da giderek artıyor. İnsanlar, önümüzdeki altı ay içinde at arabasının devrilmesi sonucu öleceğinize dair giderek daha yüksek bahisler yapıyorlar.

Carver alaycı bir şekilde güldü. "Beni gözetliyor musun, Hatley?"

"Utangaçlık duymadan. Eğer böyle yapmasaydım, nasıl bir kardeş olurdum ki?"

Aslında Robert'ın kendisini izlemesini pek umursamıyordu. Doğrusu, birinin kendisiyle ilgilendiğini bilmek ona tuhaf bir şekilde rahatlama hissi veriyordu. Londra'ya ilk gittiğinde, babası da onu görmeye çalışmıştı. Ancak Claire'in ölümünden sonra Carver, babasının gözlerinin içine bakamadı. Bu yüzden, günlerce babasıyla görüşemeyeceğine dair çeşitli bahaneler ürettikten sonra, dük geri adım attı ve Carver'e huzur verdi.

Robert devam etti: "Elbette, sen her zaman böyle yaramaz bir çocuktun. Ama endişeleniyorum; maceracı doğanın, zamanla pervasızlığa dönüşmüş olabilir…"

Carver elini kaldırdı. "Robert, vaazlarını dinleyeceğim. Ama bu gece seninle geçmişe dair anıları yad etmek istemiyorum." Claire'in ölümünden sonra ne kadar pervasız davrandığını duymasına gerek yoktu. Robert'ın boks yapmanın, yarışmalara katılmanın ve içki içmenin aslında gerçeklerden kaçma çabaları olduğunu söylemesine de gerek yoktu. Bütün bunları duymasına gerek yoktu; çünkü zaten bunların doğru olduğunu biliyordu. Bunların kendisi üzerindeki etkisini hissedebiliyordu.

Robert başını sallayarak, "Evet, haklısınız. Bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Peki ya Daphney? Onu beğeniyor musunuz? Bence eğer onu beğenirseniz her şey daha kolay olur." dedi.

"Nasıl hesaplıyorsun?"

"Nişanı bozmaktansa evliliğe devam etmek daha kolay olur. Hiçbir bahane veya yalan uydurmanıza gerek kalmaz. Sadece o kadınla evlenin ve hayatınıza devam edin."

Carver ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Gökyüzü kararmaya başlamıştı; birkaç dakika içinde akşam yemeği için aşağı inmeleri gerekecekti. Daphney'nin dışarıda dolaşması mümkün değildi. Yine de, o kadınla tanıştığından beri her saniye yaptığı gibi, gözleri onu aradı. "Onu sevip sevmediğimin bir önemi yok. Benimle o bir arada olamaz."

"Toplumdaki farklı konumlarınız yüzünden mi?" Kendisi ile Daphney'nin ilişkisinin gerçek doğasını açıklamadan tüm endişelerini ifade etmek zordu. Bu yüzden Carver omuz silkti.

Sorun, Daphney'nin hayattaki konumu değildi. Sorun, Daphney'nin kendisi ve kendisi etrafına inşa ettiği o aşılamaz engellerdi. Yine de, o öğleden sonra ona iç dünyasını açmıştı. Lanet olsun, en azından Robert'a gerçeğin bir kısmını anlatmalıydı. Artık bunun üstesinden tek başına gelemiyordu. "Ondan burada kalmasını ilk istediğimde, ona ona aşık olmamam için yemin ettirdim." Bu anıyı hatırlayınca alaycı bir şekilde güldü. "Benimle romantik bir ilişki yaşamak istemediğini söyledi."

"Ve ona inandın mı?" Robert'ın bu sorusu onu şaşırttı.

Kalbimde kalan tüm şüpheler, onu orada tutabilmek için avuçlarına cömertçe para vermek zorunda kaldığımda ortadan kalktı. Aslında iki bin pounddu bu miktar.

Robert sadece gülümsedi ve cebinden altın rengi bir tütün kutusu çıkardı. Kutuyu bir elinde tuttu ve başparmağıyla kolayca açtı. Bir tutam tütün aldı ve yalnızca kendisinin bildiği bir sırrın keyfini çıkararak gülümsedi. "Belki de öyledir. Ama sen fark etmediğinde onun sana nasıl baktığını gördüm." Tütün kutusunu kapattı ve cebine koydu. "Eğer onun burada sadece para için bulunduğunu düşünüyorsan, beklediğimden daha aptalsın. O kadından uzak duran tek kişi sensin, Kensworth."

Carver yine pencereden dışarıya baktı. Robert'ın kendisini süzen bakışlarını hissedebiliyordu ve arkasına dönmemek için direndi. Bir dakika kadar sessizlik oldu. Sonunda Robert, "Ah, şimdi anladım," dedi.

"Ne görmek istiyorsun?"

"Zaten biliyorsun, değil mi? Daphney'nin de sana karşı tıpkı senin ona duyduğun gibi bir bağ hissettiğinden şüpheleniyorsun… Ve bu durum seni rahatsız ediyor, çünkü buna hazır olmadığını düşünüyorsun."

Kravatı yine çok sıkı geliyordu. Parmaklarıyla kravatı çekiştirdi, ancak bu hiçbir işe yaramadı. "Bu saçma." Robert'tan uzaklaştı. Bir nedenden dolayı hareketsiz duramıyordu. Her zamanki gibi hareket etmeye devam etmek zorundaydı.

Ama Robert yerinde kaldı. “Mary’nin tekrar hamile olduğunu söylediğinde ne yaptığımı sana anlattım mı?”

Konunun bu ani ve tuhaf değişimi, Carver’ın dikkatini çekti. İç çekerek gözlerini şüpheyle kısarak baktı. Görünüşe göre, Mary ve Robert da aynı konuşma taktiğini kullanıyorlardı. “Hayır, öyle yapmadınız.”

“Sadece ‘Hayır’ dedim. Sonra da dönüp tüm gün boyunca evden ayrı kaldım.” Carver, aziz gibi görünen kayınbiraderinin böyle düşüncesiz bir şey yapmış olmasına inanamıyordu.

Yüzündeki inanmayan ifadeyi gören Robert, “Gerçekten. Yemin ederim ki öyle yaptım,” dedi. Robert, sönmek üzere olan ateşin yanına gitti ve dirseğini şömine rafına dayadı.

“Senin böyle duyarsız bir şey yapacağını hayal bile edemiyorum.”

“Hayır, çünkü beni en zor günlerimde görmediniz.” O tanıdık suçluluk duygusu yine onu rahatsız etti. Bir kez daha, sevdiği birinin ona ihtiyaç duyduğu anda orada değildi. Claire onu görmeye geldiği gün… yani öldüğü gün de orada değildi. Mary ve Robert’ın çocuklarını kaybettikleri zaman da orada değildi. “Gerçek şu ki, Mary bana başka bir çocuğumuz olacağını söylediğinde çok sinirlendim. Bu yüzden hayır dedim ve oradan ayrıldım. Çünkü kafamda, eğer başka bir çocuğumuz olacağını kabul edersem, kaybettiğimiz çocuğun gerçekten gittiği anlamına gelecekti. Henüz buna hazır değildim.”

Carver derin bir nefes verdi. “Demek istediğin şu: Ben öfkeliyim… Çünkü eğer Daphney’yi sevmeme izin verirsem, bu durumda Claire’in asla geri dönmeyeceğini kabul etmiş olurum.”

Robert gülümsedi ve kapıya doğru yürümeye başladı. “Sence her şey senin etrafında mı dönüyor?” Kapının eşiğinde dönüp baktı ve gülümsemesini daha da belirgin hale getirdi. “Bir adam, kardeşiyle içten bir hikaye paylaşamaz mı?”

“Belki bir erkek için böyle olabilir… Ama sen için değil, Robert.”

“Vardığınız sonuç ne olursa olsun, bu tamamen size kalmış bir durum.”

Carver gülümsedi. “Meseller, kutsal kitabın en sevdiğiniz bölümleri, değil mi?”

Robert gülümsedi. “Okuması en eğlenceli olanlar onlar, değil mi?”

Ama Carver’ın aklı, daha önce konuştukları şeyleri bir türlü unutamıyordu. “Biliyorum, o gitti, Robert.”

“Siz öyle mi yapıyorsunuz?”

Yine, Robert'ın daralmış gözlerinden, gerçeklerden ve kendisine doğru bakan o cevaptan başka yöne bakmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı. "Şimdi mutlu musun, Robert? Yeni gebelikle ilgili olarak, tabii." Bu soruyu sorarken ona bakmaya cesaret edemedi.

"Evet. Ama Mary ile benim hâlâ üzüntülü anlarımızın olduğunu, ya da bu çocuğun da aynı kaderi yaşayacağından korktuğumuzu söyleseydim yalan söylemiş olurdum," dedi Robert. "Artık bunları birbirimizden saklamaya çalışmıyoruz. Bunları birlikte konuşmak, ikimizin de kendimizi daha iyi hissetmemize yardımcı oldu." Başka bir çare var mıydı ki? Bunu konuşmak pek de istediği bir şey değildi. Özellikle de bunu Daphney ile konuşmak zorunda kalırsa…

Robert gittikten sonra, Carver'in yapabileceği tek şey, azalmakta olan ateşin yanındaki sandalyesine geri dönmek ve külleşen kömürlerine bakmaktı. Eğer Claire onu şu an görebilseydi, kesinlikle onunla dalga geçer ve onun son derece trajik bir durumda olduğunu söylerdi. Claire her zaman her durumda mizahı bulmayı bilirdi; ve Carver'in şu an tam da böyle bir bakış açısına ihtiyacı vardı. Arkasına yaslandı ve onun karşısında oturduğunu hayal etti: Gözleri neşeyle parlıyor, yanakları gülümsemeyle kızarıyordu.

Kayıp ve karanlık yüzünden acı çekiyordu; onu tekrar kucaklama arzusu dayanılmazdı. Ama bunun dışında başka bir şey daha vardı… Yeni bir duygu… Diğer tüm duyguların altında sessizce yer alan, farklı bir duygu… Bu duygu, acısına yeni bir ışık getiriyordu. Bu duygu onu değiştiriyordu. Ve bunun sebebinin Daphney olduğunu biliyordu.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca onunla birlikte olmak, onun acısını biraz hafifletti. Onun zekâsı ve dünyaya dair özgün bakış açısı, onun tekrar gülmesini sağladı. Artık o kadar yalnız hissetmiyordu… Eğer istemezse, bir daha asla yalnız kalmak zorunda da değildi. Daphney ile birlikteyken ise, neredeyse kendisi gibi hissediyordu.

Daphney'yi sevmeye başladığını fark ettiğinde iç çekti. Tüm bu duyguların yükünü üzerine aldı. Acaba Daphney de ona karşı aynı duyguları mı besliyordu? Yoksa bunlar sadece birer rol müydü? Belki de gerçekten ilerlemek için yapılması gereken şey, Daphney'ye yaklaşmak ve ona karşı olan duygularının nereye gideceğini görmekti.

OceanofPDF.com

20. BÖLÜM

Bir adamın gülümsemesinin, bir kadının kalbini nasıl bu kadar hızlı attırabildiği akla gelmiyordu. Siyah, çift kuyruklu akşam ceketi ve dağınık saçlarıyla gerçekten çok yakışıklıydı. Gri gözleri, akşamın loş ışığında parlıyordu; bu da Rose'un eldivenleriyle oynamak istemesine neden oldu. İkisinin bir arada olması ne kadar saçma görünüyordu… Carver ise sanki antik bir tanrının resminden fırlamış gibi görünüyordu; hiçbir insan onun gibi olamazdı. Rose ise kısa boylu ve sıradan bir kadındı. O akşam aynada kendine bakarken fark etti ki, gözlerinin kenarlarında ve alnında yeni kırışıklıklar oluşmuştu. Ne kadar sıkı çekerse çeksin, cildi yine de yirmi altı yaşındaki bir kadının cildi gibi görünüyordu. Oysa Rose'un yaşı sadece yirmi üçtü.

Hatta, saçlarını hizmetçinin düzeltmesine izin vermeyi bile düşündü. Ancak sonunda bunun doğru olmayacağına karar verdi. Bu onun hayatı değildi; dükün balosundan sonra da yine onun hayatı olmayacaktı. Böyle ayrıcalıklı bir dünyanın lükslerinden keyif almanın aptalca olacağını biliyordu. En iyisi, baştan beri böyle bir şeye izin vermemekti. Böylece veda etmek de daha kolay olurdu.

İşte bu yüzden, Carver'ın onu güzel bulup bulmadığına hiç aldırmamalıdır.

O, benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.

Ya da belki de, eğer kendisine bunu yeterince hatırlatırsa, bu durum gerçek haline gelebilir.

Carver, diğer aile üyeleri de oturma odasına girerken, Rose'un yanına doğru yürüdü. Carver, kendine özgü o gülümsemesiyle gülümsedi. Rose ise içinden sürekli olarak soğukkanlı kalmaya çalıştı. Bunu defalarca tekrarladı,

ancak bunun işe yaramadığını fark etti. O öğleden sonra, beşik odasında dikkatsiz davranmıştı. Carver'a çocukluğu hakkında bilgi vermek büyük bir hata olmuştu. Nasıl olur da onun kollarına düşüp onun sıcaklığını hissedebilirdi ki? Bu asla olamazdı. Etrafındaki her şey ve herkes geçiciydi; bunu unutmak sadece sonunda üzüntüye yol açardı.

İşte bu yüzden onun durumu giderek daha da karmaşık hale geliyordu. Rose'un mesafeli ve soğukkanlı kalması gerekiyordu. Ancak Daphney tatlı, çekici bir kızdı ve Carver'a derinden aşıktı. Artık bu ikisini birbirinden ayırmak imkansız hale gelmişti.

Carver'ın sesi onu düşüncelerinden ayırdı. "Bu gece çok güzelsin, Daphney."

Umurumda değil.

"Gerçekten mi?" Lanet olsun. Ne zaman bu kadar hassas ve kırılgan bir hale gelmişti ki? Onun, güvenceye ihtiyaç duyması, gergin hissetmesi veya şu an olduğu gibi kızarması hiç de ona benzemiyordu.

Onun gözlerinin içine baktığında, onun samimiyetini görmekten kendini alamadı ve sormuş olmaktan memnun oldu.

"Evet, öyle," dedi o. Nazik gülümsemesi başka bir ifadeye dönüştü. Daha önce de onunla flört etmişti; ondan daha önce de çekici bir bakış almıştı. Ama bu seferki tamamen farklıydı. Çok yoğun ve anlamlı bir bakıştı… Ah, ne olduğunu bilemiyordu ve bu onu sinirlendiriyordu.

Bakışları onun dudaklarına kaydı ve o da tüm vücudunda bir sıcaklık hissetti. Nefes alamıyordu. Neyse ki bu sadece kısa bir bakıştı; ardından adam gülümsedi ve tekrar onun gözlerine baktı. "Böyle kızardığında, güzelliğin daha da artıyor."

Rose dudaklarını ısırdı ve onun bu yeni haline bakmaktan kaçındı. O sırada, diğer herkesin de oturma odasına girmeye başladığını fark etti. Onun aslında sadece nişanlısı rolünü oynadığını anlayınca içi burkuldu.

"Ne oldu?" diye sordu, kadının farkında olmadan yüzünden belli olan ifadeyi dikkatle inceleyerek.

Rose hızla kendini toparladı ve gülümseyerek ona döndü. "Sadece hafif bir baş ağrısı var." Bu durum giderek daha da kötüleşiyordu.

Kaşları çatılmıştı. Bu gerçek bir endişeydi, yoksa sahte bir tavır mıydı? "İyi misiniz? Yatmanız gerekiyor mu?"

Güldü. "Gerçekten de böylesine hassas bir yapıya sahip olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gülümsedi ve onun önüne geçti; böylece yüzü ona dönük, sırtı ise ailesine dönük oldu. Elini uzatarak şalını hafifçe düzeltti, böylece şal omuzlarının üzerinde daha düzgün bir şekilde durdu. Kadın, adamın parmaklarının kollarındaki dokunuşunu ve onun o harika kokusunu hissetmemeye çalıştı.

“Hiç de öyle değil. Ama eğer bu akşam yemeği yemek istemezseniz, sizi kesinlikle suçlamam,” dedi. “Korkarım ki bu akşam biraz zorlu bir durumla karşı karşıya kalacağız.” Ellerini tekrar yanlarına bıraktı. “Annem az önce bana, bu akşam misafirlerimizin olacağını söyledi.” Tonundaki anlamı kadın fark etti.

Ona neşeli bir gülümsemeyle baktı. “Bunu söylerken, sanki insanları akşam yemeğine davet etmek yerine, onlara zehir içiriyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

İnanın bana, Bahçıvanlardan kurtulmak için zehir kullanmak daha iyidir.

Rose gülümsedi; hem meraklanmıştı, hem de kendisini ve Carver arasında olanlardan uzaklaştıran bu insanlara minnettardı. “Peki bu ‘zehirli Bahçıvanlar’ kimler böyle?”

“Ne yazık ki, hem kasabada hem de Dalton Park’ta yaşayan komşularımız gerçekten dayanılmaz insanlar. Annemin neden onlara karşı nazik olmaya çalıştığını anlamıyorum. Bayan Gardener, dünyadaki en iğrenç kadındır; üstelik her fırsatta kızını bana yamamaya çalışıyor.” Böyle düşününce içinde kıskançlık hissi belirdi. Ne kadar saçma… Zaten Carver’ın toplumun en yakışıklı adamı olduğunu biliyordu.

“Oturma odasına geçtiğimizde, çayına biraz biber ekmemi ister misiniz?” Rose gülümsedi. Carver hakkında Bayan Gardener’ın bilmediği bir şeyi bildiği için tuhaf bir şekilde kendini üstün hissediyordu.

Carver, flört edercesine gülümsedi. “Sana ömür boyu minnettar kalacağım.”

OceanofPDF.com

21. BÖLÜM

“Nişanlı mısınız?” diye bağırdı Bayan Gardener, Carver Rose’u tanıttıktan sonra. “Aman Tanrım! Ama efendim, üç hafta önce kasabada sizi görmüştük ve hiçbir şekilde bir nişanlınız olduğundan bahsetmemiştiniz.”

Bayan Gardener, Rose’a, kabarcıklı kıyafetler giymiş, sulu bir elma alamadığı için hayal kırıklığına uğramış bir domuzu andırıyordu. Şüphesiz ki Carver o elmaydı ve aracı olan kadın da onu kızlarının ikisinden biri için elde etmek istiyordu. Kızların her ikisi de Rose’a öfkeli bakışlar atıyordu.

En büyük kızı, Bayan Gardener, uzun boylu ve ince yapılı olmasına rağmen oldukça güzeldi. Sarı saçları kalp şeklindeki yüzünün üzerinde yumuşak bir şekilde dökülüyordu. Rose, Carver’ın Bayan Gardener’ı güzel bulup bulmadığını merak etti; çünkü Carver onun can sıkıcı olduğunu söylüyordu. Bayan Gardener henüz genç görünmüyordu, ancak o kadar özgün bir güzelliğe sahipti ki, Rose’a göre toplum ona “Eşsiz” veya “Ulaşılamaz” gibi lakaplar verirdi.

“Öyle yapmadım mı?” diye sordu Carver, Rose’un alaycı yorumların öncesinde kullandığı o tonla. “Lütfen beni affedin. Bond Street’in ortasında evlilik niyetlerimi sizinle paylaşmamak ne kadar düşüncesizce bir davranıştı.” Carver başını salladı ve bir “tsk” sesi çıkardı; bu ses yüzünden Rose gülmekten kendini alamadı. “Gerçekten çok kötü bir davranıştı.”

Yuvarlak yüzlü Bayan Gardener hiç de neşeli görünmüyordu. Kahverengi gözlerini Rose’a dikti. Gerçekten de, o “domuz kadınının” gözleri çamur gibi görünüyordu. “Peki, Bayan Bellows, siz neredensiniz?” diye sordu. Sözlerini neredeyse tükürür gibi söyledi.

“Bath’ta yaşıyorum, hanımefendi. Amcamla birlikte orada oturuyorum,” dedi Rose, umarım bu sözler kadını daha da sinirlendirir diye düşünerek

hafifçe gülümsedi. Belki de eğer yeterince kurnaz olursa, kadını gerçekten öfkelendirebilirdi.

“Peki, amcanız kim oluyor?” Eğer Bayan Gardener’ın gözleri biraz daha daralırsa, tamamen kapanacaklardır. “Bath’ta birkaç arkadaşım var. Belki de o kişiyle tanışıyorumdur.” Büyük ihtimalle hayır.

Rose gülümsedi; bu sorudan hiç rahatsız olmamıştı. Onun için, anında yeni bir hikaye uydurmak kadar keyifli bir şey yoktu. Bu durum, kalbinin hızlanmasına ve boynundaki kanın daha hızlı akmasına neden oluyordu. Yalan söylemekte oldukça iyiydi. Kesinlikle asil bir yetenek değildi, ancak yine de keyifli bir yetenekti. “Amcam Bay John Bellows’tur. Onu tanıyor musunuz, hanımefendi? Sanmıyorum; çünkü sık sık gut hastalığından dolayı acı çekiyor ve ne yazık ki artık sosyal hayattan uzak bir hayat sürüyor.”

“John Bellows, öyle mi?” dedi Bay Gardener, gür kaşlarını kaldırarak ve güçlü sesiyle konuşarak. “Ah! Sanırım bu adamı tanıyorum!”

Rose gülümsemesini bastırdı. “Gerçekten mi efendim? Ne harika!”

“Çok uzun boylu bir beyefendi, değil mi?” Rose’un aklına Amca Felix’in kısa ve tombul figürü geldi; gülmekten kendini alamadı. “Sanırım bu adamla, ben de tıbbi tedavi için oradayken tanışmıştım! Gerçekten iyi bir insandı. Konaklamamız sırasında ziyaret edilebilecek en iyi yerler hakkında bana çok değerli bilgiler verdi.”

Zavallı Bayan Gardener, sanki kendisine büyük bir hakaret yapılmış gibi görünüyordu. Görünüşe göre, bu kadın, Rose’un aile bağlarında bazı kusurlar bulup onu küçümsemek istiyordu. Ancak kocasının Rose’un uydurma amcası hakkındaki olumlu yorumları yüzünden, Bayan Gardener’in ağzını kapalı tutmak zorunda kaldı.

O anın, Bahçıvanlar’a kendisinin uygun bir aday olduğunu kanıtlamak için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdi. Dük ve düşes hiçbir zaman açıkça sormamış olsalar da, onların da aynı düşünceleri taşıdığını biliyordu. “Ah evet, o kesinlikle o olmalı. Amca John çok nazik ve misafirperver bir insandır. Böyle korkunç bir hastalığa rağmen bile, asla gülümsemeyi bırakmaz.” İç çekti. “Onun, gerçekten sevdiği şeylerden mahrum bırakılmasını görmek beni çok üzüyor.”

“Oh, peki o da nedir?” diye sordu Bayan Gardner, şüpheci bir ifadeyle. Rose da Carver’ın kendisine baktığını hissedebiliyordu.

“Onun çalışmaları…” dedi. “Bunu söylediğimi duymasını istemezdi, ancak amcam gerçekten harika bir iş insanıdır. Onun gibi bir servete sahip

olabilmek için olağanüstü bir zekaya sahip olmak gerekir.” Rose, Carver’a hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Korkarım ki Lord Kensworth, amcamın ne kadar iyi bir insan olduğuna dair söylentiler yüzünden benimle evlenmek istiyor.” Sözleri neşeli ve şakacı bir şekilde söylenmişti; bu da onun kişiliğine hiç uymuyordu.

Ama Carver da onunla dalga geçti. “Beni incittin, sevgilim! Hatta eğer bir hırsız olsaydın bile, seninle evlenmekten memnun olurdum.”

Rose’un gözleri hemen Carver’inkilerle buluştu ve çok uzun süre onun bakışlarına karşılık verdi. Ancak gözlerini başka yere çeviremedi. Acaba yanılıyor muydu? Hayır, o ciddi olamazdı. Yine de, ses tonundaki bir şeyler son derece samimi geliyordu. Rose, Carver’ın kendisinin düşündüğünden daha iyi bir aktör olduğuna karar verdi ve onun sözlerini aklından uzaklaştırdı… En azından daha sonra, yalnız kaldığında bunları tekrar düşünecekti. Kesinlikle öyle yapacaktı.

En büyük kızı olan Bayan Gardener’ın alaycı ses tonu, Rose’un düşüncelerini tekrar gerçekliğe getirdi. “Yani sizin ve Lord Kensworth’un ilk kez tanıştığınız yer orası mı? Yani Bath’ta, değil mi?” Bayan Gardener’ın yüzündeki ifade, Rose’a bunu sormasının meraktan değil, onu küçük düşürmek için bir fırsat aradığından kaynaklandığını hissettirdi.

Rose, Carver’ın kız kardeşlerine anlattığı tüm hikayeleri aklından tekrar geçirdi. “Hayır. İlk kez geçen sezon Londra’da tanıştık. Ancak Lord Kensworth’un ziyareti sırasında Bath’ta da bir araya gelme fırsatımız oldu.” Rose gülümsemesini korudu ve yüzünde korku ifadesi olmadığından emin olmaya çalıştı. Carver’ın birkaç yıldır Dalton Park’ta olmadığını biliyordu; ancak ailesinin yaz aylarını Londra’da mı geçirdiğini bilmiyordu. Eğer öyleyse, hemen yalan söylediğini anlayacaklardı. Oda etrafına baktı ve sadece Mary’nin kendilerini duyabilecek kadar yakında oturduğunu fark etti. Mary ise başka bir konuşmayla meşgul görünüyordu. Rose rahatladı.

“Ne tuhaf, geçen sezon sizi gördüğümü hatırlamıyorum. Genellikle çok iyi bir hafızaya sahibimdir,” dedi genç kadın güzel bir şekilde gülümseyerek. Ancak Rose, onun gözlerindeki o meydan okuyucu ifadeyi fark etti. Neden bu soruları soruyordu ki? Görünüşe göre hem bir skandalın olabileceğini, hem de Carver’ı kendisi için elde etme fırsatını görüyordu.

“Gerçekten tuhaf.” Rose da gülümsedi ve hafifçe omuz silkti; umarım bu şekilde sorgulama sona ererdi. Ama öyle olmadı.

“Peki ya Bath? Dürüst olmak gerekirse, Lord Kensworth’un böyle bir yeri ziyaret etmeye cüret edeceğini duyunca çok şaşırdım!” Kadının

burnunu böyle yukarıya kaldırarak bir şeyler görebilmesi inanılmazdı. “Itiraf etmeliyim ki, bence Bath son derece sıkıcı bir yerdir. Sizce de Bath’ın sosyal hayatı çok sıkıcı değil miydi, efendim?” Rose, Miss Gardener’dan hiç hoşlanmıyordu. Hiç. Bunun sebebi, kadının bembeyaz teni ve soluk pembe, dolgun dudakları değildi. Ayrıca, belki de Carver’ın da bu kadını çekici bulduğu düşüncesi de onu rahatsız etmiyordu. Asıl sebep, Miss Gardener’ın, Rose’u “yardım edilmeye layık olmayan, iğrenç bir sokak kızı” olarak gören tüm toplum üyelerini temsil etmesiydi.

Carver gülümseyerek şöyle dedi: “Daphney’nin yanında asla sıkılmam.” Böylece Daphney’nin içindeki acı duyguları biraz hafifletmiş oldu.

Akşam yemeği, ortamdaki gerginliği azaltmaya yardımcı olmadı. Bayan Gardener, Rose ve Carver’a sürekli sorular sormaya devam etti. Küçük ve sevimli Bayan Gardener ise, aşırı uzun ve koyu renkli kirpiklerinin ardından Carver’a bakmaya devam etti. Bay Gardener ise tüm bu durumdan oldukça sıkılmış gibiydi ve karısının bu saygısız sorularını engellemeye hiç çalışmadı.

Rose, soylu ailenin, misafirlerin yanındayken ne kadar kibar ve zarif davrandığını fark etti. Gece önceki neşeli atmosfer ve samimi sohbetler artık yoktu. Bunun yerine, hanımlar ciddi ve kibar davranıyor, beyler ise otoriter bir tavır sergiliyordu. Bu kötü bir şey değildi; sadece farklıydı. Rose, bu aileyi gerçek yüzleriyle görebildiği için memnundu.

İkinci yemek tabağı da bitene kadar Rose gerçekten rahatlayamadı. Neredeyse dayanılmaz kadar uzun bir süre sonra, Gardener ailesinin kadınları Rose’a yönelik soru sormayı bıraktılar ve konuşmanın başka konulara yönelmesine izin verdiler. Ancak en yaşlı Gardener kızı, neredeyse sürekli olarak Carver’a bakıyordu. Bunun nedeniyle Rose’un, Carver’ın elini tutup herkesin görebileceği şekilde masanın üzerine koymak istemesi, asla anlayamayacağı bir duyguydu. Belki de sadece oynadığı rolün gereklilikleriydi bu davranış. Yine de bu, daha önce hiç hissetmediği tuhaf bir dürtüydü.

“Bay Gardener…” Dük, masanın öbür tarafından konuşarak herkesin dikkatini çekti. “Uşağınıza ne oldu? Bu skandal hakkında adamlarımdan bilgi aldım. Gerçekten de her şeyin nasıl bittiğini bilmek istiyorum.”

Şişman Gardener efendi inledi. “Bu tam anlamıyla berbat bir durum, Dük. Onu göndermek zorunda kaldım ve güvenilir bir yedek bulamadım. Eğer başka bir dolandırıcıyı işe alırsam, helak olurum.”

Rose’un gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaplumbağa çorbası dolu kaşığı tekrar kaseye düştü. “Ne oldu?” diye sordu, beyni henüz ağzını kapalı tutmasını söyleyemeden. Toplumun kuralları oldukça katıydı. Bir kadının, masanın öbür tarafındaki iki erkeğin konuşmasını sorması yasaktı. Ancak artık bu kurala aykırı davranışını geri almak için çok geçti.

Bay Gardener’ın hoşnutsuz bakışları önce Rose’un üzerinde durdu, ardından tekrar Dük’e döndü. “Bu tür kaba ve sıradan insanlarla ilgili olarak onlarca kez karşılaştım. Bence onlarla uğraşmak zorunda olmamız bile çok kötü.”

Rose, sırtındaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu. Ayrıca Carver’ın bakışlarının yüzünün bir yanını yakıyor gibi olduğunu da fark ediyordu. Ancak ona bakma isteğine direndi ve gözlerini masanın öbür tarafına dikti.

“Bu gerçekten korkunç!” Bayan Gardeners’ın yüksek sesi odayı doldurdu. “Bu hizmetçilere barınacak bir yer sağlıyoruz, ancak onlar da bize karşılık olarak Bay Gardeners’ın mücevher kutusundan bir saat çalıyorlar! Buna inanabiliyor musunuz?” Aslında bu sözlerini daha çok odaya yönelik söylüyordu; ancak bakışları birkaç kez de odanın kenarında duran hizmetçilerin üzerinde durdu.

Sessiz kalın. Yorum yapmayın. Bu sizin işiniz değil.

Ama onun entrikaları sonunda kendisine zarar verdi. “Neden saatini çaldı?”

Bayan Gardener, öfkeden dolayı daha da şişmiş olan göğüsleriyle, fiziksel olarak tiksinti dolu bir ifade sergiliyordu. “O adamın neden bunu aldığını ben nasıl bilebilirim ki? Bir işverenin, hizmetçilerinden böyle bir şeyi sorması bile doğru değildir.” Etrafına bakarak destek aradı.

“Doğru…” dedi Rose. “Diğer yandan, bir hizmetçiye de uygun bir ücret ödenmelidir; ancak bu nadiren gerçekleşir.”

Odadaki herkesin bakışları onun üzerindeydi. Hatta odanın diğer ucundaki iki hizmetçi bile öyleydi; o ana kadar, önlerinde gerçekleşen konuşmaları duymuyormuş gibi yapmayı başarmışlardı.

“Lütfen beni affedin!” dedi Bayan Gardener. Kadının gözleri daraldı. “Yani, hizmetçilerime yeterli ücret ödemediğimi mi ima ediyorsunuz?”

Bu, normalde bir akşam yemeğinde gerçekleşen türden kibar bir sohbet değildi. Bu davranışlar Londra toplumunda kabul edilemez ve neredeyse düşünülemezdi. Ama burası Londra değildi, değil mi? Belki de kırsal bölgelerdeki partilerde kurallar daha esnekti ve misafirler birbirlerine istedikleri kadar hakaret edebiliyorlardı.

Rose, seçeneklerini değerlendirirken masadaki her şeyi dikkatle inceledi. Bayan Gardener, Rose'un yarattığı durumdan oldukça memnun görünüyordu. Düşes ise Rose'u şüpheci bir ifadeyle izliyordu. Mary, Robert ve Elizabeth ise aniden çorba kaselerine ilgi göstermeye başlamışlardı; ancak Rose, onların dudaklarının kenarındaki hafif gülümsemeleri fark etmedi değil. Carver'a gelince, onu görebilmek için başını onun bulunduğu yöne çevirmek zorundaydı.

Gerçek duygularını söylemeli miydi? Daphney, hizmetçilerin maaşları veya alt sınıfın berbat yaşam koşulları hakkında hiçbir şey anlayamazdı. Ama Rose bunları anlıyordu ve bunlar hakkında konuşmak istiyordu. Ancak söylemek istedikleri, kendi kalbinden gelen şeylerdi, Daphney'nin kalbinden değil. Bu, bir anlığına sahte kimliğini bir kenara bırakmak ve kendini o insanların karşısına çıkarmak anlamına gelirdi. Bunu göze alabilir miydi?

Masanın diğer ucuna son bir kez baktığında, gözleri dükün üzerinde durdu. Dük bir an için onun bakışlarına karşılık verdi ve ardından neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir baş hareketi yaptı. Bu hareket o kadar zarifti ki, acaba bunu hayal mi etti diye düşündü. Ancak bu tek hareketin verdiği özgüven sayesinde, Bayan Gardner'a karşı dik durabildi. "Özür dilerim," diye başladı, "ancak deneyimlerime göre, hizmetçilere genellikle kendileri ve ailelerinin geçimini sağlamak için gerekli olan miktar ödenmiyor."

"Şimdi de onların ailelerinin ihtiyaçlarını karşılamamız mı bekleniyor?" Kadın inanamayarak güldü ve tekrar endişeyle masanın etrafına baktı. "Aman Tanrım, Bayan Bellows! Böyle konularda konuşma hakkınız nereden geliyor? Sanırım yerinizi unutuyorsunuz; böyle uygunsuz konuları dile getirmekten kaçınmanız daha iyi olur."

"Aksine." Dükün sesi masanın ötesinden duyuldu. "Bayan Bellows'un bu konuda kendi fikrini söylemesini çok isterim." Ona gülümsedi ve Bayan Bellows, bir baba gibi onayladığını hissetti. Bu düşünce üzerinde fazla durmamaya çalıştı; çünkü bu düşünce kalbini çok etkiliyordu.

Hayatında ilk kez, kendisinden daha üst konumdaki insanlarla özgürce konuşma izni verilmişti ve o da bu fırsatı boşa harcamayacaktı. Umarım Carver da babası gibi onun görüşlerini onaylardı. "Saygılarımla, Majesteleri, bence, toplumda zenginlik ve itibar sahibi olan insanlar, kendilerinden daha az şanslı olanlara gerektiği kadar yardım etmiyorlar." Bir an düşündükten sonra Rose ekledi: "Yani, bizim gibi insanlara da…"

Ancak, hayatının büyük bir bölümünde kendisine karşı öfkeli ve küçümseyici davranan insanlarla aynı kefeye konulmayı kabul etmek onun için zordu.

Rose'un kusurları vardı, ancak aç ve muhtaç insanlara sırt çevirmek bunlardan biri değildi. Amca Felix her zaman bunun onun en büyük kusuru olduğunu söylerdi; Rose, işlerinden kazandığı neredeyse tüm parayı başkalarına verirdi. Amca Felix'in sert görünüşünün altında aslında onunla aynı fikirleri paylaştığını biliyordu. Kendisi de yetim olduğu için, yetimlerin aç karnlarını görmezden gelmek mümkün değildi. Yalnızlık acısını ve ölüm korkusunu da kendisi yaşamıştı.

"Ve bir hizmetçinin çaldığı için serbest bırakılmasının adil olduğunu düşünmüyor musunuz?" Ses tonu suçlayıcı değil, daha çok meraklıydı.

Dük, bunu yapmaya karar verdiğinde oldukça korkutucu bir hava sergiliyordu. Eğer onun gözlerinde, sık sık Carver'ın gözlerinde gördüğü o nezaket ifadesini görmeseydi, belki de devam etmezdi. Ama o nezaket ifadesi oradaydı. "Bence dünya çoğu zaman siyah-beyazdan daha gri bir yerdir, Majesteleri. Bu yüzden her insana adaletten önce merhametle yaklaşılmalıdır." Derin bir nefes aldı. "Acaba, bir hizmetçiye veya hatta bir hırsıza bile, böyle umutsuz bir davranışa sebep olan durumu açıklama fırsatı verilirse ve ardından onlar hiçbir tavsiye almadan serbest bırakılırsa veya yargıçın önüne çıkarılmazlarsa, dünya nasıl bir yer olurdu diye merak ediyorum."

Bayan Gardener, masanın öbür tarafından homurdandı. Kocası ise, dük bu konuda görüşlerini belirtene kadar yorum yapmak istemedi. Carver ise… onun kendi sözleri hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu; çünkü hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordu. Neden göreceği şeylerden bu kadar korkuyordu ki? Zaten onun kendisi hakkındaki görüşlerinin bir önemi yoktu. Ya da var mıydı acaba?

"Daha iyi bir yol, ücretleri artırmak olabilir mi?" diye sordu Dük, bir süre düşündükten sonra.

"Bu da bir başlangıç, evet," dedi. "Eğer verebileceğimiz daha fazla şey varsa, bence bunları vermek bizim sorumluluğumuzdur. Özellikle de gereken şey merhamet ve şefkatse."

Dük derin bir nefes aldı ve koltuğuna yaslandı. Ellerini karnının üzerinde birleştirdi ve masadaki herkesin dikkatini üzerine çekti. Kimse tek kelime etmedi. Bir kaşığın kaseye çarpmasıyla oluşan ses bile bu sessizliği bozamadı. Rose'un kulaklarında kanın sesi yankılanıyordu. Daha önce

hiçbir soyluya böyle cesurca bir şey söylememişti. Ama yine de pişman değildi.

OceanofPDF.com

22. BÖLÜM

Rose, dük konuşana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi. “Sizinle aynı fikirdeyim, sevgilim. Bence çok güzel söylediniz. Ayrıca, kendi kızlarımın yanı sıra, başkalarının refahını kendi giysilerinin süslemelerinden daha çok önemseyen genç kadınların var olmasından memnunum.”

Ağzı çok kuru hissediyordu. “Teşekkür ederim, Majesteleri.” Yutkundu ve Bayan Gardener’ın öfkeli bakışlarını fark etti; ardından gözlerini tekrar çorbasının üzerine çevirdi. Titreyen bir kaşığı dudaklarına götürdü, ancak bir ısırık almadan önce tereddüt etti. Daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştı; ayrıca soyluların kendisi hakkında ne düşündüğünü de pek umursamamıştı. Ancak şimdi, Carver’ın ailesinin kendisi hakkında ne düşündüğünün gerçekten önemli olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Ve Carver… Onun bakışlarını hissedebiliyordu, ancak kendisi bunlara karşılık veremiyordu. Acaba onu kaba veya saygısız mı buluyordu? Yoksa sadece kendisi de bir suçlu olduğu için suçluları savunduğunu mu düşünüyordu?

Artık onun hakkında fazla şey biliyordu; bu da onun için rahatsız ediciydi. O fırtınalı gri gözlerle ona baktığında, tıpkı bebekken yaptığı gibi, sanki onun ruhunu görebiliyormuş gibi geliyordu. Bu hoş bir his değildi. Rahatsız edici ve bunaltıcıydı. Sanki dünya altüst oluyor ve o da her şeyi kaybediyormuş gibi hissediyordu.

Akşam yemeği sonsuza dek sürdü. Sonunda düşes masadan kalktı ve tüm hanımların oturma odasına geçmelerini, erkeklerin ise kendi aralarında kalmalarını önerdi. Beyler de hanımlarla birlikte ayağa kalktılar. Rose, Carver’ın kendisine bakmaya çalıştığını hissetti. Ancak o, bunu reddetti ve

korkak gibi hızla odadan çıktı. Ne zaman böyle olmuştu ki? Bir erkeğin bakışlarından kaçınıyordu; çünkü onun kendisinden hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordu. Bu çok saçmaydı. Beyler tekrar yanlarına geldiğinde, artık böyle davranmayacaktı.

Hanımlar yavaş yavaş oturma odasına girdiler. Dalton ailesinin her bir kadını, acılarını gizlemeye çalışıyordu. Oturma odasındaki çeşitli koltuklara oturup misafirlerini ağırlamaya başladılar. Ancak Rose bu fırsatı değerlendirerek pencereye doğru çekildi. Gece olmuştu ve dışarıda hiçbir şey görülemiyordu; sadece Rose'un kendi yansıması ve ne yazık ki, Bayan Gardener'ın da yansıması görülüyordu.

Kararlı bir tavırla, Rose kadına döndü. Bayan Gardener, kendisinden daha aşağı olduğunu düşündüğü kişiye karşı gülümseyerek konuşuyordu. Rose, gözlerini devirmek ve kadına "Carver'in onun yanında olmaktansa zehri tercih ettiğini" söylemek istediğini bastırdı.

Bayan Gardener, sahte bir neşeyle konuştu. "Biliyor musunuz, Bayan Bellows, geçen sezon Londra'da sizi hiç görmediğimi fark ettim. Ben, her bir genç kızı tanımaya özen gösteririm." Sesi, neredeyse gizlenemeyen bir suçlamayla doluydu.

Ama Rose, toplum içindeki çeşitli etkinliklere yeterince katılmıştı; bu yüzden bu tür durumları nasıl ele alacağını biliyordu. "Endişelenmeyin, Bayan Gardener. Beni hatırlayamamanızı kusur olarak görmiyorum. Gözleriniz sürekli olarak nişanlımın üzerindeyken, Londra'daki tüm kadınların yüzlerini hatırlamak gerçekten çok zor olmalı." Gülümseyerek bakışlarını daha da keskinleştirdi.

Bayan Gardener'ın yüzü kızardı ve mavi gözlerini kısarak, "Ne demek istediğinizi anlamadığımdan eminim," dedi.

Rose gülümsemek istedi, ancak bunu yapmadı; çünkü bunun kendisini çok tehditkar göstereceğini düşündü. "Siz ise öyle yapmıyorsunuz, değil mi, Bayan Gardener?" dedi ve sadece gülümsemekle yetindi. "Uzun zaman önce dişlerimi çektirdim. Açıkça görüyorum ki, siz ve o müdahaleci anneniz, bu akşam boyunca Lord Kensworth ve ailesinin önünde beni küçümsemeye çalıştınız. Bu durumu oldukça eğlenceli bulsam da, artık bıktım. Lütfen bu davranışlarınızdan vazgeçin ve başka bir adamın peşinden gidin." Muhtemelen söylemesi gerekenlerden daha fazlasını söylemişti, ancak Rose yarına kadar bu sözlerden pişman olmayacaktı. Bu gece, o kibirli kadına gereken dersi vermekten keyif alıyordu.

Bayan Gardener'ın yanaklarını kaplayan kızarıklık, koyu kırmızı bir renge dönüştükten sonra tamamen kayboldu. Kadının güzel dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. Bir adım daha yaklaştı. "Sizinle ilgili çok tuhaf bir şeyler var, Bayan Bellows. Ve inanın bana, bunun ne olduğunu mutlaka öğreneceğim."

Her neşeli anı ondan uzaklaştı. Çok fazla şey söylemişti; fazla ilgi çekmişti. Acaba Bayan Gardener, gerçeği öğrenene kadar araştırmaya devam edecek miydi? Rose, çok fazla araştırma yapmasına gerek olmadığını biliyordu. Kadın, Rose'un gerçek adını bilmeseler de, onun detaylı bilgileriyle birlikte birkaç tutuklama emri zaten hazırlanmıştı. Bow Street'te yapılan bir soruşturma ile kadın kolayca gerçeği öğrenebilirdi.

Ama Rose profesyonel bir suçluydu ve düşmanlarının endişelerini asla belli etmemeyi biliyordu. Bunun yerine hafifçe gülümsedi ve göz kırptı. "Itiraf edeyim. Kendimi her zaman tuhaf biri olarak gördüm. Eğer bunun sebebini anlayabilirseniz, lütfen çekinmeden bana bildirin."

Yaptığı her şaka takdir edilmedi. Bayan Gardener alaycı bir şekilde güldü ve ardından annesinin yanına, sarı renkli kanepeye oturdu. Rose rahatladı ve gözlerini tekrar pencereden dışarıya çevirdi. Vücudunun hafifçe titrediğini fark etti. Eğer başka bir işin ortasında olsaydı, kendisinin tehlikede olduğunu anlayıp hemen işi bırakırdı. Ama Carver ona güveniyordu.

Rose'un, dükün balosuna kadar hâlâ üç günü vardı. Bayan Gardener'ın, Daphney Bellows'un gerçek hayatını öğrenmesi ve aslında Daphney'nin, bir skandal yüzünden görevinden alınmış ve İngiltere'nin başka bir bölgesindeki bir çiftlikte yaşayan bir hizmetçi olduğunu anlaması için üç gün yeterli olur muydu? Boğazında büyük bir düğüm oluştu. Acaba Bayan Gardener'ın yeterli kanıtı bulması için üç gün yeterli olur muydu? Muhtemelen hayır… Ama bunu kesin olarak bilemek mümkün değildi.

Ayrılmak zorundaydı. Ayakları koşmak için can atıyordu. Kendini korumak ve olası tehlikelerden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Aynı gece baş ağrısı bahanesiyle eşyalarını toplamalıydı. Eğer tüm gece boyunca yol alırsa, şafak vakti yetimhaneye ulaşabilirdi. Birkaç hafta boyunca saklanması gerekecekti; ta ki Bayan Gardener ve annesi soru sormaktan vazgeçene kadar. Ya da belki de Felix Amca ile birlikte İskoçya'ya kaçıp orada iş bulabilirlerdi. Detayları daha sonra düşünecekti. Şu an önemli olan tek şey, Dalton Park'tan mümkün olan en kısa sürede ayrılmaktı.

Ama sonra, oturma odasının kapısı açıldı ve Carver içeri girdi. Varlığıyla tüm odayı doldurdu. Gri gözleri hemen Rose'un üzerinde durdu. Sanki dünya birdenbire durmuş gibi oldu. Carver sıcak ve yavaş bir şekilde gülümsedi. Rose başını başka yere çeviremedi. Başka hiçbir şey önemli değildi. Göğsünden derin bir nefes çıktı ve elleri rahatladı. Carver'ın bakışlarının etkisi altında olan Rose, ilk kez bir şeyin farkına vardı: Onu seviyordu. Ve asla onu terk etmeyecekti.

OceanofPDF.com

23. BÖLÜM

Ertesi sabah, güneş de tıpkı Rose gibi gününü başlatmakta tereddüt ediyordu. Bir saat kadar önce bir hizmetçi gelip perdeleri açmış ve komodinin üzerine taze su bırakmıştı. Ancak Rose yataktan kalkmamıştı. Sıcak yorganının altında kıvrılıp, gri ve kasvetli gökyüzüne bakıyordu. Hayatını nasıl geçirdiğini merak ediyordu.

Dalton Park'ta yaşamayı sevmesi gerekmiyordu. Carver'ın ailesini de sevmesi gerekmiyordu. Kesinlikle, Carver ile nişanlanmanın veya onun da kendisini sevmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmemesi gerekiyordu. Ama yine de oradaydı, yatakta yatıp, Carver gülümsediğinde gözlerinin nasıl kırıştığını hayal ediyordu. Bebek odasında onun dudaklarının avucuna nasıl dokunduğunu da hatırlıyordu. Peki, Carver tarafından öpülmek nasıl bir his olurdu acaba?

Rose inledi ve üzerindeki battaniyeyi attı. Yataktan kalktı ve bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Yüzünü suyla yıkamak ve kalbini sakinleştirmek istiyordu. O adamı seviyordu… Ama ne olursa olsun, o bağımsız bir kadındı ve tek başına daha iyi iş çıkarabiliyordu. Birkaç gün içinde bu durum sona erecekti ve o da kalbini onun elinden alıp kendi hayatına devam edebilecekti. Kesinlikle acı verici olacaktı, ancak Carver Timothy Ashburn'u unutmaya zorlayacaktı. Onun yakışıklı gülümsemesini, kahkahasının sesini, gözlerini, gücünü ve komik hikayelerini unutmaya zorlayacaktı.

Bu sefer küfretti. Biraz su dökerek bu duyguları hafifletmek mümkün değildi.

O sabah Rose, giyinirken acele etmedi. Umarım bu ekstra yalnız kalma süresi, karmaşık ve çelişkili duygularını düzene sokmaya yetecekti. Ama

öyle olmadı. Gri-mavi renkli elbisesini giydikten, yarım çizmelerini taktıktan ve saçlarını gümüş renkli bir kurdeleyle bağladıktan sonra odasından çıkıp evi keşfetmeye karar verdi.

Sabahın o erken saatlerinde, Rose, ailenin kahvaltı odasında olacağını biliyordu. Bu yüzden evin diğer tarafını keşfetmeye karar verdi. Aslında korkak değildi ve Carver ile karşılaşmaktan da korkmuyordu. Sadece evin o tarafını zaten görmüştü ve bu geniş evin başka neler sunduğunu görmek istemişti. Merdivenlerden sessizce inmesinin sebebi ise… şey… yine de korkak olduğu içindi.

Rose en alt kata vardı ve kahvaltı odasından uzaklaşan koridorda hızla ilerledi. Yürürken, duvarlarda asılı olan devasa aile portrelerini ve duvarlardaki nişlerde yer alan porselen heykelleri fark etti. Her koridorda sayısız kapı vardı. Bu kadar çok odalı bir evde yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Bir tablonun önünde durdu; bu tabloda resmedilen kişinin genç bir çocukkenki hali olan Carver olduğunu hemen anladı. Carver o zamanlar belki on üç veya on dört yaşındaydı ve şu anki gibi güçlü ve kaslı bir vücuda henüz sahip değildi. Gri gözlerindeki o yaramaz ifadeyi hemen fark etti. Daha önce hiç kimsenin gri gözlerini görmemişti; görünüşe göre ressam bile Carver'ın gözlerindeki o özel yumuşak ışığı tam olarak yakalayamamıştı.

Carver'ın tablosunun yanında, yaklaşık otuz yaşlarında olan dükün resmi de vardı. Rose, ilk kez ve oldukça aptalca bir şekilde fark etti ki, Carver bir gün babasının unvanını devralacak ve kendisi de dük olacaktı. Dalton Park onun olacak ve karısı da düşes olacaktı.

Nasıl olur da, ona karşı hissettiklerine bir an olsun boyun eğme fikrini bile düşünebilirdi? Bu tamamen saçmaydı. O, aranan bir suçluydu; bir hanımefendi değil. Oysa o, krallığın soylularından birinin oğluydu. Soylular sınıfının bir parçasıydı ve muhtemelen tüm Londra'daki kadınların en çok istediği erkekti. O lanet olası şehirdeki her kadın, Carver'ı elde etmek istiyordu. O, onlarla asla rekabet edemezdi… Rekabet etmeye de niyeti yoktu zaten.

Artık bu saçma hayalleri bir kenara bırakıp durumu olduğu gibi görmenin zamanı gelmişti. Bu sadece bir işti. O ve Carver sadece rollerini oynuyorlardı; her şey yakında sona erecekti. Artık kalbinin tekrar kendisine itaat etmesini sağlamanın zamanı gelmişti.

“Rose, seni aptal kız,” diye fısıldadı, Carver’ın tablosuna bir kez daha baktıktan sonra.

“Affedersiniz?” Arkasından bir erkek sesi duyuldu.

Rose irkildi ve döndüğünde, dükün kendisinin arkasındaki açık kapının eşiğinde durduğunu gördü. Dükün burnunun üzerinde gözlükler vardı ve ağzında bir gülümseme belirmişti. Bahçıvanlarla yapılan akşam yemeğindeki o korkutucu dük artık ortada değildi.

Eğilerek selam verdi. “Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim, Majesteleri.”

“Beni hiç rahatsız etmiyorsunuz. Benden bir şey mi istediniz?”

“Oh—hayır, efendim,” dedi kadın, adının fark edilmesinden dolayı gergin bir şekilde. “Sadece evi geziyordum ve bu tabloya bakmak için durdum.” Duvardaki Carver’ın portresini işaret etti. “Tekrar, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Dük, kapıdan dışarı adım attı ve genç Carver’ın portresine baktı. Gözlüklerini gözlerine daha da yaklaştırarak gülümsedi. Kendisi ile Carver’ın birbirlerini ne kadar çok sevdikleri gerçekten şaşırtıcıydı. İkisinin de etkileyici bir görünüşü ve güçlü çeneleri vardı; ayrıca ikisinin de gülümsemeleri son derece samimiydi.

“Ah. O zamanlar çok gençti. Onun parkta koşup oynadığı, hizmetçisine şakalar yaptığı günleri özlüyorum.” Dük, sanki bir portreye değil de geçmişe bakıyormuş gibi sevgiyle gülümsedi.

O da gülümsedi; Carver’ın çayırda onun peşinden koştuğunu ve onu dereye atmakla tehdit ettiğini hatırladı. Ayrıca Jane ile birlikte oyun oynadıkları anları da hatırladı. Bu birkaç günde, Carver’ın onu yıllar içinde gülümsettiğinden daha çok güldürdüğünü fark etti. “Şimdi o, gerçekten çok farklı mı?” diye sordu.

Dükün gülümsemesi biraz kayboldu ve gözlerinde hüzün belirdi. “Evet.” Kaşları çatıldı ve ardından Rose’a baktı. “Ya da en azından, öyleydi. Sen gelmeden önce… Ama sen, uzun zamandır görmediğimiz bir parçayı tekrar geri getirdin.” Yine gülümsedi, ancak bu seferki gülümseme sadece hüzünlü değil, aynı zamanda pişmanlık ve yorgunluk doluydu.

Carver’ın gözlerinde sık sık gizli olan o acıyı hatırladı. Şakacı tavırlarının ardında yatan o ağırlığı da… Ona, onlara ne olduğunu bilmek istiyordu.

“Çalışma odam tam orada,” dedi dük. “İçeri gelip biraz sohbet eder misiniz?” Rose’un içinde ani bir gerginlik hissi oluştu. Dük neden onunla

yalnız konuşmak istiyordu? Bir şeylerden şüpheleniyor muydu? Onu beğenmiyor muydu? Acaba Miss Gardener ona bir şeyler mi söylemişti?

Gülümsedi ve endişesinin yüzüne yansımasını engellemeye çalıştı. “Bu benim için bir onur olur.”

Sinirlerini bastırmaya çalışarak, dükün çalışma odasına girdi. Erkeksi kokular onun duyularını kapladı: tütün, odun kokusu, deri ve duman kokusu. Bu kokular bir arada oldukça rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Güneş nihayet bulutların arkasından çıkmaya başlamıştı ve ışıkları pencerelerden içeri süzülüyordu. Havada uçuşan toz parçacıkları da görülebiliyordu. Oda giderek daha da sıcak hale geliyordu.

Dük, çıtırdayan ateşin yanında bulunan deri koltuğu işaret etti. Rose oturdu ve dük de onun yanındaki koltuğa yerleşti. Dük hemen konuşmadığı için, Rose odada konuşmayı başlatabilecek bir şeyler aradı. Suçlu insanlar genellikle sessiz kalır ve göz temasından kaçınırlar. Rose ise kendinden emin bir tavırla gülümsedi ve dükün gözlerinin içine baktı. “Bu duvarlarda asılı olan av hayvanlarının sayısı gerçekten etkileyici. Anladığım kadarıyla avlanmayı seviyorsunuz?” Aslında sayı oldukça korkutucuydu. Rose genellikle kolayca etkilenmezdi, ancak başının üstünde dişlerini gösteren kurtu görünce rahatsız olmamak için kendini zor tuttu.

Dük gülümsedi ve uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. “Sanırım sizin için son derece sıkıcı bulacağınız bir konuyu tartışmak istiyor musunuz, yoksa artık boş lafları bırakıp doğrudan konuya mı geçelim?”

Rose yutkundu ve onun bakışlarına karşılık vermek için kendini zorladı. “Memnuniyetle, Majesteleri.” Onun, gereksiz nezaketlerin ötesine geçme yeteneğine hayran kaldı; ancak aynı zamanda bu yeteneğinden de endişe duyuyordu.

“Öncelikle, bana ‘Charles’ diye hitap etmenizi rica ediyorum. Eğer isterseniz ‘Duke’ da diyebilirsiniz. Ama sanırım ikimiz de ‘Your Grace’ ifadesinin ilişkimiz için biraz fazla resmi olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?” Aslında, birkaç gün içinde onunla veya ailesiyle hiçbir tür ilişkisi olmayacağı düşünülürse, bu ifade o kadar da resmi sayılmazdı. Ancak onun bu isteğini reddetmek de şüpheli görünebilirdi.

“Belki de düğün gününe kadar ‘Duke’ olarak kalır?” diye sordu Rose.

“Bu yeterli olur.” Yine gülümsedi ve Rose da rahatlamaya başladı. Belki de o, aslında hiçbir şeyden şüphelenmemişti ve sadece onu daha iyi tanımak istiyordu. Yani, Daphney’yi daha iyi tanımak istiyordu.

Çenesini başparmağı ve işaret parmağının arasına koyarak, son derece rahat bir şekilde oturuyordu. “Dün akşam yemeğinde söylediklerinize ne kadar hayran kaldığımı size söylemek istedim.”

“Gerçekten mi? Bu görüşleri paylaşmak için uygun zamanın veya yerin olmadığını düşünmüştüm.”

İyi niyetli bir gülümsemeyle onu eliyle işaret ederek gönderdi. “Bence, gerçeklerin söylenmesi için belirli bir zaman veya mekan gereklidir.”

Garip, samimi bir gülümsemeyle burnunu kırıştırdı. “Bahçıvanların bu konudaki görüşlerine katılacaklarından pek emin değilim. Onları kesinlikle kızdırdığımı düşünüyorum.”

Gülümsedi. “Ah, lanet olsun bu Bahçıvanlara! Yıllardır onların istenmeyen dostluklarından kurtulmak istiyordum. Ama karım onlarla ilişkilerimi kesmeye hiç razı olmuyor. Umarım sizin sözleriniz sonunda bu işi halletmiştir.” Evet, Rose da dükü çok seviyordu. Davranışlarında en ufak bir kibir veya gösteriş yoktu. Otoriter ve kararlı biriydi, ancak bu tavırları asla kimseyi aşağılamaya yönelik değildi. Aslında, kızlarına gösterdiği ilgi ve saygıyı Rose’a da gösteriyordu.

Ama bu düşünceye kapılmamalıydı. O, onun kızı değildi. Ve asla da olamazdı.

“Ama sana söyleyeyim, Daphney, dün gece beni uykusuz bırakan bir şey vardı.” Bakışları daha da dikkatli hale geldi ve Rose’un endişeleri yeniden ortaya çıktı. “Dün gece bahsettiğin durumlar, senin gibi kibar ve nazik bir genç kızın bilmesi gereken türden şeyler değil.” Odada sadece odunların çıtırtısı duyuluyordu. Rose konuşmaya cesaret edemedi; ne demek istediğini anlayana kadar konuşmadı. “Ama bu konuda oldukça emin bir şekilde konuştun; sanki bu durumu bizzat yaşamış biri gibiydin.” Bakışları daha da meraklı hale geldi. “Belki de aslında kibar bir hanımefendi değilsindir; belki de fakirlik ve hırsızlık içinde yaşamış bir kadınsındır.”

Biliyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Rose, onun bakışlarına karşılık verdi ve kelimelerini dikkatlice seçti. Belki de değişiyordu, belki de olgunlaşıyordu… Ama her ne sebeple olursa olsun, Dük’e yalan söylemek istemiyordu. Aynı zamanda tüm gerçeği de ona anlatamazdı. Carver üzülecekti; üstelik kim olduğunu itiraf ederse, tutuklanma riski de vardı. Onu ne kadar sevse de, Dük’e bu konuda güvenemezdi.

Rose dudaklarını büzdü ve sakin bir sesle şöyle dedi: “Evet, öyle düşünülebilir. Ama sanırım Carver bunu hoş karşılamazdı.”

Rose ve dük, birbirlerine acı verici bir an boyunca baktılar. Rose’un avuçları terden ıslanmıştı. Dükün yüz ifadesi okunamıyordu; ne üzgün görünüyordu, ne de mutlu. Rose’un emin olduğu bir şey vardı: Dük, onun iddia ettiği kişi olmadığını biliyordu.

Sonunda gülümsedi ve dün geceki gibi hafifçe başını salladı. Bu sessiz iletişim yoluyla dük, ittifakını ifade etmiş oldu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden?

Koltuğunda öne eğildi ve sessizce konuştu. “Daphney… Oğlum, yıllardır içinde derin bir acı taşıyor ve bu yüzden eve dönemiyor. Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım, onu tekrar yanımıza getiremem.” Koltuğuna yaslandı ve parmaklarını bir araya getirdi. “Ama sen onun yanında olduğun için o eve döndü. Dahası, artık eski Carver gibi görünüyor; ki bunu asla mümkün olabileceğini düşünmemiştik. Sevgilim, bu yüzden geçmişin benim için önemli değil. Ben senin dostunum ve umarım bunu asla unutmazsın.”

Rose dişlerini sıkarak, gözlerinde biriken yaşları geri itti. Acaba Carver’ın hayatında gerçekten o kadar büyük bir fark yaratmış mıydı? Eğer dük, onun işlediği suçların boyutunu biliyorsa, yine de aynı şeyleri söyler miydi? Buna pek ihtimal vermiyordu.

Lanet olsun, bu aileden kopma çabalarında başarısız oluyordu. Aksine, onlara her zamankinden daha çok bağlı hissediyordu. İçindeki bu çelişkili duygularla geriye kalan günleri nasıl geçirecekti?

Rose, kucağındaki ellerine baktı. “Teşekkür ederim, Duke,” dedi titrek bir sesle.

Öne eğildi ve elini onun elinin üzerine koydu. “İyi misin, canım?”

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü ve o başını salladı. “Ama öyle olacağım.” diye umdu. Ancak gerçek şu ki, pek emin değildi. Kendini savunmasız ve kırılgan hissediyordu; bunlar uzun zamandır hissetmediği duygulardı.

Carver’ın artık ona ihtiyacı kalmadığında, normal hayatına dönmeyi hayal etmeye çalıştı. Ancak bu düşünce oldukça umutsuz görünüyordu. Hırsızlık yaparak, sürekli kaçarak ve farklı kimlikler altında yaşayarak geçireceği yalnız bir hayat, hem yalnızlık açısından hem de yoruculuk açısından korkutucuydu.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Hiçbir ailesi yoktu. Carver'ın arabası da sadece ödünç alınmış bir arabadı. Onunla olan ilişkisini kesmesi gerekiyordu.

"Bu konuyu konuşmak ister misin?" diye sordu dük, o kadar şefkatli bir şekilde ki bu tavır ona babasını hatırlattı.

Gözleri onunkilerle buluştu ve tüm endişelerini onun güçlü omuzlarına yükleyebilmeyi diledi. "Yapamam," dedi. "Ama keşke yapabilseydim."

"Eh, eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gülümsedi ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

Odadan tamamen ayrılmadan önce geri döndü. "Carver, hepinizi çok seviyor. Sizlerden herhangi biri için yapmayacağı hiçbir şey yoktur." Bunu, eğer onların bu planı ortaya çıkarsa, dükün bunu hatırlamasını umarak söyledi.

Dük hafifçe kaşlarını çattı. "Keşke o da bizim için de aynı şeyin geçerli olduğunu bilseydi."

OceanofPDF.com

24. BÖLÜM

Carver, işaret parmağıyla masaya vuruyordu; bu hareketi, şöminenin üzerindeki saatin tik tak sesleriyle uyumlu hale getirmeye çalışıyordu. Neredeydi o? Kahvaltı saatleri neredeyse bitmişti ve evin çoğu kişisi zaten gitmişti. Ama Daphney henüz gelmemişti. Neden?

"Aman Tanrım, lütfen artık onu bulmaya gitin artık." Şaşırtıcı derecede endişeli olan Elizabeth, onun düşüncelerinden onu sıyırdı. Elizabeth dışında kahvaltı odasında bulunan tek iki kişi olan Robert ve Mary ise kahkahalarını zor tuttular.

Carver, vurmayı bıraktı ve gözlerini Elizabeth'e çevirdi. "Peki, bu sabah senin öfkeni kazanmak için tam olarak ne yaptım, Elizabeth?"

Peçeteyle sıkıca kapalı olan dudaklarını hafifçe okşadı. Kız yorgun görünüyordu. "Hiçbir şey değil. Sadece on dakırdır parmağınızla masaya vuruyorsunuz. Hayatımda hiç bu kadar net bir şekilde zamanın nasıl geçtiğini duymamıştım." Şimdi gülmemek için kendini zor tutuyordu. Genellikle neşeli ve iyi kalpli olan Elizabeth'in bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmasının bir sebebi olmalıydı.

"Robert, sevgilim, canım kardeşlerimizin bir sorunla karşı karşıya olduklarına dair tuhaf bir hissim var," dedi Mary.

"Ben de öyle düşünüyorum, sevgilim. Eğer acele edersek, sanırım onlar bizi kendi karamsarlık durumlarına sürüklemeden oradan kaçabiliriz."

Mary gülümsedi, Elizabeth ise ona öfkeyle baktı. "Normalde seninle aynı fikirde olmazdım, Robert. Ama bugün bunun için enerjim yok."

Carver, Robert'ın gözlerindeki alaycı ifadenin kaybolduğunu gördü. "Mary, kendini iyi hissetmiyor musun? Bir doktor çağırmam mı gerekiyor?" Endişeli ses tonu, Mary'nin yüzünde bir gülümseme yarattı.

Mary, elini Robert'ın yanağına koydu ve o kadar sevgi dolu bir bakış attı ki, Carver neredeyse başını başka yöne çevirmek zorunda hissetti. Bir kadının tekrar kendisine böyle bakmasını çok istedi. Ve bu kadın herhangi bir kadın olmamalıydı.

"Endişelenecek bir şey yok, canım. Sadece normal yorgunluk bu." Ama kız kardeşinin gülümsemesi biraz fazla flörtözdü ve bu onu rahatsız etti. "Sanırım biraz yatmam gerekiyor. Beni odamıza kadar götürür müsün?"

Robert, karısının gözlerindeki o belirgin ifadeyi fark edince kaşlarını çattı. Sonra bir kaşını kaldırdı ve gülümsemesi de karısınınkine uydu. "Sanırım bu fedakarlığı yapabilirim."

Carver, hem kusma isteğine, hem de eniştesinin yüzüne yumruk atma arzusuna direndi. "Aman Tanrım, lütfen siz ikiniz de gidin; yoksa Elizabeth ile birlikte kusmaya başlayacağız."

Mary ona kışkırtıcı bir bakış attı. "Kötü ruh halinizi bize yansıtmanıza gerek yok!" O ve Robert da masadan kalktılar. "Gitmekten çok mutluyuz."

"Evet, işte sorun da bu," diye mırıldandı Elizabeth, çay fincanının arkasından. Dudakları seğirdi ve Carver da kendi bastırılmış gülümsemesiyle ona sempati duydu.

Mary ve Robert odayı terk ettiler. Carver ise koltuğunda dönerek Elizabeth'e baktı. "Şimdi, sevgilim, seni bu kadar öfkelendiren şey nedir?"

Gözlerini devirdi ve onu eliyle işaret ederek uzaklaştırdı. "Açıkçası, zaten yeterince sorunun var; benim kötü ruh halimi de bunlara eklemene gerek yok." Ne kadar da Elizabeth'e özgü bir davranış… Her zaman pratik ve mantıklı biriydi; işte bu yüzden de sinirleri anlaşılmazdı. Onun şaşkın bakışlarına baktı. "Gerçekten, ben iyiyim. Peki… Sence Daphney neden senden kaçınıyor?"

Kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. "Benimden kaçınıyor mu? Henüz böyle bir sonuca varamamıştım. Sadece onun hasta olduğunu düşünmüştüm. Sizce o gerçekten benimden kaçınıyor mu?" Bu düşünce onu endişelendirdi. Aklından, onu üzebilecek herhangi bir şey geçirdi. Ancak aklına tek bir şey gelmedi; sadece dün çocuk odasında onun elini öptüğü aklına geldi. Şimdi düşününce, dün akşam yemeği sırasında neredeyse hiç ona bakmamıştı. Acaba onu rahatsız mı etmişti? Yoksa tüm işaretleri yanlış mı yorumlamıştı?

"Aman Tanrım," dedi Elizabeth gülerek. "Böyle bir ifade takınmaya hiç gerek yok! Ben sizin yerinizde olsam, Daphney'nin kaçmasına neden olmadan önce yüz ifademde daha sakin bir ifade oluşturmaya çalışırdım."

O, onun haklı olduğunu bilerek iç çekti. “Ne zaman bu kadar bilgili bir genç kız oldun?”

Elizabeth’in gülümsemesi kayboldu. “Artık bir çocuk değilim, Carver. Benimle böyle davranmaya devam etmene hiç gerek yok.” Sandalyenin ayaklarının zemine sürtünmesiyle birlikte ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Carver, Elizabeth’in arkasından kapıya bakakaldı. Ne yapmıştı ki? Sanki iki kadının “kara listesinde” yer alıyormuş gibi hissediyordu. Neden böyle olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Son birkaç yıldır karşı cinsten insanlardan uzak durması, kız kardeşleri ve Daphney ile olan ilişkilerinde hiç de işine yaramamıştı. İç çekerek Daphney’yi aramaya çıktı.

Aramaları sonuçsuz kaldı, ta ki bahçeye vardığında kadar. Bir köşede, deniz mavisi renkte bir ışık parladı ve bu ışık Carver’ın dikkatini çekti. Kahvaltıdan sonra iki saat boyunca evin her yerini Daphney’yi arayarak dolaştı. Ancak her odaya, Miss Bellows oradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra vardı. Görünüşe göre Daphney, hizmetçilerin gönlünü kazanmıştı. Eğer Daphney bir evin içinde bu kadar kolay saklanabiliyorsa, Londra’nın kalabalık sokaklarında saklanması ne kadar kolay olurdu acaba?

Daphney’yi kaybetme düşüncesi onu giderek daha çok rahatsız etmeye başlamıştı. Ne olduğunu anlamadan önce, kalbi o kadına karşı daha önce hiç hissetmediği bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Onu çok özlüyordu. Ancak onun da kendisine karşı aynı duyguları besleyip beslemediğini bilmek istiyordu. Bunu öğrendikten sonra ancak onunla bu konuyu konuşmaya cesaret edebilirdi.

Ve şimdi, bahçede onu bulmuştu.

Carver, bahçedeki çitlerin etrafından sessizce ilerleyerek karşı taraftan içeri girdi. İlk gece yaşadıklarından dolayı, Daphney’ye sürpriz yapmanın pek akıllıca olmadığını biliyordu. Ama yine de kendini tutamadı. Onunla şakalaşmak ve onunla oynamak ona büyük bir zevk veriyordu.

Çakıl taşlarıyla dolu yolda hafifçe yürürken, Carver onun arkasından yavaşça ilerledi. O ise yavaşça yürümeye devam etti; ara sıra elini uzatarak çalılıkların yapraklarını okşadı. Carver ise arkasından ona doğru yaklaşıyordu, ancak yine de mesafesini koruyordu ve hiç ses çıkarmıyordu. Kadının yüzü düşüncelere dalmıştı. Mükemmel.

Köşeyi döndü ve bir sonraki çitlerin ve ağaçların bulunduğu alana doğru yürümeye başladı. Hiçbir çiçek açmamıştı; ancak yeşil çalılar düzgün bir şekilde bakılmıştı ve adeta görünmez bir duvar oluşturuyorlardı. Acele ederek ona yetişmeye çalıştı. Bu sefer, onu yakaladığında kollarını hareket

ettirememesini sağlamak için onun kollarını bastırmayı planlıyordu. Böylece o da ona silah çekemezdi.

Ancak köşeyi döndüğünde onu orada bulamadı. Yol boyunca hızla ilerledi; yürürken vücudunu hafifçe eğmiş haldeydi. Bir sonraki köşeyi dönmek üzereyken, bir tabancanın namlusunun tetiğinin çekildiğini duydu. Donup kaldı ve şakağına dayanan silaha baktı.

Vay canına, o gerçekten harika.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordu Daphney. Ancak sesinde hiç de şakacı bir ton yoktu. Sesinde yalnızca otorite ve mesafeli bir tavır vardı.

Göz ucuyla ona baktı. Yanaklarında bir gözyaşı lekesi vardı, ancak bunu fark etmeye cesaret edemedi. Bunun yerine sordu: "Neden benden kaçınıyorsun?"

Sorusuna bir sessizlik yanıt oldu; ardından kadın tabancasını indirdi. "Bir suçlunun arkasından sızlamak pek akıllıca değil, biliyorsunuz."

Ona döndü ve yanağında kurumuş bir gözyaşının izinin bulunduğu yere dokunma isteğine direndi. "Çok akıllıca değil, ama son derece eğlenceli," dedi. Dudaklarında beliren hafif gülümsemeyi gördüğüne sevindi.

Carver, Daphney'de bir şeylerin yolunda olmadığını fark etti. Soğuk görünüyordu; yanaklarında o alışılmış kızarıklık yoktu ve gözleri mesafeliydi. Onu kollarının arasına almak isteği çok güçlüydü. Tıpkı Robert'ın Mary'nin sağlığı konusunda endişeli olduğu zamanlardaki gibi, Carver da onu korumak istiyordu.

Rüzgar onların etrafında uğulduyordu ve Daphney yün pelerinini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Bu sefer hava koşulları mevsime uygun gibiydi; gün son derece soğuk ve kasvetliydi. Bu durum onun aklına bir fikir getirdi. "Benimle gel," dedi ve elini uzatarak onun elini tuttu. Elinde eldiven yoktu. Parmaklarının soğukluğu, onun eldivenlerinin ardından cildine kadar ulaştı. Acaba o, gördüğü o bir çift yemek eldiveninden başka hiç eldiveni yok muydu? Bir an duraksadı ve elini bıraktı. "Ama önce," dedi ve dişleriyle kendi eldivenlerini çıkardı. "Bunları al."

Güzel, koyu renkli kaşları birbirine yaklaştı ve sunduğu şeye bakarken yüzüne baktı. "Bana eldivenlerini mi veriyorsun?" Sesinde duyguların etkisiyle bir titreme vardı.

Aslında o kadar da büyük bir jest değildi. Dolabında en az beş çift daha eldiven vardı. "Tabii ki. Ellerin soğuk." Ama onun ağlamak üzere olduğunu görünce, acaba bir hata mı yaptığını merak etti. "Ne oldu?" diye sordu, elini onun koluna koyarak.

Başını salladı ve onun eldivenlerini, sanki kutsal bir hediyeymiş gibi kabul etti. “Hayatımın büyük bir kısmını sokaklarda geçirdim, Carver. Siz ise bana eldivenlerini teklif eden ilk beyefendisiniz.” Gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Ah, demek tüm bu güzel çiçekler buradan geliyor,” dedi Rose, Carver onu malikanenin arkasında bulunan seraya götürürken.

Odanın sıcaklığı ve nemliliği onu sarıyordu. Bu durum, soğuk gün için hoş bir rahatlama oldu. Ancak saçlarının bundan zarar göreceğinden emindi. Dalgalı saçları, aşırı nemde kolayca kıvrılıyordu. Carver bunu nasıl bulurdu acaba? Bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Şu an yapması gereken şey, bu adamı aklından çıkarmaktı.

Cam evin içine biraz daha ilerlediler ve Rose, Carver’ın elini bıraktı. Carver’ın onun elini serada bile bırakmamış olmasının bir anlamı olduğunu düşünmek istemedi. Muhtemelen bu sadece gösteriş içindi. Aşık gibi görünmeleri gerekiyordu. Ne yazık ki, Rose gerçekten de aşıktı.

“Beğendin mi?” diye sordu Carver. Gözlerinde, Rose’un daha önce hiç görmediği bir gurur ifadesi vardı. Dalton Park’a geldiklerinden beri ilk kez, Carver ailesinin malikanesiyle gurur duyuyordu.

Parmaklarını orkidenin gövdesi üzerinde gezdirdi ve o hoş kokuyu derin derin içine çekti. “Nasıl olur da sevmeyeyim ki? Çok güzel. Burada o kadar çok farklı çiçek türü var ki…” Gözleri, her bir çiçeğin renginin üzerinde neşeyle dolaştı. Odayı dolduran hoş kokuların tadını çıkardı. Ama en çok da, Carver’ın neredeyse gözlerini ondan ayırmadığını fark ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Onun bakışlarını sanki iğneler gibi cildinde hissedebiliyordu. “Londra’dan çok farklı… Orada taşlar ve hava kirliliği yüzünden neredeyse hiç renk yok.”

Daha da yaklaştı. “Bu kadar zaman boyunca ikimizin de aynı şehirde yaşadığına inanamıyorum. Sen kapımı çalmadan önce hiç karşılaşmamıştık.”

Gülümsedi ve pembe bir çiçeği daha dikkatlice incelemek bahanesiyle ondan bir adım uzaklaştı. Ama aslında, artık onun bu kadar yakınında olmaya kendini güvenemiyordu. “Yollarımızın kesişmediğinden nasıl emin olabilirsin?”

“Sizi mutlaka tanırdım.”

Arkasını dönüp ona baktı. “Oh, gerçekten mi? Şüpheliyim. Kılık değiştirmede çok iyiyimdir. Genellikle peruk takarım ve vücut şeklimi değiştirmek için gardırobumda çeşitli kıyafetler bulundururum. Hatta bazen bir veya iki adet yapay yara izi bile kullanırım.” Her zaman, bu tür yapay güzellik unsurlarının saçma olduğunu düşünmüştü; ancak yine de görünüşünü değiştirmede etkili oldukları ortadaydı. Eğer yüksek sosyeteden hiç kimse onu şimdiye kadar tanıyamadıysa, Carver’ın da tanıyamayacağından emindi. Kendini gizleme ve kılık değiştirme konusunda çok iyiydi.

Ağzının köşeleri gülümsemeyle kıvrıldı; bu gülümseme Rose’un midesini alt üst etti. “Saçını istediğin gibi değiştirebilirsin, ama o gözleri her yerde tanırım.”

Kendinizi bu durumdan soyutlayın. Birkaç gün içinde buradan ayrılacaksınız.

Rose gözlerini kırptı ve oradan uzaklaştı. Bu adama kalbinin çok büyük bir kısmını vermiş olmaktan korkuyordu; kalbini bir daha asla geri alamayacağından endişe ediyordu.

Aralarına biraz mesafe koymak için birkaç adım geri çekildi ve koyu kırmızı bir gül çalısının önünde durdu. Carver’ın yaklaştığını hissetti ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. Gözleri her bir gülün üzerinden geçti; ancak hiçbirini gerçekten fark etmedi. Aslında, Carver’ın ona ihtiyaç duyduğu o alanı tanıması için dua ediyordu. Onunla tekrar karşılaşmadan önce kalbini toparlamak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Ama Carver onu bulmuştu zaten. O her zaman onu bulurdu.

Rose’un tüm duyuları, arkasındaki Carver’ın varlığına odaklanmıştı. Hava son derece sıcaktı. Neden seranın içinde hâlâ pelerinini giyiyordu ki? Alnında ter damlaları belirmeye başladı. Elini kaldırıp boynundaki kurdeleleri çözmeye çalıştı; ancak Carver’ın ona verdiği eldivenler çok büyüktü ve kurdeleleri hissedemiyordu. Carver omzuna dokundu ve onu kendisine doğru çevirdi. Çenesini kaldırarak kurdeleleri çözdü ve pelerinini çıkardı. Parmaklarının uçları Rose’un boynuna değdi.

Eh, bu elbette hiçbir işe yaramadı.

Pelerini omuzlarından çekildi ve o da pelerini kendi kolunun üzerine aldı. En azından artık yün kumaşın baskısını hissetmiyordu… Ama bunun yerine onun doğrudan bakışlarını hissediyordu. Rose gözlerini tekrar o kıpkırmızı çiçeklere çevirdi.

“Çok güzeller, değil mi?” dedi. “Sanırım bunları annem kendisi dikmiş.” Sonunda gözlerini ondan ayırıp gülleri inceledi.

Bu ironi karşısında gülümsememek elde değildi. Rose, parmaklarını, her zaman kadife gibi yumuşak olduğunu düşündüğü çiçeğin altına soktu. Kendi adını taşıyan bu çiçeğin altında… “Çok güzeller. Belki biraz bencillik olacak, ama ben bu çiçeği her zaman en çok sevmişimdir.”

Başını kaldırıp baktığında, Carver’ın kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü. “Bu neden narsistçe bir davranış olsun ki?”

Donup kaldı. Ah hayır. Ne yaptığını fark ettiğinde midesi boğazına çıktı.

Hayır, hayır, hayır.

Çaresizce, bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ona adını söylemeyi hiç düşünmemişti. Aslında, kalbini o adama vermek yerine, ondan uzak tutmaya çalışıyordu.

Rose, isteksizce onun bakışlarına karşılık verdi. Carver’ın kaşları, farkına vardığı şey karşısında yumuşadı. “Adın… Rose mu?” İşte bu kadar. Rose, ulaşılamaz bir uçurumun kenarından aşağı düşüyordu. Adının onun dudaklarından dökülmesi, onu tamamen çaresiz bıraktı. Sahip olduğu tüm direnci kaybolmuştu. Korkmuştu. Savunmasızdı. Ve sanki kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Gözyaşları gözlerini yakıyordu ve bacakları titriyordu. Yapabileceği tek şeyi yaptı: Rose dönüp kaçtı.

OceanofPDF.com

25. BÖLÜM

Rose. Bu güzel isim, Carver'ın zihninde, o sabah serada bu ismi öğrendiğinden beri durmadan yankılanıyordu. Bu isim ona tam olarak uyuyordu. Bu ismi duyduğu anda, içindeki tereddüt ve belirsizlikler tamamen ortadan kalktı ve ne istediğini – hayır, neye ihtiyacı olduğunu – anladı.

Ancak yüzündeki ifade ve altın-kahverengi gözlerinde birikmiş olan gözyaşları, onun bunu açıklamaya hazır olmadığını gösteriyordu. Onun sözlerini duymamış gibi yapmalıydı. Onun mahremiyetini ihlal ettiğini bilmek doğru değildi… Hatta bu ihlal kasıtsız olsa bile.

O anlarda, Rose seradan dışarı fırlamadan önce, şimdiye kadar gördüğünden daha kırılgan görünüyordu. Korkmuş ve etrafındaki dünyadan emin olamayan bir haldeydi. Onu böyle gördüğünde, kalbinin ne kadar kırılgan ve hasar görmüş olduğunu anlayınca, onu kucaklamak ve onun için güçlü olmak istedi. Gerçi kendisi böyle hissetmiyordu. Onun için her şey olabilirdi.

Elbette, kendi parçalarını bir arada tutabiliyorsa, onun parçalarını da bir arada tutabilir, değil mi?

"Daphney için endişeleniyorum," dedi Anne, onun düşüncelerini bölerek. Kanepeye onun yanına oturdu; gözleri ellerindeki işe dikilmişti. "Bu sabah kahvaltıya inmediğini duydum. Ayrıca yemeklerin odasına getirilmesini istedi. Umarım hastadır değildir. Belki de onu kontrol etmeliyim." Sevgi dolu annesine gülümsedi.

Ama ne diyebilirdi ki? Hayır. O, gerçek adını bana söylediği için benimden kaçınıyor olmalı. "Sanırım biraz baş ağrısı var, hepsi bu kadar." Büyük ihtimalle de öyleydi.

Annesi onun yanında iç çekti. “Zavallı çocuk. Baş ağrıları bazen gerçekten çok rahatsız edici olabiliyor. Sanırım bir hizmetçiye lavanta suyu getirmesini söyleyeyim; belki bu işe yarar.”

Elini uzatarak onun elini sıktı. “Eminim ki bunu takdir edecektir, Anne.” Ama Rose’un gerçekte nasıl hissettiğini öğrenmek için kendi başına bir yol bulmaya kararlıydı.

Herkesin yatağa çekildiğinden ve muhtemelen uyuduğundan emin olduktan sonra, sessizce karanlık koridorlarda ilerleyerek Rose’un odasına doğru gitti. Botlarının altında zemin gıcırdıyordu; ancak başka hiçbir ses duyulmuyordu. Rose’un odasının önünde durdu. Evin içindekilerin fark etmemesine rağmen onun dikkatini nasıl çekebilirdi? Ailesinden hiç kimsenin, gece yarısı Rose’un odasının önünde olduğunu görmesini istemiyordu… Hatta eğer ailesi onların nişanlı olduklarını düşünürse bile.

Carver elini uzatarak Rose’un kapısını hafifçe tıklattı. Nefesini tutarak kulağını kapıya dayadı ve içeriden herhangi bir ses gelip gelmediğini dinledi. Hiçbir ses yoktu. Tekrar tıklattı, bu sefer biraz daha yüksek sesle. İçeriden hafif bir ses geldi. Ahşap kapıya çok hafifçe vurdu ki, Rose anlasın: Dikkatini çekmeye çalışan kişinin kendisi olduğunu, duvarların arkasında saklanan bir fare olmadığını bilsin.

Adımların sesini duydu ve kapı kolunun döndüğü anda nefesi hızlandı. Kapı biraz aralandı ve Rose’un fısıltı gibi sesi duyuldu: “Carver?” Sesinde uykunun etkisiyle bir titreme vardı. Aralıktan sadece Rose’un bir gözünü görebiliyordu. Onun hakkında ne düşünüyordur acaba? “Burada ne yapıyorsun? Saat gece bir.”

“Sanırım cevap oldukça açık.” Bu sözleri bir an için havada bıraktı, Lord Newburry olmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. Sonra gülümseyerek ekledi: “Seni bir maceraya götürmek için kaçırmak.”

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi; bu da onu güldürdü.

“Gece yarısında nasıl bir macera yaşanabilir ki?” diye sordu, hâlâ şüpheciydi.

“Gizli olan tür.”

Kapıyı daha da araladı. Onun nefesi kesildi. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve geceliklerinin bel kısmına kadar iniyordu. Mumun sıcak ışığı gözlerinde dans ediyordu ve yumuşak teninde parlıyordu. Daha önce onu hiç bu halde görmemişti. Artık adını bildiği için, ona daha gerçek, daha nazik ve daha güzel geliyordu. O, güzellik, gece ve umutun ta kendisiydi…

“Carver Timothy Ashburn, lütfen bana şimdi söyleyin: Bu macera sırasında bana karşı herhangi bir kötü niyetiniz var mı?” Yeterince uyanık olduğu için sesinde her zamanki o otoriter ton vardı.

Gülümsedi ve bir elini kalbinin üzerine koydu. “Bir centilmenin örnek davranışlarını sergileyeceğime yemin ederim.” Ancak bunun kolay olacağına dair hiçbir garanti vermedi. Onun saçlarını okşama arzusu çok güçlüydü. Ellerini arkasında birleştirdi.

“Deneyimlerime göre, beylerin niyetleri genellikle en kötü şekildedir,” dedi.

“Mantıklı. O zaman o bir azizdir.”

Bir dakika boyunca onu süzdü, aklında olasılıkları değerlendirdi. Sonra, hiçbir açıklama yapmadan kapıyı kapattı. O da o sert ahşap kapıya baktı; kapı neredeyse burnuna değiyordu. İşte bu kadar mı? Ona güvenmiyor muydu? Tam dönüp gitmek üzereyken, kapı tekrar açıldı ve o, kalın bir battaniyenin içinde, yüzünde şen bir gülümsemeyle ortaya çıktı. “Seni izliyorum, Kensworth,” dedi. Gözlerini kısarak yanından geçti; sıcak, tatlı kokusu burnunun dibinden geçti ve tüm iyi niyetlerini yok etti. Ama o, kendini toparladı ve tekrar odaklandı.

Elini tuttu ve onun elinin ne kadar güzel ve hoş bir his verdiğini hissetti. Onu evin üçüncü katına çıkardı.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Şşşt. Göreceksiniz,” dedi o.

En üst kata vardılar. Adam, onu uzun bir sıradaki son pencereye doğru yönlendirdi. Yanında getirdiği fener dışında her yer karanlık içindeydi. Pencerenin hemen yanında durdular. Carver isteksizce elini uzatarak pencerenin kilitliğini açtı.

“Sen ne yapıyorsun böyle?” diye sordu, sesinde hafif bir panik vardı. Eğer onun pencereyi açmasından hoşlanmamışsa, şimdi de ondan pencereden dışarı çıkmasını istemesinden kesinlikle memnun olmayacaktı.

Ona döndü. Açık pencereden içeri süzülen gece havası oldukça soğuktu. Kadın battaniyesini daha sıkıca üzerine çekti. “Bana güveniyor musun?” Kadının geçmişini düşündü ve elindeki yarayı hatırladı; bu yara, kadının yüksek bir çatıdan düşmek üzere olmasından kaynaklanmıştı. Ondan böyle bir güven istemek çok fazlaydı… Bunu biliyordu.

Carver elini uzattı. Rose, onun eline ve pencerenin dışındaki çatıya baktı. Gözleri Carver’inkilerle buluştu; gözlerinde belirgin bir korku vardı. “En son bir çatıda bulunduğumda, işler pek iyi gitmemişti.”

“Biliyorum. Ama senin düşmenene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Derin bir nefes aldı ve onun elini tuttu. Elin biraz terliydi ve titriyordu, ancak o bunu umursamadı. Kadın ona güveniyordu ve bu düşünce onun umutlarını artırdı. Gülümsedi ve o gece daha önce köşeye bıraktığı battaniyeleri almak için eğildi. Sonra pencereden dışarı çıktı. Rose da hemen peşinden geldi. Adam, kadının elini asla bırakmamaya özen gösterdi. “Gideceğimiz yer çok uzak değil,” dedi kadına bakarak. Karanlık, sesini alçak tutmasını gerektiriyordu.

Soğuk kış havası ona canlılık ve enerji hissi veriyordu. Bir şekilde, yaz mevsimine kıyasla daha saf ve somut bir hissiyat uyandırıyordu. Soğuk havayı içine çektiğinizde, bu hava akciğerlerinizde hissediliyordu. Acaba Rose da aynı şekilde hissediyor muydu? Dişlerinin titrediğine bakılırsa, muhtemelen hayır.

Dik çatı üzerinde dikkatli ve kararlı adımlarla biraz daha yürüdüler. Carver ara sıra Rose’un elini sıkarak ona dikkat ettiğini ve onu asla bırakmayacağını gösteriyordu. Rose ise hiçbir şey söylemedi. Sonunda, neredeyse düz olan, sadece hafifçe eğimli olan küçük bir alana vardılar. Bu alan, dik çatının içinde adeta bir köşe gibi yer alıyordu. Carver, bu alanın neden orada olduğunu bilmiyordu. Ama umursamıyordu. Çünkü bu alan, çocukluğundan beri onun kişisel saklanma yeriydi ve bu onun için yeterliydi.

Kollarının üzerinde taşıdığı yorganlardan birini alıp çatının üzerine serdi. Çocukken hiçbir zaman böyle hazırlıklı olmamıştı; yanında yorgan getirmeyi hiç düşünmemişti. Ama bu sefer yanında bir kadın vardı ve onun, Ocak ayının soğuk gecesinde çatıda kalmak zorunda kaldığı sırada bu küçük rahatlıklardan memnun olacağını düşündü. Aslında, kafasında bu durum çok daha romantik görünüyordu.

Örtüyü düzelttikten sonra tekrar Rose’a döndü. Yüzünde bir gülümseme olduğunu görünce şaşırdı. Saçları her yana uçuşuyordu ve tüm vücudu titriyordu; ancak yine de gülümsüyordu. “Burada ne yapıyoruz ki, Carver? Ölümü beklemekten başka bir şey değil bu.”

Elini tuttu ve onu küçük sığınakın içine götürdü. “Burada daha sıcak olacaksınız. Rüzgar, çatının uçları tarafından engelleniyor.”

İçeri girdi ve onun yanına oturdu. Battaniyeyi kendine sıkıca sardı; o kadar sıkı ki, bu battaniyenin artık onun vazgeçilmez bir parçası haline

geleceğini düşündü. “Rüzgarın ulaşamadığı başka yerler var mı?” diye sordu. Ses tonu ve gülümsemesi oldukça şakacıydı. “Yatağım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Evet, ancak şu an oraya katılmam pek mümkün değil, değil mi?”

Biraz daha dik oturdu. “Hayır. Kesinlikle mümkün değil.” Onun yüzünün kızardığını görememek onu üzdü; çünkü emindi ki yüzü kızarmıştı. Rose da pozisyonunu değiştirerek ilk kez dışarıya baktı. “Benim yatağımdan da böyle bir manzara görülemiyor.”

“Çok güzel, değil mi?” İşte onun onun görmesini istediği şey buydu. Burada oturmak, sanki bulutların üzerinde oturuyormuş gibi hissettiriyordu. Evin önündeki gölde parlayan yıldızlar, sanki yüzlerce yıldızın yere düşmüş gibi görünüyordu. O noktadan kilometrelerce uzağa kadar her şey görülebiliyordu.

Uzakta, kiracıların bacalarından duman yükseliyordu; ağaçlar rüzgarla birlikte sallanıyordu ve dünya oldukça huzurlu görünüyordu. Burada olmayı özlemişti. Bu onun gizli yeri gibiydi; Claire’in bile bilmediği bir yerdi. Rose’un, onu buraya getirmesinin ne kadar önemli olduğunu anlayıp anlamadığından emin değildi.

Gözlerini ufkun üzerinde tuttu. “Adını öğrendiğim için üzgünüm. Biliyorum ki bu bilgiyi öğrenmeye hazır değildin ve bunu doğrulamak zorunda bıraktığım için özür dilerim.” Yanındaki kadının gerildiğini hissetti. “Adını unutamam. Ama en azından durumu biraz daha adil hale getirebilirim.”

Ona baktı. “Nasıl?”

“Şey, öncelikle sizi buraya getirdim.” Elini önlerindeki manzaraya doğru salladı. “Biliyorum, bu, adınızı öğrenmekle aynı şey değil. Ama bu yer, benim için çok özel bir yerdir; dünyadaki başka hiç kimsenin bilmediği bir yer.” Dudakları hafifçe gülümsedi ve gözlerini ondan alıp ufkun ötesine baktı. Derin bir nefes aldı ve sanki dünyanın anlamını ilk kez görüyormuş gibi etrafına baktı. Etraftaki manzara inanılmazdı, ancak o, yanındaki kadının yüzünden gözlerini alamıyordu.

Bir sonraki sözlerini düşünürken midesi endişe ve korkuyla kasıldı. “Ve şimdi, benim hakkımda bilmek istediğiniz her şeyi sorma hakkına sahipsiniz.” Ne soracağını biliyordu. Bunları söylemek istemiyordu, ancak artık bunu bilmeliydi. Şüphesiz, bu kadına aşık olmuştu. Rose’a… Onun, kendisini rahatsız eden bu “hayaletleri” bilmeye hakkı vardı.

OceanofPDF.com

26. BÖLÜM

Ona sormalı mı? Gizemli kont olan Carver, onun yanında oturuyordu ve adeta sakladığı tüm sırların anahtarını ona veriyordu. Ama ondan bunu istemek doğru gelmiyordu. Hele ki, Carver'ın bunu kabul etmesinin sebebi, daha önce onun adını söylemesiydi. Evet, adı onun için çok önemliydi; ancak gün geçtikçe, Carver'ın nihayet adını öğrenmesinden memnun olduğunu fark etti.

Yetişkin hayatında ilk kez neredeyse özgür hissediyordu. Bu adam, ona çok çabalamayı bırakma yeteneğini vermişti. Gülümsemeyi, neşelenmeyi, umut etmeyi öğretmişti. Hayatın zihnine yerleştirdiği bazı gerçekler yüzünden, tüm bunların büyük bir bedel gerektireceğinden korkuyordu. Tüm güzel şeylerin bir bedeli vardı… Ama artık bu bedeli ödemeye hazırdı. Birkaç gün içinde ayrılacağını biliyorsa bile, birini sevmenin getirdiği mutluluğu ve özgürlüğü hissetmek buna değerdi. Sonrasını daha sonra hallederdi. Şu an ise her anın, her gülümsemenin, paylaştıkları her sırrın tadını çıkarmak istiyordu.

Muhtemelen ondan bunu sormak doğru değildi. Ama mecburdu. Bilmek zorundaydı. "Peki, o zaman. Sana bir sorum var." Adam burnundan derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu. Kadın ona baktı; gözleri birbirleriyle buluştu. "En sevdiğin tatlı nedir?"

Akciğerlerindeki tüm hava bir anda dışarı fırladı; aynı zamanda bir kahkaha da yükseldi. "Yani, benim hakkımda bilmek istediğin şey buydu?"

Omuzlarını silkti. "Önemli bir şey."

Gülümsedi ve göz ucuyla ona baktı. "Sade çikolatalı kekleri çok severim."

Alaycı bir şekilde güldü. “Herkes çikolatalı keki sever,” dedi ve onun yaratıcılıksızlığına göz devirdi. Bir süre sessizlik oldu; kalbi giderek daha hızlı atmaya başladı. Sonunda dayanamayıp gerçekten bilmek istediği şeyi sordu: “Üç yıl önce ne oldu?”

Carver’ın gözleri sıkıca kapalıydı. Bu ifade, tam da birinin vurulduğu veya bıçaklandığı anlardaki ifadesiydi. Maskesi düşmüştü ve Rose, Carver’ın saklamaya çalıştığı yarayı nihayet görebildi. Üç kez derin nefes aldıktan sonra neredeyse fısıldayarak, “O öldü,” dedi.

İki kelime. Dediği tek şey buydu ve Rose’un anlaması için duyması gereken de buydu. O iki kelime, her geçen saniyeyle birlikte daha da anlamlı hale geliyordu. Rose, Carver’ın kime atıfta bulunduğunu bilmiyordu; ancak içgüdüsel olarak biliyordu ki, o kadın, ne olursa olsun, Carver’ın kalbini elinde tutmuştu.

Rose, Carver’ın daha da yakınına oturdu. Onun, kendisinden bir sürü soru beklediğini biliyordu. Ama Rose böyle yapmayacaktı. Rose, sevdiği birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O kadının kim olduğu ya da ona ne olduğunun hiçbir önemi yoktu. Rose için önemli olan tek şey, o kadının ölmüş olması ve bu ölümün Carver’ı nasıl derinden etkilediğiydi. Rose, o kadını Carver için geri getiremezdi… Tabii ki eğer mümkün olsaydı bunu yapardı. Ama en azından onunla birlikte oturup onun acısını paylaşabilirdi.

~

Rose ona daha da yaklaştığında, Carver donakaldı. Rose, her iki kolunu da Carver’ın kollarının etrafına doladı; böylece Carver, onun ne kadar minyon olduğunu daha iyi anlayabildi. Rose’un kişiliği sayesinde her zaman daha uzun ve daha etkileyici görünürdü. Ancak burada, çatıda, onun kollarını tutup başını omzuna yasladığında, çok daha küçük ve nazik görünüyordu. Vücudunun sıcaklığı, Carver’a yabancı bir rahatlık hissi veriyordu. Carver ve Claire, daha önce hiç böyle zor durumlarla karşılaşmamışlardı.

Daha fazla soru gelmesini bekledi, ancak hiçbir soru gelmedi. Rose ise orada oturup ona sarıldı. Onun vücudu yavaş yavaş sakinleşti; adeta bir huzur ve umut haliye büründü.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı kız onun koluna. Adam eğilip kızın başının üstünü öptü. Zamanla ona daha fazlasını anlatacaktı, ancak bu gece için bu

kadarı yeterliydi.

Sessizlik devam etti; neredeyse tüm gece boyunca sürdü. Ama sonra o konuştu; sesi alçaktı ve kelimelerini söylerken tereddüt ediyordu. “Benim adım, annemin adından gelmiştir.” O an, aralarındaki her şeyin değiştiğinden emin oldu. Artık her şey eskisi gibi olmayacaktı… Ve o da böyle olmasını istemiyordu. “Annesinin adı Emily Rose Wakefield’di. Doğum sırasında ateşlenmiş ve ben doğduktan bir gün sonra hayatını kaybetmişti.”

Carver, kollarını onun tutuşundan çekti ve bunun yerine kollarını onun omuzlarına doladı. Onu kendine doğru çekti, onu bırakmak istemiyordu. Kız başını onun göğsüne yasladı. Carver sordu: “Orta adın Emily mi?”

“Hayır, o Amelia’ydı. O, teyzemin adıydı.” Aralarındaki tüm engeller ortadan kalkmıştı. “O, babamın kız kardeşiydi ve görünüşe göre birbirlerine çok yakındılar.” Bir an duraksadı. “Ama beş yaşına geldiğimde tüm akrabalarım ölmüştü. Yani onları hiç tanıyamadım.”

“Üzgünüm. Bu gerçekten korkunç olmalı.” Ailesini tanımadığını hayal bile edemiyordu. Özellikle de annesini… Bir kadının, annesinin rehberliği ve desteği olmadan büyümesinin ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyordu. “On yaşındayken babanı kaybettiğini söylemiştin, değil mi?” Bunu sormamalıydı. Kendisi bile böyle bir soruyu cevaplamaktan çekiniyorken, başkalarından böyle bir şey sormak haksızlıktı.

Rose artık onun sorularını umursuyor gibi görünmüyordu. Hatta, onun kendisine daha da yaklaştığını hissedebiliyordu. “Evet, kalp yetmezliği… Çok ani oldu. Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim,” dedi ve bir an durup derin bir nefes aldı. “Bir anda mutluydu ve küçük kiralık dairemizde benimle dans ediyordu; bir sonraki anda ise…” Sesinde duyguların etkisiyle titreme vardı. Cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden, onu kendine daha da çekti ve kollarını okşadı. Rose başını onun göğsüne gömdü ve ağlamaya başladı. Güçlü, inatçı ve bağımsız olan bu kadın, şimdi onun kollarında ağlıyordu.

Bir dakika sonra, burnunu çekti, kendini toparladı ve gözyaşlarını silmeye çalıştı. “Çok uzun zaman önceydi, ama hâlâ onu, öldüğü günkü kadar özlüyorum.” Tanıdığı tek akrabasını kaybetmek onun için ne kadar korkunç olmuş olmalı… Aniden, onun güçlü kişiliği ve kararlı tavrı anlam kazandı gözünde. “O günden sonra her şey değişti. Babam sadece bir sokak satıcısıydı; dolayısıyla daha önce lüks bir hayat sürdüğüm söylenemez. Ama hayatımızda eksik olan bir şey olduğunu hiç hissetmemiştim. Açlığın

ne demek olduğunu da hiç bilmiyordum. Ama babam öldükten sonra, yalnız kaldığımda… yiyecek artık bir lüks haline geldi. Ta ki Felix Amca ile tanışana ve birlikte iş yapmaya başlayana kadar.”

“Amca Felix, bahsettiğiniz suç ortağı mıydı?”

Başını salladı. “Ama eğer onu böyle tanımladığımı öğrenirse, muhtemelen sinirlenecektir. Ama babam öldükten sonra, bir daha asla kimseye bağlanmamaya çalıştım. Başkalarına güvenip onlardan destek almamaya karar verdim.” Sesindeki güvensizliği duyabiliyordu; anlaşılmak istiyordu. “Kendi yiyeceğimi, kıyafetlerimi ve barınacağım yeri kendim sağlamanın getirdiği bir huzur var. Yıllar boyunca bu dünyada tek başıma nasıl yaşanacağını öğrenmek için çok çaba sarf ettim. Başkalarına güvenmek beni korkutuyor.” Bu sözler onun için söylenmişti ve o bunu biliyordu. Bir an duraksadı. “Özellikle de babam öldükten sonra, her şeyin ne kadar hızlı bozulabileceğini gördükten sonra… Tek başına olmak daha kolaydı. Ama Amca Felix…” Hafifçe güldü. “O beni ilk gördüğü andan itibaren beni bırakmayı reddetti.”

Carver’ın bu adamla tanışma arzusu çok güçlüydü. Onunla el sıkışmak ve Rose’a gösterdiği ilgi için ona teşekkür etmek istiyordu. Oysa böyle bir şey yapmaya hiç hakkı yoktu. Üstelik eğer böyle bir şey yaparsa, Rose muhtemelen onun kafasına ateş ederdi.

“Onunla nasıl tanıştın?” diye sordu, parmaklarını nazikçe onun kolu boyunca gezdirerek.

Bu sözler, Rose’un ağzından daha önce hiç duymadığı güzel bir kahkaha getirdi. Bu kahkaha masum ve neredeyse çocuksu bir şekildeydi. “Sokakta ondan bir şeyler çalmaya çalıştım. Bu olay, o lanet olası çatıdan düştükten ve bir daha tırmanamadıktan kısa bir süre sonra oldu. Cebimden para çalmayı denedim, ancak berbattım bu konuda. Ve bilmiyordum ki, aslında Londra’nın en kötü hırsızından birinden para çalmaya çalışıyordum.”

Bugüne kadar neden beni kendisine emanet ettiğini bilmiyorum. O zamanlar, benim şimdiye kadar gördüğü en acınası, beceriksiz çocuk olduğumu söylemişti. Bana birkaç şey öğreteceğini, sonra da beni serbest bırakacağını söyledi. Ama bir gün bir haftaya dönüştü. Bir hafta sonra da bir ay oldu. Sonra birlikte işler yapıyor, bildiği her şeyi bana öğretiyordu. Ona ihtiyacım olmadığına yemin etsem de, aslında o adam olmasaydı ben hayatta kalamazdım. Ona her şey borçluyum.

Yanındaki bu kadına neredeyse inanamıyordu. Yaşadığı tüm zorluklar… Hepsi bunlardı. Ama o yine de onun yanındaydı; ne saklanıyordu ne de kaçıyordu. Dürüst ve samimiydi. Oysa kendisi onun layıkı değildi. Kalbi ona fısıldıyordu: “Ağzını aç ve uzun süredir içinde tuttuğun sözleri söyle.” Ama korkusu çok büyüktü. Eğer Claire hakkındaki tüm duygularını ona anlatırsa ne düşünecekti? Bu onu uzaklaştırabilirdi ve bunu göze alamazdı.

Bu yüzden konuşmayı onun üzerinde sürdürdü. “Sanırım hayatında önemsediğin hiç kimsenin olmadığını söylemiştin. Ama eğer yanılmıyorsam, sesinde Amca Felix’e karşı en azından biraz sevgi olduğunu duyuyorum.”

O, ona gülümsedi. “Doğru. Ve şimdi sırrımı öğrendiğine göre, belki de seni vurmak zorunda kalacağım.”

“Gerek yok. Sırları saklamakta oldukça iyiyimdir.”

Onun gülümsemesinin daha da yumuşadığını, daha da hüzünlü bir hal aldığını gördü. “Biliyorum, öylesin.” Sonra o, çenesini geriye çekti ve onun yanına sokuldu; orada da gece boyunca kaldı.

Gece son derece soğuktu ve çatı da oldukça rahatsız bir oturma yeri gibiydi. Ancak ikisi de bunları umursamadılar. Rose da onunla birlikte orada kalmaktan memnundu; tıpkı o’nun da onunla birlikte olmaktan memnun olması gibi. Birbirlerine çocukluk hikayelerini anlattılar. O, dans sırasında bir adamın cebindeki saatleri nasıl çıkarılacağını öğrendi; ancak bu yeni becerisini gerçek hayatta kullanma fırsatı bulacağını sanmıyordu. Rose’a ise başparmağını incitmeden etkili bir şekilde yumruk atmayı öğretti.

Öğrendiği her yeni detay, aldığı her gülümseme, onun kendisine biraz daha yaklaştığı her an, adeta bir hediye gibiydi. Onu, bir daha asla mümkün olmayacağını düşündüğü bir şekilde seviyordu. Ve şimdi bunu elde ettiğine göre, bunu asla bırakamazdı. Onu da asla bırakamazdı.

Ama acaba o da bunu ister miydi? Eğer o isterse, orada kalır mıydı? Onun kendisini sevmesine izin verir miydi? Belki o bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı, ancak Rose’un mutlu olmasını sağlayabilirdi. Eğer Rose izin verirse, hayatının geri kalanını onun kalbindeki “kırıkları” dikkatlice çıkarmakla geçirecekti.

Şafak vaktinin altın rengi zirveleri ufukta belirmeye başlamıştı. Gerçekten de tüm geceyi böyle mi geçirmişlerdi? Göğsünün üzerinde neredeyse uyuyakalmış olan kadına baktı. Derin nefes alışlarını duyabiliyor, omuzlarının hareketlerini hissedebiliyordu. Kadının uykuya daldığını

anladı. İçinde onu rahatsız etmek isteyen hiçbir şey yoktu. Ama mecburdu. Evdeki diğer insanlar uyanıp onları fark etmeden önce, kadını kapısına kadar götürmesi gerekiyordu.

O gece aralarında hiçbir uygunsuz olay meydana gelmedi. Ne yazık ki, tek bir öpücük bile olmadı. O adamın "asil" olduğuna dair sözleri tamamen yalanmış. Yine de, Rose'un veya Daphney'nin adlarının hizmetçilerin ağzında anılmasını istemiyordu. Eğer Rose, umduğu gibi onun karısı olursa, bunun kendi isteğiyle olmasını istiyordu; ailesinin baskısı veya bir skandal yüzünden olmamasını istiyordu. Ona, kendi arzularına göre hayatında kararlar verebilme özgürlüğünü vermek istiyordu.

Yanağına düşen dalgalı saçlarını okşadı ve onları kulağının arkasına itti. "Rose." İlk kez ona adıyla hitap ediyordu. Rose, sevimli bir şekilde "Hmm…" diye mırıldandı; bu da onu gülümsetti. "Peki ya senin burada kalmanı istersem?" Bu sözleri söylediğinde, kalbinin hafiflediğini hissetti. Az önce söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu anladı.

Rose derin bir nefes aldı ve bir anlığına nefesini tuttu; sanki bu soruyu kafasında tekrar düşünüyor ve onu doğru mu duyduğundan emin olmaya çalışıyormuş gibi. Sonunda oturup ona baktı. O, altın rengindeydi; sabahın ışığı, mutluluk… Tıpkı Rose'un geleceğinde istediği her şey gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, uykusuz bir gece geçirdiği için göz kapaklarının ağırlığından dolayı gözlerini kısarak.

Omzunun üzerinden dökülen saçlarının kıvrımlarını okşarken gülümsedi. "Yani, seni seviyorum." Elini uzatarak parmaklarının uçlarıyla yanağını okşadı. "Ve asla ayrılmanı istemiyorum. Aileme gerçeği söylememi ve senin de Rose olarak, Daphney değil, ailemizin bir parçası olmanı istiyorum."

Rose, gözlerinde yaşlar birikirken dudaklarını ısırdı. "Carver… Bana evlenme teklif ediyor musun?"

Başparmağıyla, yanağından süzülen gözyaşını sildi. "Evet, öyleyim."

O, kendini zor tutarken nefesi giderek hızlanıyordu. "Sana bana aşık olmamanı söylemiştim," dedi kadın, neredeyse umutsuz bir sesle.

"Biliyorum."

Altın ve pembe renkli gökyüzüne baktı, gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Ben bir dolandırıcıyım, Carver. Birçok insandan para çaldım."

"Biliyorum."

"Ve… bir kontes olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum." Gülümsedi, ancak bu gülümseme neşeli değildi. "Düşes olmanın ne demek

olduğunu da bilmiyorum tabii.” Başını salladı ve kaşlarını çattı. “Senin eşin olmayı hak etmiyorum.”

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. “Bu kesinlikle doğru değil. Artık hırsız olmana gerek yok, Rose. Eğer izin verirsen, seninle ilgilenebilirim.” Ondan ne istediğini biliyordu. “Ayrıca annem, bir düşes olmak için bilmen gereken her şeyi sana öğretebilir. Babam da seni kendi kızı gibi sevecektir.”

Yutkundu ve gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. “Bakıma muhtaç bir insan olmayı nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorum,” dedi tekrar ve gülümsedi. “Sana göstereceğim.”

Aralarındaki sessizlik, onları birbirine bağlıyordu. Rose’un bakışları onunkilerle buluştuğunda, her ikisi de sanki sonsuza dek birbirleriyle bağlıymış gibi hissettiler; ancak aynı zamanda her an ayrılma noktasına da gelebilirlerdi. Onu öpmek istiyordu, ona sevgisini somut bir şekilde göstermek istiyordu. Ancak bu kararın onun için zaten yeterince zor olduğunu biliyordu ve duygularına gereken saygıyı göstermek istiyordu, başka karmaşalara neden olmadan.

“Bunu bir düşünebilir miyim?” diye sordu sonunda sessizlik içinde.

Hayır. “Evet, tabii ki. İhtiyacınız olan kadar zaman ayırın.”

Ama şimdi söyle bana. Evet de.

Tanrı’ya yalvarıyordu ki, bu umutsuzluğunu belli etmesin. Güçlü olması gerekiyordu. Ona, onsuz da kendisinin güvende olabileceğini göstermesi gerekiyordu. Kendisi pek emin olmasa bile, onun güvenebileceği bir destek olabileceğini kanıtlaması gerekiyordu.

Yanına eğildi ve yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu. Bu dokunuş, tüm vücudunda sıcaklık ve umut dalgaları yarattı. “Teşekkür ederim, Carver,” dedi. “Her şey için.”

OceanofPDF.com

27. BÖLÜM

Bu gerçek miydi? Kesinlikle bir rüyaydı. Ama kolunu hafifçe çimdiklediğinde, tamamen uyanık olduğunu anladı. Bu kadar sert çimdiklememeliydi. Kolunda kırmızı bir leke oluşmuştu. Yine de Rose'un yapabileceği tek şey gülümsemekti. Yatağında yatarken, üzerini örten altın rengi perdeye bakıyordu ve aklında Carver ile geçirdiği geceyi tekrar yaşıyordu. Birlikte geçirdikleri gece harika, tatlı ve samimi bir geceydi. Carver ondan evlenmesini istemişti. Hâlâ buna inanamıyordu. Carver onun kusurlarını, günahlarını biliyordu; yine de onu istiyordu.

Onun onu istemesi fikri, inanılmaz derecede güzeldi. Sanki harika bir rüyaydı. Sahte bir gerçeklik… Onların oyunlarının devamıydı sadece.

Rose'un midesinde yeni bir his belirdi. Her şey biraz gerçek dışı geliyordu. Ama ne kadar düşünürse, bu durumun iyi bir şekilde gerçek dışı olduğunu söyleyemezdi. Bir şeyler ters gidiyordu… Tanımlayamadığı veya anlayamadığı bir uyarı vardı. Belki de kendini engelliyordu? Belki de bu, yeni bir hayata dair korkularının bir ifadesiydi. Ama hayır. Böyle düşünmüyordu. Rose, Carver ile evlenmek istiyordu. Ancak içten içe, üzerinde düşünülmesi gereken bir tereddüt hissediyordu.

Rose yastığını alıp yüzünün üzerine koydu. Çığlık atmak istiyordu. Neden bu kadar çok düşünmek zorundaydı ki? Neden hemen "evet" diyip bu konuyu daha fazla düşünmeyebilirdi ki? Endişelerine yenik düşerek yastığa doğru inleyerek bağırdı. Bacaklarını çırptı ve bir çocuk gibi öfkeyle hareket etti; umarım böylece endişelerinden kurtulabilirdi. Ama bu işe yaramadı. Şimdi ise sadece kendini aptal ve kafası karışmış hissediyordu.

O, oturdu ve dalgalı saçlarını düzeltti. Kapalı pencere perdesine baktı. Pencerenin kenarlarından turuncu bir ışık sızıyordu. Rose da tam olarak

böyle hissediyordu. Sanki bilincine sızmaya çalışan bir gerçek vardı; ancak bu gerçek, Carver'ın karısı olma arzusu ve umudu tarafından engelleniyordu.

Her açıdan mükemmeldi. Ve o, onu seviyordu; bundan emindi. Peki o zaman neden tereddüt ediyordu?

Günün ilerleyen saatlerinde, düşes, Rose'u Mary ve Elizabeth ile birlikte serada balo için çiçek toplamaya davet etti. Sabah boyunca kapalı perdelerin arkasını seyrederek zaman geçiren Rose, bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Ortamın değişmesi gerçekten gerekiyordu. Belki de bu durum, Rose'un duygularını düzenlemesine de yardımcı olurdu.

"Görüyorum ki hâlâ kötü ruh halinin devam ediyor, Elizabeth," dedi Mary. Kız kardeşine bakıyordu; Elizabeth de tıpkı Rose gibi, o nemli çiçeklerle dolu evde sessiz kalmıştı. Rose ise göz ucuyla onları izliyordu. Pembe bir çiçeği koparıyordu; kimse tarafından duyulmak istemiyordu, ancak konuşmanın gidişatıyla ilgileniyordu.

"Arada bir kötü bir ruh hali içinde olmaya hakkım var, Mary," dedi Elizabeth. Sözleri, kız kardeşinin söylediklerini doğruluyordu.

Mary, kalçasını bahçenin kısa duvarına yaslarken vücudu biraz daha yumuşadı. "Özür dilerim," dedi Mary. "Kötü günler yaşamanın yanlış olduğunu söylemek istemedim. Eğer böyle olmasaydı, insan sayılmazdınız. Ama lütfen beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlatın bana. Sizi seviyorum ve biliyorsunuz ki bana her şeyi anlatabilirsiniz."

Aniden, Rose'un aklına bir şeyler geldi. Carver'a hemen "evet" demesini engelleyen şeyin ne olduğunu anladı. Onu seviyordu. Ve Carver da onu seviyordu; bundan şüphesi yoktu. Ancak Carver, içinde sakladığı acıları onunla paylaşacak kadar onu sevmiyor gibiydi. Başlangıçta bu durum onu rahatsız etmemişti; Carver'ın bu konuda sessiz kalmak istemesini anlayabiliyordu. Ama şimdi, bunu düşününce endişelendi. Böyle bir hayat sürebilir miydi?

Eğer Rose, Carver ile evlenirse, tüm düzeni alt üst olurdu. Onun, ilgili, şefkatli ve sevgi dolu bir koca olacağı konusunda hiç şüphesi yoktu. Carver, kadının her ihtiyacını karşılayacak ve kadının tam anlamıyla korunduğundan emin olana kadar durmayacak türden bir adamdı. Ama bu, Rose'un istediği şey değildi. Doğrusu, Carver ortaya çıkmadan önce Rose, evlenmek istediğinin farkında bile değildi. Yine de, karşılığında onun ilgisine ihtiyaç duymayan bir adamla evlenmek istemediğini biliyordu. Onun için evlilik, karşılıklı bir işbirliği olmalıydı. Eğer Carver ona kendini

asla açmaz, geçmişiyle ilgili bilgileri onunla paylaşmazsa, Rose onunla gerçekten mutlu olabilir miydi?

Elizabeth, çiçeklerin arasından uzanan bir sapı biraz sertçe kesti. “Biliyorum, ama önemli değil. Şimdi biraz yeşillik toplamaya gideceğim.”

Rose fark etti ki, yeşillikler tam da seranın diğer ucundaydı. Kızı rahatsız eden bir şeyler vardı. Eğer Rose, Carver’ı kabul edip bu sıkı bağlara sahip ailenin bir parçası olmayı düşünüyorsa, bir kız kardeş rolünü oynamayı öğrenmesi gerekiyordu. Hayır, diye düzeltti kendini. Artık rol yapmamalıydı. Eğer Elizabeth’le iletişime geçmek istiyorsa, bunu kalbinden gelen bir istekle yapmalıydı; başka biri olma ihtiyacından dolayı değil.

Carver’ın teklifini daha sonra düşüneceğim.

İçindeki bir ses bunu yapmak istemiyordu. Zaten cevabı bildiğinden korkuyordu.

Rose, bu düşüncelerini bir kenara bıraktı ve sanki savaşa gidiyormuş gibi omuzlarını dikti. Nemli odayı geçerek, oldukça tehditkar görünen Elizabeth’in yanına gitti. Elizabeth, yeşil bir bitkiyi acımasızca öldürüyordu. O bitkinin hayatta kalması mümkün değildi. Rose, bakışlarını o zavallı bitkiden Elizabeth’e çevirdi. Kızın yüzü biraz solgun ve bitkin görünüyordu. Rose daha yumuşak bir tonla konuştu: “Aman Tanrım. Bu bitki kesinlikle çok zararlı bir bitki olmalı.”

Elizabeth’in dudaklarının nasıl hareket ettiğini görebilmek onun için bir ayrıcalıktı. “Elizabeth’in benim hakkımda ne dediğini duymalısınız.” Rose bu şakaya gülümsedi. Elizabeth’i seviyordu. Aslında, Dalton ailesinin tüm üyelerini seviyordu. Ancak Elizabeth ile arasında, diğer Dalton kadınlarıyla olan ilişkisinden farklı bir bağ vardı. Acaba Elizabeth de onu seviyor muydu? Daha da korkutucu bir düşünce… Peki ya Elizabeth, Rose’un gerçek kimliğini öğrendiğinde hâlâ onu sevecek miydi? Aile, Carver’ın böyle bir suçluyla evlenmesine izin verecek miydi? Belki de tüm bu düşünceler boşunaydı.

Şu an bu şeylere odaklanamıyordu. Bir kıza ne denir ki? Eğer Rose’un keyfi yerinde değilse, kesinlikle kimse bunun hakkında yorum yapmasını istemezdi. Kimse kötü ruh halinin başkaları tarafından dile getirilmesinden hoşlanmaz.

Daha dürüst bir yaklaşım benimsemeye karar verdi ve şöyle dedi: “Elizabeth… Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum.” Ama bu açıkçası çok fazla dürüstlük gerektiren bir ifadeydi ve hiç de uygun olmamıştı.

Elizabeth’in gözleri fal taşı gibi açıldı, ancak yüzündeki ifade şaşkınlıktan ziyade neşe doluydu. Rose ekledi: “Demek istediğim, benim hiç kız kardeşim olmadı. Bu tür bir ilişki benim için tamamen yeni bir deneyim. Bu yüzden herhangi bir şekilde yardım edebileceğimin garantisi yok. Ama eğer konuşmak isterseniz, kapım her zaman açıktır.” İşte, bunu söyledi. Kendini aptal ve beceriksiz hissetti, ama yine de bunu söyledi.

Elizabeth’in içten gelen gülümsemesi, Rose’u ısıttı ve ona biraz daha hafiflemiş hissettirdi; kız kardeşlik sevgisini daha kolay hissedebilir hale geldi. “Teşekkür ederim, Daphney.” Ancak sahte adının sesi, onu tekrar gerçekliğe döndürdü.

~

Rose, oturma odasının dışında duruyordu. Bir adım içeri atıyor, sonra tekrar geri çekiliyordu. Bu durumu çok uzun süredir sürdürüyordu. Oda’nın dışında duran uşak da, onun kararsızlığını fark etmemeye çalışıyordu. Muhtemelen uşak da, Rose’un Bedlam’a gönderilmesi gerektiğine inanıyordu.

Tüm gün boyunca Carver’dan kaçındı. Biliyordu ki, eğer o ve tüm ailesinin bulunduğu o odaya girerse, artık ondan kaçınamayacaktı. Henüz bir karara varamamıştı; ancak Carver’ın bir an önce bir karar vermesini bekliyordu. Rose, Carver ile evlenmek istediğini biliyordu. Onun kontesi olmak istiyordu. Londra’da onunla birlikte yeni bir hayata başlamak istiyordu. Ayrıca, o tereddüt hissinden kurtulmak istiyordu… Ama bunu başaramıyordu. O his oradaydı, gerçekti ve dikkate alınmayı bekliyordu.

“Dans adımlarını pratik ediyorsun, değil mi?” Carver’ın sesini arkasından duyunca hızla döndü.

“Carver!” dedi, fazla yüksek bir sesle. Boğazını hafifçe temizledi ve daha sakin bir tonla konuşmaya çalıştı. “Sanmıştım ki zaten oturma odasındasınız.”

Gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. “Açıkçası.” Acaba onun kendisinden kaçındığını biliyor muydu? “İçeri girmeli miyiz, yoksa dans adımlarınızı pratik yapmanıza yardım etmemi ister misiniz? Belki bir vals…” Nasıl oluyordu da onu her seferinde bu kadar kolayca gülümsetebiliyordu?

“Seninle dans etmeyi ne kadar istersem isteyeyim, sanırım içeri girmemiz daha iyi olur.”

Gülümserken yanağında bir gamze belirdi. “Ailemle birlikte akşam yemeği yemek, koridorda vals yapmaktan kesinlikle daha sıkıcı olacak.” Bir adım daha yaklaştı ve elini tuttu. Onun bu basit dokunuşu nasıl oluyor da kollarında bir ürperti yaratıyordu? Ona yaklaşmak, yanağındaki o gamzeyi öpmek istiyordu.

“Hayır,” diye fısıldadı kadın. “Ama sanırım oradaki uşağa, adımı aşağıda her yere yayması için yeterince sebep verdim. Sanmıyorum ki Daphney’nin itibarı bu akşam daha fazla lekeye dayanabilir.”

Gülümsemesi kaybolmadı, ancak gözleri hafifçe daraldı; bu da gülümsemesini daha samimi ve düşünceli bir hale getirdi. Elini kaldırıp saçını kızın kulağının arkasına itti. “Umarım yakında Daphney artık bir sorun olmaz. Adın o kadar güzel ki, artık gizlenmemeli.” Eğilip yanağını hafifçe öptü. Kız gözlerini kapattı ve onun büyüleyici kokusunu içine çekti. Ancak midesindeki o heyecan ve Carver tarafından öpülmekten duyduğu mutluluk onu şaşırttı. Eğer birbirleri için gerçekten de uygunlarsa, neden “evet” demeye cesaret edemiyordu ki?

“Sana söylemeyi unuttum,” dedi Carver, oturma odasına girip aile bireylerini selamladıktan sonra. “Oliver bu öğleden sonra geldi ve akşam yemeğinde bizimle birlikte olacak.”

Rose başını kaldırıp Carver’ın yüzüne baktı. “En iyi arkadaşın mı?” diye sordu. Carver, dün gece çatıda ona kendisi ile Olly’nin dostluğu hakkında her şeyi anlatmıştı. Onların ilişkisi hakkında en kesin fikirlere sahip olacağından emin olduğu kişiyle karşılaşacağını düşününce içi gerginleşti.

Carver gülümsedi. “Bir adamı olgun ve erkeksi hissettirme konusunda gerçekten yeteneklisin. Evet, o benim en iyi arkadaşım.”

Tam o sırada, uşak oturma odasına girdi ve “Bay Oliver Turner,” diye bildirdi. Rose’un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; keşke orada eriyip bir daha asla geri dönemeseydim diye düşündü.

Hayır. Kesinlikle olamaz. Öyle bir şey mümkün değil…

Ancak o uzun boylu, sarışın, mavi gözlü adam kapıdan içeri adım attığında, Rose hayatında ilk kez bayılacakmış gibi hissetti.

Gözleri hemen onunkilerle buluştu ve sanki kendi gerçeklik algısını sorguluyormuş gibi gözlerini kırptı. “Kitty?”

OceanofPDF.com

28. BÖLÜM

Carver, anlık olarak doğru kararlar verebilme yeteneğiyle gurur duyardı. Ancak şimdi, kafası karışmış olan Oliver ile bembeyaz yüzlü Rose'a bakarken, bu gururu yerle bir oldu.

İlk konuşan Rose oldu; ancak sözleri biraz gergin bir şekilde çıktı. "Bay Turner, sizi tekrar görmek ne güzel." Ailesinin her bir üyesi şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Şüphesiz, Oliver'ın ona hitap etmek için kullandığı o kişisel ve yanlış ismi duymuşlardı. Neden ona o isimle hitap etmişti ki? İçinde bir kötü 预感 vardı; Oliver ile Rose'un zaten tanıştıkları anlaşılıyordu. Rose hakkında şimdi bildiği her şeyi düşününce, bu pek de iyi bir durum değildi.

Kaburgalarına alınan hafif bir darbe, Carver'ı tekrar o ana geri getirdi.

"Olly!" Rose'u bıraktı ve arkadaşının yanına giderek onun omzuna vurdu. "Sonunda geldiğine sevindim. Yollar nasıldı?" Umarım Oliver'ın dikkatini yeterince çekebilir ve ona, Rose ile tekrar konuşmadan önce ona hiç ilgi göstermemesi gerektiğini iletebilir. Acaba yeterince uzun süredir arkadaş oldukları için, tek bir bakışla Oliver'a bilmesi gereken her şeyi aktarabilir miydi?

Görünüşe göre hayır.

Oliver, Carver'ı görmezden gelerek etrafına baktı. "Yollar her zamanki gibi kirli ve engebeliydi." Carver'ın yanından geçip Rose'a döndü. "Kitty, burada ne yapıyorsun?"

Carver, odanın diğer ucundan bile Rose'un yutkunma sesini duyabildiğini sanıyordu. Ebeveynleri ise şüpheci bakışlarla Rose ve Oliver'ın yanına geldiler. Rose'un gözleri odanın her yerine kayıyordu; sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi. Oliver, Rose'un elini çok nazikçe tuttu.

Bu iyi değildi. Carver, Oliver tekrar konuşmadan önce onunla yalnız kalması gerekiyordu.

“Oliver,” dedi babası, kaşları derin çizgilerle dolu bir şekilde. “Sen ve Bayan Bell nasıl oluyor da…”

“Olly!” Carver biraz fazla yüksek sesle konuştu. “Doğu kanadına eklenen yeni bölümü gördün mü?” Arkadaşının kolundan tutarak onu kapıya doğru sürüklemeye başladı.

“İki yıl önce eklenen o unsurdan mı bahsediyorsunuz?” diye sordu Oliver, sesinde rahatsızlık hissediliyordu. “Evet, gördüm…”

“Harika! Size göstereyim.” Yine kendini bir “kek” haline getiriyordu, ancak bunu umursamıyordu. Rose’u korumak zorundaydı. Ailesi sonunda gerçeği öğrenecekti, ancak şimdi değil. Kesinlikle de hizmetçilerin de bulunduğu akşam yemeği sırasında değil.

“Ama Carver,” diye seslendi Anne onların arkasından. “Akşam yemeği için hazırlıklar her an başlayabilir. Oliver’a zaten gördüğü o bölgeyi tekrar göstermek biraz bekleyebilir mi?”

Robert’ın odanın bir köşesinde güldüğünün farkındaydı, ancak tabii ki Robert ona yardım etmeyecekti. “Biz olmadan da başlayabilirsiniz,” dedi Carver. Sonra da isteksiz ve huzursuz olan Oliver’ı odadan dışarı çıkardı.

Oliver, Carver ile aynı boydaydı. Neyse ki, Carver’ın geniş yapısına sahip değildi; aksi takdirde Carver, Oliver’ı istediği şekilde hareket ettiremezdi.

“Kenny, bu da ne böyle?” dedi Oliver. İkisi de koridorda tökezlerken, Oliver, Carver’ın elini kendi kolundan itti.

~

Rose, odadaki herkesin şaşkın bakışlarını üzerinde hissetti. Aklına gelen ilk bahaneyle oradan ayrılmaya çalıştı. “Biraz üşüyorum,” dedi. “Lütfen izin verin, şalımı alıp geleyim.” Sonra üzerindeki şalı daha sıkı bağlayarak odadan hızla çıktı.

İşinde giderek daha kötü performans gösteriyordu.

Rose koridora fırladı ve bir an duraksadı. Koridora hızlıca bir bakış attığında, gülümseyen Henley’yi gördü. “Kütüphanede, hanımefendi.” İşbirlikçisine hızlıca başını sallayan Rose, kütüphaneye doğru koşmaya

başladı. Bu hareketi, bir hanımefendiye yakışır şekilde değildi; ancak neyse…

Rose kütüphaneye vardı ve kapıyı zorla iterek açtı; bu sırada kapı duvara çarptı. Bu gürültüden dolayı omuzları gerildi. Carver ve Oliver da sanki bir fil kapıyı devirmiş gibi irkildiler. Rose'un bu pek de zarif olmayan davranışı, ona Felix Amca'yı hatırlattı ve gülümsemesi kaçtı. Ancak karşısındaki iki adamın onun bu davranışını komik bulmadığını fark etti.

Carver, zaten dağınık olan saçlarını elleriyle düzeltmeye çalıştı. Yorgun görünüyordu. "Rose," dedi. Ancak kızın gerçek adını söylediğine hemen pişman oldu.

"Carver," dedi, kınayıcı bir tonla.

"Kitty?" diye sordu Oliver.

"Demek istediğim, Daphney'ydi!" diye karşılık verdi Carver, ancak başarısız oldu.

"Daphney mi?" diye sordu Oliver. "Ne demek istiyor o, Kitty?"

Bu tam anlamıyla delilikti. Daha önce hiçbir odada bu kadar çok isim anılmamıştı. "Lütfen durun," dedi oda için oldukça yüksek bir sesle. İki adamın da kaşları yukarı kalktı. Derin bir nefes aldı ve eteğini düzeltti. "Şimdi, hepimiz derin bir nefes alıp sakinleşebilir miyiz?"

"Vaktimiz yok, sevgilim. Yakında yemek masasında olmamız gerekiyor; aksi takdirde daha da şüphelenirler."

"Aşk mı?" Oliver'ın parlak mavi gözleri, Rose ile Carver arasında durmadan hareket ediyordu.

Artık itiraf etme zamanı gelmişti. Neden bu düşünce onu bu kadar üzdüğünü tam olarak bilmiyordu. Carver zaten onun bir dolandırıcı olduğunu biliyordu. Ama şimdi, onun en iyi arkadaşını beş yüz pound dolandıran bir kadın olduğunu öğrenecekti. Bunu öğrendikten sonra hâlâ onunla evlenmek ister miydi acaba?

"Ne oluyor, Kitty?" diye tekrar sordu Oliver.

Rose iç çekti, dönüp kapıyı kapattı. Belki de Oliver'a her şeyi itiraf edecekti, ancak tüm aileyi aynı anda bilgilendirmek istemiyordu. "Ben Kitty değilim," dedi ve tekrar ona döndü. Carver'a kısa bir bakış attı ve onun gülümsemesini görünce biraz rahatladı. "Carver'ın da belirttiği gibi, adım Rose. Rose Wakefield."

Carver kollarını kavuşturdu ve yüzündeki destekleyici ifade alaycı bir hal aldı. "Sanırım bu biraz geç kalmış bir soru olacak, ancak siz ikiniz daha önceden tanışıyor muydunuz?"

Gözlerini kısarak konuştu: “Dudaklarının seğirdiğini görmüyormuşum gibi davranma, Carver. Evet, biz zaten tanışıyoruz ve bu hiç de komik değil.”

“Biraz komik,” dedi, başını yana eğerek. Aslında gerçekten de biraz komikti. Kendi gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

Oliver, ikisinin de yanına yaklaştı ve sanki onların kendisinin orada olduğunu unuttuklarını düşünerek elini salladı. “Lütfen bana bu şakayı anlatır mısınız?” Sesinde hiçbir mizah unsuru yoktu. Elini uzatarak Rose’un ellerinden birini tuttu. “Neden adının Kitty olduğunu söyledin?” Rose elini hızla çekti.

“Bay Turner—,”

“Bekle,” dedi Carver, gözlerini onun ve Oliver’ın yüzleri arasında gidip getirerek. “Olly, bu mu? Yani, bunun o olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Evet, elbette o o!” dedi Oliver. “Lütfen birisi bana burada ne yaptığını söyleyebilir mi?”

Şimdi Rose şaşkındı. “O kim?”

“Siz,” dedi her iki adam da, biraz rahatsız görünerek.

Rose, homurdanma isteğine direndi. “Yine mi bu?” diye mırıldandı. Ardından dönüp odanın ortasındaki kanepeye oturdu. Şöminede ateş yanıyordu; keşke yanmasaydı. Nefes almak zor geliyordu. Ellerini bacaklarının altına koydu ve dudaklarını ısırarak, bu tatsız durumu açıklamak için uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. “Bay Turner…”

“Oliver,” diye düzelttiler ikisi birden.

“Pekala.” Adamların arasında yavaşça bakındı; onların birbirleriyle bağlantılı gibi görünen düşünceleri karşısında ne hissedeceğinden emin değildi. “Oliver,” dedi ve dikkatini mavi gözlü adama çevirdi. “Ben…”

“Bir suçlu,” diye yanıtladı Carver, onun sessizliğini anlamsız bir şekilde. Kadın ona sert bir bakış attı, ancak Carver yine de gülümsedi. Bu da kadına, onun aslında düşündüğü gibi kayıtsız ve umursamaz biri olmadığını hatırlattı.

“Daha spesifik olarak söylemek gerekirse,” dedi ve bakışlarını tekrar Oliver’a çevirdi, “ben bir dolandırıcıyım. Amacım, soylu beyefendilerin paralarını dolandırmaktır.” Acaba Oliver bunun nereye varacağını anlamış mıydı? “Ve size bunu söylemekten hiç de memnun değilim…”

Yüzü bembeyaz oldu. “Lütfen bunu söyleme.”

O, yüzünü buruşturdu ve sonra ona baktı. “Beş yüz sterlininizi dolandırmak için Kitty rolü yaptım.” Bir an duraksadı ve parmağını

Carver'ın yüzüne doğrulttu. "Eğer böyle alaycı bir şekilde gülümsemeye devam ederseniz, sizi vururum."

"Sevgilim, bir şeyi tekrar tekrar tehdit etmek mümkün; ancak bir noktadan sonra bu tehditlerin etkisi kalmaz. Şimdi söyle bana, Olly: Onun senin üzerindeki yükleri hafifletmesinden önce mi, yoksa sonra mı onunla evlenmeye karar verdin?"

Oliver, Carver'a doğru adım attı. "Kızımla evleneceğimi söyledikten önce mi, yoksa sonra mı onu çalmaya karar verdin?"

Onun kadını mı? Onunla evlenmek mi?

Carver'ın yüzünde daha üzgün bir ifade belirdi. Sanki şimdi fark etmiş gibi, Oliver'ın bu durumu kendisi kadar komik bulmadığını anlamıştı. "Kadınına zarar vermedim, Oliver. Zaten o senin değildi. O sadece senin paralarını elde etmek için seni kullanıyordu."

Ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Oliver, Carver'a doğru bir adım daha attı. Yüzünde öfkeli ve tehditkâr bir ifade vardı. "Bunun arkasında sen mi varsın, Kensworth? Burada bulunduğun süre boyunca bir sürü şaka yaptın, ama bu çok fazlaydı."

"Bu bir şaka değildi…" Ama Carver bu sözleri tam olarak söyleyemeden, Oliver ona doğru atıldı ve yumruğunu Carver'ın gözüne indirdi. Rose ayağa kalktı, ancak iki öfkeli adamın arasına girmenin pek de akıllıca olmayacağını fark edince hemen tekrar oturdu.

Carver bir saniye bile tereddüt etmedi. Bir eliyle Oliver'ın kravatını yakaladı, diğer eliyle de onun çenesine yumruk attı. Oliver bir adım geri attı, yarılmış dudağındaki kanı sildi ve tekrar Carver'a saldırarak onu duvara itti. İki iri yarı adam orada birbirlerine bakarak nefes nefese kaldılar. Sonra Oliver, "Az önce benim kazanmama izin verdiğin için senden nefret ediyorum," dedi.

Carver, Oliver'ın ceketini sıkması elverdiğince omuz silkti. "Doğru olanı yapmış gibi hissettim. Şimdi her şey yolunda mı, yoksa beni tekrar mı vurmak istiyorsun?"

Oliver iç çekti ve Carver'ın ceketini bıraktı. "Neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

Rose yutkundu ve kanepeden kalktı. İki adamın arasına baktı: Biri gözü şişmiş, diğerinin dudağı kanıyordu. Kravatları düşmüştü, gömleklerinin üst kısımları açıktı; saçları da berbat görünüyordu. Bunların hepsi onun yüzünden olmuştu. Tüm bunların sorumlusu oydu. Bu yük onun üzerine çöktü.

“Çok üzgünüm, Oliver,” dedi kadın, ona doğru yaklaşırken içinde tuhaf bir duygu dalgasının hareket ettiğini hissediyordu. “Bu kişisel bir mesele değildi, size söz veriyorum. Ben de Carver’ı kandırmaya çalıştım,” dedi, umarım bu sözler durumu biraz olsun hafifletir diye düşünerek. “Aslında bu benim işimdi… Ama bundan sonra bu tür bir yaşam tarzından vazgeçmeye karar verdim.”

Carver’ın bakışları onun üzerindeydi. Bu bakışlar hem yoğundu, hem de umut doluydu. “Gerçekten mi? Bu, düşündüğüm anlama mı geliyor?” Lanet olsun. Neden böyle bir şey söylemek zorundaydı ki?

O gün boyunca Rose’un resmi olarak karar verdiği tek şey şuydu: Carver ile aralarında ne olursa olsun, artık yalan söylemeye ve hırsızlık yapmaya devam etmek istemiyordu. Oliver, Elizabeth ve dük ile tanıştıktan sonra, bunu yapmaya daha fazla gücü kalmamıştı.

OceanofPDF.com

29. BÖLÜM

Carver, Oliver'ın yanından geçip Rose'un elini tuttu. "Rose, teklifimi kabul ediyor musun?"

Elleri yumuşak, sıcak ve nazikti. Carver, tüm gün boyunca Rose'un biraz yalnız kalmak ve düşünmek istediğini hissetmişti. Bunu ona memnuniyetle sundu ve onun cevabını beklemekten mutluluk duydu. Ama şimdi tüm bu mutluluklar kaybolmuştu; artık onun cevabını umutsuzca bekliyordu.

Kaşları çatıldı ve ardından ellerine baktı. Bu ne anlama geliyordu? Onu reddedecek miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi? İçten içe, birlikte olmaları gerektiğini biliyordu. Elinlerinden birini bıraktı ki, çenesini kaldırabilsin. Gözlerinin içine bakması gerekiyordu; böylece aralarındaki bağı hissedebilsin.

"Benimle evlenmek ister misin?" diye tekrar sordu.

O brendi rengindeki gözler, onunkilere dikilmişti. Hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı. Bakışlarının ardında o kadar derin anlamlar vardı… Sanki bir şeyin cevabını arıyormuş gibi ona bakıyordu, ancak bulamıyordu. "Carver," dedi. Sözleri boğuk çıkıyordu; bir an durup yutkundu. Onu yavaş yavaş öldürüyordu. "Eğer senin karın olursam, yüklerini paylaşabilmeliyim."

Omuzları rahatladı. Oysa kadın, onun taşıdığı yükü kaldıramayacağından korkuyordu. Bu anlaşılabilir bir durumdu. Rose hayatı boyunca hep kendine bakmıştı. Muhtemelen yorgun ve bitkin durumdaydı. Eğer onunla evlenirse, artık o kadının bir daha asla o yükü taşımasına gerek kalmayacaktı. Ayrıca, kadının asla onun sorumluluklarını üstlenmesine de

izin verilmeyecekti. O, koca olacaktı. Bundan sonra dünyanın tüm yükünü kadın adına o üstlenecekti.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. Geniş ve endişeli gözleri onunkilerle buluştu. “Rose, sevgilim. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Eğer benim kocan olmama izin verirsen, benim tüm yüklerimi senin taşıman gerekmez.” Onun endişelerini hafifletmek için başka ne diyebilirdi ki? “Taşıdığım her yük benim sorumluluğumdur. Senin mutlu ve iyi bakıldığından emin olacağım. Durum tersi olmayacak.” Düşünceleri daha önce hiç bu kadar net şekilde ifade edilmemişti. Peki neden gözleri böyle yere bakıyordu? Ve neden sanki ondan uzaklaşıyormuş gibi hissediliyordu?

Onun cevabını beklerken, şüpheleri kafasında yankılanıyordu. Rose konuşmak üzere ağzını açtı, ancak o sırada kapıya doğru olan hareket dikkatlerini çekti. Oliver’dı bu. Oliver, kapıya doğru sessizce yaklaşmaya çalışıyordu. Oliver’ın hâlâ odada olduğunu tamamen unutmuşlardı.

Oliver, ikisinin de kendisine baktığını fark edince donakaldı. Gergin bir şekilde gülümsedi ve başparmağıyla omzunun üzerini işaret etti. “Tam ayrılıyordum.” Görünüşe göre dönüp gitmek üzereydi, ancak bir an duraksadı ve kaşları düşünceli ve ciddi bir ifade aldı. “Kenny, ben… kabul ediyorum.” Sonra sırıttı. “Ama sana vurduğum için üzgün değilim.” Sonra Rose’a baktı ve gülümsedi. “Seninle ilgili olarak ise, Daphney ya da Kitty ya da Rose… Aramızda olanları umursama. Yakında bunu unutacağım.”

Hem duygulandığı hem de rahatladığı belli olan bir ifadeyle gülümsedi. “Teşekkür ederim, Oliver.” Rose, sahte gülümsemesinin ardında gizlenen hüzünlü ifadeyle Carver’a baktı. “Daha sonra konuşabiliriz. Akşam yemeğine geçmeden önce siz ikiniz de kendinizi toparlamalısınız.”

Üçü de tekrar oturma odasına girdiklerinde tüm oda şaşkınlık içinde kaldı. Carver ve Oliver gömleklerini değiştirmiş ve görünümlerini düzeltmeye çalışmışlardı; ancak aldıkları yaraları ve şişmiş yüzlerini gizleyemediler.

“Umarım akşam yemeğini bizim hesabımıza yazmamışsındır,” dedi Carver annesine, sanki dünyada az önce hiçbir şey olmamış gibi.

Dük kollarını kavuşturdu ve Carver ile Oliver’a baktı. “Sanırım hepimizin düşüncelerini ifade ediyorum: Az önce ne oldu böyle?”

Rose, kanepeye gömülmek istiyordu. Onlara her şeyi anlatmaya hazır değildi. Henüz değil. Belki de asla. Ama kesinlikle şimdi değil.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Çirkin ve utanç verici gerçeği söylemek için ağzını açtı; ancak Oliver önce konuştu. “Bu utanç verici bir hikaye… Bunu konuşmak istemiyorum. Ama Kenny ve Miss Bellows bana oldukça… gerçekçi bir şaka yaptılar. Durumu öğrendiğimde de Kensworth’a hak ettiği cezayı verdim.” Rahatlama hissetti ve Oliver’a olan hayranlığı daha da arttı. Bunu söylemesine gerek yoktu. Ona karşı nazik olmak için hiçbir sebebi yoktu.

“Anlıyorum,” dedi dük. Yüzünde hafif bir rahatlama ifadesi vardı, ancak hâlâ biraz şüpheciydi.

Lord Hatley, odanın bir köşesinden güldü. “Ona bir yumruk atmayı başardığınıza hayran kaldım, Turner. Bunu görmek isterdim.”

“Ben de öyle yapardım,” dedi Mary. Gözlerinde, Rose’un daha önce bu kadında hiç görmediği bir parıltı vardı.

Carver gülümsedi, ancak düşes her ikisine de öfkeli bir bakış attığı için kendini savunmaya fırsat bulamadı. “Sanırım siz ikiniz de azarlanması gereken, büyümüş çocuklarsınız. Siz çocukken kavga ettiğinizde yaptığım gibi, bu akşam da bacaklarınızı birbirine bağlamak istiyorum.”

Bu sefer dük güldü. “Ama canım, onların adımlarını uyumlu hale getirmeye çalışırken yaptıkları hatalar yüzünden komik duruma düştüklerini ve bu durumun onları güldürdüğünü hatırlamıyor musun?”

Gülümsedi ve dükün yanına giderek kollarını onun kollarının etrafına doladı. “Tabii ki. Zaten amaç da buydu. Bunun bir ceza olması mı gerekiyordu sence?”

Düşese sevgi dolu, sıcak bir gülümsemeyle baktı ve şöyle dedi: “Siz harika bir kadınsınız.”

“Evet, biliyorum,” dedi o, alaycı bir gülümsemeyle.

Dük ve düşes arasındaki aşk, Rose’u üzüyordu. Üzülüyordu çünkü artık, hayatın zorluklarına karşı dayanabilecek, uzun süreli ve sağlam bir aşkı asla yaşayamayacağını hissetmeye başlamıştı.

Kütüphanede, Carver’ın korkularının doğru olduğu ortaya çıktı. Onunla evlense bile, Carver acısını onunla paylaşmayacaktı. Hayatı boyunca acısını gizleyerek, mükemmel ve mutlu bir adam gibi davranmaya devam edecekti. Rose ise mükemmel bir adam istemiyordu. Bir kahraman da istemiyordu. Başlangıçta bu durum hoş olabilirdi, ancak zamanla sıkıcı hale gelecekti. Aralarında her zaman bir duvar olacakmış gibi hissedecekti. Ama onu

seviyordu. Ona veda etmek zorunda kalacağını düşünmek kalbini acıtıyordu. Belki de ilişkide yardıma ihtiyacı olan tek kişi olmayı öğrenebilirdi… Ama içindeki başka bir ses, bunun asla mümkün olmayacağını söylüyordu.

“Elizabeth aşağı iner inmez yemeğe başlayabiliriz,” dedi düşes. “Hizmetçisi, Elizabeth’in kıyafetlerle ilgili bir sorunu olduğunu ve biraz zaman gerektiğini söyledi.” Görünüşe göre herkesin bu gece oldukça tuhaf bir gece geçiriyordu.

Odadaki hava gergin ve rahatsız edici bir sessizlikle doluydu. Rose, Carver’a bakma isteğine direndi. Onun hayal kırıklığını ve belirsizliğini görmesinden korkuyordu.

Sonunda, Elizabeth oturma odasına girdi. Rose, karşısındaki bu muhteşem güzellik karşısında şaşkınlığını gizlemek zorunda kaldı. Düşesin yüzündeki ifadeye baktığında, onun da aynı şekilde şaşırdığını gördü. Tüm aile, Elizabeth’in değişimi karşısında hayran kalmıştı. Elbette, Elizabeth daha önce de güzeldi; ancak o soluk pembe elbiseyle, biraz daha alçak olan dekoltesiyle adeta bir kadın gibi görünüyordu. Elizabeth’in altın rengi saçları daha da zarif ve şık bir şekilde düzenlenmişti. Boynundaki parlayan zümrüt ise parlak mavi gözlerinin güzelliğini daha da artırıyordu.

Ancak en dikkat çekici değişiklik, haftanın büyük bir bölümünde yüzünde olan o öfkeli ifadenin yerini gülümsemenin almasıydı. Böyle bir değişikliğe ne sebep olmuş olabilirdi ki? Ancak Oliver gülümseyerek ayağa kalkıp Elizabeth’in yanına gittiğinde, cevap açıkça anlaşıldı.

Gülümsedi ve elini öptü; sadece elinin üstündeki havayı değil. “Merhaba, Küçük Lizzie,” dedi Oliver.

Rose, Elizabeth’in gülümsemesinin kaybolduğunu gördü; ancak Elizabeth hemen kendini toparladı ve Oliver’ın şişmiş alt dudağı yüzünden daha da çirkin göründüğünü söyledi. Ancak Oliver güldü ve odadaki herkesin konuşmaya olan ilgisi azaldı. Görünüşe göre bu durum onlar için yeni bir şey değildi.

“Elizabeth, Oliver’a ne zamandır aşık?” Akşam yemeği sırasında otururlarken Rose, bu soruyu Carver’a fısıldadı.

Carver, kaşlarını çatarak ona dikkatle baktı. Gözlerindeki şaşkınlık gerçekti. “Elizabeth, Oliver’ı sevmiyor. İkisi arasındaki ilişki, benimle Elizabeth arasındaki ilişkiden daha çok kardeşlik gibidir. Oliver ile ben burada yazları geçirmeye başladığımızdan beri durum hep böyleydi.”

Rose, dikkatini ilk yemek olan kremalı çorbaya verdi. Ancak gözlerini Oliver ve Elizabeth'ten alamıyordu. Ne kadar çok onları izlerse, Carver'ın ne demek istediğine dair o kadar emin oluyordu. Rose artık aşkın ne demek olduğunu biliyordu. Elizabeth'in, Oliver dikkat etmediği zamanlarda ona bakışı… Özlem, acı ve umutun bir arada olduğu bir bakıştı bu. Bu bakış, kendisine karşılık vermeyen bir adama aşık olan bir kadının bakışıydı.

Rose aniden fark etti ki, Carver ona aşkını itiraf ettikten sonra, o da aslında ona aşık olduğunu hiç söylememişti. Neden bu sözleri karşılık olarak söylememişti ki? O zamanlar onun evlilik teklifini kabul etmese bile, en azından ona karşılık duyduğunu söylemeliydi. Peki o ne demişti? "Teşekkür ederim." Bu cevap gerçekten çok yetersizdi.

Yanındaki yakışıklı ve güçlü adamın yüzüne baktı. Adam, onun kendisini izlediğinden habersizdi. Üzgün görünüyordu; omuzları biraz daha aşağı sarkmıştı ve kaşları çatılmıştı. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Rose, keşke adam onun içeri girmesine izin verse diye düşündü. Keşke adam da onun kendisiyle aynı şekilde ilgilenmesine izin verse… Birbirlerinin hakkında hâlâ bilmedikleri çok şey vardı. Tabii ki, eğer onunla evlenirse, bu sorunları ömür boyu birlikte çözebilirlerdi. Rose'un evlenmeden önce bunların hepsini bilmeye gerek yoktu. Sadece bunları öğrenebileceğini bilmek yeterliydi.

Carver, onu olduğu gibi kabul etmişti. O da aynısını Carver için yapabilmek istiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Carver'ın gözleri, yatağının üzerinde duran Oliver'ı görünce hafifçe aralandı. "Lanet olsun!" diye bağırdı ve battaniyeyi, bir kumaş parçası değil de bir kalkanmış gibi kullanarak Oliver'a saldırdı.

"Etkili," dedi Oliver kuru bir şekilde ve kaşlarını kaldırarak. "Eğer seni öldürmeye çalışsaydım, planlarım kesinlikle başarısız olurdu."

Carver gözlerini devirdi ve kalkanını bir yana fırlattı. "Sabahın erken saatlerindeki uyarılarınızı hiç kaçırmadım." Elleriyle yüzünü ovuşturarak, uykunun son izlerini üzerinden atmak istedi.

"Kalkacak mısın, yoksa ben seninle birlikte içeri mi gireyim?"

"Bunu yapmamanı tercih ederim." Ayakları soğuk zemine değdi. Oliver, Carver'ın cübbesini hazırlamış ve ona fırlattı. "Sanırım doğru mesleği seçemedin, Olly. Peki ya Brandon'ın yerini almayı düşünür müsün? En azından böylece sabahları burada bulunmanın bir mantığı olur."

Oliver, odanın diğer ucundaki sandalyeye oturdu. "Beni karşılayamazsın," dedi Oliver alaycı bir şekilde. "Peki. Öncelikle, Rose'u nasıl buldun?"

Carver gülümsedi ve Oliver'ın oturduğunun karşısındaki deri koltuğa oturdu. "Beni buldu işte." Parmaklarıyla derideki çatlakları takip etti. "Suç ortağı yanlış bilgi verdi ve onu Newburry'nin evine değil, benim evime gönderdi. Elbisesinin altına bir yastık saklayarak kapımın önüne geldi. Eğer ona yeterli miktarda para ödemezsem, babalık haberimin tüm Londra'ya yayılacağını söyledi."

Oliver, tam da Carver'ın tahmin ettiği gibi güldü. "Yüzünü görebilmek için ne vermezdim. Şüphesiz Newburry, parayı onun çantasına atardı, o bile

farkına varamazdı. Ama sen, o zamandan beri hiçbir kadınla flört bile etmedin…” Oliver kendini tuttu. “Peki, hemen ona bunu söyledin mi?”

Carver daha sonra, at arabasıyla yapılan yolculuğu, ahırlarda geçirilen geceyi, ona neredeyse anında nasıl aşık olduğunu ve Oliver’ın beklenmedik şekilde ortaya çıkmasına kadar olan her şeyi anlattı.

“Nişanlandığına inanamıyorum,” dedi Oliver. “Sadece bir hafta önce seni Londra’da bıraktığımda, bir daha asla kimseyle ilişki kurmak istemediğini söylüyordun.” Ama bu, Rose ile tanışmadan önceydi… Rose, kalbini hızlandıran ve onu kucaklamak istemesine neden olan kadındı.

Derin bir korku onu sardı ve gülümsemesi kayboldu. “Henüz nişanlı değilim. Bana henüz bir cevap vermedi.” Bu noktada, onun vereceği cevabı duymak isteyip istemediğinden emin değildi.

“Biliyorum. Eğer hatırlıyorsanız, o küçük sohbet sırasında oradaydım.” Oliver alaycı bir şekilde gülümsedi; ardından kesik olan dudağına dokununca yüzünü buruşturdu. “Ama endişelenmenize gerek yok. O sizi kabul edecektir. Bir kadın, bir erkeğe size baktığı gibi bakıp da onunla bir gelecek kurmayı ummaz değildir.” Peki bu doğru muydu? Acaba Rose ona özlemle mi bakıyordu? Kadının kendisini sevip sevmediğinden bile emin değildi.

“Senin adına mutluyum, Kenny. Umarım Claire’in de böyle hissedeceğini biliyorsundur.” Claire’in adı anıldığında, Carver’ın tüm vücudu gerildi. Artık Rose’u düşünmüyordu bile.

Acaba bir gün gelecek miydi, ki o zaman Claire’in adını duyduğunda artık böyle hissetmeyecekti? Sonuçta o, başka bir kadına aşıktı. Bu durum, acısını hafifletmeye yetmeliydi. Duygularını Rose’a itiraf edip ona evlenme teklif ederek kalbinin iyileşeceğini düşünmüştü. Peki neden hâlâ iyileşmiş hissetmiyordu? Rose’a olan sevgisinin gerçek ve kalıcı olduğundan şüphesi yoktu. Ama yine de kalbi, Claire için acıyordu. Bu durum onu en kötü insan gibi hissettiriyordu.

“O bakışı tanıyorum,” dedi Oliver, Carver’ı düşüncelerinden çıkararak.

“Ne tür bir bakış bu?”

“Bakın, olabilecek olan şeylerin hayalini kuruyorum işte.”

Carver sırıttı. “Gerçekten mi, Oliver? Şefkatiniz biraz fazla oluyor. Böyle devam ederseniz, beni utandıracaksınız.” Ancak Oliver beklediği gibi gülmüyordu. Oliver sadece geriye yaslandı ve kırışık kaşlarının altından Carver’a baktı.

Carver artık dayanamıyordu. “Ne?”

“Henüz emin değilim.”

“Lütfen, bunu bırakın. Bana sanki boğulmak üzere olan bir yavru köpekmişim gibi bakıyorsunuz.”

“Evde olmak nasıl bir şey?” diye merak etmişti Carver. Oliver’ın bu konuya ne kadar sürede gireceğini merak ediyordu. Bazen, kendisiyle birlikte büyümüş ve hayatının hemen her yönünü bilen bir arkadaşa sahip olmak oldukça zorlayıcı olabiliyordu.

“Açıkçası, oldukça eğlenceliydi,” diye gülümsemeye çalıştı.

“Uyuyor muydun?”

“Evet, sevgilim. Her gece tam sekiz saat.”

“Gözlerinizin altındaki halkalar, yalan söylediğinizi gösteriyor.” Ah, demek o da bir doktormuş? Görünüşe göre iyi bir doktormuş; çünkü Carver gerçekten yalan söylüyordu. Her gece iki saatten fazla uyuyamıyordu. Ama bu aslında yeni bir durum değildi.

“Güzelliğimin solmaya başladığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

“On tur daha oynamak ister misiniz, yoksa artık durup bana aslında nasıl oynadığınızı söylemek ister misiniz?”

Carver önce Oliver’a alaycı bir şekilde baktı; başka bir şaka yapmaya hazırdı. Ama sonra gülümsemesi kayboldu ve omuzları düştü. İyi olmadığını kabul etmek istemiyordu. Özellikle de aslında bir bakıma daha iyi durumda olduğu için… Daha çok gülüyordu. Güzel bir kadına aşıktı. Yeni bir hayata adım atıyordu. Herkesin “ilerlemek ve iyileşmek” dediği şey bu değil miydi? Ama aklının bir köşesinde hep Claire vardı. Onun açık mavi gözleri hâlâ rüyalarını meşgul ediyordu. Birlikte planladıkları her şeyin anıları, onu Claire’i aklından çıkarmaya çalışırken engel oluyordu.

“Ben… iyiyim.” Bazı günler, diğer günlerden daha iyi hissederdi. Rose’un yanındayken kendini daha hafif, daha mutlu hissederdi; sanki dünyadaki her şey yolundaymış ve hayatının her parçası yerindeymiş gibi. Ama ondan ayrı olduğunda… acı tekrar onu bulurdu ve suçluluk duygusu onu bunaltırdı.

Oliver’ın kaşları kalktı, ancak pek etkilenmiş görünmüyordu. “Gerçekten mi? Şu an pek iyi görünmüyorsun. Şeytani bir görünüme sahipsin… Ve bu bile hafif bir ifade.”

“Bu mu, hanımlara söylediğiniz iltifat türü? Neden hâlâ bekar olduğunuzu anlıyorum artık.”

Oliver gözlerini devirdi ve koltuğunda biraz daha geriye yaslandı. “Eh, madem bana dürüstçe cevap vermek istemiyorsun, o zaman başka bir şey

hakkında konuşsak iyi olur.” Evet. Herhangi bir konu olur.

“Eğer ısrar ediyorsanız… Bu arada, gelinizi burnunuzun dibinden çaldığım için hiç özür dilemedim. Sizce toparlanabilecek misiniz?”

Oliver’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Carver, Oliver’ın bir kez daha o istenmeyen konuşmalara geri dönmeyeceğini biliyordu. “Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, Kitty’nin… yani Rose’un mükemmelliğini kaybetmenin üzüntüsünden kurtulmam çok uzun sürmeyecek.” Bu doğruydu. Oliver sürekli olarak yeni, güzel kadınlara aşık oluyordu. Tek sorun, genellikle aşık olduğu kadar hızlı bir şekilde aşkından da vazgeçmesiydi. Bir gece büyüleniyor, ertesi gece ise dehşete düşüyordu. Carver bu duruma alışmıştı.

“Olly, bu kadar kısa süre içinde nasıl bu kadar çok mükemmel kadın bulabiliyorsun?” Oliver tam anlamıyla bir kadın avcısı değildi. Ama yine de bu sınırın çok yakınındaydı.

“Gerçekten de bu bir nimet,” dedi Oliver, alaycı bir şekilde samimi bir tavırla. “Keşke hepsi mükemmel kalsalardı; o zaman belki de bacağımı onlardan birine bağlayabilirdim.”

Carver, Oliver’ın son zamanlarda flört ettiği kadınları düşündü. “Hyde Park’ta birlikte olduğun o kadında ne vardı ki? Eğer doğru hatırlıyorsam, bir hafta boyunca neredeyse her sabahı onunla geçirmiştin.”

“Dayanılmaz bir kahkaha… Böyle bir kahkaha tarzını daha önce hiç duymamıştım.” Her seferinde, böyle saçma sapan davranışlar kadınlardan soğumasına neden oluyordu.

“Peki ya onlara ‘The Exquisite’ diyenler?”

“Son derece sıkıcı.”

“Bayan Oak?”

“Çok ‘faresi gibi’,” dedi Oliver. Sanki Carver’ın “faresi gibi” ifadesinin ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyormuş gibi.

Carver, acaba Oliver’ın bir gün doğru kadını bulup bulamayacağını merak ediyordu. Görünüşe göre, Oliver’ın tanıştığı her kadında bir tür kusur vardı. Oliver doğası gereği eleştirel biri değildi; aslında onu memnun etmek oldukça kolaydı. Ancak kadınlar söz konusu olduğunda, sanki kafasında mükemmel bir kadın imajı vardı ve diğer tüm kadınları bu standarda göre değerlendiriyordu. Eğer böyle bir kadın gerçekten var olsaydı, Oliver bundan hiç bahsetmemişti.

“Sizce Lizzie artık uyanmış mıdır? Umarım, bu geceki balo için hazırlanmadan önce, onunla birlikte bir yere gidebiliriz.” Carver, Oliver’a

şaşkın bir şekilde baktı. Az önce yaptıkları konuşmadan sonra Elizabeth'i düşünmesi garip geldi.

"Böyle bir bakışı hak etmek için ne yaptım ki?" diye sordu Oliver.

"Hiçbir şey. Sadece…" Carver daha dik bir şekilde oturdu ve Oliver'a doğru eğildi; sanki onu ilk kez görüyormuş gibi. Adamın gözlerinin derinliklerine baktı, aradığı cevabı orada bulmayı umuyordu. Ancak Oliver'ın ifadesiz bakışları ona hiçbir şey söylemiyordu. Hiçbir şey. Geriye yaslandı. "Boş verin." Aptallık ediyordu. Rose'un, kız kardeşi ile arkadaşı arasında gördüğünü sandığı şey, aslında eski dostlar arasındaki sıradan bir yakınlıktan ibaretti. Endişelenmeye değer bir şey yoktu.

Oliver gülümsedi ve ayağa kalktı. "Peki, o zaman. Onu bulup bulamayacağımı göreceğim."

"Ama onun odasına girme," diye bağırdı Carver. Bu sözler hem Oliver'ı hem de kendisini şaşırttı.

Görünüşe göre, biraz endişeliydi.

Oliver, Carver'ın aklını yitirmiş gibi olduğunu düşünerek ona şaşkın şaşkın baktı. "Hayır…" dedi. "Tabii ki hayır. Sana ne oldu, Kenny?"

Carver başını salladı. "Hiçbir şey yok. Sanırım Rose beni biraz tedirgin ediyor." Bir an duraksadı ve yüzünü tekrar ovuşturdu. "Keşke bana bir cevap verseydi. Kötü bir hissim var; acaba geceleyin farkında olmadan oradan ayrılacak mı diye. Sadece ona, hak ettiği şekilde onu sevme fırsatını vermesini istiyorum."

Bu da, onun neden uyuyamadığının sebeplerinden biriydi. Akıl sağlığını yitirmekte olabileceği düşüncesini görmezden gelerek, Carver dün gece neredeyse her saat uyanıp Rose'un kapısının arkasını dinledi. Rose'un hâlâ orada olduğuna dair bir işaret duyana kadar böyle devam etti. Rose hâlâ ondan vazgeçmemişti.

Kapıyı açıp içeriye bir göz attığında, onun güvende olduğundan emin oldu. Bunu yapmak normal bir davranış mıydı acaba? Ancak, kimsenin bu davranışını öğrenmesinden daha çok ölmeyi tercih edeceği gerçeği, bunun normal bir davranış olmadığını gösteriyordu.

Rose'u ne kadar çok sevmeye başlarsa, onu da tıpkı Claire'ı kaybettiği gibi kaybedeceğinden o kadar endişeleniyordu. Bunu bir daha yaşamak istemiyordu. Claire'a yaptığı hataları Rose'a tekrar yapmayacaktı.

Oliver'ın elinin omzunu tuttuğunu ve hafifçe salladığını hissetti. "Her şey yoluna girecek. Rose'un vereceği cevap ne olursa olsun." Bu, aradığı türden bir olumlu destek değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Rose, ince şampanya rengi ipek elbisenin üzerinde parmaklarını gezdirerek onun lüks dokusunun keyfini çıkardı. Elizabeth'in hizmetçisi, o öğleden sonra elbiseyi getirmiş ve elbisenin Rose'un daha kısa boyu için uygun hale getirilmesini istemişti; böylece Rose bu elbiseyi bu geceki baloya giyebilecekti. Bu çok nazik bir davranıştı. Ancak yine de Rose, Elizabeth'in kendi gardırobunu fark ettiğini ve onun yetersiz olduğunu düşündüğünü düşününce gururu biraz incindi. Aynanın karşısında dururken, saçları bu zamana kadar giydiği en güzel şekilde şekillendirilmişti. Neredeyse kendini tanıyamadı.

Kumaştaki var olmayan kırışıklıkları yüzüncü kez düzeltti. Bu durum ona hiç benzemiyordu. Artık uykusuz geceler yüzünden gözlerinin altındaki koyu halkalar da yoktu. Yanakları hafifçe kızarmıştı ve elmacık kemikleri de eskisi kadar belirgin değildi. Rose, tüm hafta boyunca hiçbir öğünü atlamak zorunda kalmamıştı ve vücudu da bu duruma olumlu tepki veriyordu.

Uzun akşam eldivenlerinden birini çıkardı; bu eldivenleri de Elizabeth ona vermişti. Böylece avucundaki mor renkli yarayı tekrar görebildi. Bu yara, hâlâ o sokaklardaki küçük kız olduğunun bir kanıtıydı. Kalbindeki yaralar iyileşiyordu, ancak vücudundaki yaraların asla iyileşmemesine seviniyordu. Gelecek aylarda bu yaralara ihtiyacı olacaktı.

Bu yaralar sayesinde Rose, nasıl güçlü olunacağını, ihtiyacı olanlara nasıl yardım edileceğini ve vazgeçmek istediğinde bile nasıl devam edileceğini öğrendi. Bu fiziksel izlerin onun asla unutmamasını sağlayacağını bilmek, ona bir nevi teselli oldu. Rose eldivenini tekrar giydi

ve gülümsedi. Artık farklı olması sorun değildi; hatta bu durum bile iyi bir şeydi.

Kapıda bir tırtıltı sesi duyuldu; ardından Elizabeth'in sarı bukleli saçları göründü. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Rose gülümseyerek.

Parlak güzelliğiyle Elizabeth kapıdan içeri adım attı; üzerinde beyaz saten kaplamalı krem rengi bir elbise vardı. Rose'un yanına giderek onun elbisesinin kollarına dokundu. "Carver haklıydı, altın rengi gözlerinin güzelliğini daha da ortaya çıkarıyor."

Carver'ın gözlerini nasıl tarif ettiğini düşündükçe boynundan yukarı doğru yayılan kızarıklığı görmezden geldi. "Elizabeth, bu elbise için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Gerçekten harika."

Elizabeth elini sallayarak onun yanına gitti. "Sizin üzerinizde çok daha güzel görünüyor; benim üzerimde böyle olmazdı."

Rose'un kaşları çatıldı ve yüzünde endişe belirdi. "Yani bu, senin yeni aldığın bir elbise miydi?" Elizabeth'in daha önce giymiş ve artık ihtiyacı olmayan bir elbise olduğunu sanmıştı. Eğer Rose, bu elbisenin hiç giyilmediğini bilseydi, asla onu kabul etmezdi.

Elizabeth elini uzattı ve Rose'un saçındaki bazı tokaları düzeltmeye başladı. Rose'un kalbinde tuhaf bir kız kardeş sevgisi hissi belirdi. Bu, farkında olmadığı bir duyguydu. "Bu sezon şehirdeki parti için bunu takmayı planlamıştım. Ama senin üzerinde çok daha güzel görünüyor," dedi Elizabeth. "Ve bir kez daha itiraz etmeden önce bilmeni isterim ki, altın rengi saçlarımda berbat bir görünüm yaratıyordu. Yani aslında bunu benim yerime takarak bana iyilik yapıyorsun." Kız yaramazca gülümsedi.

Rose'un elbiseyi geri vermesi gerekirdi. Ama aslında, Rose o elbiseyi gerçekten beğenmişti ve balodan önce elbise değiştirmek için zaman kalmamıştı. Rose'un midesi endişeyle kasılıyordu. Yakında, kendisini gerçekten hoş karşılayacak olan ilk balonun kapılarından içeri adım atacaktı. Bu gece özellikle unutulmaz olacaktı; çünkü Rose, Carver'ın teklifini kabul etmeye karar vermişti.

Bir önceki gece boyunca yatağında bir o yana bir bu yana dönerek uyuyamayan Rose, Carver'a karşı haksız davrandığını anladı. Onundan bir hafta içinde kendisine her şeyi anlatmasını beklemek mantıksızdı. Dürüst olmak gerekirse, kendisinin de ona bu kadar çok şey anlattığına inanamıyordu. Bir haftalık tanışmanın ardından bir adamın ona evlenme

teklif edeceği fikri bile saçmaydı. Bir seferde bu kadar saçma şeyler bekleyemezdi.

Kararını verdikten sonra kendini çok daha hafif hissediyordu. Neredeyse uçabilecek kadar hafifti. Carver onu seviyordu, o da onu seviyordu; bu yeterliydi. Geri kalanı zamanla halledeceklerdi.

Bu balo tam bir felaketti. O akşam hiçbir şey, onun umduğu gibi gitmedi. Balodan önceki akşam yemeği de, Carver'ın ailesiyle birlikte keyifle yediği o rahat ve samimi yemeklerden farklıydı. Dükün tüm seçkin dostları ve eşleri masanın etrafında oturuyordu; bu yüzden ortam daha çok Lordlar Kamarası'na benziyordu. Görünüşe göre, masadaki isimlerinin önünde unvanı olmayan tek kişiler Oliver ve oydu.

Eğer Rose, Carver'ın yanında olsaydı, bunu umursamazdı. Ancak durum böyle olunca, düşes katı oturma düzenine uymak zorunda kaldı ve Rose, sevdiği adamdan en az yedi kişilik mesafe uzakta, masanın neredeyse en sonunda oturmak zorunda kaldı. Sağ tarafında oturan yaşlı ancak neşeli papaz, neredeyse tüm akşam boyunca onunla sürekli konuştu; bu yüzden Rose, Carver'a bile bakamadı. Sol tarafında oturan baron ise o kadar iri yarıydı ki, Rose'un Carver'a bakması mümkün değildi.

Akşam yemeğinden sonra durum daha da kötüleşti. Baron, onun kolunu neredeyse zorla tutarak onu balo salonuna götürmek istedi; böylece Rose'un onu reddetmesi mümkün olmadı. Carver ise, tüm akşam boyunca ona göz kırpan, son derece çekici ve şımarık Lady Sophia'yı balo salonuna götürmek zorunda kaldı. Orada Rose, aslında görmek istediği adamla yalnız kalmak yerine, asla ilgilenmeyeceği neredeyse herkesle tanıştırıldı.

Balo salonu, şık giyimli beyler ve güzel kadınlarla doluydu. Ancak Carver'ın nerede olduğu belli değildi. Rose, onun diğer misafirlerin üzerinden onu görebiliyordu. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Rose, onun tüm gece boyunca kendisine ulaşmaya çalıştığını biliyordu. Bir kere göz göze geldiklerinde, o özür diler gibi gülümsedi ve buluşacakları yeri işaret etti. Ancak hemen ardından, saçlarında çok sayıda tüy bulunan başka bir kadın tarafından durduruldu.

Ama ona bakmasa bile, onun bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Bu, onun yanında olmamasına rağmen kendisini güvende ve huzurlu

hissettiriyordu. Şimdi ise onu kaybetmişti ve sanki kalabalık bir balo salonunun duvarına yaslanmış değil de, okyanusun ortasında savruluyormuş gibi hissediyordu.

Rose, iki dünya arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu; her iki dünyaya da ait değildi. Hırsızlık ve aldatmaca dolu eski hayatını geride bırakmıştı; görünüşe göre o eski hayatla birlikte özgüveni de kaybolmuştu. Karşısındaki sarhoş kadının bileğinden elmas bileziği kolayca çıkarabileceğini biliyordu. Bunu üç saniye içinde, kimsenin şüphelenmeden yapabilirdi. Köşedeki o şımarık adamın kravatının ortasında parlayan zümrüt broşunu da kolayca alabilirdi. Ama hayır, artık böyle şeyler yapmak istemiyordu.

Ama o da böyle bir yerde kendisi olmaya hazır değildi. Nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Şimdiye kadar gerçekten kendisi olduğu tek kişi orada değildi. O balo salonunda ondan uzakta geçirdiği her saat, eski hayatını terk etme kararından şüphe etmesine neden oluyordu. Tüm bu şüpheler yüzünden çok yorgundu. Keşke Carver ile konuşabilseydi, onun sakinleştirici sesini duyabilseydi.

Rose'un gözleri oda içinde dolaştı; o çarpıcı gri gözlerin kendisine bakmasını umuyordu. Ancak odanın diğer ucunda, Bayan Gardener'ın kibirli gülümsemesini gördü. Bayan Gardener'ın gözlerindeki o tuhaf, kendinden emin ifade, Rose'un elindeki limonata bardağına bakmasına ve acaba kadının bardağın içine tükürmüş olup olmadığını düşünmesine neden oldu. Rose limonatayı bir kenara bıraktı ve biraz hava almak için dışarı çıkmaya karar verdi.

Düşesin hanımların dinlenebileceği oda olarak ayırdığı odaya doğru yöneldi, ancak yürümeye devam etmeye karar verdi ve sonunda boş bir koridora girdi. Orası karanlıktı, ancak bunu umursamadı. Vücudunu serinletmek için sırtını duvara, ellerini ise yanaklarına dayadı. Balonun ışıkları ve sesleri koridora kadar ulaşıyordu, ancak tam olarak ona ulaşmıyordu. O gece yaşadığı hayal kırıklığını düşününce gözlerinin arkasında yaşlar birikti.

Gözlerini kapattı ve tuzlu gözyaşlarının yanaklarından ve dudaklarından aşağı akmasına izin verdi. Carver ile bir hayat sürmeyi düşünmesi bile aptallıktı. Onsuz bir balo salonunda bir saat bile kalamazdı.

"Bir balo sırasında ağlamak kesinlikle yasaktır." Carver'ın derin sesi, Rose'a bir teselli dalgası gibi geldi. O oradaydı. Tüm şüpheleri, onun sözleriyle birlikte yok oldu.

“Carver,” diye fısıldadı ve gözlerini açtı.

Ona yaklaştı; soğuk, erkeksi kokusu onu sardı. Gözyaşlarını yanağından silerken, “Sevgilim,” diye fısıldadı dudaklarının üzerine. Rose ellerini onun göğsüne koydu ve kalbinin atışlarını hissetti. “Tüm gece boyunca sana ulaşmaya çalıştım.” Kollarını onun beline doladı ve onu daha da kendine çekti. Umarım bu an sonsuza dek sürerdi.

Gülümsedi ve onun yakınlığının verdiği hazzı hissetti. “Beni buldun.”

Rose, koyu mavi akşam ceketinin altın rengi düğmeleriyle oynarken, onun tutkulu bakışlarıyla göz göze geldi. Adam başını eğdiğinde, Rose’un kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonunda, adamın dudakları Rose’un dudaklarına değdi; bu kadar nazik ve hassas bir dokunuştu ki, Rose bacaklarının titreyeceğinden korktu. Her şey mükemmeldi… Güvenliydi… Rose, ellerini adamın güçlü omuzlarına koydu ve boynunun arkasında birleştirdi. Adamın dudaklarının kendisininkilere değdiği hissini hatırlamaya çalıştı; bu öpücüğün asla bitmesini istemiyordu. Ancak bir adamın öksürmesiyle bu an sona erdi.

Carver, ondan uzaklaştı ve karanlığa doğru baktı. “Robert,” dedi Carver. Görünüşe göre o da bu kesintiden rahatsız olmuştu. Müzik ve ışık balo salonundan dışarı sızıyor ve Robert’ın neşeli ifadesini aydınlatıyordu. “Eh, Kensworth… O kızla evleneceğin için çok şanslısın. Aksi takdirde seni öpmek zorunda kalırdım.”

“Defol buradan, Robert.”

“Hiç şansın yok, genç adam.” Görünüşe göre, evli olan bu kont, Carver üzerindeki gücünün tadını çıkarıyordu. Rose, yüzündeki kızarıklığı gizleyebilmek için karanlığın sunduğu fırsattan memnundu. “Majesteleri sizin orada olmanızı istiyor. Bence şimdi ona sizinle ilgili bilgiyi vermek için en uygun zaman.” dedi Lord Hatley.

“Sanırım sana hatırlatmama gerek yok, Robert. Flört ettiğiniz ve nişanlandığınız dönemlerde kız kardeşimden öpücük çaldığınız o anları hatırlıyorum.” Carver, dar kesimli ceketi, pantolonları ve yakışıklı görünüşüyle tam anlamıyla yakışıklı bir beyefendiydi. Ancak konuşma tarzı ise suçlu bir çocuğunki gibiydi.

Robert sırıttı. “Bir dakikan var, Kensworth. Sonrasında seni bulmaya geleceğim.” Sonra balo salonuna doğru yürümeye başladı, ancak tekrar dönerek ekledi: “Ve saatin 30 saniye önce başladı.”

Rose dudaklarını birbirine bastırdı. Aşkını ilan etmek için bu pek yeterli bir süre değildi… Ama yine de deneyecekti.

Ama bunu yapamadı; çünkü bir sonraki anda Caver yine onu öpmeye başladı. Bu sefer o kadar tutkulu bir şekilde ki, kafasındaki tüm düşünceler silinip gitti. Bir iniltiyle ayrıldı ve bir adım geri attı. “Eğer gitmezsem, o gerçekten beni bulmaya gelecek. Muhtemelen babamı da yardım için yanına getirecektir,” dedi Carver, yüzünde yaramazca bir gülümsemeyle.

“Git,” dedi, kendi gülümsemesiyle. Rose, balo salonunda onu tekrar bulamama ihtimalinden endişe duymuyordu. Her şey yolunda gidecekti. Bunu biliyordu.

Elini uzattı ve başparmağıyla onun yanağını okşadı; oradan ayrılmak istemiyormuş gibi görünüyordu. “Artık gözyaşı yok mu?”

Yüzünü onun eline yasladı ve bileğini öptü. “Artık gözyaşı yok.”

O o büyüleyici gülümsemesiyle gülümsedi; gözlerinin kenarları kırıştı. “Daha sonra seni bulmaya geleceğim.” Sonra da oradan ayrıldı.

Rose, başını duvara yasladı ve nefesini düzene sokmaya, çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Gülümsedi ve eliyle elbisensinin üst kısmını düzeltti. Sonra tekrar balo salonuna doğru yürümeye başladı. Hayat artık farklı olacaktı, ancak Carver’ın kendisinin bu değişime alışması sürecinde sabırlı olacağına dair daha iyimser hissediyordu. Yeni bir denge bulacaklardı; geçmişteki kişiliği ile şu anki kişiliği arasında bir denge…

Balo salonunun kapısından geri çıkmadan önce, gözü tanıdık bir kişiye takıldı. Donup kaldı ve derin bir nefes aldı. Orada, Bayan Gardener ile birlikte sessizce konuşan bir adam vardı. Uzun boylu, çocuksu görünümlü bir adamdı. Londra’da sokaktan geçerken gördüğü adamdı işte. O, Bow Street’in memuruydu.

Kafası allak bullak olan Rose, tekrar gölgelerin arasına saklandı. Onu nasıl bulmuştu acaba? Ama cevap oldukça açıktı. Bayan Gardener, verdiği sözü yerine getirmiş ve Rose’un gerçekte kim olduğunu öğrenmeye çalışmıştı. Ama bu işi nasıl bu kadar kısa sürede başarmıştı? Bu durum, geceleyin Bayan Gardener’ın ona gösterdiği o alaycı gülümsemeyi de açıklıyordu. Bayan Gardener bir tuzak kurmuştu.

Ama bu ne anlama geliyordu ki? Koşucuyu topun ortasına, yani onun bulunduğu yere yönlendirmek mi? Böylece o kadın, herkesin önünde aranan bir suçlu olarak ortaya çıkacaktı. Acaba Bayan Gardener, Carver’ın onu bir kahraman olarak göreceğini ve Rose yerine onunla evlenmek isteyeceğini gerçekten düşünmüş müydü? Hayır. Büyük ihtimalle o kadın, koşucuyu kendisine doğru yönlendirenin kendisi olduğunu asla

açıklamayacaktı. Zaten Carver son üç yıldır onu arıyordu; bu yüzden kadının bunu açıklamasına gerek yoktu.

Rose, seçeneklerini değerlendirirken kanının kulaklarında çınladığını hissetti. Nefes almaya zorladı kendini.

Tekrar balo salonuna baktı ve balonun diğer tarafında Carver'ı gördü. Carver, ebeveynleri ve başka bir çiftle konuşuyordu; sırtı ona dönüktü. Kalbi sıkıştı. Onun dikkatini çekemeyecekti ve kesinlikle kimse tarafından fark edilmeden balonun diğer tarafına geçemezdi.

Gözleri odayı taradı; Carver'ın aile üyelerinin her birine birer an için baktı. Elizabeth gülümsüyordu ve Oliver ile birlikte dans ediyordu. Robert ve Mary ise diğerlerinden biraz uzakta birlikte duruyorlardı. Robert, karısına sevgiyle gülümsedi ve elini öptü; karısı da karnını okşuyordu. Kate de genç bir beyefendiyle birlikte gülüp dans ediyordu; muhtemelen ilk balosuna katılmanın verdiği mutluluğun tadını çıkarıyordu. Herkes mutluydu.

Rose'un kalbi kırıldı. Ayrılmak zorundaydı. Carver'ın ondan kalmasını isteyeceğinden şüphesi yoktu. Carver, kendisi ve ailesinin onun yanında olacağını, karşısına çıkan her türlü zorluğun üstesinden gelmesine yardım edeceklerini söylerdi. Carver'ın haklı olduğunu biliyordu; işte bu yüzden ayrılmak zorundaydı.

Onun aileye getireceği türden bir skandal, aileyi mahvederdi. Elizabeth ve Kate'in uygun eşler bulma şanslarını yok ederdi. Ayrıca Mary'nin hamileliği için de stres yaratır ve zararlı olabilirdi. Dük ve düşesin itibarı zedelenir, alay konusu olurlardı. Bir de Carver vardı… O harika, sevgi dolu Carver… Onun mutluluğu hak ediyordu. Onun gibi utanç verici bir kadınla bağlı kalmamalıydı. Hayır. Artık yeterdi. Gitme zamanı gelmişti.

Carver'a son bir kez baktığında gözleri yaşlarla doldu. Onun o keskin gri gözleri, balo salonunun her yerinde onu arıyordu. Bir adım geri attı. Sonra bir adım daha… Ta ki bir duvara çarlayana kadar. Rose, içinde yükselen hıçkırıkları bastırmak için parmaklarını ağzına bastırdı ve koridorda koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

“Efendim, balo salonunun bir köşesinde sizi görmek isteyen bir beyefendi var,” dedi Henley ve Carver’ı gürültülü balo salonunun bir kenarına çekti.

“Adını söyledi mi?” diye sordu Carver.

“Evet, efendim. Adı Bay Fenton.”

Carver, Henley’ye bakarken kaşlarını çattı. “Beni mi görmek istiyordu? Onun, Majestelerini görmek istemediğinden emin misiniz?” Bay Fenton ile hiç karşılaştığını hatırlamıyordu.

Henley başını salladı. “Evet, efendim. Özellikle Lord Kensworth ile görüşmek istedi.” Garip… Babasının düğün balosu sırasında bir adamın onunla görüşmek istemesi için ne gibi acil bir sebep olabilir ki? Peki ya Rose neredeydi? Onu koridorda bıraktığından beri bir kez bile görmedi.

Kalabalık balo salonunda ilerlerken bile, düşünceleri hâlâ o inanılmaz öpücükteydi. Onu ve onunla birlikte o öpücüğü paylaştığı o güzel kadını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Onu öpmek istememişti. Ancak onu koridorda yalnız ve ağlarken bulduğunda, bunun doğru olan şey olduğunu hissetti. O kadın, tüm akşam boyunca onun dikkatini kendisine çekmişti. Onu öpmek, eve dönmek gibiydi. Onu seviyordu ve onu mümkün olan en kısa sürede eşi yapmak istiyordu.

Henley, ailenin özel görüşmeler için ayırdığı sarı renkli odaya önce girdi. “Lord Kensworth sizi görmek istiyor, efendim.” Carver odaya girdi ve Henley de kapıyı arkasından kapattı.

Carver, karşısındaki bu kısa boylu, ıslak haldeki adamı süzdü. Henley’nin paltosunu ve şapkasını zaten çıkarmış olduğu belliydi; ancak onun ceketi de tamamen ıslanmış gibiydi. Görünüşe göre bu adam yeni gelmişti ve davetli bir misafir değildi.

“Ah, Kensworth!” dedi adam. “Görünüşe göre seninle konuşmamız gereken bazı şeyler var. O nerede? Gözlerimi boyamaya çalışmanın bir anlamı yok. Onun burada olduğunu biliyorum. O yüzden en iyisi her şeyi açıkça itiraf etmen. Sana söz veriyorum, sana karşı çok sert davranmayacağım.”

Carver, bu küçük, yuvarlak yüzlü adamın ağzından çıkan bu saygısız sözler karşısında hissettiği şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. Bu adam kimdi ki? Ona karşı böyle sert davranmaya ne hakkı vardı?

Carver ses tonunu sabit tuttu ve kaşlarını kaldırdı. “Görünüşe göre sizin benden bir avantajınız var, efendim. Sanırım daha önce sizinle tanışma fırsatım olmamıştı.”

Adam kahkahalar atarken, kahverengi, ıslak ceketinin altındaki tombul karnı da hareket ediyordu. “Ne kadar da güzel sözler bunlar, efendim… Ama eğer sakıncası yoksa, o bıyıklarınızı bir kenara bırakmanızı rica ederim.” Carver, şaşkınlığını yüzünden gizleyemiyordu. “Ben, Bayan Daphney Bellows’un amcasıyım. Bu nedenle, yeğenime ne yaptığınızı bilmek istiyorum.”

Carver donakaldı. İlk düşüncesi, Rose’un hiçbir akrabasının olmadığı yönündeydi. Ancak daha sonra, o adamın aslında Rose’un amcası değil, Daphney’nin amcası olduğunu fark etti. Bu gerçekle yüzleşince şok oldu.

Adamın yanına doğru yaklaştı; ondan çok daha uzun boyluydu ve sesini alçak tutuyordu. O kadar alçak ki, eğer kapının arkasında bir hizmetçi varsa, onun sözlerini duyamazdı. “Efendim, acaba siz aslında onun amcası Felix olabilir misiniz?”

Adamın gözleri daraldı; bu da gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıkları daha da belirgin hale getirdi ve ifadesi şüpheci oldu. “Bu ismi nasıl öğrendiniz?”

Carver gülümsedi. “Rose bana senin hakkında her şeyi anlattı.”

Şimdi sıra Felix’in şaşkın bir ifade takınmasına gelmişti. Adam konuştu; bu seferki konuşmasında, daha önce hiç duyulmamış olan yoğun bir İskoç aksanı vardı. “Rosie mi? Onun adını sana söylemiştim, değil mi? Demek onu buldun, öyle mi?”

Carver başını salladı ve Rose’a duyduğu sevgiyi gizlemeye çalışmadı. “Bana her şeyi anlattı. Onu yanlış kontun evine gönderdiğinizi fark etmeniz ne kadar sürdü?”

“Bir günden fazla sürmedi. Kız buluşma yerimize gelmeyince, bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ama o sırada zaten Londra’nın bir gün

yolculuk mesafesindeydim. Üstelik senin o suskun hizmetçilerin de nereye gittiğin konusunda bana hiçbir şey söylemediler. Sonunda onu nereye götürdüğünü öğrendiğimde, başka bir şey daha öğrendim.”

“Peki o da nedir?”

“Rosie’nin sana her şeyi anlattığına göre, sanırım sana güvenebilirim.”

“Yapabilirsin. Ve ben… Aslında, Rose’u çok seviyorum.”

Felix, bir an için ona düşünceli bir şekilde baktı. Sonra odaya bakarak şöyle dedi: “O zaman bilmelisin ki, burada tehlikede.”

Carver, vücudunun kasıldığını hissetti. “Neden? Ne oldu?” Vücudunda koruyucu bir enerjinin aktığını hissetti.

“Dün, Bow Street’ten bir adamın Dalton Park’a gelmek amacıyla Londra’dan ayrıldığına dair kanıtlarım var.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Felix, bir sonraki söyleyeceklerinden o kadar gurur duyuyormuş gibi, topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallandı. “Bu adam, yıllardır Rosie’nin peşinde. Rosie bunu bilmiyor. Ancak ben, bu adamın hareketlerini takip etmeleri için birkaç arkadaşımı görevlendirdim.”

“Ve sizce o, Rose’un peşinden geliyor mu?”

“Eminim öyledir,” dedi Felix. “Birisi kızımızdan şüphelenip ona haber vermiş olmalı.” Adamın bakışları sertleşti. “Eğer onu bulursa, efendim, şüphe yok ki ya öldürülür ya da asılır. Kızın kalbi o kadar iyi ki, böylece harcanamaz.”

Carver, bunun ona olmasına asla izin vermezdi. Elbette, eğer o koşucu onu bulsa bile, yapılabilecek bir şeyler vardı… Ya da babasının yapabileceği bir şeyler…

Carver hızla dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. “Rose’u bulmamız gerekiyor.” Bu yeni bilgi, koridorda geçirdikleri zamanlardan beri Rose’u bir daha görememiş olması gerçeği karşısında onu giderek daha endişeli hale getirdi. Onu hemen bulması gerekiyordu.

Koridora adım attığı anda, “Henley,” dedi. “Gördün mü, R-Daphney?”

Henley’nin ona bakışı, onun huzursuzluğunu daha da artırdı. “Evet, efendim. Şey… kişisel olarak değil, efendim. Yani, Daniel adlı uşak, siz Bay Fenton ile birlikteyken bana geldi ve Bayan Bellows’un daha önce hizmetçilerin girişinden peleriniyle birlikte dışarı çıktığını gördüğünü söyledi.” Uşak, “Ayrıca, sanırım yanında bavulu da vardı, efendim,” diye ekledi.

“Koşucuyu görmüş olmalı,” dedi Felix.

Carver’ın midesi bulandı. Bu, onun gittiği anlamına mı geliyordu? Ona hiçbir şey söylemeden mi ayrılmıştı? “Henley, ne kadar zaman önce ayrıldı?”

“Yaklaşık bir saat önce, efendim.”

“Bir saat!” Elini saçlarının arasından geçirirken seçeneklerini değerlendirdi. “Henley, atımı hazırlayın. Eğer şimdi yola çıkarsam, ona yetişebilirim. Yürüyerek pek uzaklaşamaz.”

“Efendim, sizin bir at ahırınız yok mu?” diye sordu Felix. “Eğer Rosie’yi tanıyorsam, yakınlarda binebileceği bir at varken asla yürüyerek gitmezdi.” Lanet olsun. Haklıydı.

Rose kesinlikle bir atı tercih ederdi. Tam da onu ahırlarda yakaladığı gece yapmayı planladığı şey buydu. Karnında bir korku hissi belirdi. Ya… Ama zihni daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan, bacakları onu merdivenlerden aşağıya doğru itti; iki ya da üç basamak birden iniyordu. Çizmeleri taş zemine vuruyordu. Hızla hizmetçilerin bulunduğu salondan geçti. “Bir saat önce ayrıldığından beri Bayan Bellows’u gören oldu mu?” diye yakındaki hizmetçilere yüksek sesle sordu.

“Hayır, efendim,” diye yanıtladı birkaç kişi.

Carver, hizmetçilerin girişi için kullanılan eski ahşap kapıyı zorla açtı. Kapının menteşeleri gıcırdayarak ses çıkardı. Durum daha da kötüleşemezdi zaten; dışarıda şiddetli yağmur ve kar yağıyordu. Ağzından çıkan nefes yüzünün önünde buhar halinde yoğunlaştı. Hava sıcaklığı dondurucuydu. Kesinlikle Rose oraya çıkmamıştı, değil mi? Belki de üst kata çıkarsa, onu yatağında güvende bulabilirdi. Ama içten içe biliyordu ki, eğer odasına bakarsa, karşısında sadece boş bir yatak ve kaçamadığı o acı olacaktı.

Arkasından Felix’in hızla yaklaşan adımlarını duyabiliyordu. Felix de kapının ötesindeki korkutucu manzara karşısında duraksadı. “Bu sıcaklıklarda kimse dışarıda olmamalı,” dedi Felix, Carver’ın düşüncelerini yineleyerek. “Ben de çok zor anlar yaşadım; o zaman bile kar yağmıyordu.”

Henley, nefes nefese kalmış halde merdivenlerden aşağı koştu. Elinde Carver’ın paltosu ve şapkası vardı. “Efendim! Bunlara ihtiyacınız olacak.”

Carver paltosunu ve şapkasını giyip, dondurucu yağmurun altında ahırlara doğru koştu. Kapıyı iterek açtı ve atının hemen hazırlanmasını emretti. Bir süre sonra bir ahır çocuğu koşarak dışarı çıktı. “Hemen, efendim!”

Carver ileri geri yürüyerek seçeneklerini değerlendirdi. Rose nereye gidebilirdi ki? En yakın han en az on mil uzaktaydı. Bir saat içinde oraya

ulaşması mümkün değildi. Hele ki geceleyin ve bu hava koşullarında hiç mümkün değildi. En iyisini ummayı tercih etti. Rose zeki bir kadındı. Büyük ihtimalle, hava kötüleşir kötüleşmez bir yere sığınmıştı.

“Efendim!” Ahır çocuğu koşarak geri döndü. “Thunder ahırında değil.”

Rose. Hayır. Söz verdi.

Öfke, korku ve çaresizlik içinde birbirleriyle mücadele ediyordu. Kadın onun atını almıştı. Kadın iyi bir binici olsa da, Thunder’ın fırtınalı havalarda kolayca paniklediğini biliyordu. Ahırın dışından gelen toynak sesleri düşüncelerini böldü. Atının tanıdık kişneme sesini duydu.

Rahatlama hissi onu kapladı. Geri dönmüştü işte. Carver kapıya koştu ve yağmurun altına çıktı. Ancak ahır avlusunda, boş ve eğri bir eyerle tek başına duran Thunder’u gördüğünde tüm umutları yıkıldı. “Hayır!” diye bağırdı yağmurun altında. Umutsuzluk yavaş yavaş onu ele geçirmeye başladı, ancak Carver en kötü korkularını hayal etmesine izin vermedi.

Carver, bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde hizmetçilerin bulunduğu odaya geri koştu. Carver odaya girdiğinde, Felix kendi paltosunu ve şapkasını giymekteydi. Carver’ın çamurlu çizmelerinin sesleri yere vuruyordu. “Atı geri döndü, ancak o yok.” Carver, Felix’in gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

“Onu bulacağız,” dedi Felix, kollarını kıyafetlerinin içine sokmayı bitirdikten sonra.

Carver dikkatini uşağına ve orada toplanmış olan hizmetçilere çevirdi. “Bir arama ekibi göndermemiz gerekiyor.” Umarım sakin ve kendinden emin görünüyordur; ceketinin altında titrediğini kimsenin fark etmemesini umuyordu. “Görünüşe göre Bayan Bellows atından düşmüş ve bahçenin bir yerlerinde kaybolmuş.” Bir uşağın bulunduğu yöne işaret etti. Korkusunun kendisini engellemesine izin vermek yerine, faydalı olma arzusunu ön plana çıkarmaya çalıştı. “Siz, hemen Lord Hatley ve Bay Turner’ı getirin. Ama ne yaparsanız yapın, sakin görünün ve kimseye bu durum hakkında hiçbir şey söylemeyin.” Uşak başını sallayarak hızla merdivenlerden yukarı çıktı. “Siz ikiniz,” dedi endişeli görünen hizmetçilere, “Bayan Bellows’un odasında ateş yakın ve o geri döndüğünde kullanması için yeterince battaniye hazırlayın.” Çünkü o mutlaka geri dönecekti. Başka çare yoktu.

Carver ve Felix, araziyi tarayacakları stratejiyi tartışıyorlardı. Tam o sırada, babaları Robert ve Oliver merdivenlerden aşağı koşarak geldiler.

“Ne oldu?” diye sordu babası, sesinde endişe vardı.

Artık babasının gerçeği bilmesi gerekiyordu. Bunu babasına bu şekilde söylemeyi hiç düşünmemişti, ancak babasının tüm detayları bilmesi şarttı. Artık babasının bakışlarından, anılarından ve babasının şefkatli bakışlarını gördüğünde hissettiği acıdan kaçamazdı. Babasına ihtiyacı vardı.

Carver, mümkün olduğunca hızlı ve az kelimeyle tüm durumu açıkladı. Ayrıntıları anlattıktan sonra, babası onun önüne geldi ve omzuna elini koydu. Carver, yıllar sonra ilk kez babasının gözlerinin içine baktı. Babası gülümsedi ve Carver'ın üzerindeki yük hafifledi. "Umudunu kaybetme oğlum. Onu bulacağız." Carver, birkaç saniye boyunca babasının bakışlarına karşılık verdi. Artık yalnız değildi. Bundan sonra karşılaşacağı her şeyle tek başına başa çıkmak zorunda değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

“Kuzey tarafını ben alacağım,” diye bağırdı Carver, şiddetli yağmurun sesi arasında. Rose’un muhtemelen o yoldan gideceğini biliyordu; çünkü bu yol ana yola çıkıyordu.

“Doğu ve Batı’yı biz kontrol edeceğiz!” diye bağırdı Oliver. Rose’u bulmak için yola çıkacak olanlar sadece Oliver, Robert ve kendisiydi. Felix’in hizmetçilerin girişinde beklemesi kararlaştırıldı; böylece onlar yokken Rose geri dönerse Felix onu karşılayabilirdi. Ayrıca Felix’in babası da, Rose geri dönmeden önce onun adını temize çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Carver, Thunder’ı tekmeleyerek onu şiddetli fırtınanın içine göndermeden önce, üç adam da anladıklarını belirtmek için başlarını salladılar.

Yoğun yağmurun neden olduğu bu engeli aşmak neredeyse imkansızdı, ancak Carver peşini bırakmadı. Rose’u bulana kadar aramaya devam edecekti. Onu o koridorda yalnız bırakmamalıydı. Onun yanında kalmasını ve tekrar balo salonuna dönmesini sağlamalıydı. Rose’un gözyaşlarını hatırladı. Acaba ağlamasının sebebi bu muydu? Belki de koşucu hakkında bir şeyler duymuş ve o zaman bile oradan ayrılmayı planlamıştı. Neden ona neden ağladığını sormamıştı ki? Eğer Rose’a bir şey olursa, kendini asla affedemezdi.

Gök gürültüsünün toynak sesleri, kış fırtınasının gürültüsünü andırıyordu. Ormanın kenarına yaklaştıklarında, Carver Rose’a bağırmaya başladı. Ancak yağmur ve rüzgarın sesleri arasında onun sesini duymasının pek mümkün olmadığını biliyordu.

Rose’un ana yola ulaşmak için takip edeceği yoldan ilerleyen Carver, tüm gücüyle bağırmaya devam etti. Rose’un başına gelebilecek korkunç şeyleri düşünmek, her geçen saniyeyle birlikte daha da zor hale geliyordu. Gözleri, sevdiği kadının izini bulamayan araziye dikilmişti. İçinde panik hissi giderek artıyordu.

Ama içindeki bir ses, onun orada olduğunu biliyordu. Başının belada olduğunu ve onun elinden kayıp gittiğini biliyordu. Bir şekilde bunu anlamıştı. Tıpkı Claire’i kaybettiği gibi, onu da kaybedecekti.

Fırtınanın gürültüsüne rağmen sesini yükseltmeye devam etti. Thunder’ın hızını azaltarak etrafını daha iyi görebilmeye çalıştı. Gözüne küçük bir ağaç grubu çarptı. Yağmurun arasından gözlerini kısarak baktı; gözlerinin göremediği şeyleri görebilmek için çabaladı. Gözlerini yağmurdan korumak için elini alnına koydu. Bir ağacın altında bir gölge fark etti. Daha dikkatlice baktı… Rose!

Carver, topuğuyla Thunder’ın yanına vurdu ve at hızla ağacın yanına doğru koştu. At neredeyse durmadan önce, Carver eyerden atladı ve Rose’un yanına diz çöktü. Rose sırtüstü yatıyordu ve ağacın altında hareketsizdi.

“Rose! Rose!” diye bağırdı, yüzündeki ıslak saçları bir kenara iterek. Rose hiç kıpırdamadı. Pelerini ve elbisesi tamamen ıslanmıştı; cildi ise onun dokunuşları altında buz gibi soğuktu. Kulağını Rose’un ağzına yaklaştırdı, ancak şiddetli yağmur sesi yüzünden Rose’un nefes alıp almadığını anlayamadı. Parmaklarını Rose’un boynuna koydu ve bir nabız atışı hissetmeyi umdu.

Vur, vur. Vur, vur.

Yavaş ve zayıftı, ancak hâlâ hayattaydı. Carver ceketini çıkarıp Rose’un üzerine örttü ve onu kollarına aldı. Rose’un cildi buz gibi soğuktu, ancak titremiyordu. Bu kötü bir işaretti.

“Rose, canım, uyan artık! Bana cevap ver!” diye yalvardı, onu sıkıca kucaklayarak mümkün olduğunca ona sıcaklık vermeye çalıştı. Rose cevap vermedi. Hiçbir tepki göstermedi. Onu soğuktan kurtarması gerekiyordu.

Atın toynaklarının sesi Robert’ın dikkatini çekti. Robert atından indi. Carver, Rose’u kollarına aldı ve Thunder’ın yanına doğru yürüdü. “Hayatta, ancak baygın,” diye bağırdı yağmurun altında. “Onu atıma bindirmeme yardım etmelisiniz.”

Carver, Rose’u Robert’ın kollarına bıraktıktan sonra Thunder’ın sırtına bindi ve Rose’u da yanına aldı. Bir kişi daha varken bile çift kişilik binmek

zordu; ancak Rose’un baygın olması ve durmadan yağan yağmur nedeniyle bu işlem neredeyse imkansızdı. Ama başka çaresi yoktu. Rose’un hayatta kalması için ona güvenmek zorundaydı.

Thunder’ın kafasını koparma isteğine direnen Carver, atını yavaşça sürdü. Tüm dikkatini, Rose’u göğsüne bastırıp eyerde sabit tutmaya odakladı.

“Güvendesin, Rose. Seni eve götürüyorum. Her şey yoluna girecek,” dedi Caver. Bu sözleri hem Rose’un iyiliği için, hem de kendi iyiliği için söylüyordu. Ama onun kendisini duyup duyamayacağından emin değildi. Ayrıca, bu sözlere kendisinin de inanıp inanmadığından emin değildi.

Sanki sonsuz bir süre gibi gelen bu bekleyişin ardından, Carver nihayet evin önündeki çimlere vardı. Orada bir adam hemen Thunder’ın dizginlerini aldı; başka bir adam ise Rose’u tuttu, ta ki Carver atından inip onu kendisine çekebileceği ana kadar.

Onu kollarının arasında sıkıca tutarak, Henley’nin kapıyı tuttuğu yerin bulunduğu merdivenlere doğru koştu. “Bir doktor getirin,” dedi ve içeri girdi.

Annesi ve kız kardeşleri orada bekliyorlardı ve hemen onun yanına geldiler. Neyse ki, balodaki hiç kimse bu durumdan haberdar olmuş gibi görünmüyordu; aksi takdirde etraflarında istenmeyen bir kalabalık toplanırdı. Rose’a bakarken balo salonundan gelen müziği duyabiliyordu. Ancak bu neşeli müzikler, kollarındaki cansız bedenle hiç uyuşmuyordu.

Mum ışığının altında, Rose’un cildinin neredeyse mavi göründüğünü ve kirpiklerinin kristallerle kaplı olduğunu görebiliyordu. O, dışarıda sadece yarım saat kalmıştı; bu yüzden çok üşümüştü. Rose ise çok daha uzun süre dışarıda kalmıştı ve bu yüzden neredeyse donarak ölecekti.

“Carver, onu odasına götür!” diye bağırdı annesi. Rose’un bu kadar hareketsiz ve solgun halini görünce annesinin gözleri de şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Hayatı boyunca annesinin gözlerinde böyle bir endişe ifadesi gördüğü sadece bir kez olmuştu. Bu gece, çok tanıdık geliyordu.

Tereddüt etmedi; merdivenlerden hızla yukarı çıktı ve Rose’un odasının kapısına ulaşana kadar mümkün olduğunca çok kişiyi yanına aldı. Birdenbire, hizmetçiye Rose’un odasındaki ateşi yakmasını söylediğini hatırladı. Ama donmuş bir insanı yavaş yavaş ısıtma konusunda bir kural yok muydu? Daha da çaresiz hissetti. Rose’un bir doktora ihtiyacı vardı; işini bilen birine… Onun değil. Yapabileceği tek şey içgüdülerine göre

hareket etmekti. Hizmetçiye, Rose'u içeri taşımadan önce odasındaki pencereyi açmasını söyledi.

Odayı geçti ve onu yatağa nazikçe yatırdı. Nabzını kontrol etti ve nabzının eskisinden daha yavaş olduğunu fark etti. Gözleri hâlâ kapalıydı ve ıslak saçları yüzüne ve kollarına yapışmıştı.

Carver'ın parmakları, Rose'un ıslak kıyafetlerini mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çıkarmak amacıyla, onun pelerininin düğmeleri üzerinde beceriksizce hareket ediyordu.

"Carver, dışarı çık!" diye bağırdı annesi, odaya koşarak girerken.

Durmadı. Elleri titreyerek, bulabildiği her düğmeyi veya tokayı çözmeye devam etti.

Şimdi onun yanında olan Mary, onun ellerini tuttu. Carver'ın gözleri hemen Mary'ninkilere dikildi; kız kardeşini bir kenara itmek üzereydi. Ancak Mary'nin nazik ses tonu onu durdurdu. "Bunu sen yapamazsın, Carver. Biz sana yardım edelim." Bu sözler onu kendine getirdi. O, Mary'nin kocası değildi. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, Rose'un kıyafetlerini çıkarmak onun işi olamazdı. Annesi ve kız kardeşi bunu yapabilecekken… Onların yardım etmesine izin vermelidir. "Git, kendine gel. Biz Rose ile ilgileneceğiz. Hazır olduğunda seni çağırırız," dedi Mary.

Carver, dünyadaki hiçbir şey uğruna Rose'un yanından ayrılmak istemiyordu. Ancak Mary haklıydı. Şu anki halinde hiçbir işe yaramazdı. Dişlerini sıkarak ve ıslak saçlarıyla odadan ayrıldı. Sevdiği kadını orada, ölüme terk etti. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

“Bu şekilde gidip gelmeye devam edersen, zemini delersin,” dedi Robert. Ancak Carver umursamadı ve Rose’un yatak odasının dışında gidip gelmeye devam etti.

“O lanet olası doktor yarım saattir orada,” dedi Carver. Doktor, Carver dışarıdayken, ıslak kıyafetlerini değiştirirken gelmişti. Carver, hayatı boyunca böyle bir doktora sahip olduğu için çok minnettardı. Ama şu an, doktorun kendini o odada kapatarak dışarıdakilere hiçbir bilgi vermemesinden dolayı ondan nefret ediyordu.

“O lanet olası doktor, Rose’un hayatını kurtarıyor,” dedi Robert.

Carver, bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu. Ancak, Rose’u soğuk, ıslak ve bilinçsiz halde yatağında bıraktığından beri, onun durumuyla ilgili hiçbir şey duymamıştı. Asla oradan ayrılmamalıydı.

“İçeri giriyorum,” dedi, son kararlılığını da yitirerek kapıya doğru yürümeye başladı.

Robert, kapının önüne geçerek yolunu tıkadı. “Hayır, öyle değilsiniz. Belki de o kadın uygunsuz davranışlarda bulunabilir.”

“Açıkçası, umurumda bile değil, Robert. Yolumdan çekil.”

Robert hiç hareket etmedi. “Carver, lütfen mantıklı düşünmeye çalış,” dedi ve elini Carver’ın omzuna koydu. “Rose iyileştikten sonra, kendisi baygınken senin onun gözlerini çıkardığını öğrendiğinde ne hissedeceğini düşünüyorsun?”

Tüm itirazlarını içine atarak, Carver derin bir nefes verdi. “Haklısın.” Bu ona karşı adil olmazdı.

“Biliyorum, öyleyim,” dedi Robert gülümseyerek. Bu gülümseme Carver’ı rahatsız etmedi; çünkü bu gülümseme neşeli bir ifade değil, daha

çok sempatik bir ifadeydi. “Neden bir şeyler yemiyorsun?” Ama kusmak üzere olduğu için yemek yemek zordu.

Carver, Rose’un odasının bitişik duvarına doğru gitti ve yere oturdu. Başını salladı. “O iyi olup olmadığını öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Dakikalar yavaşça geçiyordu. Rose’un odasının kapısından ne kimse içeri girdi, ne de dışarı çıktı. Bu iyi bir işaret miydi, yoksa kötü mü? Elizabeth ve Oliver, Rose’da herhangi bir değişiklik olup olmadığını görmek ve ayrıca son konukların da balodan ayrıldığını bildirmek için oradaydılar. Dük, kalabalığa endişelenmeye gerek olmadığını, ancak bir aile üyesinin aniden hastalandığını ve bu yüzden balonun erken sona erdirilmesi gerektiğini söyledi. Çoğu kişi Dalton Park’taki konuk evlerinde geceledi; ancak yakınlarda yaşayanlar hava düzeldiğinde hemen oradan ayrıldılar.

O sırada, tüm aile Rose’un kim olduğunu biliyordu. Hiçbiri öfkeli görünmüyordu. Hiçbiri ona sorular sormadı. Herkes, tıpkı o gibi, Rose’un sağlığı konusunda endişeliydi. Onlar da Rose’a aşık olmuşlardı.

Sonunda, Elizabeth ve Oliver hizmetçilere yardım etmek ve balo salonunu kapatmak için oradan ayrıldılar. Felix ise Rose’un odasının dışındaki koridorda nöbet tuttu. Adam da tıpkı Carver gibi son derece endişeli görünüyordu. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Ortamdaki sessizlik o kadar yoğun ve baskın bir haldeydi ki, sanki Felix’i yutacakmış gibi geliyordu. Sessiz kalsa da, düşünceleri oldukça gürültülü ve karmakarışıktı.

Uyanır mıydı acaba? Donma hasarı meydana gelmiş miydi? Parmaklarını veya ayak parmaklarını kaybeder miydi? Ona ihtiyaç duyduğu anda yanında olmadığı için onu bir gün affedebilecek miydi?

Tam o sırada Rose’un odasının kapısı açıldı ve doktor dışarı çıktı; Mary de hemen arkasından geldi. Doktor, Carver ile konuşmak için durmadı; sadece kısa bir baş hareketiyle selam verip merdivenlere doğru yürüdü. Carver ise sessizce bu sahneyi izledi. Sevdiği kadının hâlâ hayatta olup olmadığını bilmeyi hak ettiğini düşünen kimse yok muydu?

Tam da doktordan, Rose hakkında ne bildiğini açıkça söylemesini isteyecekti ki, Mary önce konuştu. “Başka bir acil durumla ilgilenmesi gerekiyor. Ben size her şeyi anlatacağım,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama önce… Robert, lütfen bir hizmetçiden çay takımını getirmesini isteyin. Rose uyandığında çayımızın hazır olmasını istiyoruz.”

“Henüz uyanmadı mı?” diye sordu Carver, Robert onun yanından geçip bir hizmetçi bulmaya giderken.

Neden uyanmamıştı ki? Kafasında yüzlerce soru dönüp duruyordu. Kız kardeşinin o son derece sakin yüzünde gizli olan cevabı bulmak için çılgınca çabalıyordu.

“Hayır, henüz yapmadı. Ancak Dr. Barton, umarım yakında yapar diye düşünüyor.”

“Onun neyin yanlış olduğunu biliyor mu? Herhangi bir yeri acıyor mu?” Eğer Mary’yi sarsarsa, acaba sorularına daha hızlı cevap verebilir mi?

Mary, koridorun sonundaki, yanında bank olan bir pencere kenarındaki yere işaret etti. “Biraz orada oturabilir miyiz?” Elini karnının üzerine koydu. “Konuşurken biraz dinlenmeme ihtiyacım var.”

“Tabii ki.” Kız kardeşinin arkasından, insanın sinirlenmesine neden olan yavaş bir tempoda yürüdü.

Oturduktan sonra ona döndü, ancak yine de onun gözlerinde herhangi bir ipucu göremedi. “Daphney uyanana kadar ne olduğunu tam olarak bilemeyeceğiz. Ancak doktor, onun ayak bileğinin burkulduğunu ve birkaç kaburgasının kırıldığını tespit etti. Bu da muhtemelen atın üzerinden düştüğünü gösteriyor.” Mary yavaşça konuşuyordu; sanki İngilizce onun anadili değilmiş gibi. “Bu da onun neden yerde yattığını açıklıyor. Dr. Barton, düştükten sonra ağrıdan dolayı yürüyemeyip yağmurda mahsur kaldığını düşünüyor. Yağmur ve soğuk hava nedeniyle vücut ısısı normalin altına düştü ve bu da hipotermiye yol açtı.”

“Hipotermi’nin ne olduğunu biliyorum. Peki neden baygın durumda?” Dizleri titriyordu. Yine yürüyüş yapma ihtiyacı hissetti, ancak bu dürtüye yenik düşmedi.

Görünüşe göre bu, vücudun sıcaklığı çok düşük olduğunda gösterdiği doğal tepkidir. Bundan önce muhtemelen düzgün düşünemez hale gelmiş ve uzuvlarını kullanamaz hale olmuştu. Mary bir an duraksadı; gözleri, az önce aradığı o mesajı ifade ediyordu. “Onu tam zamanında buldunuz.” Bu, kadının neredeyse ölmek üzere olduğunu nazikçe ifade etmenin bir yoluydu.

İçinde öfke kaynıyordu. O, Rose’un kahramanı değildi. Bir kahraman olsaydı, sorunların başlangıcında orada olurdu. Bir kahraman olsaydı, onun neden ağladığını sorardı; koridorda bencilce onu öpmek yerine…

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, Mary elini onun elinin üzerine koydu. “Bunların hiçbiri senin suçun değil, Carver.”

Yumruklarını sıkıyordu ve sözleri hızla dökülüyordu ağzından. “Evet, öyle. Onu daha önce bulmalıydım. Balo salonunda olmadığını fark etmeliydim.” Sesinin tonu her kelimeyle birlikte daha da yükseliyor, daha da umutsuzlaşıyordu. “Onu asla yalnız bırakmamalıydım. O beni görmeye geldiğinde evde olmalıydım…”

“Kim?”

“Claire!” diye bağırdı. Sonra da onun adının o koridordaki her köşeye yayıldığını hissetti. Yüzü ifadesiz kaldı ve kendi sözlerinden dolayı şaşkına döndü.

Aralarındaki boşlukta uzun bir sessizlik hakimdi. Düşünceleri ne zaman tekrar Claire’e dönmüştü? Ama aslında… Düşünceleri hiçbir zaman ondan ayrılmamıştı, değil mi? Asla. O tam anlamıyla harap olmuştu.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Mary, nazikçe elini onun koluna koydu; hiçbir şey söylemeden, sadece onun kendi düşüncelerini düzenlemesine izin verdi. “O gün orada olmalıydım, Mary,” dedi Carver, ellerinin arasından.

Claire atıyla onu bulmaya geldiğinde, eğer o evde olsaydı, Claire tekrar eve dönemezdi. Atı asla o tünele girmezdi ve Claire de ölmezdi. Keşke o orada olsaydı… Belki de bugün hâlâ hayatta olurdu. Eğer o, Rose’a da dikkat etseydi, Rose da yan odada hayatı için mücadele etmek zorunda kalmazdı.

Mary’nin sesi çok sakin çıkıyordu. “Bunu bilemezdin, Carver. ‘Ya şöyle olsaydı?’ diye düşünmek onu geri getirmeyecek. Bu düşünceler sadece seni daha da rahatsız edecektir. Hayattaki her şey, asla bilemeyeceğimiz sebeplerden dolayı gerçekleşir. Bunun böyle olduğunu kabul etmekte özgür ol. Claire’in kararlarının senin kontrolün dışında olduğunu unutma.”

“Yapamam, Mary. Eğer bunu kabul edersem… Eğer bunu yüksek sesle söylersem, o zaman bu gerçek olacak. O artık burada olmayacak.” Sesinde zor bastırılan duygular vardı. Kendini zorlukla kontrol edebiliyordu. Her an parçalanacakmış gibi hissediyordu.

“Carver,” Mary’nin şefkatli sesi onu sardı. “Claire artık burada değil.” Elini tekrar onun sırtına koydu. “Geri dönmeyecek. Ama yan odada, seni seven ve hâlâ hayatta olan bir kadın var.”

Kendini uyuşuk ve yorgun hissediyordu; hiçbir şey söyleyemiyordu. Hayat etrafında devam ediyordu, ancak o kendini geçmişin içinde hapsolmuş gibi hissediyordu. Claire artık yoktu. Bir daha geri

dönmeyecekti. Bir süre sonra Mary onun kolunu okşadı ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Yağmur yavaşlamaya başladıktan ve ev tekrar sakin bir hale geldikten sonra, Carver'a artık Rose'u görebileceği söylendi. Kapıyı açtığında, annesinin odanın bir köşesinde sessizce el işiyle meşgul olduğunu gördü. Bu manzara, akşamın başındaki karmaşa ile tam bir tezattı. Felix, annesinin yatağının yanında oturuyor ve onun elini sıkıca tutuyordu. Ancak Carver içeri girdiğinde Felix ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Carver'ın gözlerinin içine baktı ve başını sallayarak teşekkür etti ve ona bereketler diledi. Carver ise bunları almayı hiç hak etmediğini düşündü.

Saygıyla Rose'un yanına gitti ve yatağın yanındaki koltuğa oturdu. Göğsünün düzenli ve sakin hareketleri dışında, Rose hiç kıpırdamadı. Altın kahverengi saçları yastığın üzerine dökülüyordu; bu da onu, gerçek hayattaki Rose'dan ziyade bir tablodaki kadına benzetiyordu. İçinde, onun gerçekten orada ve hayatta olduğuna dair bir emin olma ihtiyacı vardı. Elini uzatarak, onun sıcak alnını ve yumuşak saçlarını nazikçe okşadı.

Yanaklarına hafif bir pembe renk geri dönmüştü; bu da onun göğsündeki korku hisslerini biraz olsun azalttı. O uyanacaktı. Doktor da onun tamamen iyileşeceğinden emindi. Peki ya kendisi? Carver, o geceden sonra bir daha eskisi gibi olabileceğinden emin değildi. Sanki Claire'i tekrar kaybetmiş gibi hissediyordu. Ama şimdi, karşısındaki bu kadın sayesinde bir kez daha şansı vardı. Onu çok seviyordu.

Carver, Rose hakkında yeterince şey öğrenmişti ve anlamıştı ki, Rose'un, kalbini şefkatle kucaklayabilecek ve hayatın parçaladığı şeyleri sabırla yeniden bir araya getirebilecek bir adama ihtiyacı vardı. İlk kez, kendisinin Rose için böyle bir adam olamayacağını kabul edebiliyordu. Eğer şu anki halinde onun peşinden gitmeye devam ederse, sadece onu daha da incitecekti.

Elinin arkasıyla onun sıcak kolunu okşadı; parmakları birbirine kenetlendi. Uykusunda çok huzurlu ve sakin görünüyordu. Alnındaki kırışıklıklar kaybolmuştu. Çok güzeldi. Derin bir nefes aldı; göğsünde bir kararlılık hissetti. Kaçındığı gerçekle yüzleşme zamanı gelmişti. Eğilip alnına bir öpücük kondurdu ve elini bıraktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Rose'un gözlerini açmadan fark ettiği ilk şey, vücudunun artık sert ve soğuk zeminin üzerinde olmadığıydı. Aslında, bulunduğu yer adeta cennet gibiydi. Acaba bu cennet miydi? Ölmüş müydü? Bu sorulara, kafasında, ayak bileklerinde ve kaburgalarında hissettiği şiddetli ağrılar ile, bir atın üzerinden zorla atıldıktan sonra hissedilebilecek genel rahatsızlıkla hızla cevap verildi.

Aniden, Rose'un tüm anıları geri geldi. Gözleri hızla açıldı ve yataktan fırladı. Kaburgalarındaki ağrı çok şiddetliydi. Acı içinde kıvranırken elleriyle karnını tuttu. Soğukta ölmek üzere olduğunu düşündüğü için duyguları alt üst oldu. Ama şimdi evin içindeydi, hayattaydı ve güvendeydi. Gözlerinden yaşlar aktı.

"Sorun değil, Rose. Artık güvendesin," dedi yumuşak bir ses. Ama bu ses Carver'ın sesi değildi. Ayrıca bu ses, Rose'un gerçek adını da biliyordu. "Lütfen tekrar yatın, canım." Düşesin tatlı ve annelik dolu sözleri, Rose'un gerginliğini hafifletmeye yardımcı oldu. Ama bu, Carver'ın sözlerinin etkisi kadar etkili olmadı.

Biraz gergin bir şekilde, oda etrafına baktı. Kendi odasıydı bu. Ateş yanıyordu; üzerine bir sürü battaniye serilmişti. Ateşin yanındaki sandalyenin üzerinde ise buruşuk bir erkek kravatı vardı.

"Ne oldu? Buraya nasıl geri döndüm?" diye sordu Rose.

"Carver seni buldu." Bu, Dük'ün sesiydi. Rose başını yatağın diğer tarafına çevirdi ve orada Dük'ü gördü. Dük bir fincan çayla orada oturuyordu. Öne eğilerek Rose'dan bir yudum içmesini işaret etti. Sıcak sıvı, Rose'un kuru ve tahriş olmuş boğazını yatıştırdı. Sanki yıllardır hiçbir şey içmemiş gibi hissetti.

“Bir uşak, Henley’e balo sırasında valizinizle birlikte oradan ayrıldığınızı bildirdi. Carver hemen peşinizden gitti. Thunder sizsiz geri döndüğünde, Carver sizi bulmak için bir arama ekibi gönderdi.” Rose’un gözleri sandalyedeki kumaş parçasına takıldı. Bu, Carver’ın kravatıydı. Onu kurtarmıştı. Peki şimdi neredeydi?

Gece vakti, üstelik yağmur altında oradan ayrılmak ne kadar aptalca ve düşüncesizce bir davranıştı. Rose, hayatı boyunca her şeyi tek başına yapmaya alışkındı; bu yüzden o an için bu tek seçenek gibi görünüyordu. Ancak yerde yatarken, soğuğun kemiklerine işlediği o anlarda, Rose artık her şeyi tek başına yapmak istemediğine karar verdi. Eğer bir şekilde bu durumdan sağ çıkabilirse, başkalarına da hayat boyu onunla birlikte yürüme seçeneğini sunacaktı.

Artık o sözünü yerine getirmeye karar verdi. “Çok özür dilerim. Hepinize yalan söyledim. Ben Daphney Bellows değilim ve kesinlikle bir hanımefendi de değilim.” Sıcak bir gözyaşı yanağından süzüldü. “Ben sadece bir dolandırıcıyım. Çalıyorum, yalan söylüyorum. Sizden bir şey çalmamış olsam da, neredeyse her şey konusunda yalan söyledim.” Onların gözlerine bakmaya dayanamadı. Belki de korkaktı, ancak yaşayacağı acı ve hayal kırıklığına dayanamazdı. Bu yüzden yerine parmaklarına baktı.

“Neredeyse tüm hayatım boyunca bunu yaptım. Carver ile ilk kez orada tanıştım; onun Lord Newburry olduğunu sanmıştım… Ama şu an bunların hiçbiri önemli değil. Bilmeniz gereken tek şey, benim sizin sandığınız kişi olmadığımıdır. Bunun için çok üzgünüm. Umarım beni affedebilirsiniz; ancak affedemezseniz de sizi suçlamam.”

Bir an duraksadı ve sonra önemli bir şeyi hatırladı. “Baloda, yıllardır beni arayan bir adam gördüm. İşte bu yüzden oradan ayrıldım… Onun beni bulmasından önce oradan kaçmak istedim. Ama sonra bir yıldırım çaktı ve bu yüzden ayak bileğimden yaralandım; yürümek çok acı veriyordu.” Yine asıl meseleden sapıyordu.

“Ama sizden beni saklamanızı istemeyeceğim,” dedi. “Eğer ona nerede olduğumu söylemeyi uygun görürseniz, gönüllü olarak kendimi ona teslim ederim.” İşte bu kadar. Rose’un bu sözleri yüzünden tutuklanma ihtimali vardı, ancak bir nedenden dolayı bunu umursamıyordu. Artık saklanmak zorunda değildi ve gerçeği itiraf edebilmek, tuhaf bir şekilde bir özgürlük hissi veriyordu. Bunu itiraf etmek, artık o kişi olmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu. O hayata son vermişti.

Rose, düşesin elinin kendi elinin üzerinde olduğunu hissetti. Kadının gözlerinin içine bakmaya karar verdi. Gördükleri karşısında nefesi kesildi. Düşes gülümsüyordu; nazik ve sıcak bir şekilde. Gördüklerinin gerçek olduğuna inanamayan Rose, dükün yanına baktı. O da gülümsüyordu.

Diğer elini de tuttu ve onu kendi ellerinin arasına aldı. “Bütün bunları biliyoruz, Rose.” Tıpkı babasının yaptığı gibi, elini nazikçe sıktı. “Ayrıca, çocukken babanı kaybettiğini ve tüm zorluklarla tek başına mücadele etmek zorunda kaldığını da biliyoruz. Genç yaşlarında, çoğu insanın ömür boyu yaşadığından daha fazla zorluk ve acı gördün,” dedi. “Sıcak eldivenlerin olmamasının sebebi ise, eldivenlerini her zaman ihtiyacı olan çocuklara vermen.” Bunu nasıl bilebilirdi ki? Carver’a bunu hiç söylememişti. “Bazen günlerce hiçbir şey yemeden kalırsın; çünkü çevrendeki insanların seninkinden daha çok yiyeceğe ihtiyacı olduğunu düşünürsün. Çoğu insan çaldığı her kuruşu kendi refahı için kullanırken, sen ise yıllar önce açtığın yetimhanenin bakımı için tüm paralarını harcarsın.”

Rose dudaklarını büzdü ve gözyaşlarının tuzlu tadını hissetti. “Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Çünkü onlara söyledim.” Rose başını kapıya doğru çevirdi. Yuvarlak yüzlü, neşeli Amcası Felix kapıda duruyordu; aptalca gülümseyerek. Rose’un ağzından neşeli bir kahkaha kaçtı. “Görünüşe göre, bir dük bir kişiyi bir saat boyunca kendi çalışma odasında tuttuğunda, o adam tüm bütçesini harcamaya meyilleniyor.”

“Amca Felix!” Dük’ün elini bırakarak amcasına doğru elini uzattı. Amcası onun elini aldı ve öperek sıkıca tuttu. “Sana ne kadar değerli olduğunu söyleyemeden öleceğimden çok korktum. Uzun süre seni uzaklaştırmaya çalıştığım için özür dilerim. Babamı kaybettiğim gibi seni de kaybetmekten korktum.” Başını eğip amcasının yaşlı ellerini sıktı. “Sen iyi bir insansın ve harika bir amcasın. Ve… seni seviyorum.”

Amca Felix’in gözleri dolmuştu, ancak kaşları saç çizgisine kadar yükselmişti. “Eh kızım, yaşlı bir adamı nasıl utandıracağını gerçekten iyi biliyorsun. Ama bunu söylediğine sevindim. Çünkü gerçek şu ki, seni kendi kızım gibi seviyorum. Her zaman öyle oldu zaten.”

Gülümsedi; kız olduğu zamandan beri ilk kez kendini hafif, mutlu ve tam bir insan gibi hissediyordu. Etrafa baktı ve gözü şöminenin üzerindeki saate takıldı. Saate baktığında sabahın üç olduğunu fark etti. Ne kadar süredir baygındı acaba? Peki ya o Bow Street polisi neredeydi? Bir sürü sorusu vardı, ancak nereden başlayacağını bilmiyordu.

Ama sonra birini hatırladı ve içinde panik yükselmeye başladı. “Mary,” dedi. “Bütün bunları biliyor mu acaba?” Carver, kız kardeşinin üzerine herhangi bir baskı gelmesini istemiyordu. Acaba Rose’un bu acil durumu, onun hamileliğini tehlikeye atmış olabilir miydi?

Düşes elini okşadı. “O her şeyi biliyor. Size ve Carver’a, onu bu endişelerden kurtarmaya çalıştığınız için teşekkür etti. Ama bir dahaki sefere Robert’ın sözlerini dinlemeyin.” Kadın sevimli bir şekilde gülümsedi ve Rose’un gergin vücudunun yastığa rahatça yaslanmasını sağladı. “Görünüşe göre, siz geldiğiniz ilk andan itibaren bir şeylerin ters gittiğini anlamış ve kim olduğunuzu öğrenmeye karar vermiş.” dedi düşes. “Bow Street’e bir mektup göndererek, kim olduğunuzu araştıracak birini tutmayı düşünmüş. Ancak orada, sizin tarifinize tam olarak uyan Rose Wakefield adında bir kadın olduğunu öğrenmiş.”

“Başlangıçta, senin tutuklanmanı istedi. Ancak seni ve Carver’ı birlikte gördükçe, ikisinizin de birbirini gerçekten sevdiğini anladı. Bu yüzden, o adamın baloya katılmasını istedi; böylece o ve Robert onunla konuşup, kayıtlarınızın yok edilmesi için ikna edebileceklerdi.”

Rose’un kafası allak bullak olmuştu. Mary miydi bu bilgiyi kaçağına veren kişi? Ve tüm bunlar, Mary’nin kendi adını temize çıkarmak için mi yapılmıştı?

“Ve onun ne kadar şaşırdığını bir düşünün,” diye ekledi dük. “Benim de, bu yardımsever kişiyi baloya davet ettiğimi ve kutlamalar bittikten sonra onunla özel bir görüşme yapacağımı öğrendiğinde…”

Rose, dük’e şaşkın bir şekilde baktı. Ailenin kendisine yardım etmek için bu kadar çaba göstermiş olmasına inanamıyordu. “Yani Bayan Gardener, onu beni tutuklatmak için göndermemiş mi?”

“Hayır, sevgilim,” diye güldü düük. “Sanmıyorum ki Bayan Gardener’ın, Bow Street ile nasıl iletişime geçileceğini bilebilecek kadar zekası olsun.”

“Ama… onların konuştuklarını gördüm,” dedi Rose.

“Evet,” dedi düşes. “Sanırım sevgili Bayan Gardener, Charles ile konuşmaya gelen o yakışıklı genç adama ilgi duymuş olmalı.”

Rose derin bir nefes verdi ve yastıklarının üzerine daha da gömüldü. Kaçmak için hiçbir sebep yoktu. Bu insanlar onu tuzağa düşürmeye çalışmıyordu; aksine onu serbest bırakmaya çalışıyorlardı. Ona yeni bir başlangıç fırsatı sunuyorlardı. Rose dudağını ısırdı; artık ağlamak istemiyordu.

“Ve Rose,” dedi dük. “Koşucuyu, seni takip etmekten vazgeçirmeyi ve kayıtlarını yakmasını sağladım. Artık saklanmana gerek yok.”

Rose’un daha önce hiç yaşamadığı bir rahatlama hissi onu sardı. Gözlerini elleriyle kapamaya çalıştı, ancak yine de gözyaşlarının akıp gittiğini hissedebiliyordu. Rose artık özgürdü. Utanç verici ağlamasını biraz olsun bastırdıktan sonra şöyle dedi: “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Bunu hak etmiyorum… Sizin hiçbirinizi de hak etmiyorum.”

Dük gülümsedi ve sanki bir sır paylaşıyormuş gibi ona yaklaştı. “Birisi bana bir keresinde, dünyanın çoğu zaman siyah-beyazdan daha gri olduğunu söylemişti. Bu yüzden de bir insana adalet uygulanmadan önce merhamet gösterilmelidir.” Göz kırptı. “Sanırım o haklıydı. Rose, sana hayatta ikinci bir şans verebileceğim için mutluyum. Umarım bu sefer sevildiğini anlarsın ve artık yalnız kalmak zorunda kalmazsın.”

Rose’un gülümsemesi biraz saçma ve abartılı gibi görünüyordu; ancak bunu umursamadı. Yorgunluğuna, morluklarına ve neredeyse ölüm deneyimine rağmen kendini hafif hissediyordu. Kabul edilmiş ve seviliyordu. Tüm bunlar Carver ve ailesi sayesindeydi. Onlar ona tekrar umut verdiler.

Rose odaya bakındıkça, dünyadaki en önemli kişinin burada olmadığını fark etti. “Carver nerede?”

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Kazanın yaşandığı gece üzerinden bir hafta geçmişti. Carver sadece bir kez onu ziyaret etmişti. Çok kısa bir süre orada kalmış ve pek bir şey söylememişti. Ancak bu kısa süre bile Rose'un, Carver'ın gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yüzündeki üzüntüyü fark etmesi için yeterli oldu. Ne düşüneceğini bilemedi. Carver çok mesafeli ve ulaşılamaz biriydi. Acaba fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Artık onu sevmiyor olabilir miydi? Belki de onu eşi olarak almanın ne kadar saçma olacağını sonunda anlamıştı.

Geçtiğimiz hafta boyunca, Rose'un kalbindeki tüm duygular sökülüp alındı. Daha önce hiç bu kadar duygusal bir duruma düşmemişti. Carver'ın yokluğunda ve çeşitli yaralanmaları nedeniyle yatağa bağlı kaldığı için, haftanın çoğunu Carver'ın kız kardeşleriyle geçirdi. Her bir kız kardeşin onunla vakit geçirmek istemesi Rose'u çok mutlu etti. Onlar, Daphney ile değil, Rose ile vakit geçirmek istiyorlardı.

Rose sonunda, uzun süredir gizli tuttuğu hayatının detaylarını paylaşabildi. Bu hem rahatlatıcı, hem de yorucu bir deneyimdi.

"Carver sana hiç Claire'dan bahsetti mi?" diye sordu Oliver, Elizabeth ile Londra'daki parklar hakkında konuşurlarken sözünü kesti. Bu olay, Oliver ve Elizabeth'in her zamanki öğleden sonraki buluşmalarından birinde gerçekleşti.

"Aklıma gelen tek şey 'Öldü' oldu." "Hayır, öyle değil," dedi o. Aslında Carver, daha önce Rose'a o kadının adını hiç söylememişti. Ama içgüdüsel olarak, bunun aynı kadın olduğunu biliyordu. "Sadece üç yıl önce öldüğünü biliyorum."

“Sana nasıl yaptığını söylemedi mi?” Hayır. Ve Rose da bunu sormaya cesaret edemedi.

Başını salladı ve gözlerini o parlak, güneşli pencereden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir hafta önceki fırtınalı geceden beri her gün güneşin muhteşem ışığıyla doluydu. Keşke Carver de onunla birlikte bu güzelliği paylaşabilseydi.

Göz ucuyla, Rose, Oliver ile Elizabeth’in birbirlerine baktıklarını fark etti. Elizabeth başını sallayarak, sanki Oliver’a sözsüz bir onay veriyormuş gibi davrandı. “Claire, Carver’ın en yakın arkadaşıydı,” dedi Oliver. “Ailesinin arazisi, Dalton Park ile sınırdaş. Birlikte büyüdüler ve neredeyse hayatlarının tamamı boyunca birbirlerini sevdiler. Carver, üç yıl önce Claire’a evlenme teklif etti ve tabii ki Claire de kabul etti.” Her söylenen kelimeyle birlikte gerginlik artıyordu. Rose, vücudunun korkudan kasıldığını hissediyordu.

Nişanlandıktan bir hafta sonra, kız atına binerek onu ziyaret etmeye gitti. Ancak o evde değildi. Oliver yutkundu. Elizabeth ise parmaklarının arasında eteğini oynatmaya başladı. “Onu beklemek yerine eve döndü. Claire her zaman atının sırtında seyahat ederdi. Eve dönerken atı bir tavşan deliğine bastı ve bacağı kırıldı.” Bir an durdu ve tekrar yutkundu. “Claire atın sırtından düştü ve boynu kırıldı. Hemen öldü. İlk olarak bir hizmetçi onu buldu ve buraya getirdi.” Yine bir an durdu ve derin bir nefes aldı. “Carver avdan döndüğünde nişanlısını evinde ölü buldu.”

Rose’un kalbi onun için parçalandı; çünkü tüm parçalar yerine oturmuştu. İşte bu yüzden eve dönmek istememişti. Kaybının anısına dayanamıyordu. Aynı kaderi paylaşmasından korkuyordu. İşte o zaman Rose, kendisinin de neredeyse aynı kaderi paylaşmak üzere olduğunu fark etti. Carver ne yaşamaktadır acaba? Acaba bu yüzden ondan kaçınıyor mudur?

“Bunu bana söylediğiniz için teşekkür ederim,” diye fısıldayabildi o zayıf sesle. Neden ona tüm bunları anlatmıştı ki?

Oliver başını salladı ve koltuğunda öne eğildi; sanki henüz ona en önemli bilgiyi vermemiş gibi. “Carver, son birkaç yıldır Claire’in ölümünden kaçınıyordu. Sanırım geçen hafta yaşanan kaza onu bu gerçekle yüzleşmeye zorladı. Seni neredeyse kaybedeceği zaman, bu durum onu adeta yıktı.” Bakışları daha da ciddileşti. “Bunu sana sadece şunu umarak anlatıyorum: Umarım bunu öğrendiğinde, onu terk etme eğiliminde olmazsın.” Onu terk etmek mi?

Görünüşe göre, herkes Carver'ın bu hafta boyunca kendisinden uzak durduğunu fark etmişti. Rose, kendisi ile Carver'ın birlikte bir geleceğe sahip olduklarına inanmak istiyordu; ayrıca Carver'ın ailesini de kendi ailesi gibi sevmeye başlamıştı. Yine de şüpheleri vardı. Onu sevdiği ve onun eşi olmak istediği konusunda şüphesi yoktu; ancak Carver'ın hâlâ kendisini isteyip istemediği konusunda şüpheleri vardı.

"Kenny'nin seni sevdiğinden şüphem yok, Rose." Rose donakaldı. Düşüncelerini yüksek sesle mi ifade etmişti? "Ama bence o, uzun zamandır ihtiyaç duyduğu iyileşme sürecinden geçiyor. Bu yüzden hepimizi kendisinden uzaklaştırıyor. Carver başkalarına bakmakta çok iyidir; ancak başkalarının kendisine nasıl bakacağını hiç bilmiyor. Eminim ki, duygularıyla yalnız kaldığı bir süre sonra tekrar yanımıza dönecektir." Bakışları daha da belirginleşti. "Hepimizin yanına."

Rose, son üç gündür Oliver'ın sözlerini aklında tutmaya çalıştı. Gerçekten de öyle yaptı. Ancak Carver onu hiç ziyaret etmedi; üstelik Rose tekrar evin içinde dolaşmaya başladığında da Carver sanki odasından hiç çıkmıyormuş gibi görünüyordu. Böylece Rose, aralarındaki ilişkinin gerçekten sona ermiş olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Dolabındaki son elbiseyi hızla aldı ve onu biraz fazla sert bir şekilde valizine koydu. Tüm duyguları yüzeyin hemen altında bekliyordu ve bunları bastırmak giderek daha zor hale geliyordu. Öfke hissediyordu. İnanamama duygusu da vardı. Ve en çok da… üzüntü.

Carver'ın iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı ve Rose da bunu ona vermeye hazırdı. Ama bunu ona iletmek onun için o kadar zor muydu? Böylesine ilgisiz olmak zorunda mıydı? Bir gülümseme, bir umut dolu kelime, bir teselli edici bakış… Tüm bunlar, Rose'un orada kalmak ve onun mesafesini kabullenmek için yeterliydi.

Daha da önemlisi, o, onun kendisine gelip, üzüntüsünü paylaşmasını istiyordu. Bu konuda oldukça deneyimliydi. Ama belki de… o, onu bu kadar sevmiyordu.

Eşarbını valizine koydu ve biraz olsun rahatladı. Sonra makyaj masasının yanına gidip alt çekmeceyi açtı. Bir mendilin altında tabancasını buldu. Eteklerini kaldırıp tabancayı alışık olduğu yere yerleştirdi. Artık

çalmayacaktı, ancak bu, eski yaşam tarzından tamamen vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Gerekirse kendini koruyabileceğini bilmek güzeldi.

Kapıya hafifçe vurulunca, Rose eteğini yere bıraktı. Kalbi hızla çarpıyordu. Acaba o muydu? Ancak Elizabeth'in tanıdık sarı bukleleri bu umudu yok etti. Yine de, kızı görmekten mutluydu. Hafta boyunca birbirlerine çok yakınlaşmışlardı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Elizabeth.

Rose gülümsedi. "Her zaman," dedi ve yatağına oturdu. Elizabeth'i de kendisine katılmaya davet etti.

Elizabeth odayı geçip yatağın üzerine oturdu; dizlerini göğsüne çekti. Bu, farklı bir davranıştı. Hafta boyunca Rose, Elizabeth'in farklı bir yönünü görebilmeye başlamıştı. Görünüşe göre Elizabeth, herkese ve kendine de, artık o vahşi, maceracı çocuk olmadığını, bir kadın olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ama şu an, bu çabalarından vazgeçmiş gibi görünüyordu. Normalde neşeli olan yüzünde şimdi üzgün bir ifade vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Rose, Elizabeth'in elini tutmak için elini uzatarak. Bu hareketi kendisini de şaşırttı. Ne zaman bu kadar şefkatli ve nazik biri olmuştu ki?

Elizabeth gülümsemeye çalıştı, ancak bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "O, beni asla, sürekli çamurlara batan veya elma ağaçlarına tırmanırken elbiselerini yırtan küçük Lizzie'den başka biri olarak görmeyecek." Elizabeth daha önce ondan hiç bahsetmemiş olsa da, Rose onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Hafta boyunca Rose, Elizabeth'in Oliver'a derinden aşık olduğunu anlamıştı. Oliver'ın bunu fark etmemesi ise saçma geliyordu. Ama yine de, birinin sadece başının arkasına bakarak gönderdiği bakışları fark etmesi zordu.

"Onu seviyorsun," dedi Rose sessizce ve umarım sempatik görünen bir gülümsemeyle.

Elizabeth, gözyaşlarını geri iterek Rose'dan başını çevirdi. "Evet. Ama bunun bir önemi yok," dedi. "O, tıpkı Londra'daki o genç adamlar gibi, beni asla sevmeyecek. Onun gözünde ben her zaman on yaşında kalacağım."

Rose dudaklarını birbirine bastırdı ve aklında uygun kelimeler aramaya çalıştı. Bu "kız kardeş" rolü onun için tamamen yeni bir şeydi. Yanlış bir şey söylemek çok büyük bir risk gibi geliyordu. Ama yine de… Elizabeth onun yanına gelmişti. Bu da bir şeyler ifade ediyordu, değil mi?

“Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?”

Elizabeth’in gözleri onunkilerle buluştu; gözleri büyümüş ve endişeliydi. “Hayır! Bu her şeyi değiştirirdi.” Hızla başını salladı; sarı bukleleri yüzüne çarpıyordu. “Hayır. Eğer ilişkimizin değişmesini istiyorsa, bunu kendisi söylemelidir. Benim sevgimi itiraf etmek istemiyorum; sadece o elini sallayıp ‘Ah, küçük Lizzie’m’ demesini istiyorum.” dedi Elizabeth. “Onurumu korumak için böyle bir duruma düşmek istemiyorum.”

Rose bunu anlayabiliyordu. Ancak aynı zamanda, bir erkeğin, en azından biraz teşvik edilmeden nasıl kendini ifade edebileceğini de anlayamıyordu. Soruna bir çözüm bulmaya çalışırken, aralarındaki sessizliğin rahatlatıcı bir şekilde devam etmesine izin verdi.

Sonunda Rose, “Londra!” dedi. Elizabeth ise uzun kirpiklerini kırpıştırdı. Bunun üzerine Rose açıklamaya devam etti: “Bu sezon Londra’da tanıtımınız yapılacak, değil mi?”

“Evet… ve bundan korkuyorum. Yeni insanlarla tanışmak beni çok gergin yapıyor,” dedi Elizabeth. “Korkunç olacak. Sadece toplumun meraklı bakışları altında her hareketimi kontrol etmek zorunda kalmayacağım; aynı zamanda Oliver’ın her baloda nasıl dans ettiğini ve flört ettiğini de görmek zorunda kalacağım. Sonra tekrar yanıma dönüp bana hangi kızın en güzel olduğunu söyleyecek.”

“Eh, o zaman onun sırlarını paylaşmak için bu kadar hazır olmamanızı öneririm,” dedi Rose, gülümsemesini daha da şenlikli bir hale getirerek.

Elizabeth, ona göz ucuyla baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Rose, yıllar boyunca erkekleri etkileme sanatını öğrenmesinin sonunda bir amaca hizmet edeceğini düşündü; üstelik bu amaç oldukça asil bir amacdı. “Eğer Oliver’ın sizi gerçekte olduğunuz gibi, yani layık bir kadın olarak görmesini istiyorsanız, bunun Londra’daki diğer tüm erkeklerin gözlerinde de yansımasını sağlamanız gerekir.”

Elizabeth’in gözlerinin arasında oluşan kırışıklıklar, Rose’a bu kızın… hayır, artık bir kadın olan bu kişinin bu fikri ciddi şekilde düşündüğünü gösteriyordu. “Yani,” dedi yavaş ve düşünceli bir şekilde, “Oliver’ın artık benim küçük bir kız olmadığımı anlaması için, başka erkeklerin de benimle evlenmek istemesini sağlamalıyım, değil mi?”

“Aynen öyle.” Ya da buna benzer bir şey. “Bazen erkekler tam anlamıyla aptalca davranabilirler. İstedikleri şeyin ne olduğunu, o şey artık ulaşılamaz hale gelene kadar anlayamazlar.”

“Yani, Oliver’ın duygularıyla oynamam mı gerekiyor?”

“Hayır. Londra’ya gidip oradaki ilk sezonunuzu keyifle geçirmelisiniz. Akşamlarınızı Oliver için üzülerek geçirmeyin. Moda saatlerinde Hyde Park’ta gezinti yapın, operaya gidin. Flört edin, dans edin, insanlarla sosyalleşin.”

“Peki ya benimle dans etmek isteyen kimse olmazsa?”

Rose kahkahalarını tutamadı. “Elizabeth, eğer bu sezon Londra’daki en çok ilgi gören kadın değilseniz, kesinlikle şoktan ölürüm.” Görünüşe göre, Kate’in dramatik tavırları Rose’u da etkilemişti.

Elizabeth neşeyle gülümsedi, ancak sonra endişeli bir ifade takındı. “Peki ya işe yaramazsa? Ya Oliver beni sevmezse?” Rose, bunun gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu düşünüyordu. Yine de Elizabeth’in böyle bir duruma hazırlıklı olması gerekiyordu. Tıpkı Rose’un da, bir daha asla Carver’ı göremeyeceği ihtimaline hazırlanması gibi. Ama o an bunu düşünmek istemiyordu. Çünkü bu düşünce onu midesi bulanacak kadar rahatsız ediyordu.

“Eğer öyle yapmazsa… bu onun senin için uygun bir adam olmadığı anlamına gelir. Umarım, sevgine layık olan birini bulursun.” Rose bu sözleri hem Elizabeth için hem de kendisi için söylüyordu. Peki Elizabeth bunlara inanıyor muydu? Rose da öyle mi düşünüyordu? Dünyada Carver kadar sevebileceği başka biri olup olmadığından şüpheliydi.

Elizabeth’in bakışları, Rose’dan arkasındaki dolu valize kaydı. Sonra tekrar Rose’a baktı ve üzüntüsü neredeyse dayanılmaz hale geldi. “Gidiyor musun?” Kahverengi saçlı kaşları birbirine yaklaştı. “Ondan vazgeçtin, öyle mi?”

Rose yataktan kalktı ve eteğini düzeltti. “Onu asla bırakmayacağım, Elizabeth. Ama eğer o benim burada kalmamı istemiyorsa, burada kalmaya devam edemem.” Bunu kabul etmek çok zordu. Özellikle de bir hafta önce onun tarafından bu kadar değerli görüldüğünü, sevildiğini hissettiğinden sonra… “Artık hayatıma devam etmeliyim.”

Bir kez daha, işten ayrılıyordu. Ama bu sefer her şey farklıydı. Artık kaçmıyor, kimseyi kendinden uzaklaştırmıyordu. Tabii ki, biraz da kaçıyordu aslında. Carver’ın onu ziyaret etmediği her gün, ona daha fazla acı veriyordu. Bir an için, sevgiye kapılmak ve sonra yine o tanıdık kayıp acısını hissetmek için bunu yapmanın değerli olup olmadığını sordu kendine. Ancak bu sorunun cevabını hemen buldu: Değerliydi. Carver değerliydi. Onun ailesi de değerliydi.

Rose, Dalton Park’tan ayrılırken, sevmiş ve kaybetmiş olmanın getirdiği deneyimler sayesinde daha güçlü ve daha sağlıklı bir insan haline gelmişti. Artık, ihtiyaç duyduğunda başvurabileceği bir ailesi vardı ve bunu asla pişman olmayacaktı. Sevdiği adamı geride bırakmak onun için çok zor olsa da, Rose hayatının yeni bir aşamasına başlamak için sabırsızlanıyordu. Ve nerede bunu yapacağını da biliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

Carver, Claire'in mezarının önünde, onun gömülmesinden bu yana ilk kez duruyordu. Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. Claire artık yoktu. Evet, üç yıl önce ölmüştü; ancak Carver için sanki o hafta tekrar ölmüş gibi geliyordu. Rose'un kazasından sonra Carver neredeyse odasından çıkmadı. Odasından çıkamıyordu. Kendini yorgun ve bitkin hissediyordu. Ağlamak artık sadece kadınlara özgü bir davranış değildi; bunun yerine, Carver için sürekli bir sorun haline geleceğinden korktuğu bir durum haline gelmişti.

Yutkundu ve bir adım ileri atarak, Claire'in en sevdiği sarı çiçeklerden oluşan bu buketi mezar taşının dibine bıraktı. Çiçekleri hızla oraya bıraktıktan sonra geri çekildi; sanki mezar taşı ona saldırıp ısırabilirmiş gibi… Ama öyle bir şey olmadı. Etrafında kuşlar cıvıldıyordu, güneş çimenlerin üzerinde parlıyordu. Baharı andıran hafif bir sıcaklık yüzünü okşuyordu. O günün atmosferi, onun ruh haliyle tam tersiydi.

Geçtiğimiz hafta, her ne kadar acı verici olsa da, sonunda ona uzun süredir kaçındığı bir sonuç getirdi. Kendi duygularına odaklanmak onun için kolay değildi. İçindeki her şey, tüm bunları bir kenara bırakıp Rose'un yanına koşmak istiyordu. Ancak biliyordu ki, uzun zaman önce yaşananları gerçekten yaslayabilmek için, Claire ile ilgili düşünceleri ve anılarıyla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yıllar boyunca Claire ile paylaştığı mektupları çıkardı ve o anıların hayaletlerinin kendisini rahatsız etmesine izin verdi.

Ağlamış, gülümsemiş, kahkahalar atmış ve birkaç kez yumruğunu yastığa vurmuştu. Bu ana kadar olan her şey, duygularla dolu yoğun bir haftanın sonucuydu.

Bu, son derece duygusuz bir an.

Acaba böyle hissedilmesi mi gerekiyordu? Hiçlik gibi bir duygu mu? Kabul etmek utanç verici olsa da, belki de tüm duygularını zaten dökmüştü. Belki de onunla konuşursa, beklediği o rahatlama hissini yaşayabilirdi. Başkalarının sevdiklerinin mezarlarının başında ağladıklarında hissettikleri o bağlantıyı ve o duyguyu o da hissedebilirdi.

Çenesini sıktı ve boğazını temizledi. “Merhaba, sevgilim.” Dudaklarını ısırdı. “Beni senin özlediğin kadar özledin mi?” Çirkin mezar taşı ona bakıyordu. “Henüz buraya gelip seni ziyaret edemediğim için üzgünüm. Korkuyordum…” Duygusuzluğundan dolayı içinde bir öfke yükseliyordu. Bir taşı tekmeleyerek başka bir mezar taşının üzerine fırlattı. Umarım kimse bunu görmez. “Lanet olsun, bu çok rahatsız edici.” Artık mezar taşıyla değil, kendisiyle konuşuyordu. “İnsanlar neden böyle yapıyorlar? Zaten o benimle konuşmayacak ki.”

“Eğer öyle yapsaydı, bu korkutucu olmaz mıydı?”

Carver’ın omuzları, arkasından gelen erkek sesiyle irkildi ve hızla döndü. “Bay Brighton,” dedi ve Claire’in babasına hızlıca, kibarca eğildi. Bu adamı, cenaze gününden beri görmemişti. Carver ne kadar süredir oradaydı acaba? Ayrıca o adam, kayanın düştüğü anı da görmüş müydü?

Üzgün ve anlayışlı bir gülümseme, adamın nazik yüzünde belirdi. Carver, Claire ve kendisi gençken bile Bay Brighton’ın yaşlı göründüğünü hatırladı. Şimdi ise gözlerinin ve ağzının etrafında derin kırışıklıklar vardı ve başı tamamen bembeyaz saçlarla kaplıydı. Carver’ın içinde güçlü bir suçluluk duygusu belirdi. Claire öldükten sonra onun ailesini ziyaret etmeliydi. Daha güçlü olmalıydı…

“Bu, onun mezarını ziyaret ettiğiniz ilk sefer mi?” diye sordu adam, Carver’ın yanına gelip omuz omuza dururken.

Gerginlik onu ele geçirmişti. “Bunu itiraf etmekten utanıyorum, ama evet.”

“Utanmaya gerek yok. Hepimiz farklı zamanlarda üzülürüz. Şu an buradasınız ve bu tek önemli olan şey,” dedi Bay Brighton.

Carver, ona göz ucuyla baktı. İki adam da ellerini sırtlarının arkasında birleştirmiş halde, hareketsiz duran taşa bakıyorlardı. Bir dakika kadar sessizlik hakim oldu. Ancak birkaç dakika sonra Carver artık dayanamadı. İçindeki düşünceler onu, hissettiklerini söylemeye itiyordu. Bunun üzerine, “Burada hissettiklerim… tahmin ettiğimden farklı,” dedi. Sonra bir an durup, burayı ziyaret etmenin neden bu kadar tuhaf geldiğini anlamaya çalıştı.

“Yani, beklediğinizden daha kayıtsız hissettiğinizi mi kastediyorsunuz?”

“Evet!” Carver, anlaşıldığı için biraz rahatlamış bir şekilde konuştu. Sonra Bay Brighton’a döndü. “Burada onu hissedeceğimi sanmıştım. Ama öyle değil…”

“Elbette hayır.” Adam omuz silkti. “Çünkü o burada değil.” Ne demek istiyordu? Acaba yanlış mezarın başında mıydı? Hayır. Mezar taşında adı açıkça yazılıydı. Bay Brighton gülümsedi; karşısındakinin kafasının karıştığını anlamıştı. “Demek istediğim, onun ruhu burada değil. Şu an cennette, Yaratıcısıyla birlikte yaşıyor. Hepimiz bunu biliyoruz. O, anılarımızda yaşamaya devam edecek; ancak bu taşın ve bu kasvetli mezarlığın sınırları içinde değil.” Bay Brighton etrafına bakındı. “Ve bu durum beni çok rahatlatıyor.”

Carver, gri ve cansız olan mezar taşına tekrar baktı. “Claire kesinlikle bu yerin tam zıttıydı. O, neşe 本身的 bir insandı.”

Bay Brighton hafifçe gülümsedi. “Evet, öyleydi. Kız hiçbir zaman yerinde oturamazdı. Annesi, Claire’in okulu bitirmeden önce düzgün bir şekilde dikiş yapmayı öğrenemeyeceğini anlamıştı.”

Carver kendini gülümserken ve hatta kıkırdayarken buldu. Onun ölümünden bu yana ilk kez, Claire hakkında gülümseyerek konuşabildiğini fark etti. Artık, Claire’in kim olduğuyla ilgili anıları, onun bir daha asla olamayacağı gerçeğinin getirdiği üzüntü olmadan hatırlayabiliyordu.

“Bay Brighton.” Bir zamanlar kendisi için adeta ikinci bir baba gibi olan adama döndü. “Claire öldükten sonra Londra’ya gitmiş olmamdan dolayı çok üzgünüm. Ayrıca o zamandan beri ne sizinle ne de Bayan Brighton ile görüşemediğim için özür dilerim,” dedi Carver. “Doğrusunu söylemek gerekirse, Claire’in ölümüyle ilgili olarak ancak yakın zamanda gerçekten başa çıkabildim. Zor bir dönem oldu benim için.” Ancak Claire’in babasına böyle bir şey itiraf etmekten dolayı kendini aptal gibi hissediyordu. Muhtemelen o adam da Claire’in ölümüyle ilgili olarak kendisinden daha çok mücadele etmişti.

Bay Brighton dönüp elini Carver’ın omzuna koydu. “Daha önce de söylediğim gibi, özür dilemene gerek yok. Anlıyoruz. Hepimiz kendi zamanımızda ve kendi yolumuzda iyileşiriz. Senin zorluklar yaşadığını duyunca üzüldüm.” Derin bir nefes aldı. “Sen ve Claire birbirinizi çok seviyordunuz. Bu tür yaralar bir gecede iyileşmez.”

“Sizinkiler iyileşti mi?” Bu soru fazla kişisel miydi acaba? Muhtemelen o adam, Claire’in mezarının başına gelmiş olmasının sebebi, kendisine

sorular sorulmasını istemesiydi. Ancak dünyada Claire'in ölümünden bu kadar etkilenen tek kişi olan o adamın yanında dururken, bu soruyu sormak zorunda hissetti.

Bay Brighton'ın kolu, kızının mezar taşına düşünceli bir şekilde bakarken Carver'ın omzundan kaydı. "Sanırım öyle…" Bir an duraksadı, sonra ekledi: "Ama bu, her gün kızımı özlemediğim anlamına gelmez. Başlangıçta, onu kaybetmenin acısının beni yok edeceğini düşündüm. Ama zamanla, ruhunun her zaman olmak istediği yerde olduğu gerçeğinden teselli bulmayı öğrendim." Bir kez daha duraksadı. "Onun ölümüyle yüzleşmek, düşündüğümden farklı oldu. Onun ölümüne alıştım diyemem… Sanırım asla alışamayacağım da. Ama Bayan Brighton ile birlikte, Claire artık aramızda olmasa bile mutlu olabileceğimizi öğrendik." Adam, yıpranmış gözlerini Carver'a çevirdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Ve sen de mutlu olacaksın."

"Bazen öyle gelmiyor." Dürüst cevap, düşünmeye fırsat bulamadan ağzından çıktı.

"Biliyorum. Ama sen de öyle yapacaksın. Acı hissettiğinde kendine izin verip ağla; gülümsemek istediğinde ise gülümse. Zamanla, gülümsemelerin gözyaşlarını gölgede bıraktığını fark edeceksin. Ve…" Sesinde samimiyet vardı. "Eğer bir gün, kalbini tekrar canlandıracak bir kadın bulursan, onu kendinden uzaklaştırma. Claire böyle bir şeyi asla istemezdi." Nasıl biliyordu? Carver boğazındaki düğümü yuttu. Bu sözler, farkında olmadığı bir şekilde ihtiyaç duyduğu izni veriyordu ona.

"Peki ya onu zaten bulmuşsam?" diye sordu Carver. Claire ile olan tek bağlantısı olan bu kişiden onay almak için çaresizce bekliyordu.

Sıcak bir gülümseme, Bay Brighton'ın dudaklarında belirdi. "Onunla evlenin. Eğer, artık acı hissetmediğiniz bir günü bekleyerek evlenmeyi düşünüyorsanız, bekar olarak öleceksiniz. Ne yazık ki, hayat bazen bizim kaldıramayacağımız kadar çok acı getirir. Ama şanslıyız ki, bu acıları paylaşacak başkaları da var. Onun da size yardım etmesine izin verin. Eminim ki, onun da sizin üstlenmeniz gereken bir sürü yükü vardır."

Bay Brighton, Carver'dan biraz uzaklaştı, parmaklarını öptü ve sonra onları Claire'in mezar taşının üzerine koydu. Sonra yine Carver'a döndü; yüzünde duruma pek uymayan şen bir ifade vardı. "Bir taşı öpeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız." Göz kırptı ve ardından Carver'ın sırtını sıvazladı. "Seni görmek güzeldi, Carver. Konuşmak istediğin her an gelebilirsin."

“Teşekkür ederim, Bay Brighton. Sizi de görmek güzeldi.” İşte tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Bay Brighton ayrıldıktan sonra, Carver birkaç dakika boyunca Claire’in mezarının başında kaldı. Adamın sözleri sürekli olarak zihninde dönüp duruyordu; ta ki bu sözleri anladığını hissedene kadar. Yavaş yavaş, ruh hali de etrafındaki güne uyumlu hale geldi.

Claire gerçekten gitmişti, ancak o, onsuz da idare edebilirdi. Onsuz olmak onun için sorun değildi.

Bay Brighton’ın hareketlerini taklit ederek, Claire’in mezar taşına bir öpücük kondurdu. Onun kendisine gülümsediğini hayal etti ve onun neşeli kahkahalarını hatırladı. Claire artık yoktu, ancak birlikte paylaştıkları mutluluğu hâlâ hatırlayabiliyordu.

“Hoşça kal, sevgilim.” Bu sözleri söylerken sesi titredi; ancak yine de bu sözler uygun geliyordu. Sanki bir sondu bu…

Carver, babasının çalışma odasının kapısını ardına kadar açtı ve içeri daldı.

Dük, masasının arkasından başını kaldırarak Carver’ın kararlı adımlarını fark etti. “Carver,” dedi, masasının arkasındaki sandalyeden kalkarak. “Ne oldu?” Babasının vücudundaki her bir kas, savaşa hazır gibiydi.

“Rose gitti,” dedi Carver yüksek sesle, sanki başka bir savaşın başladığını ilan ediyormuş gibi. Bir bakıma, öyle de hissediyordu.

Babasının omuzları gevşedi. “Ah, öyle mi.” Elini göğsünün üzerine koydu, sanki kalbini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. Şimdi oturmanın zamanı mıydı ki?

“Ne demek istiyorsunuz? Hayatımın aşkı gitti ve nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Babası, rahatsız edici bir şekilde gözlüklerini tekrar burnunun üstüne yerleştirdi ve daha önce okuduğu o önemsiz şeye tekrar baktı. “Sakin ol, oğlum.”

“Böyle bir şeyi neden yapayım ki?” Artık o hafta içinde sahip olduğu tüm olumsuz özellikler listesine, birinin söylediklerini tekrarlamayı da ekleyebilirdi. “Babam sonuçta Rose ile evlenmemi istemiyordu, değil mi? Onun yeterince iyi bir eş olmadığını mı düşünüyordu?”

“Çünkü korkarım, sevdiğin kadının üç gün önce ayrıldığını söylediğimde kendini aptal gibi hissedeceksin.” Babasının gözlüklerinin ardından öfkeli bir bakış yöneldi ona.

“Oh.” Carver bir sandalyeye oturdu; biraz önceki tüm enerjisinin kendisinden ayrıldığını hissetti. Rose artık orada değildi. Başını kaldırdığında, o lanet olası kurdun kendisiyle alay ettiğini görünce tekrar ayağa kalktı ve odada bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. “Sanırım geçen hafta boyunca Rose’un nerede olduğuna pek dikkat etmedim.”

Babası kaşlarını kaldırdı. “Bunu böyle de ifade edebilirsin.” Sonra gazeteyi bir kenara bıraktı. Tüm dikkatini Carver’a verdi. Üç yıl sonra ilk kez, Carver babasının düşüncelerini ona rahatça söyleyebildiğini hissetti. “Carver, geçen hafta ihtiyaç duyduğun zamandan dolayı hiçbirimiz sana kızmadık. Aynı şekilde, Rose’un da kendisini sevdiğini iddia eden adam tarafından istenmediğini hissettiğinde ayrılma kararından dolayı da kimse ona kızmadı.” Carver üzüldü.

İstenmeyen biri mi? Bu tamamen yanlış bir düşünceydi. Onu, varlığının her zerresiyle istiyordu. Onun kendisini istemediğini düşünmek ona iğrenç geliyordu. “Onu uzaklaştırmak istemedim,” dedi, sesi pişmanlıkla doluydu. “Sadece onunla evlenmeden önce kendimi toparlamak istedim.”

Babası gülümsedi ve Carver, kendisi ile babası arasındaki o engelin artık kalkmış olmasından dolayı rahatladı. Babasını özlemişti; onun dürüstlüğüne ihtiyacı vardı. “Dürüst olmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Ama bu durumda bu, aptalca bir karardı.” Dük, asla işleri abartmayan biriydi. Ayağa kalktı, masasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Koruyucu, öğretmen ve baba rolünü tam anlamıyla üstlenmişti. “Evlilik hayatında zorluklarla ve sıkıntılarla karşılaştığında ne yapmayı düşünüyorsun? Acını kendin halletene kadar onu terk mi edeceksin? Eğer onunla evleneceksen, yaşadıklarını onunla paylaşabilmelisin. O, senin dürüstlüğüne ve samimiyetine layık.”

“Biliyorum, öyle yapıyor,” dedi Carver, yüzünü elleriyle okşayarak. “Korkarım artık çok geç.” Elini saçlarının arasından geçirdi ve tekrar oradan oraya yürümeye başladı. “Onu bulmam gerekiyor, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sanırım Londra iyi bir yer olurdu.” Duraksadı. “Ama ya hizmet sektöründe bir işe girerse? Eski hayatına geri dönmek istemezdi. Şu an İngiltere’nin her yerinde olabilir.” Yeni umutları her söylediği kelimeyle birlikte yok oluyordu. “Belki de onu bulması için başka birini tutabilirim. Ama bu durumda eski suçlarının tekrar ortaya çıkma riski

var. Bunu yaptığımda muhtemelen pek memnun olmaz.” Ama başka ne yapabilirdi ki? Onu artık bulamayacağını hissediyordu.

“Ya da…” Babasının sesi, onun umutsuzluğunu böldü. Babası, iki parmağının arasında küçük bir kağıt parçasını tutuyordu. “Ayrılmadan önce bize yazdığı yönlendirmelere uyabilirsiniz.”

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Rose'un Dalton Park'tan ayrılalı neredeyse iki hafta olmuştu. Carver'ı bir daha asla göremeyeceği düşüncesi yüzünden kalbi hâlâ acıyordu. Kapı çalındığında her seferinde umutla doluyordu içi… Ama kapıyı çalan her seferinde o kişi Carver olmuyordu.

Carver'ı özlemesine rağmen, Rose yeni hayatından gerçekten keyif almaya başlamıştı. O ve Amca Felix, Dalton Park'tan ayrılıp doğrudan Hopewood Yetimhanesi'ne gittiler. Dalton Dükü'nün desteği sayesinde, Rose ve Amca Felix, çocukların ve çalışanların ihtiyaçlarını karşılayabildiler; tek kuruş bile çalmalarına gerek kalmadı. Dük, ayrıca yetimhanenin onarımı için yeterli fon sağladı ve komşudaki araziyi de satın alarak yetimhanenin kapasitesini artırmalarını mümkün kıldı.

Hatta, yeni bir çalışanı işe alabilmek için yeterli miktarda para da verdiler. Felix Amca'nın kardeşi, küçük bir yetimhanede bakıcı olarak çalışma fırsatının Daphney Bellows'a sunulduğunu bildirdi. Bunun üzerine Daphney Bellows bu teklifi kabul etti ve her an oraya varması bekleniyordu.

Yetişkin hayatında ilk kez, Rose'un gurur duyabileceği bir evi ve bir hayatı vardı. Nihayet, yetimhanedeki her bir çocuğu tanıma ve onlara kendini tanıtma özgürlüğünü kendine tanıdı. Tüm çocuklar, Rose'un çocukluğunda yaşadığı durumlara benzer durumlardan kurtarılmışlardı. Onların acılarını, korkularını ve hatta kabuslarını anladığı için, çocuklarla hızla yakınlaştı. Onları çok seviyordu.

Rose artık gerçekten yaşamaktaydı; kimseye karşı rol yapmıyor veya saklanmıyordu. Tabii o an hariç… Aslında Rose o sırada bir dolabın içinde saklanıyordu.

“Seni buldum işte, Bayan Rosie!” dedi küçük John. Dolabın kapısını ardına kadar açarak ışığın içeri süzülmesini sağladı. Kollarını gururlu küçük çocuğun boynuna dolayan Bayan Rosie kahkahalarla güldü. “Aferin sana, John! Hiç zorlanmadın.”

John’un arkasından iki çocuk daha geldi; zaferini kutladılar ve heyecandan zıplayıp sevindiler. Onun hissettiği mutluluk gerçek ve somuttu; bu mutluluk, kapı eşiğinde zıplayıp şenlik çıkaran küçük çocukların şeklinde ortaya çıktı.

Daha mutlu olabilmesinin tek yolu şuydu:…

Tık tık tık.

Hayır. Bu mümkün değil. Rose yutkundu ve karnındaki tedirginliği bastırmaya çalıştı. O o değil. Acaba bir gün kapı çalındığında, karşısında Carver’ı bulmayı ummadan edebilecek miydi?

“Hadi, çabuk yukarı çıkın ve akşam yemeği için hazırlanın,” dedi, çocukları merdivenlerden yukarı göndererek. “Amca Felix her an şehirden dönebilir ve otuz tane temiz ve gülümseyen çocuk görmeyi bekleyecektir!” Son cümleyi, çocuklar kaçtıktan sonra merdivenlerden yukarı bağırarak söyledi.

Rose tekrar kapıya doğru döndü ve derin bir nefes aldı. Gıcırdayan zeminin üzerinden yürüdü, önlüğünü düzeltti ve kapıyı açtıktan sonra hissedeceği hayal kırıklığına hazırlandı.

Hayal kırıklığı onu asla bulamadı.

“Carver,” dedi, sevdiği o yakışıklı adamın kapısını açarken neredeyse fısıldayarak. Gerçekten o muydu? Yoksa deliriyor muydu ve onu kendi zihninde mi yaratıyordu? “Burada ne yapıyorsun?”

Sıcak öğleden sonraki güneş ışığı, onun dalgalı saçlarının üzerinde parlıyordu ve güçlü omuzlarının üst kısımlarını aydınlatıyordu. Bu da adamın yakışıklı görünüşünü daha da belirginleştiriyordu.

Kötü niyetli bir şekilde gülümsedi, kollarını kavuşturdu ve açık kapının eşiğine yaslandı. Rose’un kalbi neredeyse göğsünden fırlayacak gibi oldu. “Sorumu hiç yanıtlamadın.” Onun umursamaz tavrı, Rose’un gerginliğiyle tamamen zıttı.

“Hangi soru?” Sözleri nefes nefese ve kesik kesik çıkıyordu. Muhtemelen nefesini tutuyordu.

“Benimle evlenir misin?”

Nefesini, endişelerini ve korkularını bıraktı. Ama kelimelere ihtiyacı vardı. Ne yazık ki, zihninde dönen sayısız kelime yığını arasından hiçbirini

seçemiyordu. Bacakları da güçsüz hissediyordu. Bu anı defalarca hayal etmişti; şimdi ise neredeyse gerçek dışı geliyordu.

Carver kapıdan içeri girdi ve onun ellerini tuttu. Böylece orada gerçekten bulunduğunu, sadece onun hayal ürünü olmadığını kanıtlamış oldu. “Rose, sevgilim.” Sesindeki o derin şefkat onu derinden etkiledi. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. “Kazadan sonraki hafta gösterdiğim ilgisizlik için çok özür dilerim.” Ama şimdi o buradaydı ve bu, onun için tek önemli olan şeydi.

İtiraz etmek için başını salladı; onun dikkatsiz olmasının geçerli bir nedeni olduğunu biliyordu. Ama o onu susturdu. “Lütfen, bunu söylememe izin verin.” Bir an durup derin bir nefes aldı. O da ağzını kapattı. “Kazadan sonra, Claire ile ilgili olarak henüz yüzleşmediğim ne kadar acı ve üzüntü olduğunu fark etmek zorunda kaldım.” Görünüşe göre Rose’un Claire’in kim olduğunu bilmediğini fark etmişti. “Claire, üç yıl önce hayatını kaybeden nişanlımdı. Sonunda bu durumu kabullenmem gerekiyordu. Ama bunu yaparken seni ve ailemi üzmek istemedim. Bir yandan da, eğer ne kadar zayıf ve kırılgan olduğumu görürsen, seni hak ettiğin şekilde sevebilecek kadar güçlü olmadığımı düşüneceğinden korkuyordum. Ayrıca, hâlâ Claire’i seviyor olmamın, aslında seni gerçekten sevmediğim anlamına geleceğinden de korkuyordum.”

Rose bir adım ileri attı ve böylece aralarındaki duygusal ve fiziksel mesafeyi ortadan kaldırdı. “Carver, Claire hakkında her şeyi biliyorum. Bunun için Oliver’a teşekkür edebilirsin.” Hafifçe gülümsedi; umarım bu onun gerginliğini biraz olsun hafifletir. “Artık onu hâlâ sevdiğini söylemeye çalışmanı istemiyorum. Ona olan sevginin, şu an bana olan duygularını azaltmadığını biliyorum.” Elini uzatarak onun çenesine dokundu; parmaklarının altında hafif bir tüy hissetti. “Kusursuz ve hiçbir acısı olmayan bir koca istemiyorum. O zaman ne kadar sıkıcı bir insan olurdun…” Gülümsedi, sonra gülümsemesi kayboldu. “Zor zamanlarda da, güzel zamanlarda da benimle birlikte olacak, beni yeterince sevecek bir koca istiyorum. Tıpkı benim onu sevdiğim gibi, o da beni sevsin.”

Gülümsedi ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Gri gözleri onunkilerle buluştu ve ellerinin sıcaklığı tüm vücudunda bir ürperti yarattı. “Rose Amelia Wakefield, sana ihtiyacım var. Seni istiyorum. Hem güldüğümüzde, hem de ağladığımızda seni yanımda istiyorum. Hayatımın sonuna kadar her gün seni kucaklamak istiyorum. Senin hak ettiğin şekilde

seni sevmek istiyorum. Ve her zaman, sonsuza dek sana karşı dürüst ve samimi olmak istiyorum. Benim eşim olur musun?”

Rose, aptal gibi ona gülümsüyordu. Sanki günlerce çölde kaldıktan sonra nihayet bir dere bulmuş biri gibiydi. Gözlerinde yaşlar vardı ve duyguları onun konuşmasını engelliyordu. Dudaklarını sıkıca bir araya getirip başını sallayarak onayladı.

Carver, kollarını onun beline dolayarak onu havaya kaldırdı. Onu etrafında döndürdükten sonra yere bıraktı. Henüz nefes alacak fırsat bulamadan, Carver onu tekrar kendine çekip öptü. Bu seferki öpücük, öncekinden tamamen farklıydı. Çok tutkulu ve aceleciydi. Onun kolları Carver’ın boynuna dolandı ve her şey yavaşladı. Dünya tersine dönmüş gibiydi. Tüm sesler kayboldu. Artık sadece o ve Carver vardı; Carver, ancak sonsuzluk vaadiyle ortaya çıkabilecek bir tutkuyla onu öpüyordu.

Sonunda Carver ondan ayrıldı ve alnını onunkine dayadı. Sadece o’nun yapabileceği şekilde gülümsedi ve Rose yine ona aşık oldu. Parmak uçlarının üzerine kalkarak ona bir kez daha öpücük verdi. Carver kaşlarını çattı ve sanki harika bir sır saklıyormuş gibi ona baktı. “Söyle bana, sevgilim, burada bir papaz var mı acaba?”

Biraz şüpheyle güldü. “Ne? Neden?”

Kalın parmağıyla onun alt dudağını okşarken hem neşeyle hem de şakacı bir şekilde gülümsedi. “Ne? Gerçekten de böyle romantik bir konuşma yapacağımı ve önceden özel bir izin almayı düşünmeyeceğimi mi sandın? Aman canım, beni bu kadar küçümsemene gerçekten üzülüyorum.”

Şaka mı yapıyordu acaba? Kalbi hızla çarpmaya başladı. Tam o sırada, Amca Felix odaya girmeye karar verdi.

“Kensworth! Seni gördüğüme çok sevindim!”

Carver onu serbest bırakmadı ve hatta gözlerini bile ondan ayırmadı. Bu yüzden o da aynısını yaptı. Ancak göz ucuyla, Amca Felix’in topukları üzerinde ileri geri sallandığını görebiliyordu.

“Felix. Her zaman memnuniyet vericisiniz,” dedi Carver, gözlerini ondan ayırmadan. “Bu bölgede çağırabileceğimiz bir papaz var mı acaba?”

Rose’un ağzı açık kaldı. “Ciddi misiniz? Yani bu gece benimle evlenmek istiyorsunuz?”

Daha da geniş bir şekilde gülümsedi ve sonra onun elini kaldırıp avucunu öptü. “Şimdi, tam da şu anda.”

“Öyle mi?” Amca Felix’in sesi yüksekçe çıktı. “İyi kalpli papaz, buradan sadece birkaç ev ötede yaşıyor! Ben kendim gidip onu getireceğim.

Bu gece kızım Rosie ile birlikte olmak istiyor musun?”

“Evet, öyleyim.”

“Eh, bence bu gerçekten harika bir çözüm. Kız tüm hafta boyunca sürekli ağladı. Bence bu durumu düzeltmek için tam da uygun bir yöntem.” Sonra o gitti ve Rose ile Carver kahkahalarını tutamadılar.

Ama sonra aklına bir fikir geldi ve Carver’dan uzaklaştı. Ancak Carver çok güçlüydü ve yerinden kıpırdamadı; aksine onu tekrar kendisine doğru çekti. “Carver, bu gece evlenemeyiz.”

“Neden olmasın?” ifadesi o kadar ciddiydi ki, aslında ciddi olamazdı.

“Çünkü… aileniz.” Carver’ın ailesi zaten onun kendi ailesi gibiydi. Onları seviyordu ve düğünleri gibi önemli bir günde onların orada olmaması yanlış olurdu. “Onlar olmadan evlenmek istemiyorum. Onlar…” Bir an duraksadı ve tüm duygularını itiraf etmenin biraz zor olduğunu hissetti. Bu konuya henüz alışmış değildi. “Onlar benim için çok önemliler.”

Yüzünde sıcak, içten bir gülümseme belirdi. “O zaman neyse ki onları getirmişim. Neden buraya gelmemin bu kadar uzun sürdüğünü düşünüyorsun? Mary ve Robert zaten kendi malikanelerine dönmüşlerdi. Bu yüzden buraya gelmeden önce onları almam gerekti.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen ardından henüz kapatılmamış olan kapının ötesindeki hareketliliğe baktı. Gerçekten de, Oliver da dahil olmak üzere herkes ön taraftaki merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Nefesi kesildi ve korkunç bir düşünceyle Carver’a baktı. “Acaba onlar tüm bu süre boyunca o kapının hemen dışında mıydılar?”

Özür dilercesine yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim. Onların beklediğini neredeyse unutmuşum.”

Oliver kapıdan içeri daldı ve Carver’ın sırtına vurdu. “Ama bunu asla unutma ihtimalimiz yok.”

Rose’un yüzü utançtan kızarmıştı; ancak herkes tebriklerini sunduğunda bu kızarıklık hızla geçti.

Hepsi kahkahalar ve sohbetlerle meşguldü. Ancak Rose bir anlığına herkesin arasından ayrıldı. Kapının eşiğinde durup, eğer orada kalsaydı nasıl olurdu diye düşündü.

Güneş ışığı odaya doluyordu. Rose’un gözleri, ailesi, yetimhaneyi ve geleceği net bir şekilde görebiliyordu. O ve Carver, yetimhanede birlikte yaşayacak, çocuklara bakacak ve onların gelecekleriyle ilgileneceklerdi. Aile sık sık ziyarete gelecekti ve Rose her seferinde yeni annesinden Dalton

Park’ın serasından getirilmiş çiçekler getirmesini rica edecekti. Rose sonunda vazonun her zaman suyla dolu olmasını sağlayabilecekti. Ama en önemlisi, hepsi mutlu olacaktı.

Carver onun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. Gördüğü manzara çok güzeldi ve tam da arzuladığı hayattı. Rose tekrar içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz ve Mary ile Robert’ın aşk hikayesini okumak istiyorsanız, “Seeing Mary, A Regency Novella” adlı kitabın ön siparişini şimdi verin.

Benimle iletişimde kalmak için bültenime abone olun veya Instagram ve Facebook’ta beni takip edin. Okuyucularımı tanımaktan çok hoşlanıyorum!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın bugün sizin ellerinizde olmasının sebebi, aşağıda isimleri yer alan kişilerden aldığım büyük destek ve teşviklerdir:

Aileme teşekkür ederim; beni her zaman desteklediniz, kızlarımın bakımını üstlenerek benim yazmama olanak sağladınız ve asla vazgeçmememi söylediniz. Anne ve Baba, hayallerimi her zaman desteklediğiniz ve bana sayısız boş defter aldığınız için teşekkür ederim.

Tüm Sweet Regency Romance türünde eserler yazan arkadaşlarıma teşekkür ederim. İlham verici hikayeleriniz, tavsiyeleriniz, eleştirileriniz ve destekleyici sözleriniz için minnettarım (özellikle de sana, Martha Keyes). Bu türde daha iyi eserler yazamazdım!

Harika beta okuyucularıma teşekkür ederim: Kari Kulak, Kadi Tingle, Casey Smith ve Ashtyn Newbold. El yazmamda bir sürü yazım hatası, anlamsız tarihi ifadeler ve tutarsız bir olay örgüsü vardı. Ama sizler yine de bu el yazmasını okudunuz ve beni vazgeçirmediniz. Bu karmaşanın ötesini görebildiğiniz ve bana devam etmemi söylediğiniz için teşekkür ederim!

Editörüm Emily Poole, siz gerçekten harikasınız. Detaylara gösterdiğiniz özen ve kelimelerimi hayal edebileceğimden daha iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Ember ve Reese, sizi her şeyden çok seviyorum. Ayrıca, bu kitabı yazabilmem için hâlâ şekerleme yapmaktan vazgeçmemenize teşekkür ederim.

Ve en önemlisi, son derece yakışıklı kocam Chris Adams. Hayallerimin peşinden gitmem için yaptığın tüm fedakarlıklar için teşekkür ederim. Sizi ilk gördüğüm gün evlenmeye karar verdim ve bu, şimdiye kadar verdiğim

en iyi karardı. Tabii ki, muhtemelen bu kitabın tamamını “Bayan Featherbottom”ın sesiyle okuyacaksınız…

Ve son olarak, harika okuyucularım, bu kitaba şans verdiğiniz için teşekkür ederim! Umarım, çamaşır yıkama, bulaşık yıkama veya çocuğunuzun ödevleri gibi şeyleri düşünmeden, size keyifli saatler geçirtebilmişimdir.

Tanrı iyidir. Her şeyden öte, O’nun sonsuz lütfu için minnettarım. İsa, ne kadar layık olmasam da, benim de Tanrı’nın ailesinin bir parçası olduğumu ve sevildiğimi sağladı. Bu, asla tam olarak anlayamayacağım harika bir lütuftur.

-Sarah

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Tennessee’nin Nashville şehrinde doğup büyüyen Sarah Adams, ailesini, güneşli günleri ve insanları mutlu etmeyi çok sever.

Sarah, kız çocuğu olduğu zamanlardan beri yazar olmayı hayal ediyordu. Ancak ilk romanını, kızları uyurken yazabildi; çünkü artık bunu ertelemek için hiçbir bahanesi kalmamıştı.

Sarah, kahve bağımlısı, İngiliz tarihi konusunda çok bilgili bir kadındır. İki kız çocuğunun annesidir ve en iyi arkadaşıyla evlidir. Kararsız ve içe dönük bir kişiliğe sahiptir. Amacı, insanları güldürecek, hatta ağlatacak hikayeler yazmaktır; ancak okuyucuların hikayeyi okumaya başladıklarından daha mutlu hissetmelerini sağlamaktır.

OceanofPDF.com